

www.virtual-project.eu

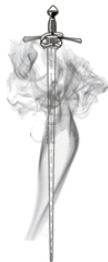
SUSAN DENNARD

NEMIRA
YOUNG
ADULT

VRĂJITOAREA ADEVĂRULUI

prima carte din seria TĂRÂMUL VRĂJITORILOR

SUSAN DENNARD s-a născut pe 25 februarie 1984 în Georgia, SUA. A studiat statistica, apoi a urmat studii aprofundate de biologie marină la Great Lakes Institute for Environmental Research din Windsor, Ontario. Din anul 2009, când a început documentarea pentru a scrie o teză de doctorat și i s-a alăturat soțului ei în Europa, a început să scrie beletristică. A debutat în 2012 cu romanul *Something Strange and Deadly*, primul volum dintr-o trilogie. *Vrăjitoarea Adevărului*, prima parte din seria *Tărâmul Vrăjitorilor*, a apărut în ianuarie 2016 și a devenit imediat bestseller *New York Times*. Următorul volum urmează să fie publicat în anul 2017.

SUSAN DENNARD

SERIA TĂRÂMUL VRĂJITORILOR

1. VRĂJITOAREA ADEVĂRULUI

Titlul original: *TRUTHWITCH* (2016)

Traducere din limba engleză:
ANDREEA FLORESCU

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA, 2016

Pentru Sarah, Sora mea de Fir

Țințurile adormite

TĂRÂMUL VĂJĂTORILOR
în al nouăzeci și cinci al Armisteliului

Marea Nordului

Marea de mijloc

Totul ieşise groaznic de prost.

Niciunul dintre planurile de jaf, încropite la repezeală de Safiya fon Hasstrel, nu ieşise așa cum ar fi trebuit.

În primul rând, trăsura neagră cu stindardul auriu strălucitor *nu* era ținta pe care o așteptaseră Safi și Iseult. Ba, mai rău, blestemata de trăsură era însoțită de opt rânduri de gărzi orășenești, cărora soarele orbitor al după-amiezii le bătea drept în ochi.

În al doilea rând, Safi și Iseult nu aveau absolut nicio scăpare. De sus, de pe aflorimentul de calcar, drumul prăfuit ce se întindea dedesubt era singura cale spre orașul Veñaza. Și, întocmai cum dinaintea stâncii cenușii se întindea drumul, dinaintea drumului se întindea la nesfârșit doar marea turcoaz. Stânca de douăzeci de metri înălțime stătea în bătaia valurilor aspre și a vânturilor și mai aspre.

În al treilea rând (și asta era pacostea cea mai mare), de îndată ce gărzile trecuseră pe deasupra capcanelor îngropate de cele două fete în pământ, oalele de lut, cu foc în pânțele, explodaseră... Ei bine, gărzile aveau să scormonească fiecare centimetru de stâncă.

— Pe toate porțile iadului, Iz! izbucni Safi, uitându-se pe ocean. Sunt câte patru gărzi pe fiecare rând. Opt ori patru face...

Fața i se schimonosi. *Cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece...*

— Face treizeci și doi, răspunse Iseult sec.

— Treizeci și două de gărzi afurisite, cu treizeci și două de arbalette afurisite, de trei ori mai mulți!

Iseult se mulțumi să încuviințeze din cap și-și dădu la o parte gluga mantiei maronii. Lumina soarelui îi scaldă chipul. Era întocmai opusul lui Safi: avea părul negru ca noaptea, nu ca spicul de grâu, cum era al lui Safi, pielea îi era albă ca luna, nu bronzată ca a lui Safi, și avea ochi căprui, nu albaștri ca ai lui Safi.

Ochi căprui, care acum o priveau pe Safi când Iseult îi luă

occeanul din mână.

— Urăsc să-ți spun, dar am avut dreptate...

— Atunci, nu-mi spune!

— Dar... continuă Iseult, tot ce ți-am spus aseară a fost o minciună. Sigur *nu* era interesat de un simplu joc de cărți.

Iseult mai ținea ridicate două degete înmănușate.

— *Nu* avea să părăsească orașul în dimineața asta pe drumul dinspre miazănoapte, continuă. Și pun pariu – cel de-al treilea deget se lăsă și el în jos – că nici măcar nu-l chema Caden.

Caden. Dacă... nu, *când* avea să pună mâna pe Pehlivanul Prefăcut, Safi avea să-i zdrobească fiecare oscior din fața aia perfectă.

Safi bombăni ceva și se dădu cu capul de stâncă. Își pierduse toți banii din pricina lui. Nu o parte, ci pe *toți*.

Seara dinainte nu fusese prima oară când Safi pariase pe toate economiile – ale ei și pe ale lui Iseult – la un joc de cărți. Nu că ar fi pierdut vreodată, fiindcă, vorba aceea, *Nu poți păcăli o Vrăjitoare a Adevărului*.

Mai mult, numai cu banii câștigați *într-o singură rundă* la jocul de tarot cu cea mai mare miză din orașul Veñaza, Safi și Iseult și-ar fi putut cumpăra o casă doar a lor. Iseult n-ar mai fi fost nevoită să doarmă în pod și Safi să stea în înăbușitoarea cameră de oaspeți a conducătorului de breaslă.

Dar, făcându-se voia Domniței Destinului, Iseult nu putuse să i se alăture lui Safi la joc – obârșia ei nu-i îngăduia să pună piciorul în hanul de viță nobilă în care se ținuse partida. Iar când Sora ei de Fir nu era alături, Safi era predispusă la... *greșeli*.

Mai ales greșeli cu fălci zdravene și limbi ascuțite, care o fermecau cu complimente ce reușeau cumva să treacă de adevărajile ei. De fapt, bănuise ea că Pehlivanul Prefăcut nu fusese chiar întru totul cinstit când își ridicase câștigurile de la bancă locală... Sau când își petrecuse brațul după al ei și o călăuzise în noaptea caldă... Sau când se aplecase s-o sărute cast, totuși *sălbatic* și amețitor, pe

obraz.

N-am să mai pariez niciodată, se jură ea, bătând cu călcâiele în roca de calcar. Și nici n-am să mai flirtez niciodată.

— Dacă vrem s-o facem, îi zise Iseult, întrerupându-i șirul gândurilor, trebuie să acționăm înainte ca gărzile să ne cadă în capcană.

— Nu mai spune!

Safi se uită lung la Sora ei de Fir, care urmărea gărzile prin ochean. Vântul îi răsfiga părul întunecat lui Iseult, ridicându-i în aer şuvițele scurte ieșite din coada împletită. În depărtare, un pescăruș țipa sâcâitor: *ua-ha-ha-ha!*

Safi ura pescărușii. Mereu i se găinațau în cap.

— Și mai multe gărzi, murmură Iseult, zgomotul valurilor aproape înecându-i cuvintele.

Apoi reluă mai tare:

— Încă douăzeci de gărzi vin dinspre miazănoapte.

Safi rămase fără suflare o fracțiune de secundă. Acum, chiar dacă ea și Iseult le-ar fi putut face față celor treizeci și două de gărzi care însoțeau trăsura, celelalte douăzeci le-ar fi împresurat înainte să găsească o scăpare.

Plămânii i se treziră din nou la viață, însetați de răzbunare. Acum îi venea să arunce cu toate blestemele pe care le învățase.

— Avem doar două variante, interveni Iseult, trăgându-se înapoi lângă ea. Fie ne predăm...

— Peste cadavrul putrezit al bunicii mele! replică Safi, scuipând cuvintele.

— ...fie încercăm să ajungem la gărzi înainte să declanșeze capcana. Apoi nu ne rămâne decât să ne croim drum înainte.

Safi îi aruncă o privire. Ca de obicei, chipul Surorii ei de Fir nu exprima nimic. Singura părțică din corp care îi trăda neliniștea era nasul lung, zvâcnind la câteva secunde.

— Odată trecute de gărzi, continuă Iseult, trăgându-și gluga înapoi pe cap și lăsând umbra să-i acopere chipul, ne ținem de

planul obișnuit. Acum, să ne grăbim!

Safi n-avea nicio nevoie să-i spună să se grăbească – *evident* că avea să se grăbească –, dar își înghiți replica tăioasă. Iseult le salva pielea din nou.

Și, în plus, dacă mai auzea de multe ori că Soră-sa avusese dreptate, Safi avea s-o strângă de gât și să-i lase leșul pradă crabilor.

Iseult călca apăsât pe pietrișul drumului, când lui Safi, care mergea în urma ei, răscolind praful cu cizmele, îi veni o idee trăsnet.

— Așteaptă, Iz!

Își dădu jos mantia dintr-odată. Apoi, din câteva tăieturi de cuțit, îi reteză gluga.

— Fustă și basma, zise. Ca țărăncuțe, vom trece mai ușor.

Iseult o fixă cu privirea. După care se opri în mijlocul drumului.

— Dar așa o să ni se vadă fața. Iute, dă-ți cu cât mai mult pământ pe față!

Pe când Iseult se mânjea, făcându-și o mutră maronie ca noroiul, Safi își legă gluga sub bărbie și se înfășură în mantie. După ce își prinse haina în centură, având grijă să-și ascundă teaca pe dedesubt, își dădu și ea cu pământ și noroi pe obraji.

În mai puțin de un minut, erau gata amândouă. Safi o cercetă iute pe Iseult... însă deghizarea îi reușise. *Destul* de bine. Sora ei de Fir arăta ca o țărăncuță care are mare nevoie de o baie.

Urmată îndeaproape de Iseult, Safi dădu iute ocol stâncii de calcar, ținându-și respirația... Apoi, expiră dintr-odată, dar fără să încetinească ritmul. Gărzile mai aveau treizeci de pași până la oalele cu foc îngropate sub pământ.

Safi îi făcu stângace cu mâna unei gărzi mustăcioase din primul rând. El ridică o mână, iar cei din spatele lui se opriră brusc. Apoi, una câte una, arbaletele se îndreptară spre cele două fete.

Safi se prefăcu că nu bagă de seamă, iar când ajunse în dreptul grămăjoarei de pietricele care marca locul capcanei, o împrăstie printr-un salt lin. În urma ei, Iseult făcu același lucru, dintr-o săritură aproape imperceptibilă.

Apoi mustăciosul, care era, evident, căpetenia gărzilor, ridică și el arbaleta.

— Stați!

Safi se supuse, pocnind din călcâie, dar încercând totodată să împrăstie pământul cât mai mult.

— *Onga?* întrebă ea, rostind cuvântul arithuanian care înseamnă *da*.

La urma urmei, dacă tot trebuia să treacă drept țărânci, ar fi putut foarte bine să fie niște țărânci *imigrante*.

— Vorbiți limba dalmotti? le întrebă căpetenia, uitându-se întâi la Safi și apoi la Iseult, care se opri stângace lângă prima.

— *Vârbim. Puțân.*

Era de departe cea mai nereușită încercare de a imita accentul arithuanian pe care Safiya îl auzise din gura lui Iseult.

— Avem... necazuri? ridică Safi mâna, făcând gestul universal care arată supunere. Nu ne ducem decât până în orașul Veñaza.

Iseult tuși teatral, iar ei îi veni s-o strângă de gât. Nu era de mirare că Iseult era cea care fura din buzunare, iar Safi se ocupa de distragerea atenției. Sora ei de Fir era o actriță *îngrozitoare*.

— Mergem la un vindecător din oraș, se grăbi Safi să spună înainte ca Iseult să tușească iar, deloc credibil. S-ar putea să aibă ciumă. Vedeți, Domniile Voastre, mama noastră a murit de ciumă și, *vaaaai*, cât a mai tușit pe patul de moarte... Era atât sânge...

— Ciumă? o întrerupse mustăciosul.

— O, da, încuviință Safi știutoare. Sora mea e foarte bolnavă.

Iseult tuși din nou, dar de data asta atât de convingător, încât Safi tresări de-a binelea... după care se apropie șontâc-șontâc de ea.

— O, săraca de tine, ai nevoie de un vindecător. Hai, las-o pe sora ta să te ajute.

Căpetenia se întoarse spre oamenii lui, nemailuându-le în seamă pe fete și dând deja ordine cât îl ținea gura:

— Înapoi în formație! Continuați marșul!

Pietrișul scrâșni, pașii duduira. Fetele își văzură de drum,

trecând printre gârziile care strâmbau din nas. Ai fi zis că nimeni nu-și dorea să ia „ciumă” de la Iseult.

Safi tocmai o sprijinea în timp ce treceau prin dreptul trăsurii negre, când portiera acesteia se deschise larg. Un bătrân stafidit își aplecă în afară trupul învăluit într-o mantie sângerie. Ridurile îi tremurau în bătaia vântului.

Era conducătorul Breslei Aurarilor, un bărbat pe nume Yotiluzzi, pe care Safi îl văzuse doar de la depărtare la hanul unde fusese chiar cu o seară în urmă.

Dar, cu toate astea, bătrânul conducător de breaslă nu o recunoscuse, bineînțeles, și, după ce le aruncă o privire, strigă cu vocea lui ascuțită:

— Aeduan! Ia gunoiul ăsta străin de lângă mine!

O siluetă în alb veni din spatele trăsurii negre. Mantia îi flutură în vânt și, deși gluga îi umbrea chipul, nu avea niciun cuțit ascuns în centura de la piept și nici vreo sabie la cingătoare.

Era un călugăr carawen – un mercenar antrenat să ucidă încă din copilărie.

Safi încremeni și, fără să stea pe gânduri, își trase brațul cu care o sprijinise pe Iseult, care tresări fără să scoată un sunet. Gârziile aveau să le cadă în capcană din clipa în clipă, iar fetele erau gata pe poziții: *Inițiază. Finalizează.*

— Arithuanieni, spuse călugărul.

Glasul îi era hodorogit, dar nu de trecerea anilor, ci fiindcă nu prea-l folosea.

— Din ce sat?

Făcu un singur pas spre Safi.

Ea încercă să-și stăpânească impulsul de a da înapoi. Instinctul ei de Vrăjitoare a Adevărului îi dădu deodată ghes – o senzație de iritare, de parcă i-ar fi smuls cineva pielea de pe ceafă.

Și nu vorbele lui stârniseră puterile magice ale lui Safi. Ci prezența lui. Călugărul era tânăr, însă ceva era *putred* la el. Ceva prea neîndurător – prea primejdios – pentru a putea fi de încredere.

El își dădu gluga de pe cap, scoțându-și la iveală chipul palid și părul scurt, castaniu. Apoi, pe când adulmeca aerul din preajma lui Safi, ceva roșu îi inundă nările.

Lui Safi i se făcu stomacul ghem.

Vrăjitor al Sângelui.

Călugărul era un afurisit de Vrăjitor al Sângelui. O creatură mitologică, o ființă care poate să miroasă sângele cuiva, adică să miroasă trucerile vrăjitoarești și să-i dea de urmă și de la capătul lumii. Dacă le-ar fi luat mirosul lui Safi și lui Iseult, ar fi intrat într-o mare, *mare...*

Bum! Bum! Bum!

Praful de pușcă bubui în oalele cu foc. Gărzile dăduseră peste capcană.

Safi acționează instantaneu, la fel și călugărul. Sabia lui ieși din teacă șuierând. La fel și cuțitul ei. Ea îi pară tăișul, împingându-i sabia într-o parte.

El reveni pe poziții și sări înainte. Safi se dădu înapoi. O lovi cu călcâiele pe Iseult, care îngenunche dintr-o singură mișcare, iar Safi i se rostogoli pe spate.

Inițiază. Finalizează. Asta era metoda de luptă a fetelor. Stilul lor de viață.

Safi ateriză din saltul ei și scoase sabia tocmai când Iseult își eliberă coasele în formă de semilună. Departe, în spatele lor, exploziile încă bubuiau. Se auzeau strigăte, caii loveau din copite și nechezau speriați.

Iseult se năpusti să-l lovească pe călugăr în piept. Acesta făcu un salt înapoi și sări pe acoperișul trăsurii. Deși urmărise să creeze un moment de diversiune, Safi nu reuși decât să se trezească cu călugărul plonjând deasupra lor.

Era bun. Cel mai bun luptător cu care se confruntase.

Dar ele erau și mai bune.

Safi se îndepărtă cu o săritură tocmai când Iseult îi tăie calea adversarului. Coasele ei îi spintecară brațele, pieptul, burta în

iureșul luptei, apoi, întocmai ca o tornadă, se potoli.

În timpul ăsta, Safi aștepta. Urmărea ceva ce nu putea fi adevărat, și totuși era: fiecare tăietură din trupul călugărului se vindeca în fața ochilor ei.

Acum nu mai era nicio îndoială: călugărul ăsta de trei ori blestemat era un Vrajitor al Sângelui ieșit din cele mai negre coșmaruri ale lui Safi. Astfel că făcu singurul lucru care-i trecu prin cap: azvârli cuțitul drept în pieptul călugărului.

Cuțitul îi trecu printre coaste și i se împlântă adânc în inimă. El se împletici, genunchii i se loviră unul de celălalt, iar cu ochii roșii o fixă pe Safi. Buzele i se strânseseră. Cu un mârâit, își smulse cuțitul din piept. Sângele îi țâșni din rana...

...care se vindeca văzând cu ochii.

Însă Safi nu avea timp pentru un nou atac. Gărzile făceau cale-ntoarsă. Conducătorul breslei țipa ca din gură de șarpe din trăsura, iar caii porniseră într-un galop nebun.

Iseult țâșni în fața lui Safi, coasa zburându-i prin aer și oprind două săgeți. Apoi, o fracțiune de secundă, trăsura se așează între garzi și fete. Numai Vrajitorul Sângelui putea să le vadă și, deși se întinse după cuțite, fu prea lent în mișcări. Prea istovit din pricina vrăjii de vindecare.

Totuși, zâmbea – *zâmbea* – ca și cum ar fi știut ceva ce Safi nu știa. Ca și cum și-ar fi pus în gând s-o urmărească și s-o găsească pentru a o face să plătească pentru ce-i făcuse.

— Haide! o trase Iseult de braț pe Safi și o luă la fugă amândouă spre stâncă.

Asta, cel puțin, făcea parte din plan. Cel puțin, pentru asta se antrenaseră atât, încât ar fi putut s-o facă și cu ochii închiși.

Când prima arbaletă își trimitea săgeata pe drumul din spatele lor, ajunseră la un bolovan ce le venea până la brâu, aflat pe partea dinspre ocean a drumului.

Își vârâră săbiile în teacă. Apoi, din două salturi, Safi se cățăără pe bolovan, urmată de Iseult. De partea cealaltă, stânca înainta până în

tumultul valurilor înspumate.

Le așteptau două frânghii, legate de un par bine înfipt în pământ. Cu o forță și cu o viteză mai mari decât era cazul, Safi o apucă pe una dintre ele, se agăță cu piciorul în bucla de la capăt, se prinse cu mâinile de nodul de la nivelul capului...

Și sări.

Aerul îi şuiera pe la urechi când Safi își luă avânt... și se aruncă spre valurile înspumate... cât mai departe de stânca înaltă de peste douăzeci de metri...

Până când ajunse la capătul frânghiei. Cu un fior puternic care îi cutremură întregul corpul, răzbătându-i până la mâinile încleștate pe funie, zbură către acea parte de stâncă acoperită cu scoici.

O să fie dureros.

Se izbi cu o bufnitură, mușcându-și dinții cu limba. Durerea i se împrăștie prin tot trupul. Piatra de calcar îi tăie brațele, fața, picioarele. Dădu drumul frânghiei ca să se prindă de stâncă exact când Iseult se izbi și ea de stânca de alături.

— Aprinde! mârâi Safi.

Cuvântul care activa vraja asupra frânghiei se pierdu în tumultul valurilor, însă porunca merse drept la țintă. Cuprinse de o flacără albă ce le mistui mai iute decât puteai urmări cu privirea, frânghiile lor se aprinseră...

Și se făcură scrum. Cenușa lor fină fu luată de vânt. Câțiva fulgi se așezară pe umerii și pe basmalele fetelor.

— *Săgeți!* strigă Safi, lipindu-se de peretele stâncii când acestea trecură pe lângă ele ca niște fulgere.

Unele se loviră de stânci, altele fură înghițite de valuri.

Una trecu prin fusta lui Safi. Izbuti apoi să-și înfigă vârful picioarelor în crăpături, să se apuce de altele ca de niște mânere și să se deplaseze într-o parte. Mușchii îi tremurau, dar îi forță la maximum până când reușiră amândouă să se pună la adăpost sub o mică proeminență a stâncii. *În sfârșit*, puteau să-și tragă sufletul, lăsând săgețile să cadă inofensive în jur.

Stânca era umedă, scoicile erau primejdioase, iar apa le biciuia gleznele. Împroșca neconținut cu stropi sărați. Până când, în cele din urmă, ploaia de săgeți încetă.

— Vin încoace? se răsti Safi.

— Sunt încă acolo, răspunse Iseult, scuturând din cap. Le simt Firele cum stau în așteptare.

Safi clipi, încercând să-și scoată sarea din ochi.

— Va trebui să înotăm, nu? Își frecă fața de umăr, dar degeaba. Crezi că reușim să ajungem până la far?

Amândouă erau bune înotătoare, însă nu priceperea conta când forța valurilor putea da gata și un delfin.

— Nu avem de ales, răspunse Iseult.

Se uită la însoțitoarea ei cu acea hotărâre în priviri care o făcea întotdeauna pe Safi să prindă puteri.

— Putem să ne lăsăm fustele în urmă, iar când gărzile trag spre ele, noi ne scufundăm.

Safi încuviință dând din cap și, strâmbând din nas, se aplecă să-și dea jos fusta. De îndată ce scăpară de fustele maronii, Iseult își duse brațul în spate.

— Gata? întrebă.

— Gata.

Safi trase aer în piept. Fusta își luă zborul de pe stâncă, urmată chiar de Iseult.

Apoi făcură un pas înainte și se aruncară în valuri.

Scoțându-și tunica udă learcă, cizmele, pantalonii și la urmă lenjeria de corp, Iseult det Midenzi simțea câte o durere în fiecare pârțică din corp. Fiecare strat de îmbrăcăminte pe care îl îndepărta scotea la iveală alte zece tăieturi de la stânca de calcar și de la scoici, iar fiecare strop de apă ce-o împrôsca o făcea s-o usture alte zece.

Farul străvechi și dărăpănat era o ascunzătoare numai bună, dar din care nu puteai ieși până la reflux. Pentru moment, apa de afară îi ajungea lui Iseult până la piept. Sperau că adâncimea, precum și valurile care se spărgeau de malurile mlăștinoase aveau să-l țină la distanță pe Vrăjitorul Sângelui.

Interiorul farului nu era mai spațios decât cămăruța lui Iseult din

podul cafenelei lui Mathew. Soarele răzbătea înăuntru prin ferestrele acoperite de alge, iar vântul împingea spuma mării pe sub ușa boltită.

— Îmi pare rău, zise Safi, vocea fiindu-i înăbușită de foșnetul tunicii ude learcă, pe care și-o scotea.

Urmă apoi cămașa, pe care o azvârli pe un pervaz. Tenul ei, de obicei bronzat, era acum palid pe sub pistrui.

— Nu-ți cere scuze. Iseult începu să-și strângă hainele împrăștiate. Eu sunt cea care ți-a spus de jocul de cărți.

— Da, făcu Safi, cu un tremur în glas, când sări într-un picior ca să scape de pantaloni, încă încălțată cu cizmele.

Întotdeauna făcea așa, iar Iseult se mira că o fată de optsprezece ani încă nu are răbdare să se dezbrace normal.

— Dar, continuă Safi, *eu* sunt cea care râvnea la camere mai frumoase. Dacă am fi cumpărat casa aceea de acum două săptămâni...

— Acum am fi avut colegi de cameră niște șobolani, o întrerupse Iseult.

Se îndreptă spre cea mai apropiată scândură din podea care să fie uscată și scăldată de soare.

— Aveai dreptate să-ți dorești o locuință nouă, continuă ea. Costa mai mult, dar ar fi meritat.

— *Ar fi* sunt cuvintele-cheie.

Scoțând un geamăt zgomotos, Safi ieși în sfârșit victorioasă din lupta cu pantalonii.

— Momentan, e imposibil s-avem un loc al nostru, Iz. Pun pariu că fiecare gardă din Veñaza este pe urmele noastre. Ca să nu mai pomenesc de...

Safi rămase o clipă cu ochii la cizme. Apoi, cu o mișcare sălbatică, o scoase pe cea dreaptă.

— ...de Vrăjitorul Sângelui, sfârși ea.

Vrăjitor. Sânge. Vrăjitor. Sânge. Cuvintele îi pulsau în urechi lui Iseult în ritmul în care bate inima. În ritmul în care curge sângele.

Iseult nu mai văzuse niciodată un Vrajitor al Sângelui... și nicio altă creatură cu puteri magice care să se tragă direct din Vid. Vrajitorii Vidului erau la urma urmelor doar povești de speriat copiii – nu erau *adevărați*. Nu îi păzeau pe conducătorii de bresle și nici nu încercau să-ți scoată măruntaiele cu sabia.

După ce își stoarse pantalonii și le netezi fiecare cută, întinzându-i pe pervaz, Iseult se duse la săculețul din piele aflat în fundul încăperii din far. Ea și Safi puneau mereu acolo, înainte de un jaf, un săculeț pentru situații neprevăzute, doar în *cazul* în care se adeverea cel mai rău scenariu.

Nu că până acum ar mai fi pus la cale multe jafuri. Doar din când în când și numai pentru lichelele care o meritau.

Cum au fost cei doi ucenici care distruseseră încărcătura cu mătăsurii a Conducătorului Alix și încercaseră să dea vina pe Safi.

Sau tâlharii care dăduseră năvală în cafeneaua lui Mathew când acesta era plecat și îi furaseră argintăria.

Au mai fost și cele patru dăți, fără legătură una cu cealaltă, când partidele de tarot ale lui Safi se sfârșiseră cu certuri și monede lipsă. Fusesse cazul să se facă dreptate, firește – ca să nu mai punem la socoteală și reclamația despre marfa distrusă.

Cu toate astea, înfruntarea de azi era cea dintâi care impunea folosirea săculețului pentru situații neprevăzute.

După ce dădu la o parte hainele de rezervă și o ploscă cu apă, Iseult găsi două cârpe și un tub cu lanolină. Ridică apoi armele aruncate cât colo și se întoarse cu pași grei la Safi.

— Hai să ne curățăm armele și să punem la cale un plan. Trebuie să ne întoarcem în oraș cumva.

Safi își smulse și a doua cizmă înainte să-și ia sabia și cuțitul. Se așezară amândouă cu picioarele încrucișate pe podeaua aspră, iar Iseult se cufundă în mirosul familiar, de grajd, al unsorii. Se apucă să-și frece și să-și curețe coasele cu grijă.

— Cum arătau Firele Vrajitorului Sângelui? întrebă Safi încetișor.

— N-am fost atentă, murmură Iseult. Totul s-a întâmplat atât de

repede.

Începu să frece oțelul și mai cu sârg, protejându-i de rugină frumoasele lame marstokeze – primite în dar de la Inima de Fir a lui Mathew, Habim.

Peste ruinele de piatră se așternu liniștea. Singurele sunete erau scârțâitul cârpei pe oțel și veșnicele plesnituri ale valurilor Mării Jadansi.

Iseult știa că pare absorbită de curățat, dar era sigură că Firele ei trebuiau să strălucească în aceleași culori ale fricii ca ale lui Safi.

Iseult era o Vrăjitoare a Firului, ceea ce însemna că nu putea să-și vadă propriile Fire și nici pe cele ale unei alte Vrăjitoare a Firului.

Când își descoperise puterile, la nouă ani, simțise că inima parcă i se prefăcea în pulbere. Se prăbușea sub povara milioanelor de Fire, dintre care niciunul nu era al ei. Oriunde se uita, vedea Fire care clădesc, Fire care leagă și Fire care rup. Și totuși, nu-și vedea propriile Fire și nici *cum* se manifestau ele.

Prin urmare făcu ce făcea orice Vrăjitoare a Firului din tribul Nomatsi: învăță să-și păstreze calmul atunci când mintea i s-ar fi înfierbântat, să aibă degete sigure atunci când i-ar fi tremurat și să nu ia seama la emoțiile după care se călăuzeau toți ceilalți.

— Eu cred, începui Safi, împrăștiindu-i gândurile, că Vrăjitorul Sângelui știe că sunt o Vrăjitoare a Adevărului.

Iseult se opri din frecat.

— De ce crezi asta? Întrebă ea pe un ton plat ca lama de oțel pe care o ținea în mână.

— Din pricina felului cum mi-a zâmbit, se cutremură Safi. Mi-a mirosit puterea, întocmai cum se spune în povești, iar acum poate să-mi dea de urmă.

— Ceea ce înseamnă că deja ar putea fi pe urmele noastre.

Un fior de gheață o străbătu pe Iseult pe șira spinării și îi făcu umerii să tresalte. Se apucă să frece lama și mai vârtos.

În mod normal, procesul de curățare o ajuta să-și recapete staza. O ajuta să-și limpezească gândurile, iar simțul practic să iasă la

suprafață. Era o strategie înăscută, spre deosebire de Safi, care venea cu ideile.

Inițiază. Finalizează.

Doar că, de data asta, nu găsea nicio soluție. Ea și Safi ar fi putut să se dea la fund și să evite gărzile orașenești câteva săptămâni, însă nu se puteau ascunde de un Vrajitor al Sângelui.

Cu atât mai puțin dacă Vrajitorul Sângelui știa ce e Safi și ar fi putut s-o vândă celui care plătea mai mult.

Când era față în față cu cineva, Safi putea să separe adevărul de minciună, realitatea de iluzie. Iar din câte învățase Iseult din lecțiile cu Mathew, ultima consemnare scrisă despre moartea unei Vrajitoare a Adevărului data de acum un secol – iar aceasta fusese decapitată de un împărat din Marstok pentru că se aliase cu regina din Cartorra.

Dacă s-ar fi aflat de puterea ei, Safi ar fi ajuns doar o unealtă folosită în scopurile conducătorilor...

Sau ar fi fost eliminată, considerată o amenințare la adresa lor.

Atât de prețioasă și *atât* de rară era magia lui Safi. Motivul pentru care toată viața ei își ținuse ascunsă puterea. Exact ca Iseult, și ea era o eretică: o vrăjitoare neînregistrată. Pe dosul palmei de la mâna ei dreaptă nu era tatuat Semnul Vrajitorilor care să-i declare puterea. Totuși, într-o bună zi cineva din afara cercului de prieteni apropiați ai lui Safi avea să descopere cine era cu adevărat, iar când ziua aceasta va sosi soldații vor năvăli în camera de oaspeți a conducătorului mățăsarilor și o vor lua pe Safi în lanțuri.

Nu trecu mult și lamele fetelor fură curățate și ascuțite, iar Safi o împungea acum pe Iseult cu una dintre căutăturile ei cele mai pătrunzătoare și mai aspre.

— Termină! îi porunci Iseult.

— Posibil să fie nevoie să părăsim orașul, Iz. Să părăsim până și Imperiul Dalmotti.

Iseult își trecu limba peste buzele sărate, străduindu-se să nu se încrunte. Străduindu-se să nu se lase copleșită de emoții.

Gândul de a lăsa în urmă orașul Veñaza... Iseult nu putea face una ca asta. Capitala Imperiului Dalmotti însemna pentru ea *acasă*. Oamenii din Districtul Debarcaderului de Nord se învățaseră cu pielea ei albă și cu ochii ei alungiți, trăsături specifice tribului Nomatsi.

Îi trebuiseră, de fapt, șase ani și jumătate ca să fie acceptată în rândul lor.

— Pentru moment, spuse Iseult încet, hai să ne facem griji despre cum să intrăm în oraș fără să fim văzute și să ne rugăm ca Vrajitorul Sângelui să nu-ți fi adulmecat sângele. *Sau magia.*

Safi scoase un suspin istovită și se cuibări în bătaia unei raze de soare. Lumina ei îi făcea pielea să strălucească și părul să iradieze.

— La cine ar trebui să mă rog?

Iseult se scărpină repede la nas, recunoscătoare că schimbase subiectul.

— Era cât pe ce să fim ucise de un călugăr carawen, așa că ce-ai zice să ne rugăm la Fântânile Originii?

Safi fu străbătută de un fior.

— Dacă *acea* persoană se roagă la Fântânile Originii, atunci, eu nu vreau să fac la fel. Ce zici de zeul nubrevnan? Cum îl cheamă?

— Noden.

— Exact.

Safi își împreună mâinile la piept și înălță ochii în tavan.

— Noden, zeu al valurilor nubrevnane...

— Cred că este zeul *tuturor* valurilor, Safi. Și, de altfel, a tot ceea ce există.

Safi își dădu ochii peste cap.

— Zeu al tuturor valurilor și, de altfel, a tot ce există, poți face în așa fel încât să nu fie nimeni pe urmele noastre? Mai ales... nu *el*. Pe *el* să-l ții departe. Și, dacă ai putea ține departe și gărzile din Veñaza, ar fi minunat.

— Asta e cea mai nereușită rugăciune pe care am auzit-o, declară Iseult.

— Ușura-s-ar nevăstuicile pe tine, Iz! N-am terminat.

Safi scoase un oftat, apoi își continuă rugăciunea:

— Te rog înapoiază-mi toți banii noștri înainte ca el sau Habim să se întoarcă din călătorie! Și... asta e tot. Ți mulțumesc foarte mult, o, Noden cel sacru. A, și te rog să te îngrijești ca Pehlivanul Prefăcut să primească ce merită, adăugă numaidecât.

Iseult nu s-ar fi putut abține să nu pufnească auzind ultima rugămintă, dacă un val uriaș nu s-ar fi spart de far, izbindu-se cu forță și pe neașteptate de peretele stâncii. Iseult fu împrăscată cu apă pe față. O îndepărtă de îndată, cuprinsă de agitație. Era caldă, nu rece.

— Te rog, Noden, șopti ea, ștergându-și picăturile de apă de pe frunte, te rog, scapă-ne cu viață!

Să ajungă la cafeneaua lui Mathew, unde locuia Iseult, se dovedi ceva mult mai anevoios decât se așteptase Safi. Și ea, și Iseult erau istovite, flămânde și trecute prin focurile iadului, așa că până și simplul fapt de a merge o făcea pe Safi să se vaite. Ori să-i vină să se așeze. Ori cel puțin să-și ostoiască durerile la gândul unei băi fierbinți și a unor cocături.

Însă băile fierbinți și cocăturile nu aveau cum să se întâmple prea curând. Gărzile mișunau pretutindeni prin orașul Veñaza, iar când fetele reușiră să ajungă în Districtul Debarcaderului de Nord deja se lăsase seara. Jumătate din noapte și-o petrecură mergând orbește de la far până în capitală, iar cealaltă jumătate furișându-se pe alei și traversând grădinile de zarzavat.

La fiecare pată de alb – fiecare haină pusă la uscat, fiecare pânză de catarg ruptă și fiecare perdea zdrențăroasă – Safi era cu sufletul la gură. Dar niciuna dintre ele nu se dovedise a fi Vrăjitorul Sângelui, slavă zeilor, și de cum noaptea începu să facă loc zorilor se ivi și indicatorul către cafeneaua lui Mathew. Apăruse la bifurcația dintre strada principală a debarcaderului și un drum lăturalnic. Ea anunța așa:

CAFEA VERITABILĂ DIN MARSTOK CEA MAI BUNĂ DIN VEÑAZA

În realitate, nu era cafea veritabilă din Marstok – Mathew nici măcar nu era din Imperiul Marstok. Era cafea la filtru, cu o aromă fină, căutând să satisfacă „anostele papile gustative ale vesticilor”, cum spunea mereu Habim.

Cafeneaua lui Mathew *nu* era nici cea mai bună din oraș. Însuși Mathew ar recunoaște că până și dugheana sărăcăcioasă din Districtul Debarcaderului de Sud servea cafea mai bună. Dar aici,

sus, la periferia nordică a capitalei, oamenii nu se abăteau pentru cafea. Veneau să facă afaceri.

Tipul acela de afaceri la care excelau Vrăjitorii Cuvintelor, ca Mathew: schimbul de zvonuri și secrete, și comploturi pentru jafuri și înșelăciuni. Avea cafenele răspândite prin tot Tărâmul Vrăjitorilor și orice veste despre absolut *orice* ajungea mai întâi la Mathew.

Tocmai puterea pe care o avea asupra cuvintelor îl făcea pe Mathew alegerea cea mai potrivită ca tutore al lui Safi, de vreme ce așa putea să cunoască toate limbile vorbite.

Ba, și mai important, Inima de Fir a lui Mathew, Habim, lucrase pentru unchiul lui Safi de când se știa ea – atât ca soldat, cât și ca instructor veșnic nemulțumit. Așadar, când Safi fusese trimisă în Sud, era mai mult decât firesc ca Mathew să continue ce începuse Habim.

Nu că Habim ar fi abandonat cu totul antrenamentul lui Safi. Își vizita des Inima de Fir din orașul Veñaza și atunci nu pierdea ocazia să-i facă viața lui Safi un calvar cu ore suplimentare de antrenamente de viteză și strategii de luptă străvechi.

Safi ajunsese prima la cafenea și, după ce sări o băltoacă cu apă menajeră groaznic de portocalie, începu să desfacă vraja făcută la încuietoarea de la ușa din față, idee folosită recent, ca urmare a episodului cu argintăria furată. Habim putea să i se plângă cât voia lui Mathew de prețul etervrăjii de la încuietoare, dar, din câte vedea Safi, își merita banii. Orașul Veñaza avea o rată a criminalității crescută – în primul rând, pentru că era port, în al doilea rând, pentru că înstăriții conducători de bresle erau *atât* de ispititori pentru lichelele flămânde după piestre.

Bineînțeles, tot conducătorii breslelor au fost cei care au plătit și pentru mărirea colecției aparent nesfârșite de gărzi orașenești, dintre care una se oprise chiar la intrarea pe alee. Își întoarse capul, cercetând corăbiile ancorate în Districtul Debarcaderului de Nord.

— Mai repede! rosti Iseult printre dinți și o împinse pe Safi de la spate. Se întoarce garda... se întoarce...

Ușa se deschise larg, Iseult o împinse, iar Safi intră împleticindu-se în prăvălia întunecoasă.

— Ce vuietul mării! bodogăni ea, repezindu-se la Iseult. Gărzile *știu* că suntem pe-aici!

— Întocmai, replică Iseult, închizând ușa și punând zăvorul. Dar din afară arătam ca două țărăncuțe care au dat buzna într-o cafenea încuiată.

Safi mormăi un „bine zis” forțat, iar Iseult făcu un pas înainte și șopti:

— Aprinde!

Douăzeci și șase de lumânări vrăjite se treziră deodată la viață, scoțând la iveală strălucitoarele și unduitoarele modele marstokeze de pe pereți, din tavan, de pe podea. Era prea încărcat – lui Safi îi săreau în ochi prea multe covorașe cu imprimeuri asemănătoare –, dar, exact ca în cazul cafelei, vesticii aveau ideea lor preconcepută despre cum ar trebui să arate o cafenea marstokeză.

Oftând ca cineva care poate în sfârșit să respire, Iseult porni cu pași mari spre scara în spirală din colțul din capăt. Safi o urmă îndeaproape. Merseră sus, tot mai sus, mai întâi la primul etaj, unde locuiau Mathew și Habim. Apoi în podul cu tavanul jos, căruia Iseult îi spunea „acasă”, în spațiul îngust fiind înghesuite două pătuțuri și un șifonier.

De șase ani și jumătate Iseult trăia, învăța și lucra aici. După ce-și părăsise tribul, Mathew fusese singurul care binevoise să angajeze și să găzduiască o nomatsi.

De atunci, Iseult nici că se mai mutase – nu că nu și-ar fi dorit.

Un loc al meu.

Safi sigur și-a auzit Sora de Fir spunând asta de mii de ori. De sute de mii de ori. Și poate că, dacă ar fi fost obișnuită să împartă patul cu mama ei, într-o colibă cu o singură încăpere, cum făcuse Iseult, Safi ar fi vrut și ea un spațiu mai mare, mai intim și mai *personal*.

Și totuși... Îi zădărnicișe toate planurile lui Iseult. Piestrele

economisite dispăruseră până la una, iar toate gârziile din Veñaza erau acum pe urmele lor. Era efectiv cel mai prost scenariu posibil și niciun săculeț de urgență sau vreo ascunzătoare din far nu aveau să le ajute să scape de belele.

Încercând să-și învingă greața, Safi se împletici până la fereastra de la capătul celălalt al încăperii înguste și o deschise. Un aer fierbinte, mirosind a pește, pătrunse înăuntru, binecunoscut și liniștitor. În soarele ce răsărea chiar atunci la est, acoperișurile de lut din orașul Veñaza străluceau ca niște limbi de foc portocalii.

Era frumos, tăcut și, pe toți zeii, Safi *adora* priveliștea asta. Crescând printre ruinele bătute de vânt din inima munților Orhin – și fiind închisă în aripa de est ori de câte ori îl apucau pandaliile pe unchiul Eron –, viața lui Safi în castelul familiei Hasstrel fusese numai geamuri sparte și zăpadă ce pătrundea înăuntru. Dar și crivăț, și mucegai umed, lunecos. Oriunde s-ar fi uitat, ochii i-ar fi căzut pe sculpturi, picturi sau tapiserii cu liliacul de munte, simbolul familiei Hasstrel. O creatură grotescă, asemănătoare cu un dragon, ținând în gheare un sul pe care era trecut mottoul: „Iubește și teme-te”.

Însă podurile și canalele din Veñaza se coceau mereu la soare și miroseau nemaipomenit a pește putred. Cafeneaua lui Mathew era mereu veselă și aglomerată. Debarcaderele erau mereu pline de sudalmele delicios de ofensatoare ale marinarilor.

Aici Safi se simțea la căldură. Aici se simțea binevenită și, câteodată, chiar și dorită.

Safi își drese glasul. Își lăsă mâna să alunece de pe ivăr, iar când se întoarse, o văzu pe Iseult schimbându-se într-o rochie de culoarea măslinii verzi.

Iseult vârî capul în șifonier.

— Poți să te îmbraci cu rochia de zi pe care o am de schimb.

— Dar o să mi se vadă astea.

Safi își suflecă o mânecă întărită de apa sărată, scoțând la iveală zgârieturile și vânătăile care-i umpleau brațele și care ar fi fost,

toate, la vedere într-o rochie cu mânecă scurtă, cum se purtau pe atunci.

— Noroc că încă am...

Iseult scoase din șifonier două tunici scurte și negre. Astea!

Safi își țuguie buzele. Tunicile făceau parte din uniforma standard a ucenicilor din breaslă – iar acestea două erau trofee pe care fetele le aveau de la primul lor jaf.

— Eu tot rămân la părerea mea, declară Safi, că ar fi trebuit să le fi luat mai mult decât tunicile când i-am legat și i-am lăsat acolo, în cămară.

— Da. Ei bine, data viitoare când cineva o să distrugă încărcătura de mătăsuri și o să dea vina pe tine, îți promit că o să le luăm mai mult decât tunicile de pe ei.

Iseult îi aruncă grămăjoara de lână neagră lui Safi, care o prinse din zbor.

Pe când se dezbrăca în grabă, Iseult se așează pe marginea pătuțului ei, cu buzele țuguite.

— Mă gândeam, începu ea pe un ton plat, dacă Vrăjitorul Sângelui chiar e pe urmele noastre, poate că starostele breslei mătăsarilor o să te apere. Practic, e tutorele tău și te-a mai și găzduit și în camera lui de oaspeți.

— Nu cred că o să adăpostească o fugară. Safi făcu o grimasă chinuită. Oricum, n-ar fi corect să-l târăsc și pe conducătorul Alix în asta. A fost întotdeauna atât de bun cu mine. M-aș urî dacă l-aș răsplăti aducându-i necazuri.

— În regulă, zise Iseult, expresia rămânându-i neschimbată. Planul următor îi include pe Barzii Iadului. Au venit în orașul Veñaza pentru întrunirea Armistițiului, nu? Ca să ocrotească Imperiul Cartorra? Poate le cerem ajutorul, de vreme ce unchiul tău a fost unul dintre ei – și mă îndoiesc că gărzile din Dalmotti ar fi atât de proaste, încât să treacă peste un Bard al Iadului.

Safi se schimonosi și mai mult la auzul acestei idei.

— Unchiul Eron a fost *dat afară* de la Barzii Iadului, Iz, deloc

onorabil. Acum, toată brigada Barzilor Iadului îl disprețuiește, iar împăratul Henrick mai mult decât toți.

Pufni în semn de dispreț, scoțând un sunet cu ecou în pereți, care îi vibră în pânțele.

— Mai rău, continuă ea, împăratul abia așteaptă ocazia să dea titlul meu unuia dintre sicofanții lui scârboși. Și sunt sigură că jefuirea unui conducător de breaslă i-ar da un motiv suficient s-o facă.

Mai toată copilăria, Safi fusese antrenată de unchiul Eron ca un soldat – și tratată ca atare –, cel puțin când era suficient de treaz încât să-i acorde atenție. Dar, de îndată ce Safi împlinise doisprezece ani, împăratul Henrick hotărî că e timpul ca ea să vină în capitala Cartorrei pentru a primi educația cuvenită. *Ce știe ea despre cum se conduce o fermă sau cum se organizează strângerea unei recolte?* urlase Henrick la unchiul Eron, în vreme ce Safi aștepta, mică și tăcută, în spatele lui. *Ce experiență avea Safi să țină o gospodărie sau să plătească zeciuiala?*

Această ultimă grijă – plata birului uriaș către Cartorra – îl îngrijora cel mai mult pe împăratul Henrick. Cu toată nobilimea pe care o avea la degetele lui doldora de inele, tot voia să se asigure că o prinde în mreje și pe Safi.

Însă încercarea lui de a pune mâna pe încă o doamnă loială dăduse greș, căci unchiul Eron nu o trimisese pe Safi la studii în Praga, împreună cu ceilalți tineri de viță nobilă. În schimb, o expediase către sud, la tutorii și conducătorii de bresle din Veñaza.

Fusese prima și *ultima* oară când Safi simțise pentru unchiul ei ceva vecin cu recunoștința.

— În cazul ăsta, reluă Iseult, cu un ton hotărâtor și cu umerii aplecându-i-se înainte, va trebui să părăsim orașul. Putem să ne ascundem pe undeva... până trece furtuna.

Safi își mușcă buza. Iseult rostise cu atâta ușurință partea cu „să ne ascundem undeva”, dar realitatea era că originea nomatsi a lui Iseult o făcea o țintă oriunde ar fi mers.

Singura dată când fetele încercaseră să plece din orașul Veñaza ca să-și viziteze un prieten din împrejurimi abia reușiseră să se mai întoarcă acasă.

Firește, nici cei trei indivizi din tavernă, care își puseseră în gând s-o atace pe Iseult, n-au mai ajuns acasă. Cel puțin, nu cu femurul intact.

Safi se apropie cu pași grei de șifonier și îl deschise cu o smucitură, închipuindu-și că mânerul ușii era nasul Pehlivanului Prefăcut. Dacă o să-l mai vadă vreodată – *vreodată* – pe nemernicul ăla, o să-i rupă toate oscioarele lui afurisite.

— Pariul cel mai sigur, continuă Iseult, este Districtul Debarcaderului de Sud. Corăbiile de negoț dalmotte sunt amarate acolo și am putea găsi pe cineva dispus să ne ia, în schimbul muncii. Ai nevoie de ceva de la Conducătorul Alix?

Safi scutură din cap, iar ea reluă:

— Bun. Atunci, o să lăsăm două bilete pentru Habim și Mathew, în care să le explicăm situația. Apoi... bănuiesc că... vom pleca.

Safi nu zise nimic când își puse rochia aurie. Gâtul îi era prea uscat ca să poată rosti vreun cuvânt. Stomacul i se strânsese prea mult.

Abia atunci, când Safi își încheia cele zece milioane de nasturi de lemn, iar Iseult își lega o basma în jurul capului, se auzi o bătaie în ușă, care răsună în toată cafeneaua.

— Garda orașului Veñaza! anunță un glas înăbușit. Deschideți! V-am văzut intrând cu forța!

Iseult scoase un oftat, un sunet care exprima o suferință mult, *mult* prea îndelungată.

— Știu, bombăni Safi, încheindu-și și ultimul nasture. Ai avut dreptate.

— Să fii convinsă!

— De parcă m-ai lăsa să uit vreodată!

Lui Iseult i se strânseseră buzele într-un zâmbet, însă era o încercare nesinceră – Safi nu avea nevoie să-și folosească adevraja ca

să-și dea seama.

Când fetele își puneau tunicile de ucenici jerpelite, garda urlă din nou:

- Deschideți! Nu e decât o singură cale de ieșire din prăvălie!
- Nu-i adevărat, replică Safi.
- Nu ne vom da în lături de la a face uz de forță!
- Nici *noi*.

La semnul Surorii ei de Fir, Safi se repezi la patul lui Iseult. Ambele îl traseră înspre ușă. Picioarele de lemn parcă mormăiră ceva și reușiră repede să-l întoarcă pe o parte, pe post de baricadă, una care avea să meargă de minune, nefiind nici pe departe prima oară când Safi și Iseult erau nevoite să se furișeze pe calea din dos.

Chiar dacă Mathew și Habim erau întotdeauna cei care urlau de cealaltă parte, și nu niște gărzi înarmate.

Peste câteva clipe Safi și Iseult se aflau pe pervaz, respirând cu repeziciune și ascultând cum ușa de la intrare era făcută fărâme. Cum se cutremură toată cafeneaua, cum se sparg geamurile.

Plină de regrete, Safi se cățără pe acoperiș. Mai întâi pierduse toți banii, iar acum îi distrusese prăvălia lui Mathew. Poate... poate că era un lucru *bun* că tutorii ei erau plecați din oraș, cu treabă. Cel puțin o vreme nu avea să dea ochii cu Mathew sau cu Habim.

Iseult ieși pe fereastră după Safi, săculețul de urgență atârându-i la spate, burdușit cu provizii. Armele îi erau pliate în tecile de la gambă, sub fustă, însă Safi nu-și putea ține cuțitul decât în cizmă. Sabia ei – *frumoasa* ei sabie de oțel – fusese lăsată în urmă.

— Încotro? întrebă Safi, știind că Sora ei de Fir avea o rută bine stabilită în spatele acelor ochi strălucitori.

— Mergem spre centru ca și cum ne-am duce la Conducătorul Alix, după care pornim către sud.

— Pe acoperișuri?

— Atât cât putem. Tu deschizi drumul.

Safi încuviință scurt înainte să o ia la fugă – spre vest, spre inima orașului Veñaza –, iar când ajunse la capătul acoperișului lui

Mathew sări pe următorul povârniș din țigle.

Luă contactul cu o bufnitură. Porumbeii porniră a zbura, fluturând din aripi ca să se dea cât mai iute din drum, iar apoi Iseult ateriză lângă ea.

Dar Safi se pusese deja în mișcare, zburând deja spre următorul acoperiș. Apoi spre următorul și tot așa, urmată îndeaproape de Iseult.

Iseult se furișă pe strada pietruită, Safi mergând la doi pași mai în față. Porniseră de la cafenea spre centrul orașului, traversând canale și sărind peste poduri ca să evite gărzile. Din fericire, agitația de dimineață era deja în toi – un furnicar pestriț de căruțe încărcate cu fructe, măgari, capre și oameni de toate rasele și naționalitățile. Firele lor, variind la culoare precum pielea stăpânilor, se răsuceau leneșe prin aerul dogoritor.

Safi se strecură în fața unei căruțe cu porci, lăsând-o pe Iseult să alerge după ea. Trecură pe lângă un cerșetor, apoi pe lângă un grup de Puriști denunțând în gura mare păcatele magiei, apoi direct printr-o turmă de oi nefericite, apoi ajunseră la o masă compactă și imobilă. În față, Firele oamenilor străluceau roșii de enervare din pricina ambuteiajului.

Iseult își imaginează că și Firele ei sunt la fel de roșii. Erau atât de aproape de Districtul Debarcaderului de Sud, încât Iseult vedea sutele de corăbii cu pânze albe ancorate în portul din față.

Dar își stăpâni frustrarea. Celelalte emoții – unele pe care nici nu voia să le numească și pe care nicio Vrajitoare a Firului care se respectă nu le-ar fi lăsat vreodată la vedere – îi clocoteau în piept. *Stază*, își spuse în gând, cum o învățase mama ei cu ani în urmă. *Stază în vârful degetelor de la mâini și de la picioare.*

În curând Firele din trafic începură să licărească în culoarea azurie a înțelegerii. Culoarea luneca întocmai ca un șarpe într-un iaz, ca și cum oamenii din mulțime ar fi început să priceapă, unul câte unul, motivul acestui blocaj.

Culoarea ajunsese în spate, și mai în spate, până când, în cele din urmă, o bătrână de lângă fete începu să se vaiete:

— Ce? E un blocaj în față? Dar o să ratez racii cei mai proaspeți!

Lui Iseult îi îngheță curajul în vene, iar Firele lui Safi se făcură cenușii de frică.

— Pe toate porțile iadului! șuieră ea. Ce ne facem acum, Iz?

— Dăm mai mult din coate.

Mormăi ceva, își schimbă greutatea de pe un picior pe altul și pescui din săculeț un tom gros și cenușiu.

— O să arătăm ca două ucenice foarte conștiincioase dacă o să ducem cărți în brațe. Tu poți să iei *Scurta istorie a autonomiei dalmotti*.

— Scurtă pe *dosul* meu! bombăni Safi, dar luă uriașa carte.

Apoi Iseult scoase un volum legat în piele albastră, cu titlul *Ghid ilustrat al mănăstirii carawenilor*.

— A, acum am înțeles de ce ai luat astea cu tine.

Safi ridică din sprâncene, provocând-o pe Iseult s-o contrazică.

— Nu sunt pentru deghizare. Pur și simplu nu ai putut să te desparți de cartea ta preferată.

— Și? pufni Iseult disprețuitoare. Asta înseamnă că nu vrei s-o cari?

— Nu, nu. O păstrez. Își înălță bărbia. Doar să-mi promiți că o să mă lași pe *mine* să interpretez rolul când ne întâlnim cu gărzile.

— N-ai decât, Saf.

Zâmbind larg ca pentru sine, Iseult își acoperi și mai mult capul cu basmaua. Era learcă de sudoare, dar îi ascundea chipul. Și pielea. Apoi își aranjă mânușile până când nu i se mai văzu niciun centimetru din încheietură. Toată atenția avea să fie pe Safi și pe ea trebuia să și rămână.

Așa cum spunea Mathew mereu: *Cu mâna dreaptă, dă-i omului ce-și dorește, iar cu stânga, retează-i punga*. Safi jucase mereu rolul mâinii drepte care distrage atenția – și se pricepea – când Iseult se ascundea în umbră, gata să se năpustească asupra pungii care trebuia tăiată.

În timp ce Iseult fierbea în așteptare, deschise coperta groasă a cărții, care scârțâi. Încă de când o călugăriță carawenă o ajutase pe Iseult, pe-atunci doar o fetișcană, devenise oarecum... ei bine, *obsedată* era cuvântul pe care îl folosea mereu Safi. Dar nu numai recunoștința era motivul fascinației lui Iseult pentru caraweni, ci și robele lor de-un alb pur și cerceii strălucitori din opal. Antrenamentul lor ucigaș și jurămintele sacre.

Viața la o mănăstire carawenă părea atât de simplă. Atât de îndestulătoare. De oriunde veneai, puteai să li te alături și ei te-ar fi acceptat fără șovăire. Respect imediat.

Era un sentiment pe care Iseult abia putea să și-l închipuie, și totuși inima îi bătea flămând ori de câte ori se gândea la asta.

Cartea se deschise foșnind la pagina 37 – de unde o privea o strălucitoare piestra de bronz. Pusese moneda la ultima pagină, iar leul înaripat încrustat pe ea aproape că îi râdea în față.

Prima piestra din noua noastră viață, se gândi Iseult. Apoi îi scăpărară ochii când văzu pe pagină scrisul înflorat în limba dalmottă. Erau acolo descrieri și imagini de feluriți călugări caraweni, dintre care cel dintâi fusese Monahul Mercenar, înfățișat cu toate cuțitele lui, cu sabia și cu expresia împietrită pe chip.

Arăta întocmai ca Vrăjitorul Sângelui.

Vrăjitor. Sânge. Vrăjitor. Sânge.

La amintirea acelor ochi roșii, a acelor dinți dezgoliți, lui Iseult i se strânse stomacul rece ca gheața. Gheață... și ceva mai găunos. Mai greu.

Dezamăgire, recunoscui în cele din urmă, căci părea greșit ca un asemenea monstru să fie primit în rândul călugărilor.

Iseult se uită la titlul de sub ilustrație, de parcă i-ar fi putut da vreo explicație. Și totuși, nu scria decât: *Antrenat să lupte pe meleaguri străine în numele ordinului Cahr Awen*.

Iseult rosti în șoaptă numele – *Cahr Awen* – și i se puse un nod în piept. Când era mică, petrecuse ore în șir cățărându-se în copaci și închipuindu-și că e și ea un Cahr Awen, că e una dintre cele două

vrăjitoare născute din Fântânile Originii, care aveau să curețe lumea până și de cele mai întunecate rele.

Dar, așa cum multe dintre izvoarele ce hrăneau Fântânile se stinseseră de secole, niciun Cahr Awen nu se mai născuse de cinci sute de ani – iar închipuirile lui Iseult se sfârșiseră inevitabil odată cu găștile de copii din sat. Înconjurau orice copac în care s-ar fi urcat, adresându-i blesteme și tratând-o cu ura învățată de la părinți. *O Vrajitoare a Firului care nu poate face Pietre de Fir nu are ce căuta aici!*

Iseult își dăduse seama în clipele acelea, pe când îmbrățișa strâns o creangă din copac și se ruga ca mama ei s-o găsească mai repede, că acei Cahr Awen nu erau decât o poveste frumoasă.

Înghițind în sec, dădu deoparte toate aceste amintiri. Și așa avusese o zi destul de proastă; nu mai era nevoie să mai dezgroape și vechile necazuri. Mai mult, ea și Safi aproape ajunseseră în dreptul gărzilor, iar cea dintâi lecție a lui Habim ieși la suprafață acum dintr-un cotlon îndepărtat al minții.

Evaluează-ți adversarii, obișnuia el să spună. Analizează terenul. Alege-ți luptele atunci când ai de unde alege.

— Aranjați-vă în șir indian! strigă o gardă. Toate armele la vedere!

Iseult închise cartea cu zgomot, stârnind un curent de aer rănced. Zece gărzi, numără ea. *Înșirați de-a lungul drumului cu căruțe în spate ca să blocheze mulțimea. Arbalete. Pumnale.* Dacă micul interogatoriu nu mergea bine, fetele nu aveau nicio șansă să le țină piept gărzilor.

— În regulă, mormăi Safi. E rândul nostru. Ține-ți fața ascunsă.

Iseult făcu așa cum i se spuse și se așeză umilă în spatele lui Safi, care mărșăluia plină de importanță până la prima gardă cu față acră.

— Ce înseamnă toate astea? răsunară cuvintele lui Safi clar și răspicat pe deasupra vacarmului neconținut al gloatei. Acum am întârziat la întâlnirea cu conducătorul breslei grânarilor. Ai idee ce iute îi sare țandăra?

Pe chipul gărzii apărură o expresie de încruntare plictisită. Însă

Firele sale scăpărară, arătându-și interesul.

— Numele?

— Safiya. Iar aceasta este doamna mea de onoare, Iseult.

Cu toate că garda tot nu părea impresionată, Firele începură a străluci cu și mai mult interes. Se aplecă într-o parte, făcându-i semn unei alte gărzi să se apropie, astfel că Iseult trebui să-și muște limba ca să se abțină s-o avertizeze pe Safi.

— Îți *cer* să-mi spui care e pricina acestei întârzieri! țipă Safi la noua gardă, un munte de om.

— Încercăm să găsim două fete, bălmăji el. Sunt căutate pentru comiterea unui jaf la drumul mare. Să presupun că dumneata nu porți nicio armă?

— Par eu genul de fată care să poarte vreo armă?

— Atunci, nu ai să te superi dacă te percheziționăm.

Spre lauda lui Safi, nimic din frica trădată de Firele ei nu i se citi pe față, ci dimpotrivă, își înălță și mai sus bărbia.

— Ba m-aș *supăra* foarte mult, iar, dacă îndrăznești fie și numai să te atingi de persoana mea, o să am grijă să fii dat afară numaidecât! Pe voi toți! Își flutură cartea, iar cea dintâi gardă se dădu înapoi. Măine, pe vremea asta, o să fiți pe străzi, dorindu-vă să nu vă fi pus cu ucenica conducătorului...

Safi nu apucă să-și ducă până la capăt propoziția, căci în clipa aceea un pescăruș țipă deasupra capului ei, iar pe umăr îi ateriză un găinaț vâscos și albicios.

Firele ei deveniră turcoaz de surprindere.

— Nu, făcu ea cu jumătate de glas și cu ochii ieșindu-i din orbite. *Nu!*

Și gărzilor le ieșiseră ochii din orbite, Firele strălucindu-le acum roz-aprins.

Izbucniră în râs. Apoi începură să arate cu degetul și până și Iseult fu nevoită să-și acopere gura cu mâna înmănușată. *Nu râde, nu râde...*

Nu se putu abține, iar Firele lui Safi se înroșiră de furie.

— De ce? se răsti ea la Iseult. Apoi la gărzi: De ce numai eu? Sunt mii de umeri pe care să se găinățeze, dar ei mă aleg întotdeauna pe *mine!*

Gărzile deja se încovoiaseră de răs, iar cea de-a doua ridică cu greu o mână.

— Duceți-vă. Duceți-vă... odată!

Le dăduseră până și lacrimile, ceea ce o făcu pe Safi să bombăne când trecu pe lângă ei.

— De ce nu faceți ceva mai folositor cu timpul vostru? În loc să râdeți de niște fete necăjite, duceți-vă să *vă luptați cu ticăloșii!*

Apoi Safi trecu de punctul de control și porni cu pași repezi spre cele mai apropiate corăbii de negoț, cu carenele lor pântecoase, Iseult urmând-o îndeaproape și chicotind tot drumul.

Merik Nihar își încleșta degetele pe cuțitul de unt. Domna cartorrană de la celălalt capăt al mesei lungi, din lemn de stejar avea o bărbie păroasă, de pe care se scurgea grăsime de pui.

Ca și cum ar fi simțit privirea lui Merik, domna își ridică șervetul bej și își șterse ușor buzele scofâlcite și bărbia încrețită.

Merik o ura, așa cum ura fiecare diplomat de aici. E drept că petrecuse ani buni ca să învețe să-și stăpânească temperamentul, pentru care familia lui era vestită, însă la momentul acesta nu mai putea să înghită decât o picătură. O picătură, și oceanul s-ar fi revărsat.

În salonul spațios vocile zumzăiau în cel puțin zece limbi diferite. Întrunirea Continentală pentru Armistițiu începea în ziua următoare, urmând să se discute Marele Război și încheierea Armistițiului de Douăzeci de Ani. Sute de diplomați veniseră în orașul Veñaza de pe tot Tărâmul Vrajitorilor.

Poate că Dalmotti era cel mai mic dintre cele trei imperii, dar era cel mai puternic la negocieri. Și, cum se învecina cu Imperiul Marstok la est și cu Imperiul Cartorra la vest, era locul perfect pentru desfășurarea acestor negocieri internaționale.

Merik reprezenta aici Nubrevna, țara sa natală. Sosise cu trei săptămâni mai devreme, sperând să înceapă o nouă negociere ori poate să restabilească vechile relații cu breslele. Dar nu fusese decât o pierdere de timp.

Ochii lui trecură de la bătrâna nobilă la vasta întindere de sticlă din spatele ei. Dincolo de ea străluceau grădinile de la palatul dogelui, umplând încăperea cu sclipirea lor verde și cu parfumul iasomei cățărătoare. În calitate de conducător ales al Consiliului Dalmotti, dogele nu avea familie – niciun conducător de breaslă dalmotti nu avea, de când se hotărâse că familiile distrag atenția de la devotamentul față de breaslă –, așa că nu era ca și cum ar fi avut

nevoie de o grădină, una în care ar fi încăput ușor douăsprezece corăbii de-ale lui Merik.

— Admiri peretele de sticlă? întrebă conducătorul roșcat al breslei mătăsarilor, ce ocupa scaunul din dreapta lui Merik. E opera măiastră a Vrajitorilor Pământului. E dintr-o singură bucată, știi.

— E chiar măiastră, într-adevăr, spuse Merik, cu toate că tonul sugera tocmai opusul. Deși, mă întreb, conducătorule Alix, dacă te-ai gândit vreodată să le încredințezi Vrajitorilor dumitale de Pământ o ocupație mai *folositoare*.

Alix tuși ușor.

— Vrajitorii noștri sunt foarte bine pregătiți. De ce să insist ca un Vrajitor al Pământului care se pricepe la sol să lucreze doar la fermă?

— Dar e o diferență între un Vrajitor al Solului, care *poate* lucra doar cu solul, și un Vrajitor al Pământului, care *alege* să lucreze numai cu solul. Sau să facă sticlă din nisip topit. Merik se lăsă pe spătarul scaunului. Să te dau exemplu pe dumneata, conducătorul Alix. Ești un Vrajitor al Pământului, nu? Magia ta are efect și asupra animalelor, și totuși nu se rezumă *numai* la viermi de mătase.

— Vai, dar nu sunt câtuși de puțin un Vrajitor al Pământului.

Alix ridică puțin mâna, arătând semnul vrajitorilor: un cerc, simbolul eterului, și o linie punctată, însemnând că era specializat în domeniul artei.

— Sunt croitor de meserie, continuă el. Magia mea constă în a trezi la viață spiritul unei persoane prin îmbrăcăminte.

— Întocmai, răspunse Merik plat.

Conducătorul breslei mătăsarilor tocmai demonstrase că Merik avea dreptate – nu că bărbatul ar fi băgat de seamă.

— De ce să-ți irosești talentul la magie pe modă? Pe un *singur* tip de material?

Croitorul lui Merik făcuse și el o treabă minunată cu acest costum de in pe care îl purta acum, și nu fusese nevoie de magie.

Un frac lung, gri-argintiu, peste o cămașă de culoarea smântânii

și, deși ambele piese aveau mai mulți nasturi decât cerea limita legală, lui Merik îi plăcea costumul. Pantalonii lui negri, strânși pe picior, erau vârați într-o pereche nouă de cizme care scârțâiau, iar cureaua lată din talie era mai mult decât un simplu accesoriu. Odată întors pe corabia lui, Merik avea să-și agațe de ea pumnalul și pistoalele.

Simțind numaidecât nemulțumirea acestuia, Alix își mută atenția la nobila de lângă el.

— Ce părere aveți de apropiata căsătorie a împăratului Henrick, doamna mea?

Merik se încruntă și mai mult. Părea că toată lumea de la masă e interesată numai de bârfe și frivolități. Un bărbat din fosta Republică a Arithuaniei – ținutul sălbatic și anarhic de la nord – voia să unească facțiunile de corsari, dar ce le păsa diplomaților imperiali?

Nu le păsa deloc.

Se zvonea că Brigada Barzilor Iadului pune presiuni asupra vrăjitorilor să i se alăture, și totuși niciunul dintre acești domi și niciuna dintre aceste domne nu găseau veștile câtuși de puțin alarmante. Firește, Merik bănuia că nu fiii și fiicele *lor* aveau să fie recrutați forțat.

Merik își coborî privirea furioasă în farfurie. Era curată-lună. Strânsese până și oasele în șervet. La urma urmei, cu supă de oase și-ar fi hrănit lejer marinarii câteva zile. Câțiva dintre ceilalți meseni băgaseră de seamă – Merik nu se prea ascunsese când se folosisese de mătasea bej ca să-și adune oasele din farfurie.

Merik era chiar tentat să-și întrebe vecinii dacă nu i-ar fi putut da lui oasele de pui rămase, majoritatea încă neatinse și înconjurată de fasole verde. Marinarii nu făceau risipă de mâncare, mai ales atunci când nu știau când vor prinde următorul pește sau când vor păși din nou pe uscat.

Și, mai ales, atunci când știau ce foame îi așteaptă acasă.

— Amirale, spuse un nobil gras de la stânga lui Merik, cum o mai

duce regele Serafin cu sănătatea? Am auzit că boala care-l mistuie nu mai are mult și-l răpune.

— Atunci, ați auzit greșit, răspunse Merik, pe un ton primejdios de rece pentru cineva care cunoștea bine furia familiei Nihar. Tatăl meu se însănătoșește, vă mulțumesc... cum ziceați că vă numiți?

Obrajii durdulii ai bărbatului tremurară de grăsime.

— Dom Phillip fon Grieg, răspunse cu un surâs fals. Familia Grieg deține cele mai întinse pământuri din Imperiul Cartorran – sunt sigur că ați auzit de ea. Sau... nu? Presupun că un *nubrevnan* nu are nevoie să știe geografia Cartorrei.

Merik abia dacă zâmbi. Firește că știa unde se aflau pământurile familiei Grieg, dar lasă-l pe dom să creadă că habar n-are de organizarea Cartorrei.

— Am trei fii în Brigada Barzilor Iadului, continuă domul, degetele groase ca niște cârnați întinzându-i-se după pocalul cu vin. Împăratul i-a promis fiecăruia câte o parcelă în viitorul apropiat.

— Nu mai spuneți!

Merik se străduia să-și păstreze expresia feței impasibilă, însă în sinea lui urla de furie. Brigada Barzilor Iadului – elita de luptători nemiloși, a căror datorie era să „curețe” Cartorra de eretici și de vrăjitorii elementali – constituia unul dintre principalele motive pentru care Merik îi ura pe cartorrani.

La urma urmelor, Merik era un vrăjitor elemental, ca majoritatea celor din Tărâmul Vrăjitorilor pe care îi cunoștea și la care ținea.

Când Dom fon Grieg sorbi din pocal, un șuvoi de vin scump din Dalmotti i se revărsă de-o parte și de alta a gurii. Era risipă. Era dezgustător. Furia lui Merik crescuse... și crescuse... și *crescu*.

Până când ultima picătură umplu oceanul, iar Merik îl lăsă să se reverse.

Cu un șuiurat prelung, ascuțit, trase în piept tot aerul din încăpere, apoi îl suflă afară cu putere.

Rafala se năpusti asupra domului. Pocalul bărbatului se răsturnă, vinul îi fu împrôșcat pe față, în păr și pe haine. Ba chiar zbură puțin

și pe fereastră, picături roșii murdărind sticla.

Se așternu liniștea. Merik se gândi o fracțiune de secundă ce ar trebui să facă acum. Să-și ceară scuze ieșea din discuție, iar să-l amenințe părea prea dramatic. Apoi, ochii îi căzură în farfuria necurățată a lui Alix. Fără să se gândească de două ori, își înfipse picioarele în pământ și scrută furtunos fețele tuturor nobililor de la masă, care acum îl priveau cu gura căscată. Ceea ce făceau și servitorii, cu ochii bulbucați, care se opriseră nedumeriți în pragul ușilor sau se retrăseseră în umbră.

După aceea Merik înșfăcă șervetul din poala conducătorului de breaslă.

— N-aveți de gând să mâncați asta, nu?

Merik nu așteptă răspunsul, ci murmură:

— Bun, bun. Pentru că echipajul meu sigur o s-o mănânce.

Se apucă să strângă oasele, fasolea verde și chiar resturile de varză fiartă. După ce le strânse bine în șervetul de mătase, îl îndesă în buzunarul hainei, lângă oasele recuperate din propria farfurie.

După care se întoarse clipind spre dogele din Dalmotti și declară:

— Vă mulțumesc pentru ospitalitate, lordul meu.

Cu nimic mai mult decât un salut batjocoritor, Merik Nihar, prințul Nubrevnei și amiralul marinei sale, părăsi masa dogelui, salonul dogelui și în cele din urmă palatul dogelui.

Pe drum începu să clocească un plan.

Când Merik ajunse în extremitatea sudică a Districtului Debarcaderului de Sud, dangătele din depărtare vesteau ceasul al cincisprezecelea și retragerea fluxului. Dogoarea de peste zi intrase în pietrele de pe drum, lăsând în seama străzilor să emane căldura nesuferită.

Merik încercă să sară peste o băltoacă – numai Noden știa ce era – , însă nu reuși, nimerind în ea cu cizmele lui noi. Fu împroșcat cu apă înnegrită, duhnind greu a pește vechi, și se stăpâni să nu spargă geamul celei mai apropiate prăvălii. Nu era orașul de vină că

conducătorii de bresle erau niște bufoni.

În cei nouăsprezece ani și patru luni de când Armistițiul de Douăzeci de Ani ținuse la distanță toate războaiele de pe Tărâmul Vrajitorilor, cele trei imperii – Cartorra, Marstok și Dalmotti – reușiseră să distrugă pe calea diplomației ținutul natal al lui Merik. În fiecare an, din ce în ce mai puține caravane de negoț treceau prin țara lui și din ce în ce mai puține bunuri nubrevnane își găseau cumpărător.

Nubrevna nu era singura mică națiune care avusese de suferit. Se presupunea că Marele Război izbucnise, cu secole în urmă, din pricina unei dispute cu privire la cine să stăpânească cele Cinci Fântâni ale Originii. Pe vremea aceea, Fântânile alegeau conducătorii – o rânduială care avea legătură cu cei Doisprezece Paladini... Merik însă nu înțelesese niciodată cum puteau doisprezece cavaleri sau un izvor lipsit de viață să aleagă un rege.

Acum, toate astea erau povești ori legende, iar de-a lungul deceniilor, ba chiar al secolelor, trei imperii se născuseră din haosul provocat de Marele Război și fiecare își dorea același lucru: *mai mult*. Mai multe vrăji, mai multe culturi, mai multe porturi.

Prin urmare, erau trei imperii uriașe împotriva câtorva popoare micuțe, dar aprige – națiuni micuțe și aprige care, încet-încet, ieșiseră victorioase, căci războiul costă bani și până și imperiile pot rămâne fără.

Pace, proclamase împăratul Cartorrei. *Douăzeci de ani de pace, urmată de o renegociere*. Părase perfect.

Prea perfect.

Lucru de care își dăduseră seama oamenii ca mama lui Merik când semnaseră pe Armistițiul de Douăzeci de Ani și anume că, atunci când împăratul Henrick spusese *Pace!*, însemnase de fapt *Pauză*. Iar când spusese *Renegociere*, voia să transmită *Să ne asigurăm că vom lua sub stăpânire celelalte națiuni când oștirile noastre își vor relua marșul*.

Așa că acum, când Merik vedea oștirile din Dalmotti

desfășurându-se la apus, Vrăjitorii de Foc din Marstok adunându-se la răsărit și cele trei corăbii imperiale apropiindu-se agale de coasta ținutului său natal, simțea că el, Merik, și toată Nubrevna se duc la fund. Erau înghițiți de valuri și înecați încetul cu încetul, în timp ce priveau lumina soarelui dispărând, până când n-ar mai fi rămas nimic, în afară de mixinele lui Noden.

Dar nubrevnanii nu erau încă îngenuncheați.

Merik mai avea o întâlnire, cea cu Breasla Aurarilor. Dacă putea să deschidă măcar o rută comercială, era sigur că aveau să urmeze și celelalte bresle.

Când în sfârșit ajunse în dreptul navei lui de război, o fregată cu trei catarge și cu prova ascuțită, ca un cioc, după tipicul corăbiilor nubrevnane, o găsi legănându-se liniștită pe apele retrase ale refluxului. Pânzele îi erau coborâte, vâslele strânse, iar steagul nubrevnan, cu irisul pe fundal negru – o pată strălucitoare și albastră în centrul steagului – flutura leneș în briza după-amiezii.

Urcând pasarela spre puntea vasului *Jana*, furia i se liniști întru câtva și îi luară locul o neliniște ce îi tensiona umărul și o nevoie subită de a verifica dacă avea cămașa băgată în pantaloni cum se cuvine.

Aceasta era corabia tatălui său. Jumătate dintre oamenii lui erau din echipajul regelui Serafin și, deși Merik era la comandă de trei luni, nu se prea bucurau să-l aibă în preajmă.

O siluetă impunătoare, cu păr cenușiu, apăru pe puntea principală și se apropie de el. Ocoli câțiva marinari care frecau podelele, pași cu picioarele lungi peste o ladă, apoi făcu o plecăciune rigidă dinaintea prințului său. Era Fratele de Fir al lui Merik, Kullen Ikray, care era și ofițerul secund pe *Jana*.

— Te-ai întors repede, spuse Kullen.

Când se ridică, Merik băgă de seamă petele roșii din obrajii lui palizi și ritmul ușor sacadat al respirației. Ceea ce însemna că se apropia o criză respiratorie.

— Ești bolnav? întrebă Merik, având grijă să vorbească încet.

Kullen se prefăcu că nu aude, deși aerul din jurul lor se răci. Semn că voia să schimbe subiectul.

La prima vedere, nimic din înfățișare nu-l făcea pe Fratele de Fir al lui Merik potrivit pentru viața pe mare: era prea înalt ca să se simtă în largul lui sub punte, pielea albă i se ardea cu o nerușinată ușurință și nu era nici vreun împătimit al luptei cu sabia. Ca să nu mai pomenim de sprâncenele stufoase și albe, care trădau prea multe emoții pentru orice marinar care se respectă.

Dar, pentru numele lui Noden, ce se mai pricepea Kullen la controlat vântul!

Spre deosebire de Merik, magia lui elementală nu se limita la curenții de aer – era un Vrajitor al Aerului complet, capabil să controleze plămânii unei persoane, să stăpânească furtunile și căldura, ba chiar oprișe o dată și un uragan dezlănțuit. Vrajitori ca Merik erau destui, fiecare stăpânind vântul după propriile puteri, însă, din câte știa el, Kullen era singura ființă în viață care stăpânea pe deplin aerul în *toate* formele sale.

Totuși, nu magia era ceea ce prețuia Merik cel mai mult la el. Ci mintea, ascuțită ca niște gheare, și statornicia lui, loială precum fluxul mării.

— Cum a fost prânzul? întrebă Kullen, aerul din jurul lor încălzindu-se pe când afișa ca întotdeauna zâmbetul lui înfricoșător.

Nu se pricepea *prea* bine la zâmbit.

— O pierdere de tip, replică Merik.

Porni de-a lungul punții, tocurile cizmelor bocănind pe podeaua de stejar. Marinarii se opriră să-l salute, bătându-se cu pumnul în piept. Merik îi salută dând din cap pe fiecare, absent.

Apoi își aminti că are ceva în buzunar. Scoase șervetele și i le înmână lui Kullen.

Trecură câteva clipe, apoi acesta spuse:

— Resturi?

— Încercam să subliniez o idee, bombăni Merik, iar lemnul bocăni și mai tare sub pașii lui. O idee stupidă, care și-a ratat ținta.

Avem vreo veste din Lovats?

— Da, dar... Kullen se grăbi să adauge, ridicându-și mâinile: Nu are nicio legătură cu starea de sănătate a regelui. Nu am auzit decât că e tot ținut la pat.

Frustrarea apăsă umerii lui Merik. Nu mai auzise ceva sigur despre boala tatălui său de săptămâni bune.

— Mătușa ce face? S-a întors de la vindecător?

— Da.

— Bun. Merik încuviință din cap – măcar în privința asta era mulțumit. Trimite-o pe mătușa Evrane la mine în cabină. Vreau s-o întreb ceva despre breasla aurarilor... Vocea i se pierdu și se opri în loc. Ce e? Te uiți așa la mine numai când ceva nu e în regulă.

— Da, recunosc Kullen, scărpînându-se la ceafă. Își mută privirea la uriașa toabă de vânt de pe puntea superioară. Recrutul cel nou – al cărui nume Merik nu și-l amintea niciodată – curăța cele două ciocane ale tobei. Un ciocan vrăjit, care producea rafale puternice de vânt, și un ciocan normal, pentru trimis mesaje și ținut ritmul cântecelor marinărești.

— Ar trebui să vorbim între patru ochi, sfârși Kullen propoziția. Are legătură cu sora ta. A... *venit* ceva pentru ea.

Merik mormăi în barbă o sudalmă, apoi se îndreptă de spate. Încă de când îl trimisese Serafin ca sol al Nubrevnei la întrunirea pentru Armistițiu – ceea ce-l făcea temporar și amiralul Marinei Regale –, Vivia încercase pe o mie de căi să preia controlul din afară.

Merik dădu buzna în cabină, pașii răsunând prin grinzile văruite ale tavanului când se duse țintă la patul prins în peretele din colțul din dreapta.

Între timp, Kullen se îndreptă spre masa lungă, plină cu planuri și registre din mijlocul încăperii. Și ea era prinsă în cuie de perete, iar o greutate rotundă, de vreo șapte centimetri, ținea foile să nu se împrășteie pretutindeni în timpul furtunilor.

Soarele pătrundea prin obloanele de jur împrejurul cabinei, razele reflectându-se în colecția de arme a regelui Serafin, atent

dispuse pe peretele din spatele patului – locul perfect în care Merik să atingă din greșeală una în somn și să-și lase amprente de neșters.

La acest moment corabia era în mâinile lui, însă Merik nu-și făcea iluzii că așa avea să și rămână. În vremuri de război, Regina stăpânea pe uscat, iar Regele pe mare. Prin urmare, *Jana* era corabia tatălui său, botezată astfel după răposata Regină, și avea să se întoarcă la Serafin de îndată ce acesta se va fi vindecat.

Dacă avea să se vindece – și trebuia să se vindece. Altminteri, Vivia era următoarea moștenitoare a tronului... un scenariu pe care Merik nici nu voia să și-l închipuie încă. Și nici să-l trăiască. Vivia nu era genul care să fie mulțumită cu a stăpâni uscatul sau marea. Ea le voia pe amândouă – și mai mult –, fără să se prefacă măcar că ar nega acest lucru.

Merik îngenunche dinaintea singurului său obiect de pe corabie: un cufăr prins bine de perete. După ce scotoci puțin, găsi o cămașă curată și uniforma de amiral, culoarea albastru-furtună. Voia să iasă cât mai repede din costumul acela, căci nimic nu era mai nepotrivit pentru orgoliul de bărbat decât niscaiva volănașe în jurul gulerului.

În timp ce degetele lui Merik deschideau cele zece milioane de nasturi de la cămașa cea bună, i se alătură lui Kullen la masă.

Cel din urmă desfăcu o hartă a Mării Jadansi, fâșia de apă ce tăia în două Imperiul Dalmotti.

— Asta a venit pentru Vivia.

Puse pe ea o machetă de corabie, identică cu cele ale breslelor din Dalmotti ancorate afară. O împinse de-a lungul hârtiei și o opri în dreptul orașului Veñaza.

— Evident, e etervrăjită și se va deplasa după direcția de navigare a corabiei pe care o reprezintă.

Ochii lui Kullen îi întâlneau pe ai lui Merik.

— Potrivit lichelei care a adus-o, corabia pe care o reprezintă e a breslei grânarilor.

— Și de ce, mă rog, începu Merik, renunțând să-și mai descheie nasturii și scoțându-și pur și simplu cămașa pe cap, i-ar păsa Viviei

de o corabie de negoț?

Azvârli cămașa în cufăr și se sprijini cu mâinile de masă. Semnul Vrăjitorilor, cam șters, i se întinse într-un diamant asimetric.

— Ce se așteaptă să facem cu ea? continuă el.

— Vulpi, spuse Kullen, iar încăperea deveni rece ca gheața.

— Vulpi, repetă Merik, cuvântul hoinărindu-i prin cap fără înțeleș.

Apoi, deodată, își găsi locul, iar el, cu o mișcare bruscă, se îndreptă glonț spre cufăr.

— Țsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată de la ea – și am auzit destule. Spune-i lui Hermin s-o contacteze pe Vrăjitoarea de Voce a Viviei. *Acum*. La următorul dangăt al clopotului vreau să vorbesc cu ea.

— Da.

Kullen ieși, cizmele răsunându-i în urmă, iar Merik scoase din cufăr prima cămașă pe care puse mâna. O îmbrăcă în timp ce ușa cabinei se deschise larg... apoi se închise cu un clinchet.

La auzul acelui sunet, încheștă din dinți, străduindu-se să-și păstreze calmul. Era strâns cu ușa.

Era tipic pentru Vivia, așa că de ce dracului ar fi trebuit Merik să fie uimit sau furios?

Pe vremuri piraiților nubrevnani li se spunea Vulpi. Strategia lor era să umble cu galere mici. Erau mai ușoare decât *Jana*, cu doar două catarge și vâsle ce le permiteau să se strecoare cu *ușurință* printre bancurile de nisip și barierele de insule, dar și să ia prin surprindere corăbii mai mari.

Însă stindardul Vulpilor – o vulpe încolăcită în jurul unui iris – nu mai fusese arborat pe niciun catarg de secole. Nu mai fusese nevoie, de când Nubrevna avea propria flotă.

Pe când Merik era dus pe gânduri, încercând să găsească un raționament la care soră-sa ar fi plecat urechea, la fereastra cea mai apropiată sclipi ceva. Și, totuși, în afară de valurile ce se înălțau peste cota maximă a fluxului și a navei comerciale legănându-se

alături de a lui, nu era nimic neobișnuit.

Doar că... nu era flux.

Merik țâșni spre fereastră. Aici era orașul Veñaza, un oraș mlăștinos, și numai două lucruri puteau provoca un flux nenatural: un cutremur.

Sau magia.

Și nu exista decât un singur motiv pentru care un vrăjitor ar invoca valuri într-un debarcader.

Ca să spintece.

Merik dădu fuga la ușă.

— Kullen! urlă el, ajungând pe puntea principală.

Valurile deja loveau mai sus, iar *Jana* începuse să se legene.

Două corăbii mai la nord, un marinar mătăhălos se împleticea pe o pasarelă spre strada pietruită. Se scărpină cu furie la subraț și la gât și, chiar de la o asemenea depărtare, Merik îi vedea bășicile negre supurând pe piele. În curând, vraja va atinge punctul critic, iar el se va ospăta din prima ființă omenească întâlnită în cale.

Valurile izbeau mai sus, mai violent – invocate de vrăjitorul ce controla spintecarea. Deși câțiva oameni îl zăriră pe bărbat și începură să strige de frică, cei mai mulți nu văzuseră valurile și nu auziseră țipetele. Nu aveau habar de primejdie și erau descoperiți în fața ei.

Așa că Merik făcu primul lucru care îi trecu prin cap: mai strigă o dată după Kullen, apoi își adună puterile ca să se înalțe cât mai sus și să ajungă cât mai departe.

Peste câteva clipe, într-o rafală de aer, Merik își luă zborul.

Safi mai avea puțin și făcea o criză de nervi din cauza pescărușului care i se găinășase pe umeri și a dogoarei insuportabile a după-amiezii și pentru că nici măcar *una* dintre cele *șase* corăbii din doc nu avea nevoie de muncitori noi (și mai ales nu de unii îmbrăcați ca niște ucenici de breaslă).

Iseult își vedea de drum, fiind deja la capătul docului și alăturându-se mulțimii pe debarcader. Chiar și de la distanță, Safi o vedea făcându-și de lucru cu eșarfa și cu mânușile, cu ochii la ceva din apa tulbure.

Ridicând din sprâncene, Safi se uită și ea spre valurile sălcii. Aerul era încărcat. Îi făcea să i se ridice părul pe mâini, trimițându-i un fior pe șira spinării...

Apoi simți că adevraja îi explodează pe dinăuntru, o senzație învăluitoare, iritantă în dreptul cefei, care prevestea ceva rău. Un rău uriaș, nesfârșit.

Cineva făcea o vrajă de spintecare.

Safi mai avusese senzația asta și înainte – își simțise propria putere crescând de parcă ar fi fost gata să spintece. Oricine avea puteri putea să simtă cum lumea e dată peste cap din orânduirea ei magică. Firește, dacă *nu* aveai nicio putere, ca majoritatea oamenilor care se îmbulzeau pe doc, erai deja ca și mort.

Un țipăt îi sparse urechile lui Safi ca bubuitul unui tunet. *Iseult*. Rupând-o la fugă și strigându-le oamenilor să facă loc, făcu un salt, se ghemui cu bărbia în piept și se rostogoli. Când se dădu peste cap, apucă pumnalul ascuns în cizmă. Nu se compara cu o sabie pentru apărare, dar, chiar și așa, era ascuțit.

Și putea să despintece burta unui om, la nevoie.

Înapoi pe picioarele ei, Safi își pregăti cuțitul și, cu o mișcare rapidă, își scurtă fustele. Apoi o luă la fugă din nou, picioarele fiindu-i acum libere să sară cât de sus avea nevoie și cu pumnalul în

mână.

Valurile se încovoiau din ce în ce mai sus. Mai mari. Rafale de putere care-i răzuiau pielea ca o mie de minciuni spuse deodată.

Vraja de despicare a celui care o făcea sigur era legată de apă, căci acum navele de negoț se legănuau și se tot legănuau, scârțâiau și tot scârțâiau... izbindu-se apoi de dană.

Safi ajunsese pe digul de piatră. Cât ai zice pește, înțelese întreaga situație: un Vrăjitor al Fluxului făcea o vrajă de spintecare, de pe piele scurgându-i-se puroiul uleios al vrăjii și sânge negru picurându-i din tăietura de pe tot pieptul.

La doar câțiva pași depărtare, Iseult își luase poziția de atac – și ea avea fustele tăiate. *Asta-i fata mea*, își spuse Safi.

Iar în stânga, zburând prin aer cu grația unuia lipsit de experiență, ca un liliac cu aripile frânte, se afla un fel de Vrăjitor al Aerului. Era cu mâinile întinse în față, ca și cum ar fi chemat vântul să-l poarte pe aripile lui.

Safi nu se gândi decât la două chestii: *Cine mugetul mării era vrăjitorul acela nubrevnan? Și: Ar trebui să învețe să-și încheie nasturii la cămașă.*

Apoi bărbatul în cămașa descheiată îi ieși drept în cale.

Ea țiță cât o ținu gura, dar nu primi decât o privire speriată înaintea să-și pregătească pumnalul și să i-l înfigă în trup. Se prăbușiră la pământ, iar tânărul o dădu la o parte, strigând:

— Pleacă! Mă ocup eu!

Safi nu-l luă în seamă – era limpede că era un idiot – și, într-un timp mai lung decât ar fi trebuit, se smulse din strânsoarea nubrevnanului și își înșfăcă pumnalul.

Se îndreptă apoi către Vrăjitorul Fluxului cel spintecat tocmai când se apropia și Iseult, cu învălmășeala ei de lame de oțel menite să distragă atenția. Dar degeaba. Vrăjitorul Fluxului nu fu atras în direcția ei. Coasele lui Iseult i se împlântară în stomac, făcând să-i țâșnească și mai mult sânge negru.

Dădură pe-afară și organe înnegrite.

Apoi apa inundă străzile. Corăbiile se izbiră de piatră într-un asurzitor scrâșnet de lemn. Se formă un al doilea val, iar, în urma lui, un al treilea.

— *Kullen!* urlă nubrevnanul din spatele lui Safi. *Stăvilește apa!*

Cu o vrajă care explodează pe lângă urechile lui Safi, aerul fu îndreptat spre valurile invadatoare.

Vântul vrăjit lovi apa; valurile fură oprite și dădură înspumate înapoi.

Dar Vrăjitorului Fluxului cel spintecat nici că-i păsa. Ochii lui negri o fixau acum pe Safi. Își ridică mâinile mânjite de sânge și porni spre ea ca o vijelie.

Safi îl întâmpină cu o lovitură din zbor. Călcâiul ei îi zdrobi coastele; el se împletici, iar Iseult îi trase un picior. Cizma ei se înfipse în bărbia bărbatului, schimbându-i traiectoria căzăturii.

Așa că se prăbuși pe caldarâm. Pustulele negre de pe tot corpul i se sparseră, umplând strada cu sângele lui.

Dar era încă în viață și conștient. Vuind ca un uragan, se strădui să se ridice în picioare.

În clipa aceea nubrevnanul se hotărî să reapară în scenă. Se apropie de Spintecat, iar Safi fu cuprinsă de panică până-n gât.

— *Ce faci?*

— Ți-am spus că mă ocup eu! tună el.

Apoi întinse brațele înainte și, cu o forță pe care Safi o resimți până în plămâni, îl lovi pe marinarul spintecat peste urechi. Omului îi plesni creierul sub presiunea aerului. Iar ochii negri i se dădură peste cap.

Vrăjitorul Fluxului se prăbuși pe stradă. Mort.

Iseult își săltă fustele și-și puse coasele înapoi în tecile prinse la coapsă. În apropiere, cei din Dalmotti își loveau frenetic ochii cu două degete. Era semnul de avertizare împotriva primejdiei – de a le cere zeilor să le țină sufletele în paza Lor. Unii arătau la Spintecatul mort, dar cei mai mulți făceau semnul în direcția lui

Iseult.

De parcă ea avea interesul să le fure sufletele.

Totuși, interesul ei era să nu se lase prinsă în îmbulzeală și bătăuță, așa că se întoarse spre vrăjitorul mort, își aranjă basmaua și îi mulțumi Mamei Luna ca nu fusese răpusă în luptă.

Îi mai mulțumise zeiței și pentru că nimeni altcineva nu mai făcuse vreo spintecare. O vrajă atât de puternică ar fi putut împinge ușor și alți vrăjitori pe buza prăpastiei, o prăpastie din care nu mai era cale de întoarcere.

Cu toate că nimeni nu știa ce anume provoca pe cineva să facă vraja de spintecare, Iseult citise niște teorii care făceau legătura cu denaturarea celor cinci Fântâni Originale, răspândite pe tot Tărâmul Vrăjitorilor. Fiecare Fântână era asociată unuia dintre cele cinci elemente: Eter, Pământ, Apă, Vânt sau Foc. Deși oamenii vorbeau de un al șaselea element, Vidul, și de Vrăjitori ai Vidului, cum era Vrăjitorul Sângelui, nu existau mărturii scrise cu privire la existența unei Fântâni a Vidului.

Poate că Fântâna Vidului era acolo, pe undeva, doar că fusese dată uitării de mult. Sau poate că izvoarele care o hrăneau secaseră. Or copacii care o străjuiau și înfloreau tot anul se zbârciseră până când se făcuseră teci uscate. O astfel de nenorocire se petrecuse neîndoielnic cu Fântânile Pământului, ale Vântului și ale Apei și poate că într-o bună zi avea să se piardă cu totul în negura istoriei.

Dar, indiferent de soarta Fântânilor, învățații nu credeau că e doar o simplă coincidență faptul că singurele vrăji de spintecare se puteau face asupra Pământului, a Vântului și a Apei. Iar, dacă e să le dăm crezare călugărilor caraweni, numai întoarcerea acelor Cahr Awen ar fi putut să vindece vreodată Fântânile secate ori pe Spintecători.

Ei bine, Iseult nu credea că asta are să se întâmple prea curând. Nici că acei Cahr Awen au să se întoarcă, nici că ea ar fi scăpat de toate privirile pline de ură.

Odată ce se asigură că părul îi e acoperit suficient, are fața

umbrită și că mânecile îi ascund bine pielea albă, Iseult întinse mâna după firele lui Safi ca s-o poată găsi mai ușor pe sora ei în mulțime.

Însă ochii și magia ei fură luate pe nepregătite. Fire cum nu mai văzuse niciodată până atunci... erau chiar lângă ea... pe cadavru.

Privirea îi alunecă pe corpul despicat al bărbatului. Sânge negru... și încă ceva îi ieșea din urechi, scurgându-se printre pietrele drumului. Buboaiile se spărseseră, o parte din lichidul uleios ajungând pe fustele ei tăiate și pe corsetul scăldat în sudoare.

Și totuși, deși bărbatul era mort, mai erau trei Fire care i se zvârcoleau pe piept. Se zbăteau și se încolăceau ca niște viermi. Fire scurte. Fire care *rup*.

N-avea cum să fie adevărat – mama îi spusese întotdeauna lui Iseult că morții nu au Fire, iar la niciuna dintre ceremoniile de incinerare nomatsi la care fusese când era mică nu văzuse niciodată Fire la un cadavru.

Cu cât se holba ea mai mult, cu atât mulțimea venea mai aproape. Spectatorii curioși să vadă cadavrul erau pretutindeni, iar Iseult fu nevoită să-și mijească ochii ca să le poată citi Firele. Ca să poată domoli toate emoțiile ce o împresurau.

Zări apoi un singur Fir, roșu de furie, fluturând în apropiere, iar odată cu el se auzi și un bombănit arțăgos:

— Cine flăcările iadului crezi tu că ești? Aveam totul sub control.

— Sub control? ripostă o voce de bărbat cu un accent puternic. Tocmai v-am salvat viața!

— Ești *spintecat* la cap? țipă Safi, iar Iseult tresări din pricina nefericitei alegeri de cuvinte.

Dar, firește, Safi își dădea frâu liber supărării. Groazei. Firelor ei irascibile. Așa făcea când se întâmpla ceva rău – ceva cu adevărat rău. Fie fugea de propriile emoții cât de tare o țineau picioarele, fie le închidea în ea.

În cele din urmă, când Iseult ajunse în dreptul Surorii sale de Fir, Safi tocmai îl apuca pe tânăr de nasturii cămășii descheiate.

— Așa se îmbracă toți nubrevnanii? Safi îi înșfăcă cealaltă parte a

cămășii. Ȑștia intră *aici*.

Spre meritul lui, nubrevnanul nu schiță nicio mișcare. Doar fața i se înroși ca purpura și Firele la fel, iar buzele i se strânseră.

— Știu să închei un nasture, scrâșni el printre dinți. Îi dădu peste mână lui Safi. N-am nevoie de sfaturi de la o femeie cu găinaț pe umăr.

O, *nu*, se gândi Iseult, deschizând gura să-l avertizeze...

Niște degete o apucară pe Iseult de braț. Înainte să ridice mâna ca să-l apuce de încheietură pe cel care o prinsese, acela o apucă pe *ea* de încheietură și i-o întoarse la spate.

Un Fir roșu ca argila îi flutură în fața ochilor lui Iseult. Era o furie cunoscută, care îi amintea de anii în care îndurase crizele de isterie ale lui Safi, ceea ce însemna că sosise Habim.

Marstokezul îi suci și mai tare încheietura la spate și mârâi:

— Mergi, Iseult. Spre alea cu pisici dintr-acolo.

— Poți să-mi dai drumul, spuse ea plat.

Îl vedea pe Habim doar cu colțul ochiului. Purta livrea albastră cu cenușiu a familiei Hasstrel.

— Vrăjitoare a Vidului? *M-ai făcut Vrăjitoare a Vidului?* Vorbesc nubrevnana, fund de cal ce ești! Restul țipetelor însetate de sânge ale lui Safi fură în nubrevnană, așa că se pierdură în mulțime.

Iseult *ura* că firele lui Safi se aprindeau atât de intens, încât străluceau mai tare decât orice altceva din jur. Pe Iseult o usturau ochii, o ustura inima. Dar Habim nu încetini nici măcar când o conduse pe lângă un cerșetor olog, care cânta „Jelania lui Eridysi”. Apoi ajunseră în dreptul unei alei înguste dintr-o tavernă soioasă și o prăvălie cu lucruri la mâna a doua și mai soioasă. Iseult intră împleticindu-se pe alee. Călcă în câteva băltoci neobservate, iar putoarea urinei de pisică îi pătrunse până în creier.

Se smuci din strânsoarea lui și se întoarse către mentorul ei. Comportamentul ăsta nu-i stătea în fire blândului Habim. Era un ucigaș cu sânge-rece, bineînțeles – fusese membru în garda lui Eron fon Hasstrel vreme de două decenii –, însă Habim era duios la

vorbă și atent. Stăpân pe sine.

Sau cel puțin așa era de obicei.

— Ce făceai? începu el, rătoindu-se la Iseult. Să-ți scoți armele așa, pur și simplu? Pe toate porțile iadului, ar fi trebuit s-o iei la fugă!

— Vrajitorul Fluxului făcea o vrajă de spintecare, dădu ea să explice, însă Habim se trase și mai aproape.

Nu era înalt, iar în ultimii trei ani ochii lui se aflau la același nivel cu ai lui Iseult. Acum însă cele două linii subțiri ale ochilor erau pline de mânie, iar Firele lui sclipeau roșii de furie.

— Orice Spintecat e problema gărzilor orașenești, iar gărzile sunt acum problema *ta*. Jaf la drumul mare, Iseult?

Ei i se tăie respirația.

— Cum ai aflat?

— Sunt blocaje peste tot. Eu și Mathew am dat de unul în drum spre oraș, doar ca să aflăm că gărzile sunt în căutarea a două fete, una cu o sabie și cealaltă cu niște coase în formă de semilună. Câți oameni crezi că se luptă cu coase în formă de semilună, Iseult? Asta – Habim arată la teaca ei – iese în evidență. Iar ca o nomatsi ce ești, nu te bucuri de nicio protecție din partea legii. Simplul fapt că te afișezi în public cu o armă poate să-ți aducă ștreangul de gât.

Habim se lăsă pe călcâi și făcu trei pași înainte, apoi trei înapoi.

— Gândește, Iseult! conchise. *Gândește!*

Ea strânse din buze. *Stază. Stază în vârful degetelor de la mâini și de la picioare.*

În depărtare se auzea bubuitul crescând al tobelor ce anunțau că gărzile orașului Veñaza sunt pe drum. Veneau să decapiteze cadavrul Vrajitorului Fluxului, cum cerea legea pentru toți Spintecații.

— A-ai terminat de țipat la mine? întrebă ea în cele din urmă, bâlbâiala de altădată revenindu-i. Stâlcindu-i cuvintele. Pentru că trebuie să mă întorc la Safi, tre-trebuie să părăsim orașul.

Nările lui Habim fremătară când trase adânc aer în piept, ea

urmărindu-l cum lasă deoparte emoțiile. Cum trăsăturile încep să i se înmoaie, iar Firele să i se calmeze.

— Nu te poți întoarce la Safi. De fapt, nu vei părăsi alea asta tot pe unde ai venit. Conducătorul Yotiluzzi are un Vrajitor al Sângelui în slujba lui, iar creatura aceea se trage direct din Vid – nu știe ce-i mila ori frica.

Habim scutură din cap, iar Firele i se colorară în primele nuanțe de cenușiu ale fricii. Ca atare, lui Iseul îi crescă și mai mult nodul din gât. Lui nu-i era *niciodată* frică.

Vrajitor. Sânge. Vrajitor. Sânge.

— Unchiul lui Safi e în oraș, continuă Habim, pentru întrunirea Armistițiului, așadar...

— Dom fon Hasstrel e *aici*?

Lui Iseult i se mai destină gura încleștată. Habim ar fi putut spune o mie de lucruri și niciunul nu ar fi surprins-o mai mult. Îl întâlnise de două ori pe Eron cel greu încercat în lupte, iar faptul că era beat adevărase pe dată toate poveștile și nemulțumirile lui Safi.

— Toată nobilimea cartorrană a fost chemată aici, o lămură Habim, reluându-și marșul în trei pași. Stâng. Drept. Henrick are nu știu ce mare anunț de făcut și, după vechiul lui obicei, se folosește de întrunire de parcă ar fi tabla lui de joc.

Iseult abia dacă asculta.

— Când spui „toată nobilimea” înseamnă că o include și pe Safi?

Expresia lui Habim se îndulci. Firele lui căpătară culoarea piersicii, a blândeții.

— Da, o include și pe Safi. Ceea ce înseamnă că momentan se bucură de protecția unchiului său și a unei curți întregi de domi și domne împotriva Vrajitorului de Sânge a lui Yotiluzzi. Dar tu, pe de altă parte...

Nu era nevoie ca Habim să sfârșească propoziția. Pe Safi o apăra titlul, pe când Iseult era condamnată prin obârșie.

Iseult ridică mâna. Își frecă obrajii, tâmplele. Însă degetele nu

lăsau decât o senzație îndepărtată pe pielea ei, așa cum freamătul mulțimii nu era decât o îngânare palpitând, iar bubuitul tobelor gărzilor, doar un șuierat abia auzit.

— Deci ce pot face eu? întrebă ea în cele din urmă. Nu-mi permit biletul pe o navă și, chiar dacă mi-aș permite, n-aș avea unde să mă duc.

Habim făcu semn cu mâna spre capătul aleii.

— La câteva străzi depărtare e un han numit Canalul Păducel. Am închiriat o cameră și un cal. Vei rămâne acolo peste noapte, iar mâine, la răsărit, vei pleca spre hanul Canalul Păducel din partea de nord. Eu și Mathew te vom aștepta acolo. Între timp, o să ne ocupăm de Vrăjitorul Sângelui.

— Dar de ce doar o noapte? Ce s-ar p-putea întâmpla într-o singură noapte?

Preț de o prelungă răsuflare, Habim o privi pe Iseult atât de intens, de parcă *el* era cel care ar fi putut să-i citească Firele. De parcă *el* era cel care ar fi putut să-i separe adevărurile de minciuni.

— Safi s-a născut domna. Să nu uiți, Iseult! Tot antrenamentul ei a avut un singur scop. În seara asta e nevoie de ea la întrunirea pentru Armistițiu. Henrick i-a solicitat în mod direct să fie prezentă, ceea ce înseamnă că nu poate să refuze și că tu nu-i poți sta în cale.

La auzul acestor simple cuvinte – *nu-i poți sta în cale* –, lui Iseult i se tăie respirația. Chiar dacă Safi pierduse pe copcă toate economiile, chiar dacă Vrăjitorul Sângelui le dăduse deja de urmă, Iseult credea în continuare că toate astea aveau să treacă. Că, într-un fel, amenințarea din umbră avea să dispară și că viața ar fi intrat din nou pe făgașul ei normal în câteva săptămâni.

Dar asta... semăna cu un sfârșit. Safi va trebui să se poarte ca o domna, modestă și simplă, iar în viața ei n-ar fi avut loc și pentru Iseult.

Pierdere, se gândi ea vag, încercând să identifice sentimentul care-i apăsa pieptul. *Asta trebuie să fie pierdere.*

— Ți-am mai spus, făcu Habim cu obidă.

O scrută cu privirea din cap până în picioare, de parcă ar fi fost un general care-și inspectează soldatul.

— Ți-am mai spus-o de sute de ori, continuă, și niciodată n-ai vrut să mă asculți. Nu crezi niciodată. De ce am încurajat eu și Mathew prietenia ta cu Safi? De ce am hotărât să te antrenezi cu ea?

Iseult dădu afară aerul din piept, dorindu-și ca gândurile și rușinea să-i dispară.

— Pentru că, îngână ea, nimeni n-o poate ocroti pe Safi mai bine decât Familia ei de Fir.

— Întocmai. Legăturile Familiei de Fir nu pot fi rupte și tu știi asta mai bine decât oricine. În ziua când i-ai salvat viața lui Safi, acum șase ani, ați fost legate împreună ca Surori de Fir. Și azi ți-ai da viața pentru Safi, cum și ea și-ar da viața pentru tine. Așa că fă asta pentru ea, Iseult. Ascunde-te la noapte și lasă-ne pe mine și pe Mathew să ne ocupăm de Vrajitorul Sângelui, după care alătură-i-te lui Safi mâine.

Făcu o pauză. Apoi Iseult încuviință grav din cap. *Nu mai fi o prostituță năzuroasă*, își spuse în sinea ei, exact cum făcea întotdeauna mama ei. Acesta nu era nici pe departe sfârșitul, iar Iseult fu suficient de deșteaptă încât să-și dea seama numaidecât.

— Dă-mi coasele! îi porunci Habim. Ți le aduc înapoi mâine.

— Dar sunt singurele mele arme.

— Așa e, dar ești o nomatsi. Dacă te opresc la vreun alt punct de control... Nu putem risca.

Iseult se scărpină la nas tare, după care mormăi un „Bine” înainte să-și desfacă din teacă prețioasele lame. I le azvârli lui Habim cu o îmbufnare aproape copilărească. Firele lui se făcură albastre de tristețe când se afundă pe alee, din umbra căreia scoase un săculeț de iută cerat. Luă din el o pătură neagră și aspră.

— Asta e fibră de salamandră.

Acoperi cu ea capul și umerii lui Iseult, prinzându-i-o la gât cu o simplă broșă.

— Câtă vreme o porți, Vrajitorul Sânge n-o să te adulmece. *Nu o*

da jos până când nu ne reîntâlnim mâine-seară.

Ea încuviință din cap. Materialul țeapăn opunea rezistență când se mișca. Și, pe Mama Luna, ce cald îi era!

Habim se scotoci apoi prin buzunar, de unde scoase o punguță cu monede zornăitoare.

— Ar trebui să ajungă pentru plata pe han și pe cal.

După ce acceptă piastrele, Iseult se întoarce spre ușa păraginită din spate. Prin lemn răzbăteau zgomotele cuțitelor care tocau și ale oalelor care clocoteau, și totuși mâna ei șovăi pe clanța ruginită.

Totul părea atât de... greșit.

Ce fel de Soră de Fir ar fi Iseult, dacă ar părăsi-o pe Safi fără să-și ia rămas-bun sau cel puțin fără un plan de rezervă pentru cele mai rele și inevitabile scenarii?

— Poți să-i transmiți lui Safi un mesaj? Întrebă Iseult, încercând să-și păstreze calmul.

Habim aprobă dând din cap, drept care ea continuă:

— Spune-i lui Safi că îmi pare rău că a trebuit să plec și că bine ar fi să nu-mi piardă cartea preferată. Ridică din sprâncene, simulând un gând întârziat: Te rog să-i mai zici să nu-ți taie beregata, ceea ce sunt sigură că va încerca odată ce o să afle că m-ai trimis departe de ea.

— O să-i transmit, făcu Habim, vocea și Firele trădând solemnitate. Acum grăbește-te! Vrajitorul Sângelui sigur vine încoace!

Iseult își plecă încă o dată capul – ca un soldat dinaintea generalului – înainte să deschidă ușa și să pășească în bucătăria aburindă și aglomerată.

Bubuitul tobelor se apropia din ce în ce mai mult, iar furia lui Safi creștea din ce în ce mai tare. Singurul motiv pentru care nu pornea pe urmele nubrevnanului care se îndrepta spre corabia lui (cu cămașa tot neîncheiată) era că îl avea alături pe cel mai înalt și cel mai palid bărbat pe care Safi îl văzuse în viața ei... Și pentru că o pierduse pe Iseult.

Însă când o căuta frenetic pe Sora ei de Fir o întrerupseră pașii și bubuitul gărzilor ce se apropiau, așa că se opri brusc. Când mulțimea strânsă de-a lungul docului amuți.

Un uguiț, un foșnet... o împrăștiură.

O clipă singurele sunete fură cele făcute de porumbei, de briză, de valurile calme.

Apoi un suspin găuit – cineva care-l cunoscuse pe mort – sfâșie liniștea ca o creștătură de cuțit. Îi răsună în urechi lui Safi. Îi reverberă prin cutia toracică. Un acord minor, care să umple golul rămas.

O mână îi atinse brațul lui Safi. Era Habim.

— Pe aici. Te așteaptă o trăsură...

— Trebuie s-o gălesc pe Iseult, spuse ea, fără să se clintească. Fără să clipească.

— A plecat la loc sigur.

Habim era abătut, dar asta nu era ceva ieșit din comun.

— Pe cuvântul meu, adăugă el, iar magia lui Safi îi șopti: *Adevărul*. O căldură îl învălui în piept.

Așa că, țeapănă precum catargul corăbiei, Safi îl urmă în trăsura acoperită, care nu ieșea cu nimic în evidență. Odată instalată înăuntru, el închise portiera și trase perdeaua neagră și grea de la fereastră. Apoi, în câteva vorbe, Habim îi povesti cum el și Mathew le recunoscuseră pe fete după arme, iar la scurt timp găsiseră cafeneaua lui Mathew devastată.

Ascultând, Safi simțea că se sufocă de rușine. Mathew era mai mult decât tutorele ei. Era familia ei, iar greșelile ei îi distruseseră acestuia căminul.

Totuși, când Habim îi pomenise că ar fi trimis-o pe Iseult la un han – singură, *neprotejată* –, toată groaza din după-amiaza aceea se prefăcu în furie năucitoare. Safi se repezi la ușă...

El îi puse mâna în gât înainte să apese clanța.

— Dacă deschizi ușa, mârâi el, Vrajitorul Sângelui o să te adulmece. Dar, dacă nu, călugărul n-are să-ți ia urma. Perdeaua e din fibră de salamandră, Safi, iar Iseult poartă și ea o mantie din același material.

Ea încremeni, vederea încetoșându-i-se din pricina lipsei aerului, iar palma plină de cicatrici a lui Habim începu să se estompeze. Nu-i venea să creadă că Iseult plecase pur și simplu, fără să opună rezistență. Fără Safi...

Nu avea niciun sens, și totuși magia lui Safi îi striga din străfundul pieptului că totul e adevărat.

Așa că încuviință dând din cap, Habim îi dădu drumul, iar ea se strecură înapoi pe scaun. Dintre ei doi, Habim fusese dintotdeauna mentorul cu mână de fier. Dar nu mai avea răbdare în ceea ce privește impulsivitatea lui Safi.

— Știu că jaful ăsta a fost numai ideea ta, Safi, zise el, vocea lui blândă parcă umplând fiecare centimetru din interiorul trăsurii. Numai tu ai fi într-atât de nesăbuită, iar lui Iseult nu i-ar rămâne decât să te urmeze, cum face întotdeauna.

Ea nu-l contrazise fiindcă era un adevăr indiscutabil. Poate că jocul de cărți fusese ideea lui Iseult, însă toate deciziile proaste care urmaseră fuseseră ale ei.

— Această greșală, continuă Habim, a complicat, poate chiar a distrus, douăzeci de ani de planuri. Acum, că Eron e aici, încercăm să facem ce putem ca să salvăm situația.

Safi înțepeni.

— Unchiul Eron? repetă ea. Aici?

În timp ce Habim îi povestea cum chemase Henrick toată nobilimea din Cartorra pentru marele anunț, ea se străduia să-l imite pe Habim. Să se lase pe spate și să se liniștească. Trebuia să despice firul în patru, cum avea obiceiul Iseult. Trebuia să-și analizeze adversarii și terenul...

Dar analiza și strategia nu erau punctele ei forte. Ori de câte ori încerca să pună în ordine piesele pentru a crea imaginea unei zile, ele se împrăștiu în toate părțile, devenind și mai greu de reasamblat. Singurul gând pe care-l putea ține era că Unchiul Eron e aici. În Veñaza. Nu-l văzuse de doi ani și sperase să nu-l mai vadă niciodată. Doar *gândindu-se* la Eron își amintea că viața pe care și-o construise în orașul Veñaza era cu totul altfel de cea care o aștepta înapoi în Hasstrel.

Safi avea acum nevoie de Iseult. Se *baza* pe ea să-ți țină mintea concentrată și limpede. Să joace teatru, să alerge și să lupte, iată singurele lucruri pe care Safi le făcea bine.

O furnicau degetele să deschidă portiera. Degetele de la picioare i se strânsă cu speranță când se întinse dureros de lent spre clanță.

— Nu pune mâna pe aia! spuse Habim târăgănat. Și, oricum, ce ai face, Safi? Ai fugi?

— Aș găsi-o pe Iseult, răspunse ea încetișor, cu degetele încă tremurânde. Și *după* aș fugi.

— Și așa Vrajitorul Sângelui te-ar găsi, îi replică el. Câtă vreme rămâi cu unchiul tău, vei fi în siguranță.

— Pentru că a făcut o treabă atât de bună protejându-mi părinții.

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte să le poate opri. Cu toate că se aștepta la o replică, nu primi decât tăcere, urmată de un glacial:

— Da, Barzii Iadului își protejează familiile, dar imperiul trebuie să fie pe primul loc. În cazul acela, acum optsprezece ani, imperiul a fost pe primul loc.

— Asta e și motivul pentru care împăratul Henrick l-a pus pe liber într-un mod atât de lipsit de onoare, nu? Crezi că din *recunoștință* i-a dat unchiului Eron misiunea rușinoasă de a-mi fi

regent și dădacă?

Habim nu se obosi să-i răspundă. De fapt, expresia lui abia dacă trăda vreo emoție. Nu era nici pe departe prima dată când Safi îl forța pe Habim să vorbească despre trecutul unchiului ei și nu era nici prima dată când i se răspundea cu o liniște de gheață.

— Te duci acasă, la Alix, îi spuse Habim în cele din urmă, ridicând ușor capătul perdelei și aruncând o privire afară. La el ar fi trebuit să te duci din capul locului, el te poate apăra de Vrăjitorul Sângelui.

— De unde era să știu?

Safi își luă în sfârșit degetele de pe clanță și se îndreptă de spate.

— Am crezut, continuă ea, că am făcut ce trebuia neaducând belelele pe capul lui Alix.

— Ce frumos din partea ta! Data viitoare, totuși, încearcă să ai încredere în oamenii însărcinați să te protejeze!

— Și Iseult mă protejează, spuse ea. Și totuși, ai trimis-o departe de mine.

Nici de data asta Habim nu mușcă momeala. În schimb, își coborî bărbia ca s-o poată urmări.

— Că tot ai adus vorba, Iseult te roagă să nu-mi retezi beregata. De asemenea, își cere scuze fiindcă a trebuit să plece și te mai roagă să nu-i pierzi cartea.

— Iseult... își cere scuze?

Asta nu-i stătea în fire lui Iseult – cel puțin nu atunci când toate astea erau, clar, din vina lui Safi.

Ceea ce însemna că era un mesaj ascuns.

Era un joc pe care fetele îl tot jucaseră de-a lungul anilor. Unul pe care îl învățaseră de la Mathew – *Spune un lucru, dar intenționează un altul* – și se dovedise nemaipomenit de amuzant în timpul nenumăratelor ore de istorie ale lui Mathew.

Dar acum nu mai era amuzant.

Nu-i reteza beregata lui Habim – asta însemna să aștepte. Să facă întocmai cum îi porunceă Habim. Safi avea să se supună – pentru

moment. Cât despre carte... Nu putea descifra această parte a mesajului.

— Lucrurile mele și ale lui Iseult, începu ea încet, sunt într-un săculeț rămas în port.

— L-am luat deja. E la căruțaș.

Habim aruncă altă privire pe furiș pe după perdeluță înainte să bată în tavan.

Trăsura se opri, iar el îi adresă lui Safi un „Te rog, stai departe de necazuri”. Apoi se strecură pe ușă și se topi în vacarmul traficului de după-amiază.

Cu pumnii pe care îi simțea de parcă n-ar mai fi fost niciodată atât de încheștați, Safi intră în oraș. Copitele cailor, roțile trăsurilor și tocurele cizmelor elegante acopereau sunetul dinților ei scrâșnind de frustrare. Casa lui Alix era o clădire cu multe coloane, înconjurată de o junglă de trandafiri și iasomie. Ca toți ceilalți conducători de bresle, locuia în cel mai bogat colț al orașului: Districtul Canalului de Est.

Safi avea un dormitor numai al ei, iar tânărul, blondul Alix fusese întotdeauna bun cu ea. Dar tot luxul din jur, proprietatea ca un labirint nu o făcuseră niciodată să se simtă ca acasă – nu în felul în care se simțea Iseult în cămăruța din pod.

Nu în felul în care *aveau* să o facă să se simtă viitoarele camere ale fetelor.

Safi rămase o vreme în fața porții de fier, gândindu-se chiar să dea bir cu fugiții. Îi ardea gâtleejul, însetat de viteză. Dar știa că nu poate s-o găsească pe Iseult, nu fără riscul de a da peste Vrăjitorul Sângelui.

Pe toți zeii, totul se ducea de râpă și era numai vina lui Safi, care îi căzuse pradă farmecului Pehlivanului Prefăcut. Și tot ea venise și cu ideea jafului.

Era mereu la fel: Safi făcea ceva de capul ei, iar altcineva venea să strângă mizeria. De șase ani, acel altcineva fusese Iseult... dar câte mizerii să mai tot facă și Safi până când să se sature Iseult? Într-una

dintre zile, ar fi lăsat-o baltă, ca toți ceilalți. Safi se ruga numai – se ruga aprig, cu disperare – ca ziua aceea să nu fie astăzi.

Totuși, nu este, îi spunea logica ei. Altminteri, Iseult nu i-ar fi lăsat mesajul lui Habim și nici nu mi-ar fi spus să găsesc cartea. Ei bine, Safi nu putea să descifreze mesajul codat lăsat de Iseult decât dacă intra în casa lui Alix, după cum i se spusese.

Cu pumnii strânși și lipiți de coapse, se apropie de poartă și sună la ușă.

În ciuda florilor și a borcanelor cu tămâie din casa conducătorului de breaslă, duhoarea canalului din apropiere puneă întotdeauna stăpânire pe nasul lui Safi. N-avea cum să scape de ea, iar când se uita afară pe fereastra dormitorului ei de la etajul unu, bătea cu degetele de la picioare în covorul albastru precum cerul. Într-un ritm frenetic ca ritmul în care bate inima.

Rochii frumoase, de mătase erau așezate pe patul mare, cu baldachin, în care rareori dormea. Nu era prima oară când conducătorul Alix îi dăruise lui Safi rochii croite anume pentru ea, deși de acum erau de departe cele mai frumoase lucruri pe care le primise vreodată.

Din spatele ei se auzi un zgomot de pași. *Mathew.* Safi cunoștea mersul săltat, iar când se întoarse cu fața spre tutorele ei, dădu cu ochii de chipul lui supt, plin de pistrui, asemenea unei măști cu trăsături aspre, și de părul lui roșu sclipind în lumina după-amiezii.

Mathew și Habim nici că puteau fi mai diferiți – atât ca înfățișare, cât și ca personalitate –, iar dintre ei doi, Safi îl preferase întotdeauna pe Mathew. Poate pentru că o privea cu mai multă considerație decât o făcuse Habim vreodată. Erau de-o seamă ea și Mathew. Amândoi mai degrabă înclinați să acționeze decât să stea pe gânduri, să râdă decât să stea încruntați.

Chiar și fără puterea lui vrăjitoarească, Mathew era un infractor de geniu – un pungaș de cel mai înalt nivel. Habim o învățase pe Safi să se folosească de corp ca de o armă, însă Mathew fusese cel care o

învăţase să-şi folosească mintea. Cuvintele. Şi, deşi nu înţelesese niciodată de ce stăruise ca ea să-i înveţe trucerile, lui Safi îi fusese tot timpul prea frică să întrebe, ca nu cumva el să se răzgândească.

Întocmai ca Habim, Mathew purta livrea albastră cu cenuşiu a familiei Hasstrel, dar, spre deosebire de Habim, Mathew nu era unul dintre servitorii unchiului ei.

— Lucrurile tale.

Mathew îi azvârli pe pat un săculeţ cunoscut, însă Safi nu schiţă nicio mişcare să-l ia, deşi aruncase o privire spre el, să vadă dacă întrezăreşte cărţile lui Iseult...

Iată-le acolo: un colţ albastru se ivea la gura sacului.

— Prăvălia mea e distrusă.

Silueta deşirată a lui Mathew se apropie de Safi, blocându-i vederea la carte sau la orice altceva, în afara ochilor lui verzi şi scăpărători.

— Uşa e spartă, ferestrele sunt sparte, zise. Ce flăcările iadului a pus stăpânire pe tine, de-ai jefuit un conducător de breaslă?

Safi îşi umezi buzele.

— A fost... un accident. Ne-a căzut în capcană cine nu trebuia.

— A! făcu Mathew, umerii relaxându-i-se vizibil.

Brusc, făcu un pas înainte şi o apucă de bărbie, cum făcuse de mii de ori în ultimii şase ani. Îi întoarse capul la stânga, apoi la dreapta, uitându-se după tăieturi, vânătăi sau orice alt semn din pricina căruia ea ar fi putut începe să plângă. Dar era nevătămată, iar lacrimile erau ceva foarte, foarte îndepărtat.

Mathew îşi lăsa mâna în jos. Dădu înapoi un singur pas.

— Mă bucur că nu eşti rănită.

La auzul acestor cuvinte, Safi răsuflă uşurată şi îşi aruncă braţele după gâtul lui.

— Îmi pare rău, îi murmură în reverul care era brodat liliacul familiei Hasstrel. Îmi pare atât de rău de prăvălia ta!

— Măcar eşti întreagă şi nevătămată.

Ea se îndepărtă, dorindu-şi ca şi Habim să fi văzut astfel

lucrurile.

— Unchiul tău are nevoie de tine diseară, continuă Mathew, apropiindu-se de pat.

Ridică una dintre rochiile de pe pat, mătasea ei verde-fistic strălucind în soarele după-amiezii.

Safi se uită lung la rochie. Era, spre enervarea ei, chiar frumoasă, exact genul pe care și l-ar fi ales și ea.

— Are nevoie de mine sau de magia mea?

— De *tine*, răspunse Mathew. Se ține un bal diseară ca să se marcheze încheierea întrunirii pentru Armistițiu. Henrick a cerut în mod expres să fii prezentă.

Lui Safi i se puse un nod în gât.

— Dar de ce? Nu sunt încă pregătită să fiu domna și nici să conduc pământurile familiei...

— Nu e vorba despre asta, o întrerupse el, îndreptându-și atenția la rochia din mână... după care scutură din cap nemulțumit și o aruncă înapoi pe pat. Nu are nevoie de tine în această calitate.

Adevărat.

— Chestia e că nu știm de ce te vrea Henrick, dar Eron nici nu a putut să refuze.

Magia îi trimise lui Safi un fior. *Fals.*

— Nu mă minți! spuse ea încet. Ucigător.

Mathew nu răspunse, ci ridică o a doua rochie, una mai groasă, roz-pal. Safi își arată dinții.

— Nu poți să-mi trimiți departe Sora de Fir și să nu-mi explici *motivul*, Mathew.

El îi înfruntă privirea câteva clipe, arătând pentru prima oară neînduplecat ca Fratele lui de Fir. Apoi se mai domoli, o părere de rău strecurându-se în forma umerilor săi. Aruncă rochia peste grămadă.

— Roți mari s-au pus în mișcare, Safi. Roți pe care unchiul tău și mulți alții le-au învățit douăzeci de ani ca să ajungă unde trebuie. Armistițiul se încheie peste opt luni, iar Marele Război va fi reluat.

Nu... nu putem lăsa să se întâmple așa ceva.

Safi își dădu capul pe spate – nu la asta se așteptase.

— Cum ai putea tu sau unchiul meu să stați în calea Marelui Război?

— Vei afla curând, îi replică Mathew. Acum du-te, spală-te și pune-ți rochia asta diseară.

Cuvintele lui păreau învăluite într-o magie aproape imperceptibilă, iar când îi întinse o rochie alb-argintie, semnul Vrăjitorilor din palma lui – un cerc gol, reprezentând Eterul în care era scris un C, majuscula de la „cuvântvraja” –, aproape că strălucea.

Lui Safi îi fremătară nărilor. Îi smulse din mâini rochia de culoarea laptelui, materialul lunecându-i printre degete ca spuma mării.

— Nu-ți irosi magia pe mine!

Ceva din adevraja ei anula încercarea de convingere a lui Mathew.

Însă nu primi de la el decât un „hmmm”, ca și cum el ar fi știut mai multe decât și-ar fi putut închipui ea. Apoi se răsuci elegant pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

— O servitoare o să urce curând ca să te ajute cu baia. Nu uita să te cureți după urechi și sub unghii.

Safi îi arătă degetul pe la spatele lui Mathew... însă gestul de sfidare păru oarecum zadarnic. Ca de cenușă. Ura din trăsura deja se prelingea afară, scurgându-se prin scândurile podelei ca uleiul negru din trupul Spintecatului.

Safi azvârli rochia pe pat, iar privirea îi căzu pe colțul cărții despre călugării carawen. Avea să descurce până la urmă toată încurcătura. Odată descifrat mesajul lui Iseult, avea să-și analizeze adversarii – unchiul, Vrăjitorul Sângelui, gărzile orașenești – și să-și precizeze terenul de luptă: orașul Veñaza, balul întrunirii pentru Armistițiu.

După care Safi avea să rezolve tot.

Iseult se afundă pe strada din spatele debarcaderului, după cum îi poruncise Habim. Ascunzându-se și mai bine sub gluga aspră a mantiei, își croi drum printre cai și căruțe, printre negustori, lachei de breaslă și Fire de toate nuanțele și rezistențele posibile. În cele din urmă, zări firma de lemn pe care scria *Canalul Păducel*.

Iseult o recunoștea acum – Safi jucase aici o partidă de tarot cu câteva luni în urmă. Dar, spre deosebire de noaptea trecută, atunci câștigase.

O pată de alb de sub firmă îi atrase privirea, așa cum era strălucitoare și ieșind în evidență printre celelalte pete de culoare de pe strada principală a orașului Veñaza.

Era un călugăr carawen fără niciun Fir. Nici măcar unul.

Iseult simți cum îngheață în sinea ei. Se opri la jumătatea pasului, urmărindu-l din ochi pe călugăr cum gonește în josul străzii, departe de ea. Era limpede că pornise la vânatoare. La câțiva pași se oprea, iar gluga i se lăsa ușor pe spate, ca și cum ar fi adulmecat aerul.

Faptul că el nu avea Fire, se gândi Iseult, o încremenise în loc. Crezuse că pur și simplu nu-i observase Firele Vrajitorului Sângelui în iureșul luptei de ieri, însă nu – nici acum *nu* avea vreun Fir.

Ceea ce era imposibil.

Toată lumea avea Fire. Fără excepție.

— Un covor? o întreabă un negustor, apropiindu-se de ea cu hainele lui pătate de sudoare și respirând greoi. Covoarele mele sunt aduse direct din Azmir și o să-ți fac o ofertă bună.

Iseult ridică palma în aer.

— Înapoi sau îți retez urechile și le dau imediat de mâncare la șobolani!

În mod normal, amenințarea asta își făcea efectul scontat. În mod normal, se gândi ea, însemna în Districtul Debarcaderului de Nord,

unde pielea ei de nomatsi trecea aproape neobservată. Și, în mod *normal*, o avea pe Safi alături care să-și dezgolească dinții și să arate cât se poate de înspăimântătoare.

Astăzi Iseult nu avea niciunul dintre aceste lucruri și, spre deosebire de Safi – care ar fi reacționat instantaneu și ar fi luat-o la fugă de îndată ce ar fi dat cu ochii de călugăr –, nu făcea decât să irosească și mai mult timp analizând terenul.

După ce răsuflă de două ori, negustorul de covoare se trase și mai aproape și aruncă o privire sub gluga ei.

Firele lui se făcură cenușii de frică și negre de ură.

— *Rahat 'matsi!* şuieră el, trecându-și degetele peste ochi.

Apoi, ridicându-și vocea, începu să țiepe pe când se depărta de gluga lui Iseult:

— Pleacă de-aici, rahat 'matsi ce ești! *Pleacă!*

Iseult nu avea nevoie să i se spună de două ori, în sfârșit făcea ceea ce Safi ar fi făcut de la bun început: o luă la fugă.

Sau, cel puțin, încercă, fiindcă mulțimea se opri să se zgâiască la ea. Să se strângă în jurul ei. Oriunde își întorcea privirea, întâlnea perechi de ochi ce-i scrutau chipul, pielea, părul. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de Firele cenușii de frică și reci ca de oțel.

Agitația îi atrase atenția călugărului carawen. Se opri din drumul lui și porni către strigătele crescânde ale mulțimii...

Și își fixă privirea pe Iseult.

Timpul părea să se fi dilatat, pe când gloata se dădu înapoi, pierzându-se într-o mare de Fire și zgomote. O fracțiune de secundă care dură cât o eternitate, Iseult văzu doar ochii tânărului călugăr. Un contur roșu învolburându-se pe fundalul celui mai deschis albastru pe care-l văzuse vreodată. Precum sângele contopindu-se cu gheața. Ca un Fir al Inimii împletindu-se cu Firele albastre ale înțelegerii. Iseult se întrebă cum de nu observase albastrul acela desăvârșit la jaf.

Când toate aceste gânduri i se prăvăleau în minte cu o mie de leghe pe secundă, se întrebă dacă acest călugăr *chiar* ar fi putut să-i

facă rău, așa cum se temea toată lumea...

Apoi călugărului îi tresăriră buzele. Își dezgoli dinții, iar suspendarea lumii se frânse. Timpul începu să curgă înainte, reluându-și fluxul la viteza normală.

Iar Iseult o luă în sfârșit la fugă, strecurându-se prin spatele unui cal cenușiu. Îi dădu un cot – *zdravăn* – în crupa din spate. Se ridică pe două picioare. Tânăra din spinarea lui țipă, explozia glasului ascuțit și nechezatul brusc, violent al calului, goliră toată strada.

Fire portocalii fluturau frenetic în jurul lui Iseult, dar ea abia dacă le luă în seamă. Deja pornise la drum, gonind spre intersecția de la o stradă mai jos. Era un pod acolo peste cel mai apropiat canal. Poate că, dacă ar fi reușit să traverseze canalul, ar fi putut să-i piardă urma Vrăjitorului Sângelui.

Călcă prin noroaie, sări peste cerșetori, se strecură printre căruțe, apoi, la jumătatea drumului spre pod, privi în urmă și-i păru rău. Vrăjitorul Sângelui pornise după ea și înainta cu repeziciune. Aceiași oameni care mai devreme voiseră să-i blocheze drumul lui Iseult se dădeau acum din calea lui.

— Mișcă! țipă Iseult la un Purist cu semnul lui, pe care scria „Căiți-vă!”

Cum nu se mișcă, îi tăie umărul.

El, cu tot cu semn, începu să se învâртеască precum o moară de vânt. Dar totul spre binele lui Iseult, căci, deși pierduse din viteză – trecuse pe sub o litieră dusă de patru oameni –, părea ca și cum, cotind-o la stânga, avea să ajungă la pod. Dar atunci îl auzi pe Purist zbierând să se ducă după ea, *peste canal*.

Prin urmare, nu mai coti la stânga, cum plănuise. În schimb, se răsuci pe călcăie și o porni înapoi prin mulțime, rugându-se ca Vrăjitorul să fi ascultat de Purist și s-o fi luat la stânga. Rugându-se, rugându-se cu disperare, ca el să nu-i simtă mirosul sângelui ei prin fibra de salamandră.

Își aranjă gluga pe cap și înaintă cu viteză. O altă intersecție se apropia, traversată de un trafic *zdravăn* de la est la vest, peste un al

doilea pod. Trebuia să se strecoare, să-și croiască drum drept înainte.

Sau nu. Tocmai când intră în spatele căruței unui tăietor de lemn și se izbi de taraba unui negustor de brânză, dădu de un gol.

Iseult își deschise larg brațele, clătinându-se pe marginea unui canal neașteptat cu apă verde și mocirloasă, aproape la fel de compactă ca mulțimea de pe străzi.

Apoi pe sub ea alunecă ușor un bac lung, acoperit în întregime, și preț de o răsuflare și jumătate Iseult absorbi scena de dedesubt: *Punte joasă acoperită de plase. Un pescar se holbează în sus la mine.*

Nu mai încercă să se opună căderii. În schimb, se aplecă înainte.

În jurul ei, aerul vuia. Plasele albe și dantelate se apropiau cu repeziciune. În secunda următoare era pe punte, cu genunchii îndoiți, încercând să se cuprindă cu brațele.

Ceva îi tăiase palma. Un cârlig ruginit, își dădu ea seama, înainte să se ridice în picioare cu mare efort. Bacul se înclină periculos de mult. Pescarul zbieră, dar Iseult porni deja înspre următoarea barcă de trecere, un feribot jos, cu un umbrar roșu, cu franjuri.

— Păzea! strigă ea, făcând un salt înalt și apucându-se de balustradă.

Se ridică apoi sub privirile curioase ale pasagerilor, care se dădură înapoi. Țărușii balustradei fură mânjiți de sânge. Spera din tot sufletul ca tăietura arzătoare să n-o transforme într-o țintă mai ușoară pentru Vrăjitorul Sângelui.

Traversă feribotul din patru sărituri – ai fi zis că toată lumea și-o dorea pe Iseult jos din barcă pe cât de mult își dorea și ea. Se cățăra pe balustradă și trase aer în piept cu nesaț când un alt bac se apropie de coastă, plin cu macrou abia prins.

Sări. Simți că îi alunecă picioarele și se trezi deodată întinsă într-o mare de solzi argintii, plini de ochi cleioși. Pescarul țipa la ea – mai degrabă nemulțumit decât surprins –, iar ea se ridică cu greu și văzu barba lui neagră aplecată peste ea.

Îl dădu la o parte înghiontindu-l în stomac, tocmai când treceau

pe lângă niște trepte joase, pe care se îngrămădeau pescari care pescuiau.

Un salt brusc mai târziu, iar Iseult ateriză pe lespezile de piatră. Niciunul dintre pescari nu se oferă s-o ajute, ci doar se dădură înapoi. Ba unul chiar o împunse cu undița, Firele colorându-i-se în cenușiul fricii.

Iseult apucă celălalt capăt al undiței. Firele bărbatului se colorară și mai puternic când încercă să-și recupereze undița, dar nu reuși decât s-o tragă și mai mult pe Iseult. *Mulțumesc*, îi spuse ea în gând, pornind împleticindu-se pe scări. Aruncă o privire în urmă și văzu sângele de pe lespezile de piatră. Palma îi sângera mult mai mult decât ar fi justificat durerea surdă.

Ajunse în stradă. Mulțimea trecea mișunând pe lângă ea, în timp ce ea se străduia să vină cu o strategie. Toate planurile i se duceau pe porțile iadului, dar firește că găsi o clipă de răgaz să se gândească. Nu putea să gândească în harababura asta – iată de ce era Safi la conducere în astfel de situații. Neavând timp să-și pună la cale strategia, Iseult se găsea mereu la strâmtoare.

Dar, mergând de-a lungul canalului, cu mâna sângerândă înfășurată în mantie, se bucura de tot răgazul de care avea nevoie.

Drum mare, se gândi ea. O arteră principală a orașului, întinzându-se aproape de-a lungul întregului canal. Circulația se face pe două direcții, iar un tip călărește o iapă pestriță. Nicio picătură de sudoare nu întunecă spinarea iepei. Dacă o iau, pot să plec din oraș și să mă ascund în trib peste noapte.

Cu toate că să se întoarcă acasă, unde își petrecuse mare parte din viață, nu era nici pe departe soluția ideală pentru Iseult, așezarea Midenzi era singurul loc pe care îl știa, de unde nu urma să fie dată afară de cum i s-ar fi văzut culoarea pielii.

Era singurul loc în care știa sigur că Vrăjitorul Sângelui, chiar dacă i-ar fi luat urma ghidându-se după vedere sau mirosul sângelui, nu putea s-o prindă. Terenul din jurul așezării era presărat cu capcane și cineva din afara tribului nu putea să-l străbată.

Cu o viteză uluitoare, Iseult își dădu jos mantia, o aruncă peste capul bărbatului, după care se urcă în spinarea iepei, rugându-se ca urechile iepei, care-i stăteau lipite de cap, să însemne că e gata de drum.

— Îmi pare atât de rău! îi strigă ea bărbatului, în timp ce acesta se zbatea în mantia de salamandră. Am să ți-o înapoiez!

După care dădu bice și îl lăsă în urmă.

Când iapa galopa iute prin mulțime, Iseult aruncă o privire pe partea cealaltă a canalului. Îl văzu acolo pe Vrăjitorul Sângelui, care nu o pierdea din ochi. Între bărci erau acum spații mari, nu putea să traverseze apa cum ar fi vrut.

Dar putea să-i rânjească și să-i facă și cu mâna. Îi zări degetele mâinii drepte și cum arată ceva în palma dreaptă.

Știa că ea sângerează și îi spunea că îi poate lua urma. Că *avea* să-i ia urma și, cel mai probabil, avea s-o facă zâmbind cu zâmbetul lui înfricoșător.

Iseult își dezlipi ochii de pe chipul lui, străduindu-se să-și îndrepte atenția înainte. Pe când se lăsă mai mult în spinarea iepei și îi dădu piteni să meargă și mai repede, se rugă ca Mama Luna – sau Noden sau orice alt zeu care o privea în acele momente – s-o ajute să scape cu viață din oraș.

Merik se uita lung la macheta de corabie din Dalmotti care luneca pe Marea Jadansi de pe hartă. Harta arăta această corabie de negoț umflându-și pânzele cu vântul din portul orașului Veñaza, iar lui i-ar fi plăcut să arunce pe fereastră blestemata de machetă.

Hermin, Vrăjitorul Vocii de pe *Jana*, stătea în capul mesei. Deși nu erau nici pe departe obișnuiți, Vrăjitorii Vocii erau cei mai comuni Vrăjitori ai Aerului și, de vreme ce putea să le găsească și să comunice cu suratele lor pe distanțe mari, fiecare corabie din Marina Regală nubrevnană avea câte unul la bord, inclusiv pe Vivia, cu care se conectase acum Vrăjitorul Hermin.

Ochii lui Hermin emanau o strălucire rozalie – semn că era

conectat la Firele unui alt Vrăjitor al Vocii – lumina după-amiezii lucindu-i pe fața pistruiată. Voci îndepărtate, huruit de căruțe și tropăit de copite intrau prin ferestrele deschise.

Merik știa că ar trebui să le închidă, dar aerul era prea lipicios și prea fierbinte în lipsa brizei. Plus că seul din lămpi mirosea și afuma, iar dinspre canalele de scurgere din Veñaza venea un miros și mai puturos.

Dar el credea că merită să economisească bani cumpărând grăsimi animală urât mirositoare decât să plătească o grămadă pe lămpile fără fum ale Vrăjitorilor Focului. Bineînțeles, un punct de vedere în privința căruia el și Vivia nu cădeau de acord.

Unul dintre multe altele.

— Nu cred că înțelegi, *Merry*.

Deși vorbea pe tonul lui obișnuit, grav, Hermin vorbea exact ca Vivia, folosind cuvinte încâlcite și emfaze politicoase.

— Vulpile, explică el, îi sperie imediat pe marinarii străini. Dacă ridicăm steagul acum, o să avem un avantaj însemnat când o să înceapă iar Marele Război.

— Doar că, spuse Merik fără inflexiune în voce, ne aflăm aici ca să negociem pacea. Și am crezut că ne-am înțeles: steagurile Vulpilor erau eficiente pentru intimidare, dar asta, cu secole în urmă. Înainte ca imperiile să fi avut flote care să o nimicească pe a noastră.

La prima vedere, era un gest de mare generozitate să ataci nave de comerț ca să-i hrănești pe săraci, iar poveștile despre Vulpile de odinioară erau în continuare preferatele tuturor celor de acasă. Dar Merik știa mai bine. Furatul de la cei avuți tot furat era, iar să promiți că nu vei face uz de violență era mai ușor decât să te stăpânești.

— Mai am o ultimă întâlnire, stăruie Merik. Cu breasla aurarilor.

— Care te va dezamăgi ca și celelalte. Credeam că vrei să-ți hrănești oamenii, *Merry*.

În pieptul lui se aprinseră scânteii.

— Niciodată, mârâi el, să nu-mi pui la îndoială dorința de a-i hrăni pe nubrevnani!

— Zici că vrei, dar, când îți dau o cale să-ți atingi scopul, să le dai o lecție imperiilor, nu profiți de ocazie.

— Ce-mi propui tu e piraterie.

Lui Merik îi venea greu să-l privească pe Hermin în timp ce din gura lui de Vrăjitor al Vocii continuau să iasă cuvintele Viviei.

— Ce-ți propun eu sunt șanse egale. Și dă-mi voie să-ți reamintesc că, spre deosebire de tine, eu am mai participat la întruniri. Am văzut cum imperiile ne-au zdrobit în picioare. Macheta asta etervrăjită e o cale de a ne lua revanșa. Tot ce trebuie să faci e să îmi spui când ajunge corabia de negoț în dreptul coastei nubrevnane, după care mă ocup eu de treaba murdară.

— Adică de ucis.

Merik trebui să-și strunească bine șubreda stăpânire de sine ca să nu ție la Vivia... Dar nu avea niciun rost. Nu când se aflau la doi Vrăjitori ai Vocii și la sute de leghe depărtare unul de celălalt.

Își roti umerii o dată. De două ori.

— Tata ce are de spus despre asta? reluă Merik într-un final.

— *Nimic.*

Hermin trăgăună cuvântul exact cum ar fi făcut Vivia.

— Tata, continuă, e cu un picior în groapă și a rămas la fel de tăcut de când ai plecat. De ce s-a trezit să te numească pe tine reprezentant și amiral n-am să înțeleg niciodată... și totuși, se pare că e în favoarea ta, căci ni s-a deschis o ușă, Merry.

— Adică una care se potrivește foarte bine cu planul tău de a-ți face propriul imperiu.

Pauză.

— Trebuie să fim în slujba dreptății, *frățioare.*

Cuvintele Viviei erau acum ca niște tășuri.

— Or ai uitat ce au făcut imperiile căminului nostru? întrebă mai departe. Poate că Marele Război s-a sfârșit pentru ele, dar nu și pentru *noi*. Tot ce putem face este să le-o plătim imperiilor cu

aceeași monedă, începând cu niscaiva piraterie nobilă.

La auzul acestor cuvinte, fierbințeala din pieptul lui Merik țâșni afară. I se strânse în pumni, încleștându-i. Dacă ar fi fost aici, Vivia ar fi lăsat furtuna să se dezlănțuiască – la urma urmelor, și ei îi curgea aceeași furie prin vene.

Când Merik era doar un băiețel, tatăl lui fusese convins că acesta era un vrăjitor la fel de puternic ca sora lui, că accesele lui de furie sunt manifestările unei mari puteri interioare. Așa că regele Serafin îl obligase pe Merik, când avea șapte ani, să se supună Examinării Vrăjitoarești.

Dar, la urma urmei, accesele lui de furie nu fuseseră un semn al magiei lui. Merik abia dacă se dovedi suficient de puternic să primească Semnul Vrăjitorilor, iar regele Serafin își ascunse cu greu dezgustul în fața Consiliului Examinatorilor.

În aceeași dimineață, pe bancheta din spate a trăsurii cu care se întorcea la palatul regal, cu proaspătul tatuaj în formă de diamant arzându-i în palmă, Merik aflase, într-un mod dur, necruțător, cât de nemulțumit era tatăl lui. Cum un prinț slab nu-și slujea cu nimic familia, Merik avea să i se alăture mătușii, renegata Nihar, în ținuturile din sud-vest ale familiei.

— Uiți, spuse Hermin, vorbind tot cu cuvintele Viviei, cine va conduce după ce moare tata. Poate că ai autoritate acum, dar nu ești amiral decât pentru moment. *Eu* voi fi regină și amiral când somnul apelor îl va lua în cele din urmă pe tata.

— Știu bine ce-o să fii, răspunse Merik blând, furia capitulând în fața valului rece de frică.

Vivia regină. Vivia amiral. Vivia trimițând nubrevnanii ca mieii la abator. Fermieri și soldați, negustori și mineri, ciobani și brutari, cu toții vor muri de sabia cartorranilor sau de flăcările marstokezilor. Iar în timpul ăsta Vivia va sta și se va uita.

Singura soluție a lui Merik – să restabilească legăturile comerciale și să-i demonstreze Viviei că există și căi pașnice de a-i hrăni pe nubrevnani...

Dăduse greș.

Și mai rău însă era că, dacă până și el, Merik, refuză să i se alăture Viviei în încercarea ei piraterească, ea va găsi altă cale. Avea să ridice steagul Vulpilor într-un fel sau altul și, tot într-un fel sau altul, să condamne tot poporul la Iadul lui Noden.

În pauza de o clipă în care Merik se chinuia să găsească o ieșire din coșmarul lui se auzi un ciocănit în ușa cabinei.

Pe după ușă se îți capul lui Ryber, singura fată de pe corabie și Firul Inimii lui Kullen.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule amiral, dar e urgent. Un bărbat vrea să vă vadă. Spune că îl cheamă fon... Fața ei negricioasă se schimonosi. Fon *Hasstrel* – așa era. Din Cartorra. Și vrea să discute o posibilă înțelegere comercială.

Merik rămase cu gura căscată. Comerț... cu Cartorra. Părea cu neputință, și, totuși, expresia sinceră de pe chipul lui Ryber rămânea neschimbată.

Noden însuși intervenise în favoarea lui Merik și tocmai când Merik avea cea mai mare nevoie.

Merik n-ar fi dat cu piciorul la un asemenea dar, așa că se întoarse spre Hermin.

— Vivia, lătră el, te ajut cu o singură condiție.

— Ascult.

— Dacă pot negocia măcar o singură rută de negoț pentru Nubrevna, treaba cu pirateria cade. Numaidecât.

Pauză.

— Poate, Merry, răspunse apoi încet. Dacă într-adevăr reușești să stabilești o legătură comercială, eu... am să iau în considerare coborârea steagului Vulpilor. Acum spune-mi unde se află macheta Dalmotti în momentul ăsta.

Merik nu putu să nu zâmbească – cu viclenie – când se uită la hartă. Macheta tocmai părăsea zona mocirloasă a golfului din orașul Veñaza.

— N-au ridicat încă pânzele, declară el, cu o senzație plină de

optimism și speranță. Dar am să-ți zic de îndată ce-o va face. Hermin – Merik îl bătu pe umeri pe Vrăjitorul Vocii și bătrânul marinar tresări –, poți să închei convorbirea acum. Și, Ryber – Merik privi spre ușă, zâmbind încă și mai larg –, primește-l imediat pe acest fon Hasstrel.

După ce se spală, Safi o urmă pe servitoarea necunoscută, cu părul de culoarea cafelei, înapoi în camera ei, unde femeia o îmbracă în rochia alb-argintie aleasă de Mathew. Servitoarea îi aranjă părul în bucle care atârnav greoi, săltau și sclipeau în soarele de la apus.

Se simțea ciudat așa gătită și ferchezuită, nu mai avusese parte de așa ceva de mai bine de șapte ani. Unchiul Eron nu-și permisese niciodată mai mult de o mână de servitori pe domeniul familiei Hasstrel, așa că Safi nu avusese o servitoare decât în călătoriile anuale la Praga.

Poate că era un Bard al Iadului decăzut din drepturi, văduvit de rangul său pentru numai zeii știu ce motiv – și numit apoi dom interimar, până când Safi avea să fie demnă de a-i lua locul –, dar unchiul Eron tot își plătea zeciuielile *întocmai* cum îi poruncea Henrick. În fiecare an Eron și Safi mergeau în capitala Cartorrei ca să predea modestele lor fonduri și să ureze loialitate împăratului Henrick.

În fiecare an era la fel de *îngrozitor*.

Safi fusese dintotdeauna mai înaltă decât băieții, mai puternică, în vreme ce restul fetelor o bârfeau mereu pe la spate din pricina unchiului ei bețiv și chicoteau pe seama rochiilor ei învechite.

Dar nu rușinea îi făcea călătoria anuală de nesuportat. Ci frica.

Frica de Barzii Iadului. Frica să nu cumva să se descopere că e o eretică, o *Vrăjitoare a Adevărului*.

De fapt, era convinsă că, dacă n-ar fi fost prințul Leopold – Polly, cum îi spunea Safi – care s-o ia sub aripa lui protectoare când venea în vizită, Barzii Iadului ar fi prins-o până acum. La urma urmei, era

datoria Brigăzii Barzilor Iardului să miroasă ereticii neînsemnați.

Și, prin ordinul Coroanei, li se îngăduia să-i decapiteze pe eretici, dacă li s-ar fi părut primejdioși sau nedoritori să coopereze.

Probabil că Polly o să fie aici diseară, se gândi Safi, studiindu-se în oglinda îngustă de lângă pat. Trecuseră opt ani de când nu se mai furișase cu el ca să exploreze vasta bibliotecă imperială. Își imagina că genele lui lungi și blonde și buclele mari, aurii se transformaseră într-un bărbat de douăzeci și unu de ani.

Cu siguranță că și Safi arăta altfel acum, ceea ce rochia asta deschisă la culoare accentua și mai mult. Corsetul strâmt îi scotea în evidență talia puternică și abdomenul. Mânele lungi, mulate îi evidențiau brațele înconjurată cu șnururi, corsetul strâmt îi puneă în lumină puținele forme pe care le avea, iar fustele vaporoză îi îndulceau feminin rotunjimile coapselor. Buclele îi scoteau în evidență forma bărbiei. Strălucirea ochilor.

Conducătorul Alix și oamenii lui se întrecuseră pe sine de data asta.

De cum plecă servitoarea, nu înainte să lase pe pat o uimitoare mantie albă, Safi se repezi la săculeț și scoase cartea lui Iseult despre caraweni. Apoi se îndreptă spre fereastră, unde canalele sclipeau ca niște flăcări în bătaia soarelui de la apus.

O lumină străvezie și roz învăluia coperta albastră a cărții și când o întoarse scoase un scârțâit, iar filele se deschiseră ca într-o șoaptă la pagina 37. Un leu înaripat, de bronz străluci spre ea, marcând ultima pagină pe care o citise Iseult.

Safi parcurse textul la repezeală – o înșiruire a diviziilor de călugări caraweni.

Ușa dormitorului se dădu de perete. Abia avu timp să îndese cartea în săculeț înainte ca unchiul ei să dea buzna în cameră.

Dom Eron fon Hasstrel era un bărbat înalt, musculos și osos ca Safi. Dar, spre deosebire de ea, părul lui ca spicul grâului se amesteca cu un cenușiu-argintiu, iar sub ochii injectați avea pungi movulii. Cu toate că fusese soldat la viața lui, acum nu mai umbla

decât băut.

Eron înaintă câțiva pași, după care se opri și se scărpină în creștetul capului. Iar părul i se zburli în toate părțile.

— Pe cei Doisprezece! rosti el tărăgănat. De ce ești așa de palidă? Zici că te-a înghițit Vidul!

Îi ridică bărbia, iar ea băgă de seamă șovăirea abia vizibilă din gesturile lui.

— Ai emoții pentru balul de diseară, continuă el.

— La fel ca tine, spuse ea. Altfel, de ce ai fi atât de beat înainte de cină?

Eron își uni buzele într-un zâmbet surprinzător de atent.

— Asta-i nepoata de care-mi amintesc!

Se duse la fereastră, privi afară și începu să se joace cu lanțul subțire, de aur pe care îl purta întotdeauna.

Safi își mușcă buza, furioasă că, așa cum se întâmpla de fiecare dată, parcă i se căsca un gol în piept la vederea unchiului Eron. Deși sângele ei era la fel de albastru-Hasstrel ca al lui, erau doi străini.

Iar când Eron era băut, ceea ce se întâmpla mai des decât era treaz, magia ei nu putea să detecteze nimic. Nici adevărul, nici minciuna și nici vreun alt fel de reacție, ca și cum persoana lui se ducea pe gârlă de îndată ce începea să curgă vinul.

Dintotdeauna fusese și mereu avea să fie un zid de piatră și de tăcere între ei.

Îndreptându-și umerii, se apropie de el.

— De ce sunt aici, unchiule? Mathew mi-a spus că plănuieți să dejucați Marele Război. Cum anume aveți de gând să faceți asta?

Eron râse aspru.

— Deci lui Mathew i-a scăpat, ai?

— Ai nevoie de magia mea? stăruie Safi. Despre *asta* e vorba? Vreun plan făcut la beție ca să-ți recapeți onoarea ca Bard al Iadului...

— Nu!

Cuvântul țâșni afară năvalnic. Neîndurător.

— Țsta nu e un plan făcut la beție, Safi! răspunse el. Nici pe departe.

Eron își lipi mâinile de fereastră, iar vechile cicatrici de arsură de pe degete și din palmă i se întinseră încordate.

Safi ura cicatricile alea. Se holbase la firișoarele albe de milioane de ori când era mică. Strângându-se pe mânerul unei halbe sau pișcând dosul vreunei cocote. Cicatricile era singurele lucruri adevărate pe care Safi le știa despre unchiul ei, singurul crâmpiei din trecutul lui, iar când le vedea nu putea să nu se teamă că *ăsta* e viitorul care o așteaptă: o sete neostoită de ceva ce nu va avea nîcîcînd.

Eron voia să-și recapete onoarea.

Safi voia să fie liberă.

Liberă de rangul ei, de unchiul ei și de holurile reci, ca de gheață, ale castelului familiei Hasstrel. Liberă de frica de Barzii Iadului și de decapitări. Liberă de puterea ei și de tot Imperiul Cartorra.

— Habar n-ai ce înseamnă războiul! îi spuse Eron cu glas pierdut, ca și cum și mintea lui ar fi rătăcit printre aceleași vechi cicatrici. Armate distrugînd sate, flote scufundînd corăbii, vrăjitori care-ți dau foc cu un simplu gînd. Tot ce iubești să-ți fie luat de lîngă tine, Safi... și măcelărit. Dar vei afla curînd. Și încă în detalii mult prea vii... Asta, dacă nu faci ce-ți cer. După seara asta, ești liberă să pleci pentru totdeauna.

În încăpere se așternu tăcerea.

— Stai așa... Sunt liberă să *plec*?

— Da.

Eron îi oferi un rînjet aproape trist, continuînd să-și facă de lucru cu lanțul. Cînd vorbi din nou, în pieptul ei se aprinseră primele scînteii de adevăr – de caldă fericire.

— După ce-ți joci rolul de domna care bea și dansează, începu el, ca să vadă tot imperiul... Ei bine, după ești întru totul liberă să pleci.

Liberă să pleci. Cuvintele răsuna prin aer ca ultima notă a unei

simfonii explozive.

Safi se dădu înapoi. Era mai mult decât putea cuprinde cu gândul, mai mult decât putea cuprinde magia ei. Cuvintele lui Eron tremurau și *ardeau* de adevăr.

— De ce? începu ea precaut, de teamă ca nu cumva vreun cuvânt greșit să anuleze tot ce spusese unchiul. De ce m-ai lăsa să plec? Se presupune că voi ajunge domna peste pământurile familiei Hasstrel.

— Nu chiar.

El ridică o mână deasupra capului și se sprijini de fereastră. Postura lui era ciudat de tolerantă, iar lanțul, acum scos de la gât, îi atârna printre degete.

— În curând, titlurile nu vor mai conta, explică el, și, s-o spunem pe șleau, nici eu, nici tu nu ne-am așteptat vreodată ca tu chiar să conduci domeniul. Nu ești chiar croită pentru a conduce.

— Dar tu *ești*? se burzului ea. De ce am mai studiat atâtea ani, dacă ăsta fusese planul tău de la bun început? Aș fi putut să plec pur și simplu...

— N-a fost planul meu, o întrerupse el, umerii încordându-i-se. Dar lucrurile se schimbă când războiul bate la ușă. În plus, regreti toată pregătirea și tot antrenamentul? Își lăasă capul într-o parte. Întâlnirea ta cu conducătorul Breslei Aurarilor aproape a distrus tot ce-am plănuvit, dar am reușit să salvez seara. Acum, tot ce trebuie să faci e să te porți ca o domna frivolă o singură noapte, după care îți vei fi îndeplinit toate obligațiile. Pentru totdeauna.

Safi nu se putu abține să nu râdă.

— Și gata? Asta e tot ce vrei de la mine? Tot ce-ai vrut *vreodată* de la mine? Te rog să mă scuzi dacă nu te cred!

El ridică din umeri cu indiferență.

— Nu trebuie să mă crezi, dar ce-ți spune magia?

Puterea ei îngână că ăsta era adevărul, cald dincolo de coastele ei. Și totuși, îi era cu neputință să înghită povestea asta. Tot ce-și dorise vreodată i se oferea pe tavă. Părea prea, *prea* frumos ca să fie adevărat.

Eron ridică o sprânceană palidă, evident amuzat de uimirea ei.

— Safiya, când clopotele vor suna la miezul nopții, Vrajitorul Sângelui nu va mai fi o problemă. Vei putea să faci ce vrei și să continui aceeași viață lipsită de ambiții de care te-ai bucurat mereu. Totuși...

Făcu o pauză, privirea devenindu-i mai pătrunzătoare. Nu mai trăda nici urmă de beție.

— Dacă ai vrea, Safiya, continuă el, ai putea să schimbi și să modelezi lumea după bunul plac. Ai antrenamentul potrivit – am avut eu grijă să-l ai. Din păcate – își deschise brațele pline de cicatrici, întinzând la maximum lanțul –, pare să-ți lipsească inițiativa.

— Dacă-mi lipsește inițiativa, șopti Safi, cuvintele scăpându-i înaintea să le poată opri, este pentru că tu m-ai făcut așa.

— Foarte adevărat, îi zâmbi el de sus, cu un zâmbet jalnic, care trăda sinceritate. Dar nu mă urî pentru asta, Safi! Iubește-mă... Își deschise și mai larg brațele. Și *teme-te* de mine! La urma urmei, asta fac cei din neamul Hasstrel. Acum termină cu îmbrăcatul. Plecăm la următorul dangăt al clopotului.

Fără alte cuvinte, trecu pe lângă ea și părăsi încăperea. Ea-l urmări cu privirea. Se *forță* să-i urmărească mersul sprinten și spatele lat.

Câteva clipe *usturătoare* Safi rumegă nedreptatea ce i se făcuse. Lipsită de ambiții? De inițiativă? Poate că era adevărat când venea vorba despre traiul între zidurile reci ale castelului din mijlocul unei nobilimi avide de putere și al Barzilor Iadului, care nu te scăpau din ochi, dar nu și când venea vorba despre o viață împreună cu Iseult.

Scoase încă o dată cartea despre caraweni și o deschise. Piestra strălucea, înfloritoare ca un trandafir la apus. Pagina asta era importantă și trebuia să afle de ce...

Își trecu degetul peste rangurile și diviziunile călugărilor: Monah Mercenar, Monah Învățător, Monah Paznic, Monah Meșteșugar... Se opri în dreptul Monahului Vindecător. Un astfel de călugăr o

găsise pe Iseult când ea își părăsise tribul. Se rătăcise la răscrucea din nordul orașului Veñaza, iar un binevoitor Monah Vindecător o ajutase să-și găsească drumul.

Răscrucea aceea străveche era în apropierea farului pe care îl foloseau acum fetele. Iseult probabil că plănuiește să plece din Veñaza și să se întoarcă la ascunzătoarea obișnuită.

Safi scăpă cartea din mână. Își lăsă capul pe spate. Încă nu se putea duce acolo, trebuia să treacă mai întâi de noaptea asta. Trebuia să-l facă pe Vrăjitorul ăla al Sângelui să-i piardă urma, lucru de care zisese că se ocupă unchiul ei. Apoi, fără grijă că va mai fi urmărită *vreodată*, putea să se îndrepte spre nordul orașului să-și găsească Sora de Fir.

Safi suspină adânc, plecând capul și rotindu-se spre oglindă. Eron voia o domna supusă, nu? Ei bine, ea putea să-i ofere asta. În copilărie nobilimea cartorrană o văzuse drept o copilă tăcută, sfioasă, care se ascunde în spatele unchiului, bătând din degete și țopăind.

Dar Safi o lăsase în urmă pe fata aceea, iar Barzii Iadului nu aveau *nicio* putere în acest imperiu. Așa că își scoase pieptul la înaintare, mulțumită de cum îi punea rochia în valoare umerii. De cum se opreau mânecile suficient de sus încât să-i lase la vedere palmele, la fel de pline de bătăături ca ale unui soldat.

Se mândrea cu mâinile ei și abia aștepta ca domii și domnele să se holbeze la ele cu dezgust. Ca nobilii să-i simtă degetele aspre ca nisipul atunci când avea să danseze cu ei.

O noapte Safi avea să fie Domna din Cartorra. Pe tot Iadul! Putea să fie și o afurisită de *împărăteasă*, dacă asta ar fi dus-o înapoi la Iseult și departe de Vrăjitorul Sângelui.

După seara asta, Safiya fon Hasstrel avea să fie liberă.

Iseult se uita fix la coama neagră a iepei pestrițe, cu o mână pe căpăstru și cu cealaltă încercând cam în zadar să-și oprească sângerarea.

Canalul de lângă ea strălucea portocaliu în lumina soarelui de la apus, iar duhoarea orașului Veñaza începea în sfârșit să i se piardă din nări – la fel și dogoarea zilei. În curând avea să lase în urmă meleagurile mlăștinoase și umede și să pătrundă pe câmpiile sălbatice care înconjurau căminul ei nomatsi.

Mulțimea care inunda punctul de control din est al gărzilor fusese suficient de compactă încât ea să se strecoare nevăzută din capitală. Apoi, de îndată ce drumurile se goliseră de oameni, sărise în spinarea noului ei cal și îi dăduse piteni iepei să pornească la galop.

Rana din palmă tot sângera, așa că rupse o bucată din fusta de culoarea măslinii și o înfășură în jurul mâinii. Cum se îmbiba de sânge, cum rupea o altă fâșie. O strângea și mai tare și își înălța mâna și mai sus.

Doar o noapte, își spunea în sinea ei iar și iar, un refren ce îngâna galopul în patru timpi și ropotul copitelor în trei timpi care-i urma. În cele din urmă, la două leghe de hotarul orașului, când iapa era neagră de sudoare, o lăsă să meargă la trap în doi timpi. *O noapte, doar o noapte.*

Dincolo de această reamintire vie licărea o speranță disperată că poate Iseult n-o punea în primejdie pe Safi conducând-o la vechiul far. Planurile făcute într-o fracțiune de secundă nu erau punctul ei forte, asta fusese și mesajul pentru Habim. Neglijent. Pripit.

În cele din urmă, Iseult ajunsese în dreptul unei dumbrăvi împovărate de ani și încetini iapa la pas ușor înainte să se dea jos din șa. Coapsele o ardeau, șalele o dureau nespus. Nu mai călărise de săptămâni și nu cu viteza asta de luni bune. Încă își simțea dinții

clănțănindu-i de la galop. Sau poate că era bâzâitul greierilor din tufișurile de păducel.

Deși părea că n-ar fi urmat decât o urmă de vânătoare șerpuind prin iarbă, știa exact unde se află: era un drum nomatsi.

Înainta mult mai lent acum, fiind atentă să citească indiciile nomatsi pe măsură ce apăreau. Un băț înfipt în pământ, de care ai fi zis că e pus la *întâmplare*, indica o capcană de urși la următoarea curbă a potecii. Un mănunchi de gloria dimineții „sălbatică” pe partea stângă a potecii însemna că drumul se bifurca – la est ducea drept într-o ceață a Vrăjitoarilor Otrăvurilor, la vest, spre așezare.

Urmând poteca asta, avea să-l facă pe Vrăjitorul Sângelui să-și piardă urmele lui Iseult, odată pentru totdeauna. Apoi, după ce va petrece câteva ore dincolo de împrejurimile groase ale așezării, Iseult putea să pornească din nou la drum, în căutarea lui Safi.

Cu toate că, teoretic vorbind, Imperiul Dalmotti îi îngăduia tribului nomatsi să trăiască nestingherit – atâta vreme cât caravanele lui stăteau la cel puțin douăzeci de mile depărtare de orice oraș –, membrii lui erau totodată declarați „animale”. Nu erau protejați de lege, și totuși *puțini* dalmotti se opuneau acestei stări de fapt. Să spui că midenzii nu-și tratau cu bunătate străinii era doar o jumătate de adevăr. Fiind unul dintre triburile nomatsi care se așezaseră și renunțaseră la viața nomadă, midenzii găsiseră aici o plasă de siguranță de care să se agațe.

Împrejurimile erau groase, arcașii, pricepuți, iar dacă Vrăjitorul Sângelui reușea cumva să ajungă atât de departe, avea să-l aștepte un cufăr plin cu săgeți ghimpate.

Și totuși, pe cât se luptau midenzii să-i țină pe străini departe, pe atât se luptau să-și țină oamenii aproape. Dacă părăseai așezarea, erai condamnat să fii un *înstrăinat*, iar *înstrăinat* era ceva ce niciun nomatsi, nici măcar Iseult, nu voia să ajungă.

Când stejarul care acoperea intrarea așezării împrejmuite se ivi în cele din urmă, negru și amenințător în bezna nopții, Iseult se opri. Era ultima ei șansă să fugă. Putea să facă degrabă cale întoarsă și să-

și petreacă restul vieții fără să-și mai vadă vreodată tribul, deși putea fi vorba despre o viață scurtă, cu Vrăjitorul Sângelui pe urmele ei.

Luna răsărea la est, luminându-i calea. Coadă împletită și-o legă sub basma. Femeile nomatsi își purtau părul până la bărbie și ei îi ajungea până la jumătatea spatelui. Trebuia să-l țină, deci, ascuns.

— Numele! strigă o voce guturală în limba nomatsi.

Un Fir de culoarea ostilă a oțelului străluci în stânga lui Iseult, siluetele arcașilor profilându-se în umbră printre copaci. Ea ridică mâinile supusă, sperând că fașele cu care-și legase palma dreaptă să nu fie prea vizibile.

— Iseult, strigă ea. Iseult det Midenzi.

Frunzele stejarului foșniră; crengile trosniră. Și mai multe Fire începură să lucească și să fluture când gărzile se adunară la un loc să se sfătuiască și să ia o hotărâre. Clipele se scurgeau dureros de lent. Lui Iseult parcă îi bătea inima în plămâni și îi răsună în urechi, în vreme ce iapa îi apăsa capul. Apoi lovi cu picioarele. Avea nevoie să fie curățată.

Un țipăt despică cerul nopții.

Două rândunele își luară zborul.

Apoi se auzi un altul venind dintr-un gâtlej pe care Iseult îl știa prea bine și simți că se prăbușește. Că pica în cădere liberă de pe un vârful de munte, că nu-și mai simte stomacul pe măsură ce pământul se apropia cu repeziciune.

Stază, țipă în sinea ei. Stază în degetele de la mâini și de la picioare!

Dar nu-și găsi staza. Nu înainte ca hurelul porții uriașe să-i spargă urechile. Pași grei răsunară pe pământ, iar o siluetă în negrul Vrăjitoarelor Firului se apropie de ea.

— Iseult! strigă mama ei, lacrimile șiroindu-i pe chipul aproape leit cu al lui Iseult, lacrimi false, firește, de vreme ce Vrăjitoarele Firului adevărate nu plângeau, iar Gretchya nu era nimic dacă nu era o Vrăjitoare a Firului.

Iseult avu răgaz numai cât să observe cât de mică părea mama ei

– îi venea doar până la nas – înainte să fie cuprinsă într-o îmbrățișare ce mai că-i frângea coastele, iar mintea să-i fie acaparată de un singur gând. O rugăciune, mai degrabă, ca Vrăjitorul Sângelui să stea cât mai *departe*.

Iseult descoperi că mersul prin așezarea midenzi luminată de lună este și mai ușor, dar și mai greu decât s-ar fi așteptat.

Era mai ușor pentru că, deși se schimbaseră doar foarte puțin în cei trei ani de când nu-și mai vizitase tribul, totul părea mai mic decât își aducea ea aminte. Zidurile din scânduri care împrejmuiau satul erau de aceeași culoare gri-spălăcit de cum își amintea, doar că acum nu mai păreau de netrecut. Doar... înalte. Dacă n-ar fi fost poteca nomatsi și arcașii din copaci, zidul n-ar fi fost decât un mic inconvenient pentru Vrăjitorul Sângelui.

Căsuțele rotunde erau construite din pietre maronii ca noroiul pe care se înălțau ca niște machete. Căsuțe ca de jucărie, strâmte, cu uși joase și ferestre cu obloane trase.

Până și stejarii care creșteau fără prea mare tragere de inimă înăuntrul așezării ce se întindea pe cincisprezece acri păreau mai sfrijți decât și-i amintea Iseult. Nu mai erau la fel de mari și de puternici ca să se cațare printre crengile lor, așa cum făcuse cândva.

Însă ce făcea mersul prin trib mai *dificil* decât s-ar fi așteptat Iseult erau oamenii sau mai degrabă Firele lor. Pe când o urma pe mama ei spre casa lor din mijlocul așezării, obloanele se deschideau larg, scoțând la iveală fețe curioase. Firele lor erau ciudat de fleșcăite, răsucite ca niște prosoape vechi.

Iseult tresărea ori de câte ori o siluetă ieșea de după colț sau o ușă se deschidea cu zgomot. Și, totuși, de fiecare dată, descoperirea că fața scaldată în lumina lunii nu-i cerceta chipul.

N-avea nicio noimă. Erau oameni noi în trib? Fire care păleau până când aveau să devină invizibile?

Când în sfârșit ajunsese în dreptul casei rotunde a mamei ei, Iseult o găsi curios de mică, întocmai ca și celelalte lucruri. Deși coliba lui

Gretchya avea aceleași covoare portocalii întinse pe aceeași podea din scânduri late, pe care le ținea minte din copilărie, totul părea atât de *mic*.

Măsuța de lucru, care cândva îi ajungea până la talie, acum abia dacă îi venea până la jumătatea coapsei – și la fel și cu masa de la fereastra dinspre est, la care mâncau de obicei. În spatele cuptorului era o trapă ce ducea la pivnița săpată în pământ. Arăta atât de strâmtă, încât nu era sigură că ar fi putut să se aventureze înăuntru.

În cele două dăți când se întorsese aici – vizite de câte o singură noapte – pivnița i se păruse înfricoșătoare și înghesuită, pe lângă podul aerisit al lui Mathew. Și, după ce se obișnuise să aibă un pat numai pentru ea, salteaua de paie pe care o împărțise dintotdeauna cu mama ei păru neîncăpătoare. Inevitabilă.

— Vino!

Gretchya o apucă de încheietură și o conduse spre cele patru scăunele din jurul cuptorului, de nelipsit în casa unei Vrajitoare a Firului. Iseult trebui să-și înfrâneze dorința de a se elibera din strânsoarea mamei. Atingerea lui Gretchya părea chiar mai rece decât își amintea.

Și, bineînțeles, mama ei nici nu băgase de seamă fașa însângerată de la mâna fiicei sau poate că observase, dar nu-i păsa. Iseult nu putea ghici emoțiile mamei, fiindcă Vrajitoarele Firului nu puteau să-și vadă propriile Fire și nici pe cele ale semenelor lor. Iar Gretchya era mult mai pricepută la a-și ascunde sentimentele decât fusese vreodată Iseult.

Totuși, în lumina slabă a felinarului, fata putea măcar să vadă că chipul mamei sale se schimbase doar foarte puțin în ultimii trei ani. Poate că devenise puțin mai supt și îi apăruseră câteva riduri în jurul gurii mai mereu încruntate, dar astea erau singurele schimbări.

Gretchya îi lăsă în sfârșit mâna, trase un scaun din apropiere și îl așeză lângă vatră.

— Stai jos până îți pun niște borgsha. Astăzi, carne de capră. Sper că mai e pe gustul tău. Zdreanță! Vino, *Zdreanță!*

Lui Iseult i se opri respirația. Câinele ei de altădată!

Se auzi un tropăit dinspre trepte, apoi iată-l: bătrân și ponosit, cu un mers șchiopătat.

Fata dădu la o pane scaunul. Genunchii îi atinseră covorul, fiind străbătută de o căldură de bun augur. Deschise larg brațele, iar bătrânul și roșcovanul câine de vânătoare alergă spre ea... până când o întâlni, dând din coadă și vârându-și boticul lui cenușiu în părul ei.

Zdreanță, îl chemă ea în gând, temându-se să-i rostească numele cu glas tare. Temându-se că o s-o apuce din nou bâlbâială din pricina acestui neașteptat val de emoții. Emoții *contradictorii*, pe care nu voia să le dea la iveală și nici să le interpreteze. Dacă ar fi fost aici, Safi ar fi știut cum anume se simțea.

Iseult îl scarpină pe *Zdreanță* după urechile lui lungi. Vârfurile le erau murdare de ceea ce părea să fie pătrunjel.

— Ți-ai b-băgat botul în borgsha?

Iseult se așeză pe scăunel, încă mângâindu-l și încercând să nu ia în seamă cât de mult i se înțețosase privirea. Cât de cenușiu i se făcuse botul.

— O, ești acasă! strigă o voce melodioasă.

Degetele lui Iseult înțepeniră pe gâtul lui *Zdreanță*. Își ascunse privirea, cercetând în schimb încăperea și fața câinelui. Poate că, dacă se prefăcea că nu o văzuse pe Alma, fata pur și simplu ar fi fost absorbită în Vid.

De unde atâta noroc! Alma se repezi din prag direct spre Iseult. Întocmai ca Gretchya, și ea purta tradiționala rochie neagră a Vrăjitoarelor Firului, strâmtă în zona pieptului, dar largă la mâneci, talie și picioare.

— Să mă salveze Mama Luna, Iseult! Alma rămase cu gura căscată, ochii ei verzi cu gene lungi clipind întruna de uimire. Arăți exact ca Gretchya acum!

Iseult nu răspunse. Gâtul îi era blocat de... de ceva. Furie, poate. Nu voia să arate ca Gretchya – o *adevărată* Vrăjitoare a Firului cum

Iseult n-ar fi putut ajunge niciodată. Plus că ura că Zdreanță dădea din coadă. Că-și pusese capul pe genunchiul Almei. Că se dusesese la *Alma*, ei întorcându-i spatele.

— Ești femeie de-acum, adăugă Alma, trântindu-se pe un scăunel.

Iseult aprobă dând prompt din cap, aruncând o privire către cealaltă Vrăjitoare a Firului. Și Alma era femeie de acum. O femeie frumoasă – dar asta nu era nicio surpriză. Părul lung până la bărbie era des și strălucitor... perfect. Avea o talie subțire, șolduri rotunjite, iar întreaga siluetă îi era atât de feminină și de... *perfectă*.

Alma era, cum fusese dintotdeauna, Vrăjitoarea Firului perfectă. Femeia nomatsi perfectă. Doar că, atunci când îi căzură ochii pe mâinile Almei, Iseult văzu că și ea le avea pline de bătăture.

Iseult ridică palma Almei.

— Te-ai antrenat cu sabia.

Alma aruncă o privire către Gretchya, care încuviință ușor din cap.

— Cu pumnalul, recunosc Alma. Fac antrenamente de câțiva ani.

Iseult dădu drumul încheieturii. Firește că Alma învățase să se lupte. Firește că și la asta avea să fie perfectă. Nu era nimic la care Iseult să se priceapă mai bine – era ca și cum Mama Luna se asigurase că orice abilitate pe care Iseult încerca să și-o însușească Alma o deprindea și ea... și o perfecționa.

Când devenise limpede că Iseult nu va putea fi niciodată în stare să facă Pietre de Fir și să-și stăpânească suficient emoțiile, Alma se transformase dintr-o Vrăjitoare a Firului în trecere prin tribul Nomatsi într-o Vrăjitoare a Firului *ucenică* din așezarea Midenzi. Când Gretchya va fi prea bătrână ca să conducă tribul, Alma îi va lua locul.

În caravanele nomatsi, era treaba Vrăjitoarei Firului să unească Familiile de Fir, să aranjeze căsătorii și prietenii și să desfacă nodurile din viețile oamenilor. Într-o bună zi, întocmai cum făcea și

Gretchya acum, Alma avea să-și folosească magia ca să-i conducă pe midenzi.

— Mâna ta! sări Alma. Ești rănită!

— Sunt bine, minți Iseult, ascunzându-și palma între fuste. Nu mai sângerează.

— Oricum, curăț-o! îi zise Gretchya pe un ton impenetrabil.

Iseult își trase nasul. Iată aici două femei ale căror Fire nu le putea vedea. Dar, înainte să le poată cere s-o lase singură ca să-și limpezească gândurile – gânduri ca venirea acasă, Vrajitorul Sângelui pornit în urmărirea ei, *perfectiunea* Almei –, se iți pe ușă capul unui bărbat cu păr negru.

— Bine ai venit acasă, Iseult!

Ea simți să-i trec păianjeni pe șira spinării. Degetele Almei se strânseseră pe gâtul lui Zdreanță, iar Gretchya păli.

— Corlant... începuse ea, dar bărbatul o întrerupse, strecurându-și în casă corpul deșirat.

Corlant det Midenzi aproape că nu se schimbase deloc față de ultima oară când îl văzuse Iseult. Poate că părul i se mai rărise și îi mai albise prin părți, însă liniile de deasupra sprâncenelor erau la fel de adânci cât și le amintea Iseult – tranșee paralele de cum avea mereu tendința să se uite cuprins de mirare.

Și acum părea mirat, cu sprâncenele ridicate și ochii strălucitori, care cercetau chipul lui Iseult. Se apropie de ea, iar Gretchya nu făcu nicio mișcare să-l oprească. În schimb, Alma sări în picioare și îi șuieră printre dinți lui Iseult:

— Ridică-te!

Ea se ridică, deși nu știa de ce. Gretchya fusese dintotdeauna conducătoarea tribului, și nu Puristul ăsta cu vorbă dulce ca mierea, care semănase numai zâzanie când era Iseult mică. Corlant ar fi trebuit să fie cel care stă jos.

Se opri dinaintea ei, Firele lui strălucind într-un verde-bronz, verde de curiozitate, bronz de neîncredere.

— Mă mai ții minte?

— Bineînțeles, îi răspunse ea, ascunzându-și mâinile în fuste și lăsând capul pe spate ca să-i întâlnească privirea.

Spre deosebire de ceilalți membri ai tribului, *el* era la fel de înalt pe cât și-l amintea, ba chiar purta și aceeași robă de un maroniu mocirlos și același lanț de aur scorojit în jurul gâtului.

Era o încercare nereușită de a arăta ca un preot Purist. Dar Iseult văzuse preoți *adevărați* pregătiți în tabere Puriste *adevărate* și știa cât își ratase Corlant ținta.

Și totuși, asta nu schimba faptul că Alma și Gretchya îi arătau respect lui Corlant. Că schimbau priviri panicate pe la spatele lui, în timp ce el o examina pe Iseult.

El îi dădu ocol, fără s-o scape din ochi. Îi făcea să se ridice părul de pe mâini.

— Ai mirosul lumii de afară, Iseult. De ce te-ai întors?

— Are de gând să rămână de data asta, interveni Gretchya. O să-și reia locul ca ucenic al meu.

— Așadar o așteptai? Firele lui Corlant se făcură negre de ostilitate. Nu mi-ai pomenit nimic despre asta, *Gretchya*.

— Nu era ceva sigur, sări și Alma de colo, radiind triumfătoare. Știi cât urăște Gretchya să strice orânduirea din așezare, dacă nu e cazul.

Corlant mormăi drept răspuns, atenția lui îndreptându-se acum spre Alma. Firele lui deveniră și mai bronz de suspiciune, dincolo întrezărindu-se un lila plin de dorință. Privirea lui o săgetă apoi pe Gretchya, iar dorința se risipi.

Lui Iseult i se strânse stomacul ghem. Nu așa lăsase ea lucrurile. Corlant fusese un ghimpe în coastă încă de când era ea copil – denunțând întruna primejdiile și păcatele vrăjitoriei. Susținând întruna că devotamentul față de Mama Lună era în contradicție cu magia fiecăruia. Că trebuia eradicată.

Dar Iseult nu-l băgase în seamă, cum nu-l băgaseră nici ceilalți membri ai tribului. E adevărat, Corlant dădea târcoale casei, cerșind atenția lui Gretchya. Ba chiar o ceruse de soție o dată – nu că

Gretchya ar fi putut să se mărite. Numai Firele-Inimii puteau să se căsătorească într-un trib nomatsi, iar Vrajitoarele Firului nu aveau un Fir al Inimii.

La început Gretchya îi ignorase avansurile. Apoi făcuse apel la rațiune, amintind atât de legile tribului nomatsi, cât și de regulile Mamei Luni. Totuși, până la momentul când Iseult părăsise tribul, Gretchya ajunsese să-și zăvorască noaptea ferestrele cu lacăte de fier și să plătească cu arginți doi bărbați de-ai locului ca să-l țină departe pe șarpele de Corlant.

Când Iseult venise ultima oară în vizită, Corlant nu mai era, iar Iseult presupuse că plecase odată pentru totdeauna. Evident că nu fusese așa și evident că lucrurile se schimbaseră. Cumva, Corlant reușise să preia controlul.

— Deja am anunțat tribul despre venirea lui Iseult, spuse el, îndreptându-și perfect spatele.

Aproape că dădea cu capul de tavan.

— Ceremonia de primire va începe în curând, explică el.

— Ce isteț din partea ta! spuse Gretchya, însă lui Iseult nu-i scăpă tremurul gurii mamei sale.

Gretchya era speriată. Cu adevărat *speriată*.

— Am fost atât de distrasă de întoarcerea lui Iseult, continuă ea, că am uitat complet de Ceremonie. Va trebui să-i schimbăm hainele...

— Nu! țâșni Corlant.

Se răsuca înspre Iseult, încă o dată cu ochi neîndurători și Fire ostile. Lasă-i pe cei din trib s-o vadă exact așa cum e, mânjită de lumea de-afară. O trase de mânecă pe Iseult, forțând-o să-și plece capul.

Poate că n-o putea citi pe mama ei sau pe Alma, dar îl putea citi pe Corlant. Voia să dețină controlul, voia ca Iseult să i se supună, așa că, atunci când ei îi trosniră genunchii într-o plecăciune stângace, îi scăpă un geamăt. Îi venise din stomac, astfel că își încrucișă mâinile pe deasupra burții.

Sunase îngrozitor de exagerat, iar o miime de secundă Iseult își dori *încă o dată* cu disperare ca Safi să fi fost lângă ea. Safi ar fi putut să înfrunte situația fără nicio problemă.

Dar, în caz că simțise falsitatea din geamătul lui Iseult, Alma nu se trădă prin nimic. Pur și simplu se aplecă spre Iseult:

— Ești bolnavă?

— Sunt la ciclu, răspunse Iseult printre dinți.

Îi întâlnește privirea lui Corlant și se bucură să-i vadă Firele deja pălind din pricina repulsiei.

— Am nevoie de fașe curate pentru sânge, continuă ea.

— O, săraca de tine! strigă Alma. Mi-a rămas niște tinctură de zmeură numai bună.

— Trebuie să-ți ardem fașele folosite și să-ți aducem haine neîntinate, interveni și Gretchya, întorcându-se apoi spre Corlant, care, spre surprinderea și satisfacția lui Iseult, deja se îndrepta către ușă: Dacă ai putea să închizi ușa după tine, Părinte Corlant, începem ceremonia cât de curând. Mulțumim încă o dată că ai anunțat tribul despre întoarcerea lui Iseult.

Corlant ridică mult din sprâncene, dar nu o contrazise; și nici că mai scoase vreo vorbă, ci se strecură afară pe ușă, închizând-o cu zgomot. O ușă *fără* lacăte, dar dintr-un lemn șters și scrijelit acolo unde cândva fusese fixat fierul.

— Bine gândit! îi șuieră Alma lui Iseult, fără urmă de strălucire fericită acum. Nu ești de fapt la ciclu, nu?

Ea scutură din cap, apoi Gretchya o apucă strâns de braț.

— Trebuie să ne mișcăm repede, îi șopti. Alma, adu-i una dintre rochiile tale și găsește alifia Vrajitorului Pământului vindecător pentru mâna ei. Tu scoate-ți basmaua. Trebuie să ne ocupăm de păr.

— Ce se întâmplă? Iseult avu grijă să-și păstreze calmul în glas, în ciuda ghiontului din ce în ce mai tare din spatele coastei. De ce e Corlant la conducere? Și de ce l-ai numit *părintele* Corlant?

— Șșșt! făcu Alma. Să nu te audă careva!

Apoi se duse repede la trapa care dădea în pivniță și coborî sub

dușumea.

Gretchya o conduse pe Iseult la măsuța ei de lucru.

— S-a schimbat tot. Corlant conduce tribul acum. Își folosește magia ca să...

— Magie? o întrerupse Iseult. Dar e Purist.

— Nu în întregime.

Mama ei se întoarse spre sertar, dădu la o parte pietrele de curățare și mosoarele de fire multicolore, căutând numai zeii știau ce.

— Regulile s-au înăsprit de când ai plecat tu, vorbi mai departe Gretchya. Încă de când au început zvonurile despre Păpușar și spintecarea a devenit ceva la ordinea zilei, Corlant a reușit să pătrundă tot mai adânc în trib. Se hrănește din frica lor și o întetește până când arde în flăcări.

Iseult clipi uimită.

— Ce e un Păpușar?

Maică-sa nu-i răspunse, privirea căzându-i în sfârșit pe ce căuta: foarfeca. O înșfăcă și-i spuse:

— Trebuie să-ți tăiem părul. Arăți... semeni prea mult cu unul din afară. Și, dacă e să-i dăm crezare lui Corlant, prea mult cu Păpușarul. Mulțumesc Mamei Lună ca ai fost deșteaptă și ți-ai acoperit capul – putem să zicem că a fost scurt în tot timpul ăsta. Îi făcu semn lui Iseult să se așeze. Trebuie să convingem tribul că ești inofensivă. Că *nu* ești o înstrăinată.

Gretchya îi susținu privirea; tăcerea dintre ele creșcu.

Apoi Iseult încuviință din cap, spunându-și în sinea ei că nu-i pasă. Era doar păr, care oricum avea să-i crească la loc. Nu însemna nimic. Viața ei din orașul Veñaza era acum departe, trebuia să lase trecutul în urmă.

Luă loc, foarfeca intră în prima șuviță de păr și, gata, nu mai era cale de întors.

— Oricât pretinde Corlant că e Purist, reluă Gretchya, pe aceeași voce fără inflexiune pe care Iseult se obișnuise s-o audă, dar e și

Vrăjitor al Vidului. Vrăjitor al *Blestemelor*. Mi-am dat seama la puțin timp după ultima ta vizită. Am observat că atunci când e în preajma mea Firele lumii pălesc. Poate că ai observat și tu?

Iseult dădu din cap că da – picături reci ca de gheață scurgându-se în josul gâtului. Toate Firele estompate din trib erau numai făcătura lui Corlant. Nici nu știa că e posibil așa ceva.

— De cum am aflat ce e de fapt, continuă Gretchya, și de cum am văzut că puterea lui o absorbea pe a mea, m-am gândit să folosesc ce știu împotriva lui. L-am amenințat că voi spune tribului... El m-a amenințat că o să-mi ia toată puterea.

— În cele din urmă am căzut în propriul laț, căci după discuția aia Corlant a început să mă amenințe că-mi ia puterile ori de câte ori voia ceva de la mine.

Gretchya vorbea cu atâta nonșalanță – de parcă acel *ceva* pe care îl voia el ar fi fost un simplu castron cu borgsha sau să-l împrumute pe Zdreanță o zi. Dar Iseult știa mai bine. Își amintea cum pâdea Corlant din umbră lângă cotețul găinilor și o urmărea pe Gretchya pe fereastră. Cum Firele lui mov aprins au făcut-o pe Iseult să înțeleagă de la o vârstă mult prea fragedă ce înseamnă „dorința”.

Ferească zeițele! Ce s-ar fi întâmplat cu Iseult, dacă n-ar fi părăsit așezarea atunci? Cât de aproape fusese să poarte același laț de gât ca maică-sa?

În ciuda celor șase ani și jumătate de ură pe care și-o ațâțase dinadins și cu atâta grijă, Iseult simțea un cuțit în capul pieptului. *Vină*, îi spunea creierul. *Și milă pentru mama ta*.

Și când te gândești că acest Corlant fusese un Vrăjitor al Blestemelor tot timpul. Capabil să ucidă magia unei persoane cu atâta ușurință cu care Iseult vedea Firele. O altă vrăjitorie care avea legătură cu Vidul – un alt mit care se dovedise a fi mult prea adevărat.

Iseult scoase un oftat, atentă să-și țină capul nemișcat pe când Gretchya îi tăia părul.

— C-ce... începu ea, mirată de tremurul din propria voce.

Simțea încruntătura mamei când se întorcea spre ea, îi auzea veșnica dojană: *Stăpânește-ți limba. Stăpânește-ți mintea. O Vrăjitoare a Firului nu se bâlbâie niciodată.*

— Ce e un Păpușar? reuși Iseult să îngame în cele din urmă.

— E o tânără Vrăjitoare a Firului.

Foarfecă îi scrâșni în păr – și mai tare, și mai repede. Părul era împrăștiat pe dușumea ca firele se nisip.

— Fiecare caravană nomatsi care trece pe aici vine cu versiunea ei, dar povestea rămâne, în mare, neschimbată, continuă ea. Nu poate face Pietre de Fir, nu-și poate controla emoțiile și... și-a părăsit tribul.

Iseult înghiți cu greu. Povestea cu Păpușarul *chiar* îi suna cunoscut.

— Se mai spune că, spre deosebire de legătura noastră eterală cu Firele, vorbi mai departe Gretchya, puterea fetei se trage din Vid. Se zice că îi poate controla pe Spintecați. Că are în subordine oștiri numeroase, iar în varianta cea mai întunecată a poveștii poate chiar să readucă morții la viață.

Umerii lui Iseult fură cuprinși de un fior.

— Cum?

— Firele Retezate, îi răspunse Gretchya încetișor. Pretinde că are control asupra Firelor Spintecaților. Că îi supune voinței ei, chiar și când sunt morți.

— Cele trei Fire negre ale Spintecaților, șopti Iseult, iar țăcănitul foarfecii se opri brusc.

În aceeași clipă, Alma ieși în grabă din pivniță, cu o rochie neagră într-o mână și cu fașele albe pentru sânge în cealaltă. Se repezi la cuptor și deschise larg ușa de fier.

Gretchya se întoarse cu fața spre Iseult.

— Ai auzit de Firele Retezate?

— Le-am văzut.

Ochii mamei se deschiseră larg, iar chipul i se albi ca hârtia.

— Nu trebuie să mai spui nimănui, Iseult. *Nimănui.* Eu și Alma

am crezut că e o minciună. Un mijloc al Păpușarului și al lui Corlant să sperie oamenii.

Lui Iseult i se uscă gura.

— Voi nu puteți vedea Firele astea?

— Nu. Și nici nu am văzut vreun Spintecat vreodată.

— E-eu nu pot face Pietre de Fir, scui pă Iseult cuvintele, și c-cum se face că tot *eu* pot vedea și Firele Retezate?

Gretchya rămase tăcută, apoi apucă iar părul și hârșăitul de foarfecă începu din nou. Câteva clipe mai târziu, fumul ieșea în vălătuci dinspre cuptor. Alma se întoarse la măsuța de lucru și îi dădu lui Iseult rochia neagră tradițională a Vrăjitoarelor Firului. Negrul era culoarea tuturor firelor combinate la un loc, iar de-a lungul gulerului, a manșetelor subțiri și al tivului rochiei se vedeau trei dâre de culoare: o linie dreaptă, de culoarea magentei, pentru Firele care leagă, o linie răsucită, verde-salvie, pentru Firele care clădesc, și o linie punctată, cenușie pentru Firele care rup.

— Cât ai de gând să rămâi? se auzi întrebarea Almei, nu era decât o șoaptă aspră, nu mai tare decât trosnetul focului.

— Doar o singură noapte, răspunse Iseult, forțându-și mintea să *nu* se gândească la Vrăjitorul Sângelui.

Avea destule motive de îngrijorare în privința tribului.

Dusă pe gânduri, luă o pietricică roșie, neșlefuită de pe măsuța de lucru. Un rubin, gândi Iseult, iar în jurul ei, legat cu pricepere, cu bucle și noduri, era un fir de culoare roz-răsărit.

La câteva pietre distanță se afla și geamăna ei. Lui Iseult nu-i scăpară safirele de la capătul mesei și nici cele câteva opale.

Doar în casa unei Vrăjitoare a Firului găseai pietre atât de prețioase neprotejate. Dar o Vrăjitoare a Firului își cunoștea prea bine pietrele – ba chiar le putea lua urma – și niciun nomatsi nu ar fi fost atât de prost încât să fure de la o Vrăjitoare a Firului.

— Îți place Piatra de Fir? întrebă Alma.

Se sprijini de măsuță, deși își freca întruna palmele de pulpa piciorului, ca și cum i-ar fi transpirat.

Totuși, o dată nu-i spusese Gretchya Almei: *Nu mișca din mâini! O Vrăjitoare a Firului stă întotdeauna potolită.*

— Alma a făcut-o, îi zise Gretchya.

Nici nu se putea altfel. Iseult nu fusese niciodată în stare să facă o Piatră de Fir să funcționeze, dar iat-o pe Alma, aici de față, cu una care le întrecea pe toate celelalte.

— Am făcut-o, spuse Alma, deși cuvintele ei păreau mai degrabă o întrebare: *Am făcut-o?*

Privirea lui Iseult se asmuți asupra ei.

— De ce ai face o Piatră de Fir pentru mine?

Simți cum fruntea i se încrețește, iar buzele i se strâng. Era o față atât de dezgustată, o expresie atât de necontrolată și deloc caracteristică unei Vrăjitoare a Firului, încât își dori pe dată să n-o fi făcut.

Alma tresări, dar se stăpâni imediat, apoi ridică cel de-al doilea rubin înfășurat în fir roz.

— E un...

Vocea i se frânse și ridică privirea către Gretchya, neștiind ce ar fi trebuit să spună.

— E un dar, interveni Gretchya. Nu te sfii – Iseult se încruntă la tine doar pentru că e nedumerită și nu se poate stăpâni.

Chipul lui Iseult fu cuprins de fierbințeală. O fierbințeală mânioasă. Sau poate o fierbințeală rușinată.

— Dar cum ai făcut-o? se răsti ea. Eu sunt o Vrăjitoare a Firului – dar tu nu-mi poți vedea Firele, prin urmare, nu le poți lega de o piatră.

— Mama... ta, începu Alma.

— Eu i-am arătat cum să facă, sfârși Gretchya în locul ei.

Puse foarfeca pe măsura de lucru și se îndreptă spre cuptor.

— Hainele o să fie arse complet cât de curând, iar Corlant o să se întoarcă. Grăbește-te!

Iseult își strânse buzele într-o linie fină. Răspunsul mamei ei nu era câtuși de puțin un răspuns.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, continuă Gretchya când ațâța flăcările din cuptor. Rubinele din mâna ta o să strălucească atunci când Safiya o să fie în primejdie și când o să fii și tu. Ba chiar o să vă ajute să vă găsiți una pe cealaltă. Un astfel de dar nu ar trebui tratat cu indiferență.

Nu trata darul cu indiferență, dar nici nu simțea recunoștință pentru Alma. Niciodată. Alma îl făcuse pentru că se simțea vinovată. La urma urmei, ea era motivul pentru care lui Iseult i se refuzase locul de ucenică și fusese respinsă ca urmașă a lui Gretchya.

— Îmbracă-te! îi ordonă Gretchya. Și repede, cât mătură Alma părul tăiat. Va trebui să le spunem lui Corlant și tribului că te-ai răzgândit și vrei să te întorci în trib ca Vrăjitoare a Firului.

Iseult deschise gura – vrând să-i aducă aminte mamei ei că nu putea avea *două* ucenice și că tribul cunoștea prea bine nereușitele vrăjitoarești ale lui Iseult –, apoi o închise la loc. Alma luă mătura și se grăbi să îndeplinească ce i se ceruse, cum era de așteptat de la o Vrăjitoare a Firului. Și asta, pentru că Vrăjitoarele Firului nu crâcneau niciodată, ele doar urmau cursul rece al rațiunii lor, oriunde le-ar fi dus.

Rațiunea lui Iseult o adusese aici, așa că avea să-și ignore orgoliul rănit și frica, continuând să-și urmeze logica după cum fusese instruită. Așa reușise în tot timpul cât stătuse în orașul Veñaza, când o avusese pe Safi alături.

Niciodată, nici în zece milioane de vieți, nu și-ar fi închipuit Safi că avea să intre cu atâta ușurință în rolul ei de domna. Nu când era înconjurată de atâția oameni, căldura trupurilor umplând sala de bal boltită și cu minciunile lor necontenite, care parcă-i zgâriau pielea. Însă copiii din trecutul ei deveniseră adulți, în vreme ce părinții lor fuseseră prinși în ghearele bătrâneții.

Dar, cu tot vinul acela spumant și cu strălucirea candelabrelor, cu peretele de sticlă sclipitoare, care dădea spre țărnul mlăștinios al Mării Jadansi, lui Safi îi venea greu să *nu* se simtă bine.

De fapt, nu i se părea ceva diferit de înșelătoriile pe care le punea la cale cu Iseult. Juca acum rolul mâinii drepte, în vreme ce unchiul ei tăia cine știe ce pungă cu bani. Dacă asta era tot ce dorea unchiul Eron, Safi ar fi putut, aproape cu bucurie, să se supună. Mai ales când îl avea alături pe prințul Leopold fon Cartorra.

Devenise un bărbat cât se poate de distins, deși era încă mult prea drăguț ca să poată fi luat în serios. De fapt, era fără îndoială cel mai frumos om, femeie sau bărbat, din întreaga încăpere. Buclele îi luceau în culoarea căpșunei, pielea avea o strălucire auriu-îmbujorată, iar genele lui lungi și blonde pe care ea și le amintea încă atât de bine îi împodobeau și acum ochii de un verde marin.

Și totuși, în ciuda schimbărilor exterioare, rămăsese același băiat jucăuș, cu limba ascuțită pe care-l ținea minte.

Dădu pe gât o înghițitură generoasă de vin. Mișcarea asta îi făcu buclele să se scuture, iar pe câteva domne din apropiere, să suspine.

— Știi, începu el trăgănat, albastrului catifelei din care e făcut costumul meu îi lipsește profunzimea la care sperasem. Am cerut în mod expres să fie safir imperial.

Vocea îi era de un amplu bariton, iar felul în care echilibra cuvintele cu pauzele era aproape muzical.

— Aș zice, continuă el, că ăsta e mai degrabă un bleumarin tern,

nu?

— Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat, Polly, pufni Safi. Cu toată istețimea ta, ai rămas la fel de obsedat de cum arăți.

El roși când se auzi numit Polly, cum roșise în această seară ori de câte ori ea îl rostise, ceea ce pe ea o făcuse să-l repete cât mai des.

— Firește că nu m-am schimbat. Leopold ridică grațios din umeri. Fața mea perfectă este tot ce am, iar învățatul pe brânci n-o să te ducă mai departe în Cartorra.

Ridică mâna, neînsemnată de vreun tatuaj al vrăjitorilor.

— Pe când *tu*, Safiya... te-ai schimbat cu ceva, nu crezi? Întrebă mai departe. Și ce intrare dramatică ți-ai făcut!

Ea își întoarse privirea, simțindu-și obrazii că i se aprind, dar nu de rușine. Ci de furie.

Ajunsese la bal o oră mai târziu. Apusul se topise deja în lumina lunii și toate astea, fiindcă unchiul Eron stăruise să dea gata o halbă întreagă de vin înainte de plecare. Totuși, odată sosiți la palatul dogelui, Safi îi înțelese motivele: Barzii Iadului, cândva frații lui Eron, erau de gardă.

Patru cavaleri înarmați stăteau de pază la intrarea în grădina dogelui, acolo unde crengile chiparoșilor șușoteau în adierea vântului, îngânate de broaștele de copac. Alți doi Barzi ai Iadului păzeau intrarea în palat, iar alți șase așteptau împietriți în spatele împăratului Henrick.

Când mai zărea câte un zdrahon de cavaler, înarmat cu secure, lui Safi parcă i se prăbușea stomacul în vârful picioarelor. Pumnii i se încheștau. Și totuși, își ținea bărbia ridicată și umerii drepți.

Nu că vreunul dintre Barzii Iadului ar fi observat-o pe ea ori pe unchiul ei. De fapt, doar unul dintre ei avu o reacție când cei doi trecură pe lângă el, iar, din câte își putea da ea seama din ce văzuse dincolo de coiful de oțel pe care toți Barzii Iadului îl purtau, era foarte tânăr. Prea tânăr ca să fi luptat alături de unchiul Eron.

De altfel, acum că Safi se gândea mai bine, poate că semnul îndrăzneț pe care i-l făcuse Bardul Iadului cu ochiul nu îi fusese

adresat unchiului Eron, ci ei.

Pe spuma mării, chiar arăta răpitoare în seara asta!

Până când ea și unchiul Eron ajunseră la intrarea în vestibul, ceilalți domi și domne se mutaseră de mult în sala de bal. Împăratul însă stăruise ca el și prințul Leopold să aștepte până când sosește și ultimul dintre domi.

Când o zări pe Safi apropiindu-se, Polly se grăbi să vină în fața tronului unchiului său – ca și cum ar fi vrut s-o ocrotească de privirile Barzilor Iadului, cum făcuse mereu când erau copii – și o întâmpină cu o încântătoare plecaciune. Ba chiar interveni când Henrick îi ținuse cam prea mult mâna lui Safi, după ce ea îngenunche în semn de supunere (pe toți zeii, uitase că împăratul Cartorrei arăta ca un broscoi și cât de transpirată îi era strânsoarea mâinii).

Ba Leopold merse chiar atât de departe, încât s-o însoțească personal pe Safi în sala de bal și, oh, dacă asta nu avea să atragă toate limbile bârfitoare în capcană! Safi aproape că izbucni în râs când dădu cu ochii de prima domna rămasă cu gura căscată. Parcă ar fi uitat cu toții câte mai puseseră la cale ea și Leopold când erau copii.

După ce o conduse la un servitor cu șampanie, prințul îi strecură un pocal în mână, apoi înșfăcă unul pentru el, înainte s-o ducă la mâncare.

Mâncare!

Mesele erau înșirate una după alta de-a lungul ferestrei și încărcate cu mii de bunătăți aduse din toate cele trei imperii. Safi era hotărâtă să guste din fiecare până sfârșitul balului.

— Un vulcan de ciocolată! spuse Leopold, arătând către un vas de argint în care păreau să fie bule de ciocolată. Singurul dezavantaj al interzicerii Vrăjitorilor Focului în Cartorra este... că o să ne lipsească trucuri ca astea.

Făcu semn către un servitor în satin bej. Omul luă degrabă un polonic din ciocolată și îl turnă peste un castron plin cu căpșune

proaspete. Safi căscă ochii mari, iar când se întinse după castron Leopold i-l suflă din față sfidător:

— Dă-mi voie să te servesc *eu*, Safiya. Au trecut prea mulți ani de când nu ne-am văzut.

— Iar la mine au trecut prea multe ore de când am mâncat ultima oară. Îl privi lung. Dă-mi-l acum, Polly, sau te castrez cu furculița!

De data asta, *el* căscă ochii mari.

— Pe cei Doisprezece! Te-ai auzit ce-ai spus?

Dar îi dădu bolul cu căpșune, iar după ce luă o mușcătură, Safi gemu de plăcere.

— Sunt divine! reuși ea să îngaime, cu gura plină de ciocolată. Îmi aduc aminte de cei... Vocea i se frânse, iar pieptul și-l simțea deodată prea mare.

Fusese cât pe ce să spună că aceste căpșune îi aminteau de cele de acasă. *Acasă!* Ca și cum munții și văile din jurul domeniul Hasstrel i-ar fi ținut vreodată loc de cămin sau de parcă acolo căpșunele ar fi fost vreodată atât de divine.

Totuși, Leopold nu păru să bage de seamă tăcerea bruscă care o cuprinsese. Privirile lui îi urmăreau pe colorații diplomați. Pe domnele în fuste negre, cu volane și cu corsetele cu guler înalt și coloratură bogată a o mie de nuanțe de pământ. Pe domii cu vestoane negre și pantaloni scurți până la genunchi, bufanți, de catifea, care le făceau picioarele să arate și mai noduroase, și mai caraghioase.

De fapt, Leopold părea singurul bărbat din încăpere care reușea să facă pantalonii strânși pe picior și bufanți de la genunchi în sus să arate bine – și nici măcar nu știa, judecând după cum umbla țațoș. Partea mulată scotea în evidență niște picioare puternice – surprinzător de musculoase –, în vreme ce catifeaua albastră reflecta în răstimpuri aceeași nuanță a ochilor lui.

Safi era încântată că rochia ei atrăgea atâtea priviri și că singura rochie pe care o socotea mai presus de a ei era a lui Vaness, împărăteasa din Marstok. Fâșii albe de material împodobeau cu

miile pielea bronzată a femeii, iar părul negru i se revărsa peste goliciunea îndrăzneată a umărului drept. Armăsari aurii erau pictați deasupra semnului de Vrajitoare – un pătrat reprezentând Pământul și o singură linie verticală, reprezentând Fierul –, în vreme ce încheieturile mâinilor îi erau împodobite cu două brățări în formă de lanțuri (care, spunea ea, simbolizau servilismul față de poporul ei). Nu purta coroană și era, după părerea lui Safi, de-o simplitate și de-o eleganță desăvârșite.

Deși nu o văzuse pe Vaness decât de la depărtare, observă îndată aplecarea plictisită a umerilor tinerei. Expresia placidă a unei persoane care ar fi preferat să fie într-un loc mai bun și care ar fi avut de făcut lucruri mai importante.

Safi încercă numaidecât să imite postura aceea, cu toate că, tot numaidecât, o dădu uitării de cum văzu cea dintâi prăjitură umplută cu cremă.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Leopold întrebă:

— Ai văzut rochia îndrăzneată a împărătesei? I-a lăsat cu gura căscată pe toți bărbații din încăpere.

— Dar nu și pe tine? întrebă ea, mijindu-și ochii.

— Nu. Nu și pe mine.

Minciuna lui i se târa parcă pe sub piele, dar nu îi păsa îndeajuns ca să mai insiste. Dacă Leopold dorea să-și ascundă interesul față de umerii perfecți ai împărătesei, de ce i-ar fi păsat lui Safi?

— Ai vrea s-o cunoști pe împărăteasă? întrebă el brusc.

Lui Safi i se tăie răsuflarea.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles.

— Atunci, *da*, te rog!

Îi dădu bolul cu căpșune unui servitor, iar el se strecură ușor printre mulțimea de oameni. Îl urmă spre platforma joasă din colțul din spate al încăperii, unde o mică orchestră își acorda instrumentele.

Dar era ciudat, căci, pe când își croiau drum printre nobilimea

curioasă, de toate vârstele și naționalitățile, o singură întrebare strălucea pe buzele tuturor. Safi nu auzea ce murmurau mai mult decât le putea citi gândurile, dar, orice ar fi fost, întrebarea lor ardea cu lumina tare a adevărului. O furnica pe ceafă și în gât și o făcea *extrem* de curioasă să afle despre ce vorbeau.

Leopold ajunse în dreptul unor femei îmbrăcate pestriț – cu rochii din același material, în șuvițe, ca al împărătesei – și al unui grup de bărbați. *Nubrevnani*, se gândi Safi, când privirea îi căzu pe părul lor lung, lăsat pe spate și pe pielea asprită de sarea mării. Hainele le ajungeau până la genunchi, majoritatea fiind de culoarea albastrului-furtună, deși unul dintre bărbați, care-i și tăie calea, purta una de un cenușiu-argintiu.

— Scuză-te! bombăni ea, încercând să treacă de el.

Însă tipul se opri, blocându-i de tot calea înainte să-i arunce vreo privire.

Safi simți că se sufocă. Era nubrevnanul de pe doc, acum curat și strălucind în lumina lumânărilor.

— Ia te uită! Chiar *tu* ești! îi spuse ea în nubrevnană, mult prea dulce. Ce faci aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

Nu părea prea impresionat pe când se întoarse spre ea.

— Eu sunt o domna din Cartorra.

— Nu mă surprinde deloc.

— Văd, începu ea trăgănat, că ai învățat cum se încheie un nasture. Felicitări pentru această ispravă care, fără îndoială, îți făcea viața un calvar!

El râse – un sunet surprinzător – și își coborî capul.

— Iar eu văd că ți-ai curățat găinațul de pe umăr.

Nările ei fremătară.

— Te rog să mă scuzi, dar mă așteaptă prințul Leopold fon Cartorra și sunt sigură că și prințul tău are nevoie de tine.

Vorbea cu frivolitate, abia luând în seamă ce spune.

Totuși, rezultatul fu unul total neașteptat, căci tânărul îi *zâmbi*.

Un zâmbet sincer, frumos, care făcu să se năruie tot în încăpere. Preț de o singură bătaie sacadată de inimă, Safi văzu numai ochii lui negri, aproape închiși, și fruntea netedă. Și felul în care bărbia i se aplecă ușor într-o parte, lăsând să se vadă mușchii gâtului.

— Chiar n-am unde să fiu în altă parte, spuse el încetișor. Doar aici.

Apoi, ca și cum ea n-ar fi fost deja oricum uluită, tânărul făcu de îndată o plecăciune și adăugă:

— Mă onorezi cu un dans?

Și uite așa, toată siguranța lui Safi se năruie. Uită că trebuia să fie o domna. Pierdu controlul indiferenței ei detașate. Până și limba nubrevnană părea acum cu neputință de stăpânit.

Căci tânărul ăsta parcă își bătea joc de ea, ca domii și domnele din copilăria ei, ca unchiul Eron. Voia cu tot dinadinsul s-o facă de rușine.

— Dar nu e muzică, se grăbi ea să spună și dădu să treacă pe lângă el.

Însă el o prinse de braț cu ușurința unui luptător.

— O să fie, îi promise înainte să strige: Kullen?

Matahala de pe debarcader se materializă lângă ei.

— Vrei să rogi orchestra să cânte ceva în patru pași?

Nubrevnanul nu-și luă nicio clipă ochii de pe chipul lui Safi, însă zâmbetul lui nu părea să aducă nimic bun.

— Dacă nu cunoști dansul nubrevnan în patru pași, domna mea, pot alege altceva, desigur.

Safi făcu o pauză strategică. Știa dansul în patru pași, iar dacă el credea c-o s-o facă de răs pe ringul de dans, avea să fie foarte surprins.

— Cunoasc dansul, murmură ea. Ia-o înainte!

— De fapt, răspunse el, vocea tremurându-i de mulțumire, eu nu mă mișc, domna mea. Alții se mișcă pentru *mine*.

Făcu un singur gest din mână și brusc toți nubrevnanii se dădură la o parte.

Safi auzi ce vorbeau cei de lângă ei:

- Vezi cu cine dansează prințul Merik?
- Prințul Merik dansează cu fata aia, fon Hasstrel.
- Acela e prințul Merik?

Prințul Merik. Numele șerpuia și se târa de-a lungul podelei și în urechile lui Safi, strălucind de puritatea pe care numai un adevăr o poate avea.

Ei bine, pe toate porțile iadului, nu-i de mirare că bărbatul ăsta era atât de încrezut. Era afurisitul de prinț al Nubrevnei.

Dansul începu, iar lui Merik nu-i trebui mult ca să-și dea seama că făcuse o greșală.

Din ce sperase el că avea s-o învețe pe fătuca asta o lecție – la urma urmelor, se presupunea că e o domna, nu o ștrengară de pe străzi – și poate să-și mai elibereze puțin furia permanentă din piept, Merik nu făcu decât să se umilească pe sine.

Fiindcă domna asta cu gura mare era o dansatoare mult mai bună decât crezuse el. Nu numai că știa dansul, un dans popular nubrevnian al îndrăgostiților sau jucat ca să-ți etalezi măiestria, dar mai era și pricepută.

Fiecare mișcare triplă a lui Merik cu călcâiul și vârful piciorului ea o repeta pe ritm. Fiecare rotire dublă sau răsucire de încheietură ea reușea s-o imite la perfecție.

Și asta era de-abia prima pătrime a dansului nubrevnian în patru pași. De îndată ce au ajuns corp la corp, el n-a avut nicio îndoială că o să transpire și să cerșească aer.

Firește, dacă s-ar fi gândit o clipă înainte să-i facă propunerea de a o invita la dans, Merik și-ar fi dat seama de umiliința care l-ar fi așteptat. La urma urmelor, o văzuse luptându-se și fusese impresionat de agilitatea ei și de trucurile la care recursese ca să răpună un bărbat mai mare și mai puternic decât ea.

Muzica își opri ritmul sacadat și simplu, în patru timpi, și trecu la sunetele line ale acordurilor de vioară. Înălțând o rugăciune fără

cuvinte către Noden din al Său tron de corali, Merik pași înainte. Se numea Marșul Mării Dominante. Făcu o pauză, rămânând cu mâna ridicată și cu palma întoarsă.

Tânăra domnă făcu și ea un pas în față. După doi pași îi făcu cu ochiul lui Merik și mai execută și o piruetă, aproape fără pic de efort, înainte să-l întâlnească, și ea cu mâna ridicată și cu palma îndreptată spre a lui. Astfel începu Valsul Râului Capricios.

Își uniră cele două mâini, palmă pe palmă, singura consolare a lui Merik când el și domna lunecau pe mișcările dansului fiind că și pieptul ei se ridica și cobora la fel de mult ca al lui.

Mâna lui dreaptă o prinse pe a ei și, nu fără o oarecare duritate, o întoarse ca să vină cu fața în aceeași direcție ca el înainte să o strângă tare la piept. Mâna îi alunecă pe burta ei, cu degetele răsfirate. Ea ridică brusc mâna stângă, iar el i-o prinse.

De-acum urma partea dificilă a dansului. Săltatul picioarelor într-un val de sărituri în direcții diferite.

Unduirea șoldurilor contrabalansa mișcarea picioarelor, ca și cum s-ar fi aflat pe o corabie înconjurată de ape furtunoase.

Atingerea picurată a degetelor lui Merik în josul brațelor fetei, coastele ei, talia ei – ca ploaia împotriva pânzelor corăbiei.

Fără oprire, continuară să se miște pe muzică până când se făcură lac de sudoare. Până când ajunseră la a treia mișcare.

Merik o întoarse din nou cu fața la el. Pieptul ei se lipi cu putere de-al lui – și, pe toate Fântânile, ce înaltă era! Nu-și dăduse seama *cât* de înaltă era până la momentul când ochii ei îi fixau de la același nivel pe ai lui, iar respirația ei gâfâită se lupta cu a lui.

Apoi ritmul se întetea încă o dată și, cu picioarele ei împletite printre ale lui, el uită cu desăvârșire cine era ea, ce era și de ce începuseră să danseze de la bun început.

Fiindcă ochii ei erau de culoarea cerului după furtună.

Fără să-și dea seama, vântvraja lui se trezi la viață. Ceva din clipa asta deșteptă părțile mai sălbatice ale puterii lui. Fiecare gură de aer pe care o trăgea în plămâni ieșea sub forma unei brize ce-i ridica

fetei părul și fustele năvalnice.

Ea nu avu nicio reacție. De fapt, nici nu-și lua privirea de la Merik, iar în ea se citea atâta înverșunare, o provocare care-l afundă și mai adânc în valurile dansului, ale muzicii, ale acelor ochi.

Fiecare tresărire a ei – o mișcare ca fluxul mării înfruntând un râu – ducea la o *izbitură* violentă când o trăgea înapoi înspre el. Cu fiecare salt și izbitură, fata adăuga o bătaie și mai aprinsă din călcâie. Încă o provocare pe care Merik nu o mai văzuse, și, totuși, se ridica la înălțimea ei, ba chiar *deasupra*. Vântul se învoldura în jurul lor ca un uragan în creștere, el și fata fiind în ochiul furtunii.

Iar ea nu-și întoarse o dată privirea. Nu și-o coborî nici măcar o dată.

Nici măcar atunci când se auziră acordurile finale ale cântecului – acea trecere rapidă de la coardele ca un ciclon dezlănțuit la picuratul simplu al basului care urmează oricărei furtuni –, nici măcar atunci Merik nu se împlânzi când se aruncă pe ea. În sens figurat. Literal.

Trupurile le erau încinse, inimile le băteau cu putere una de pieptul celuilalt. El își plimba degetele pe spatele ei, de-a lungul umerilor, continuând spre mâini. Ultimele picături ale unei ploi torențiale.

Muzica încetini. Ea se retrase prima, făcând cei patru pași înapoi ceruți de dans. Merik nu-și luă privirea de pe chipul ei, băgând doar de seamă că, atunci când ea se îndepărtă de el, vântvraja lui se domoli. Fustele ei nu mai fluturau în aer, iar părul i se revărsă ca înainte pe umeri.

Apoi făcu și el patru pași înapoi și-și împreună mâinile la piept. Muzica se opri.

Iar Merik reveni cu picioarele pe pământ, având bolnava convingere că Noden și Mixinele lui râd de el din adâncul mării.

Unul cate unul, membrii tribului Midenzi veneau să-i ureze bun venit lui Iseult. S-o cerceteze cu ochii lor pe fata care le părăsise așezarea și care nu mai voia să se întoarcă.

Iseult își simțea capul prea ușor, firele de păr scurte îi zgâriau ceafa, dar, ca bună Vrajitoare a Firului ce se presupunea că este, nu se scărpină. Nici nu se foia în scăunelul ei de lângă cuptor și nici nu-și lăsa chipul să-i trădeze vreo expresie anume, în afară de zâmbetul cuvenit.

Firele membrilor nomatsi erau înfricoșător de estompate. Numai ale lui Corlant, pulsând din spatele lui Iseult în timp ce el stătea pe un scăunel lângă cuptor și urmărea Ceremonia de Întâmpinare, străluceau cu toată puterea. Poate chiar cu prea multă putere.

La al treisprezecelea vizitator, Iseult deja obosise să se tot comporte ca și cum Corlant n-ar fi fost deja chiar acolo, urmărindu-i cu ochi de vultur. Chipul Almei rămase senin în tot acest timp – firește –, iar zâmbetul adresat vizitatorilor părea sincer. Ca să nu mai spun neobosit.

La al șaisprezecelea vizitator, Iseult îl mângâie pe Zdreanță atât de mult, încât bietul părea că nu se simte deloc bine. La al optsprezecelea vizitator, câinele se ridică și plecă.

Stază. Stază în vârful degetelor de la mâini și de la picioare.

— Dar au fost doar o sută nouăzeci și unu, declară Corlant după ce plecă și ultimul vizitator. Mă întreb unde o fi restul tribului.

Nimic din tonul lui nu sugera mirare, ci, pe când se îndrepta spre ușă, Firele îi deveniseră roz de nerăbdare.

— O să mă asigur că tot tribul va afla de Ceremonia de Întâmpinare, continuă el.

Îi aruncă lui Gretchya o privire pătrunzătoare și adăugă pe un ton făcut parcă din mâl:

— Nu pleca!

— Bineînțeles că nu plec, răspunse Gretchya, așezându-se pe un scăunel lângă Iseult...

De îndată ce el plecă, Gretchya se ridică. O trase după ea și pe Iseult, în timp ce Alma țâșni către chepengul pivniței.

— Trebuie să ne grăbim, șopti Gretchya. Corlant știe negreșit ce am pus la cale eu și Alma. Va încerca să ne oprească.

— Ce-ați pus la cale? întrebă Iseult.

Dar chiar în clipa aceea se auzi un *hârșâit* ca acela de foarfecă din părul lui Iseult. Ca o spirală care explodează, tot ce le lega pe cele trei vrăjitoare de sat le *pocni* în piept.

Firele care le țineau legate se rupseseră.

Iseult n-o vedea, dar o simțea. O zdruncinătură bruscă în inimă, care aproape că o făcu să-și piardă echilibrul.

Alma o împinse spre ușă:

— Fugi! îi șuieră printre dinți. Spre poartă – *fugi!*

Ceva din privirea ochilor ei verzi, panicați parcă, o străpunse pe Iseult până în creier. Țâșni către ușă... ca să se împiedice, rotindu-și brațele în încercarea de a se ține pe picioare.

Căci afară o aștepta mulțimea. Cu lămpi, torțe și arbalette. Cei patru sute de nomatsi care nu veniseră la Ceremonie se adunaseră în tăcere, Firele lor fiind ascunse de magia lui Corlant.

Și iată-l și pe Corlant însuși croindu-și drum prin gloată, cu un cap mai înalt decât restul și cu Firele zvârcolindu-i-se purpurii și devoratoare.

Oamenii se dădeau din calea lui. Chipuri se zgâiau din umbră – chipuri pe care Iseult le recunoștea, chipuri disprețuitoare din copilăria ei, care o făceau să-și încleșteze pumnii și să se năruie în sinea ei.

Aruncă o privire în urmă, însă casa era goală. Doar Zdreanță mai rămăsese, mârâind cu spinarea arcuită.

Iseult aștepta, ținându-și respirația când Corlant o săgetă cu o privire veninoasă ce-i împurpura Firele. Apoi el dinadins își încrucișă încet degetele mari în fața ei. Era semnul să te ferești de

rău.

— Înstrăinata, spuse el încetișor, aproape imperceptibil în zumzetul greierilor și în răsuflarea mulțumii. Spânzurați-o pe înstrăinată! Apoi, încă o dată, mai tare: Înstrăinata, înstrăinata. Spânzurați-o pe înstrăinată!

Tribul preluă numaidecât incantația. *Înstrăinata. Înstrăinata. Spânzurați-o pe înstrăinată.* Cuvintele se prelingeau de pe limbi veninoase, care creșteau și iar creșteau. Oamenii se înghesuiau înăuntru. Iseult nu se mișcă. Se strădui să pătrundă adânc în mintea unei Vrăjitoare a Firului. Era o soluție – *trebuia* să fie. Dar nu o putea vedea. Nu fără Safi alături. Nu fără un răgaz în care să se oprească și să facă un plan.

Oamenii se strângeau în jurul ei. Firele le explodară de viață, parcă deodată eliberate – o mie de nuanțe de alb cuprins de groază și de purpuriu însetat de sânge, îndreptate spre Iseult. După aceea, mâinile se năpustiră asupra ei. Degetele o apucau și o strângeau. Simțea că îi pocnește capul în timp ce o trăgeau de păr. Din ochi îi țâșniră lacrimi.

Înstrăinata. Înstrăinata. Spânzurați-o pe înstrăinată.

Nimeni nu mai scotea niciun cuvânt – erau prea ocupați să-și latre în noapte strigătele de război și îndemnurile ca Iseult să moară. Însă Firele lor se îngânau în același ritm împingându-se, lovindu-se, bâjbâind. Silind-o să mai facă un pas sfâșietor înapoi, către cel mai mare stejar din așezare.

Iar dincolo de acest ritm în patru timpi – *Înstrăinata. Înstrăinata. Spânzurați-o pe înstrăinată* –, se auzea o vibrație în trei timpi. *Păpușarul. Păpușarul.* Un bas înfricoșat, pe fundalul unei melodii deja violente.

Corlant chiar îi convinsese pe membrii tribului că Iseult era Păpușarul, iar acum avea să moară din această pricină.

Atunci se ivi stejarul în fața lui Iseult, o masă de linii crestate pe fundalul cerului luminat puternic de lună. Un bărbat o apucă de sâni, Firele lui zgâlțâindu-se frenetic. O femeie se năpusti cu

unghiile în obrazul ei, cu Firele însetate de violență.

Iseult avea privirea încețoșată de pete de durere, iar inima îi împietri în sfârșit, așa cum trebuia să se întâmple. Pulsul îi încetini, temperatura corpului scăzu vertiginos, iar tot ce vedea, tot ce auzea, toată durerea momentului se pierdura în spatele unui zid de gânduri de bun-simț.

Corlant instigase la atac. De frică. Oamenilor le era frică de Spintecați și de necunoscutul Păpușar... și le era și mai frică de Iseult.

Cu mâna dreaptă, dă-i omului ce-și dorește, iar cu stânga, retează-i punga.

Retează. Cuvântul îi bolborosea în gât lui Iseult, care îi dădu drumul afară:

— Retează! șuieră ea încă o dată, tot fără nicio expresie pe chip. Răsuțește și retează.

Și din nou:

— Retează, retează. Răsuțește și retează.

Era același ritm ca acela intonat de mulțime, cu Firele pulsând de frică. Iseult se lăsă în voia cântului în patru timpi și a basului în trei bătăi...

După care le oferi ce voiau să vadă.

Le oferi Păpușarul.

— Retează, retează. Răsuțește și retează. Fire care rup. Fire care *mor*.

Cuvintele pe care le rostea cu glas tare n-aveau nicio noimă. Ea nu putea atinge Firele acestor oameni și cu atât mai puțin să le controleze. Însă nomatsi nu știau, așa că îi dădu înainte:

— Retează, retează. Răsuțește și retează. Fire care rup. Fire care *mor*.

Iseult țipă din ce în ce mai tare, până avu destul spațiu să se îndrepte. Să tragă aer în piept și să ție și mai și. Până când ultimul Fir însetat de sânge păli în albul orbitor al fricii. Corlant nu era de găsit.

Atunci avu loc o nouă distragere: o oală cu foc zbură prin aer, iar vocea lui Gretchya răsună:

— Aprinde!

Oala explodează. Iseult se aruncă la pământ și cioburile în flăcări şuierau pe lângă ea. Mama ei n-o părăsise.

Oamenii fugeau; fugea și Iseult. Spre vocea mamei ei – spre casa mamei ei. Totuși, pe când atingea pământul cu picioarele și oalele explodate cădeau pe case, incendiind acoperișurile de paie și făcându-i pe nomatsi s-o ia la sănătoasa de frică, simți că Firele din jurul ei se schimbă iar.

Se întâmpla mereu – în momentul în care un semn își dădea seama că fusese tras pe sfoară – și se întâmpla și acum. Oamenii începeau să observe că Păpușarul le pierduse urma, dar pofta de sânge tot nu le fusese ostoită, ci creștea și mai mult.

Iseult ajunsese la colțul casei mamei sale, dar Gretchya nu era pe nicăieri.

— *Iseult!*

Se uită în stânga. Alma gonea spre ea călare pe o iapă fără șă. Coama ei maronie și picioarele negre erau aproape invizibile în bezna nopții, ca rochia neagră a Almei.

Aceasta trase calul de frâie să oprească și porni cu Iseult înspre platoul din față. Alma avea prins la spate un scut tradițional nomatsi, un pătrat de lemn, menit să protejeze un nomatsi pe fugă.

Dădu piteni calului să pornească în galop spre poartă. Nerăbdarea din Firele oamenilor se învârtoșa. Pulsa mai repede. Știa că fuseseră trași pe sfoară.

Motiv pentru care spre fete începură să zboare pietre, motiv pentru care inconfundabilul şuier al săgeților eliberate din arc umplu aerul, cu tot cu răgetele lui Corlant:

— Opriți-le! *Omorâți-le!*

Dar Iseult și Alma ajunseseră deja la stejarii din fața împrejuririi. Pietrele se izbeau de trunchiurile copacilor, săgețile se pierdeau printre crengi ori se opreau în scutul Almei.

— Unde e mama? strigă Iseult.

Poarta se apropia cu iuțeală – și era închisă.

Nu... nu închisă. Crăpată. Larg deschisă.

Alma struni calul spre deschizătura din ce în ce mai mare. Platoul schimbă traiectoria galopului, lăsându-le puțin pe fete expuse pe flancul drept. Ceva o lovi pe Iseult în brațul drept.

Forța loviturii o împinse în brațele Almei. Nu știa ce o lovise – o piatră, poate... Dar durerea era cumplită. Se uită în jos alarmată și văzu vârful unei săgeți ieșindu-i din pielea de deasupra cotului. La celălalt capăt, un băț lung din lemn de cedru, cu pene de cocoș albe și negre.

Privi o singură dată înapoi și îl văzu pe Corlant coborând un arc, cu un zâmbet mulțumit pe chipul luminat de lună. Apoi vocea Almei îi străpunse urechile:

— Ține-te bine!

Așa că se întoarse și se ținu strâns pe când galopau pe pajiștea scăldată în lumina lunii – strigătele sătenilor blocate o clipă de poartă. Își strânse picioarele, degetele mari ațintite înainte, cum o învățase mama ei.

Mama.

Miji ochii și i se păru că vede o siluetă călare galopând prin iarbă, cu o siluetă mai micuță chiar în spate. Zdreanță. Gretchya trebuie să le fi deschis poarta, iar acum fugea ca să scape, având încredere că Alma și Iseult vor reuși să iasă.

Corlant știe negreșit ce am pus eu și Alma la cale. Asta spusese Gretchya... un plan. Un plan împotriva lui Corlant, care era limpede că o voia moartă pe Iseult, chiar dacă ea nu-și putea închipui nici în ruptul capului de ce.

O jumătate de răsuflare, Iseult își dori să-l înfrunte mai degrabă pe Vrăjitorul Sângelui decât pe Corlant. Decât tribul. Totuși, ideea îi ieși din minte aproape în aceeași clipă, căci cel puțin acum era în viață. Credea că, dacă ar fi încercat s-o nimerească, Vrăjitorul Sângelui ar fi ratat ținta.

Chiar și așa, Corlant aproape că reușise. Dacă săgeata ar fi nimerit șapte centimetri mai la stânga, i-ar fi străpuns pieptul lui Iseult. Doar doi centimetri mai la dreapta, și i-ar fi întrerupt o arteră vitală.

Așa că Iseult îi înălță o rugăciune fără cuvinte Mamei Luni sub care galopau acum – împreună cu rugămintea ca Safi să fie încă acolo și s-o aștepte...

Dar nu și Vrăjitorul Sângelui.

Vrăjitorul de Sânge Aeduan era plictisit. Nu putea să facă mai multe răsuciri de încheieturi, să-și îndoiaie degetele și să-și rotească gleznele ca să-și țină mușchii gata de luptă ori furia sub control.

Clopotul bătuse de patru ori după ce făcuse prima întindere pe grindă de pe tavanul din palatul dogelui și trecuse mult de când își trăsesese gluga de pe cap și chiar își desfăcuse cataramele de la mantie. De vreme ce-l vedeau doar cele șaisprezece gărzi de pază sub grinzi – și o familie de porumbei care nu se opriseră din uguit de când Aeduan se întinsese aproape de cuib –, nu era îngrijorat de această încălcare a protocolului carawenilor impus de Mănăstire.

Și, chiar dacă ar fi fost, bătrânilor călugări le păsa mai mult de misiunile mercenarilor decât de respectarea legii Cahr Awen. La urma urmei, Cahr Awen era doar un mit, însă piestrele de bronz erau adevărate.

Și totuși, mereu inaccesibile lui Aeduan. Yotiluzzi îi promisese o recompensă în schimbul celor două fete care-i atacaseră trăsura, iar Aeduan își dorea recompensa. Cu înverșunare. Așa că îi luă urma Vrăjitoarei Adevărului până în Districtul Debarcaderului de Sud... doar ca să-i piardă mirosul.

La scurtă vreme, printr-un noroc chior, dăduse de fata nomatsi de-a lungul canalelor, doar că și ea îi scăpase printre degete. Mai rău, nu putuse s-o urmărească, fiindcă nu lăsa niciun miros de sânge.

Niciodată, în cei douăzeci de ani ai lui, nu se mai întâmplase să nu poată adulmeca sângele cuiva.

Niciodată.

Această surpriză... îl neliniștise. Îi făcuse dinții să scrâșnească mai mult decât atunci când îi pierduse urma prețioasei Vrăjitoare a Adevărului. Iar acum, iată-l aici, prins de un tavan, în loc să fie pe urma fetelor.

Aeduan își apăsă la ochi ocheanul subțire, de bronz, și spionă printr-o găurică în tavan. Oamenii se perindau pe pardoseala din marmură. Nuanțe vibrante de catifea portocalie, verde și albastră se amestecau cu mătăsuri pastelate. Era așa o pierdere de vreme... Nu avea să se întâmple nimic la balul diplomaților, căci, după cum spunea tatăl lui mereu, Armistițiul de Douăzeci de ani îi făcuse pe oameni leneși și lipsiți de ambiții.

Când primele acorduri ale dansului nubrevnan în patru pași îi ajunseră la urechi și începu să bată ritmul cu călcâiele, vru o schimbare de scenariu. După ce se târî ca un crocodil prin spațiul strâmt, ajunse la o scară. Trecu de alți doi mercenari, care îl priviră neliniștiți.

— Un demon venit din Vid, șoptiră ei, dar Aeduan se prefăcu că nu-i aude.

Îi plăceau zvonurile astea. În definitiv, existau și avantaje când oamenii se temeau de tine, cum ar fi posibilitatea de a alege cele mai bune puncte de observare. Până și Barzii Iadului din Cartorra și Viperele din Marstok, gărzile personale ale împărătesei Vaness, îl lăsaseră pe Aeduan să intre primul în palat.

Când atinse marginea tavanului, se căscă o gaură și se făcu mai mult loc de unde să poată spiona prin peretele sălii de bal. O scară de frânghie total inutilă și nerezistentă, lungă de peste cincisprezece metri, ajungea până la podea. Era încă un exemplu de cât de slabi deveniseră cei din Dalmotti (ca toată lumea, de altfel). Dacă într-adevăr ar fi nevoie de pază la tavan, le-ar lua mult prea mult numai să coboare.

Tocmai când dansul intră în a doua fază, Aeduan lovi podeaua cu cizmele. Viorile răsunau în spațiul gol și umbrît de la perete, stîrnind colbul. Deasupra lor Aeduan pocnea ușor din călcâie, care parcă dansau ca niște vrejuri de viță-de-vie.

Aeduan chiar știa dansul nubrevnan în patru pași. Nu foarte bine și, oricum, mai degrabă și-ar spinteca singur burta pe frigare decât să-l danseze. Mentorul său îl obligase să-l învețe în primii ani la

Mănăstire.

Chiar când s-o ia la dreapta, când simți în nări mirosul cunoscut de sânge. *Secrete țesute cu venin și minciuni nesfârșite*. Nu știa dacă zvonurile sunt adevărate – dacă sângele Viperelor din Marstok chiar era numai acid –, dar știa că e mai bine să ocolești acei Vrăjitori ai Otrăvurilor care erau gărzi de corp, dacă nu dintr-un alt motiv, măcar pentru ca mirosul lor să nu-i rănească nasul.

Așa că n-o mai luă spre stânga, ci porni spre dreapta. Când, în cele din urmă, găsi un punct de observație, unul chiar mai mic decât cel din tavan, și-și lipi ochiul de el, a treia fază a dansului în patru pași începuse.

Iar el își ridică sprâncenele de uimire.

Nu erau decât doi dansatori, lovind marmura cu călcâiele și cu vârfurile picioarelor cu o viteză pe care el n-o mai văzuse nicicând și încă și mai impresionant era vântul care începuse să se involbureze în jurul lor. Era limpede că unul dintre dansatori avea o oarecare putere a aerului.

Spectatorii se dădeau înapoi ca un val, pe măsură ce dansatorii se învârteau, picioarele lor mișcându-se furtunos tot înainte, deși chipurile le rămâneau nemișcate, iar privirea, concentrată. Vântul continua să sufle, să se rotească în ritmul muzicii. În ritmul pașilor. Îi umfla fustele fetei și părul și se avânta spre spectatorii care se uitau cu gura căscată la cei doi când treceau pe lângă ei.

Totuși, cu cât îi privea mai mult, vag încântat de iscusința și de nevoia lor de a dansa cu o asemenea viteză și grație, cu atât mai tare îl gâdilau nările pe Aeduan.

Cercetă instinctiv chipurile din apropiere și adulmecă. Prinse mirosul... de sânge puternic. Sânge sălbatic.

Unul care îi aducea aminte de lanțuri muntoase și piscuri, de pășuni dantelate cu pădăii și de adevăr ascuns sub zăpadă.

Simți un fior în stomac. Vrăjitoarea Adevărului era *aici*, chiar la această petrecere.

Dansul săltăreț, în patru pași era pe sfârșite, iar ochii lui se opriră

din nou asupra dansatorilor. Vântul se domolise; ei se îndepărtaseră unul de celălalt pentru ultima mișcare a dansului. Bărbatul nubrevnan era, evident, un tip de vază, judecând după felul în care se uitau oamenii la el, fie cu frică, fie cu respect. Pentru Aeduan însă, nu prezenta mare interes, căci mirosul sângelui lui nu-i era cunoscut.

Fata, în schimb, îi atrase atenția și puterile magice. Zâmbetul lui se lărgi, iar degetele i se întinseră după micul pumnal prins deasupra inimii. O inimă pe care chiar ieri i-o străpunsese.

Totuși, tocmai când se întreba cine putea fi o asemenea femeie – căci ar fi auzit cu siguranță de o Vrajitoare a Adevărului domna –, aplauze furtunoase luară cu asalt sala de bal. Veniseră dintr-un singur loc și, chiar când li se alăturară și aplauzele celorlalți spectatori, tot ele se auzeau cel mai tare.

Privirea stingherită a lui Aeduan căzu în sfârșit pe blondul moștenitor al tronului, Leopold. Stătea lângă împărăteasa Vaness și aștepta ca oamenii să se dea din drum înainte să ridice piciorul și să se apropie de dansatori.

— Bravo! strigă Leopold în cele din urmă, încă bătând din palme, deși aplauzele lui erau oarecum exagerare. Ce dansatori minunați!

Nubrevnanul se întoarse cu o față transpirată, lucioasă, către prințul moștenitor. Făcu o plecăciune adâncă.

— Prințe Leopold...

Acesta îi adresează doar un semn din cap.

— Prințe Merik, ne-ai furat-o pe Safiya.

Din tonul lui nu lipseau nici supărarea, nici reproșul cu care îl făcu pe celălalt prinț să arunce o privire la unchiul său, împăratul din Cartorra, care stătea ghemuit lângă ei.

Expresia de extaz pe care Safiya o avusese în timpul dansului susținut deveni acum una simplă, rozalie, stânjenită.

— Îmi pare rău, Polly, murmură ea, aproape neauzită pe deasupra mulțimii. Te-am pierdut prin toți oamenii ăștia.

— Nu e nevoie să te scuzi.

Leopold vorbea mult mai tare decât ar fi fost cazul, fiind atât de aproape, și-și deschise larg brațele.

— Alt dans! continuă el. Hai să dansăm un vals praghez.

Făcu apoi o reverență regală dinaintea Vrăjitoarei Adevărului și o luă de mâini.

Aeduan ținea entuziast ritmul bătând cu degetele în pumnalul său. Noaptea doar ce devenise una foarte interesantă. Vrăjitoarea Adevărului, care încercase să-l jefuiască pe conducătorul Yotiluzzi, dansa acum nu cu unul, ci cu doi prinți.

O, Aeduan, Vrăjitorul Sângelui, nu mai era plictisit! Nu mai era plictisit deloc!

Iar acum mai avea și treabă.

Lui Safi îi venea rău de la atâta dans. Pur și simplu îi venea rău de la atâta învârtit, iar răsuflarea... nu mai avusese timp să-și tragă răsuflarea de când cu... Merik.

Prințul Merik.

Bărbatul care nu știa să se îmbrace cum trebuie se dovedise a fi de sânge regesc. Bărbatul care se năpustise asupra unui Spintecat era *prinț*. Era aproape imposibil de crezut, și totuși asta explicau felul în care-și purta bărbia ridicată, faptul că nu-i fusese frică atunci când îl împinsese Safi și dorința lui de a o împinge înapoi.

Ceva se întâmplase între Safi și Merik în timpul dansului. Ceva la fel de puternic ca vântul și ca muzica în care fuseseră învăluți. O schimbare în aer, care prevestea o furtună.

Pe flăcările iadului! Safi avea nevoie de Iseult. Avea nevoie de Sora ei de Fir ca s-o ajute să descâlcească toată nebunia din piept.

Pe când încăperea și chipurile se roteau în jurul ei într-un alt vals care-i întorcea stomacul pe dos, minciunile și adevărurile o loveau din toate părțile, iar ea știa că trebuie să se oprească. Să plece.

Totuși, așa cum ceva se schimbase înăuntrul lui Safi după dans – după Merik –, ceva se schimbase și în încăpere. O tensiune se încolăcea ca un șarpe la pândă.

Iar dansul nu se mai oprea. De șase ori, Safi străbătu podeaua în brațele lui Leopold. După care de *încă* șase ori, când însuși împăratul stăruia să-i fie parteneră. Mâinile îi erau cleioase și se țineau prea strâns. Transpirația părea să i se adune pe pielea lui ciupită de vărsat, iar Safi își dori ca Leopold să vină înapoi.

Până când muzica se opri brusc, iar odată cu ea, și dansul.

Până când Henrick ceru liniște în sală și îi făcu semn lui Safi să i se alăture pe podiumul jos.

Până când Henrick rosti o frază grea și imposibilă:

— V-o prezint pe Safiya fon Hasstrel, logodnica mea și viitoarea împărăteasă a Cartorrei.

Ei i se înmuieră picioarele. Se sprijini de Leopold, care era aproape, slavă zeilor! Cumva, reuși s-o pună pe picioare și s-o conducă printr-o încăpere în care aplauzele încremeniseră, de parcă toată lumea era la fel de șocată ca ea.

— Polly, sări ea, fixându-l cu privirea, te rog... spune-mi... Polly...

— E adevărat, murmură el, strângând-o de mână.

Încercă să dea înapoi, cu inima amenințând să-i spargă pieptul. Se încrezuse în Leopold. Se încrezuse și în unchiul Eron. Și totuși, toate astea... Nu se purtase ca o domna, ci ca o *mireasă*.

Leopold nu îi dădu însă drumul. Ochiul lui verde-marin deveniseră de oțel. Linia fină a gurii i se încrețise într-o neașteptată hotărâre.

— Știai că asta o să urmeze, îngăimă Safi. De ce nu mi-ai spus?

Singurul lui răspuns fu s-o conducă – cu forța, și totuși nu lipsit de blândețe – către unchiul său. Împăratul.

Viitorul soț al lui Safi.

— Mulți ani fericiți împreună! strigă Leopold, împingând-o înainte.

Ea se împletici în strânsoarea lui Henrick. El o cuprinse cu mâinile lui transpirate.

Ea aproape că tresări la atingerea lui, la zâmbetul acela știrb.

Aproape că strigă în gura mare ca asta *nu* era libertatea promisă. Căsătoria cu un împărat era departe de libertatea pe care și-o închipuise, deci ce fusese cu povestea aia de *bălegar* pe care i-o servise unchiul?

Din câte își dădea seama, asta era. Ăsta era sfârșitul tuturor lucrurilor.

Cercetă fiecare chip din mulțime, brațul tremurându-i în al lui Henrick. Se uită după ochii albaștri ai unchiului Eron. După părul roșcat al lui Mathew. După *oricine*, pe mugetul mării! Avea nevoie de cineva care să-i întoarcă privirea și să-i transmită că e în regulă să fie furioasă. Să fie *speriată* până în măduva oaselor.

Dar nimeni nu-i era cunoscut. Se uită chiar și după prințul Merik, în haina lui argintie, însă și el, și restul nubrevnanilor plecaseră de la bal.

Safi rămăsese singură, cu genunchii care-i tremurau. Cu greața din gât. Cu palmele lipicioase ale lui Henrick strivindu-i degetele.

Apoi privirea ei frenetică se opri pe chipul ridat și trupul vânjos al unei figuri pe care și-o amintea vag din copilărie: Domna fon Brusk. Bărbia păroasă a femeii se mișca precum falca unei vaci care rumegă. Îi adresa lui Safi un semn scurt, liniștitor din cap.

Când clopotul își începu cele douăzeci și patru de bătăi, iar aplauzele se opriră, Domna fon Brusk porni spre ea. Nu-și dezlipi nicio clipă ochii de pe chipul ei și nici nu-și încetini pasul. Patru pași la fiecare bătaie de clopot.

Atunci se auzi și ultimul dangăt. Răsună în toată încăperea.

Fiecare flacăra din sala de bal, din grădini și chiar și din port se stinse. Petrecerea se cufundă în întuneric.

Aeduan încă îi privea din perete când se stinseră luminile.

Se muta de la un punct de observație la altul, fără s-o slăbească din priviri pe Vrăjitoarea Adevărului – ori mirosul sângelui ei –, până când aceasta răspunse la chemările împăratului Henrick.

Era limpede că fata nu bănuise ce-o aștepta. Aeduan nu mai

văzuse niciodată un chip care să pălească atât de repede și o fracțiune de secundă îi fu milă de ea.

Totuși, văzând-o pe fată împiedicându-se spre împăratul Henrick, i se ridică părul de pe mâini. Apoi părul de pe ceafă.

Avu timp să se gândească, *Magie*, apoi să-și simtă puterea cum i se aprinde, *un Vrăjitor al Focului*, înainte să se stingă toate flăcările.

Cât inspiră de două ori, sângevrăja lui Aeduan ajunsese la capacitate maximă – și făcu o recunoaștere de sânge a fiecărei persoane din sala de bal – și a fiecărei gârzi din pereți, din tavane. Era doar o rapidă trecere în revistă a diferitelor mirosuri de sânge, astfel că el se putea mișca și fără să vadă.

Și putea urmări pe *acel cineva* care se mai mișca în întuneric, tot fără să vadă.

Căci cineva pusese la cale stingerea, iar Aeduan știu de îndată că trebuia să aibă legătură cu fata aceea, Safiya, pentru că mirosul ei se îndepărta.

Era însoțită de o a doua persoană care lăsa în urmă duhoarea acră de câmp de luptă cu trupuri arse. Dar și de o a *treia*, care mirosea a piscuri muntoase... și a război.

Aeduan tocmai porni către cea mai apropiată dintre cele două ieșiri din zid, când felinarele se aprinseră la loc printr-o a doua vrajă care-ți făcea părul măciucă. Prin pereți răzbătura scâncete și suspine de ușurare, iar prin punctele de observație pătrunseră dăre de lumină galbenă.

Aeduan se repezi la cea mai apropiată dintre ele, privirea căzându-i pe locul în care sângevrăja lui îi spunea unde ar fi trebuit să fie fata...

Dar locul era gol. Complet gol. Unde ar fi trebuit să stea fata... stătea încă acolo. Cumva, nu se mișcase de lângă Henrick. Aeduan îi adulmeca mirosul.

Nu era mirosul fetei pe nume Safiya. Era al cu totul altcuiva. Al cuiva cu sânge mai bătrân – mult mai bătrân, de fapt.

Un *Vrăjitor al Aerului*. Apoi își dădu seama: un *Vrăjitor al*

Farmecelor (Glamourwitch).

Aeduan îi scrută iute pe oamenii pe care îi vedea, pe care îi putea adulmeca. Dar nici urmă de cineva care să facă vreo vrajă puternică. Totuși, nu avea nicio îndoială că în încăpere se afla un Vrăjitor al Farmecelor, manipulând ce vedeau oamenii.

Nu avea nicio îndoială că era singurul din palat, posibil chiar de pe tot Tărâmul Vrăjitorilor, care putea să-și dea seama ce se petrece de fapt aici. Nu aroganța îl făcea să gândească astfel, ci simplul adevăr.

Un adevăr care-i aducea bani frumoși și care, după această seară, ar fi putut să-l aducă în slujba unora mult mai bogați decât conducătorul Yotiluzzi. Fata asta era o Vrăjitoare a Adevărului și viitoarea mireasă a împăratului Cartorrei. Cineva va vrea să știe cine o răpise, iar acel cineva sigur avea să fie dispus să plătească foarte bine.

Aeduan porni încă o dată cu pas iute și ușor. Fata ieșea din raza lui de acțiune. Cu toate c-o putea urmări pe distanțe foarte mari, era mai simplu dacă s-ar fi ținut la o sută de pași depărtare.

Totuși, pe când fugea, persoana cu mirosul de sânge acru de pe câmpul de luptă îi tăie calea, iar împreună cu bărbatul acela veni și mirosul flăcărilor care ardeau de-adevăratelea.

Vrăjitorul Focului incendiase intrările din ziduri.

Aeduan lăsa atunci frica să-l înțepe doar puțin. Flăcările... îl deranjau.

Apoi dădu deoparte instinctul care-i spunea să se oprească, să coboare în locul ăla, și cu un mare efort mental se întoarse de unde plecase, adunându-și mai multă putere în plămâni.

Își prinse la nas și masca de incendiu pe care o avea la mantie. Să spui că un călugăr carawen e pregătit în orice situație nu era departe de adevăr, iar Aeduan dusesese afirmația la un cu totul alt nivel. Mantia lui albă de carawen era din fibră de salamandă, astfel că focul nu putea s-o ardă. Deși din cauza măștii nu putea lua urma mirosului de sânge, nu era nevoit s-o poarte decât până când trecea

de flăcări.

Ajunse la ieșire, se aruncă drept în foc și își scoase cel dintâi cuțit. Apoi, după ce se rostogoli printre văpăi și se ridică din nou în picioare, îl scoase și pe al doilea.

Vrăjitorul Focului ateriză lângă el, ascunzându-se după un ghiveci din lungul hol de la intrarea în palat. Al doilea cuțit crăpă lutul, scuturând azaleea din ghiveci.

Aeduan își lăasă în jos masca și mirosul de sânge îl copleși. Îl nimerise pe Vrăjitorul Focului. *Bun.* Aruncă o privire de-a lungul holului. Nu văzu nimic, și totuși simți că fata aproape ajunsese la porțile uriașe din capăt.

Vrăjitorul Focului dădu ocol ghiveciului. Flăcări îi țâșneau pe gură, pe ochi, chiar și în timp ce sângele curgea șiroaie din rana de la genunchi provocată de cuțit.

Aeduan nu mai văzuse nicicând așa ceva – nu știa că un Vrăjitor al Focului poate avea o asemenea putere.

Dar urma să lase gândul ăsta pe mai târziu. Sărind într-o parte, se propulsă într-un salt cu neputință de urmărit. Putea să-și controleze propriul sânge, ceea ce însemna că, pentru astfel de ruperi de ritm ce necesitau eforturi zdrobitoare, putea să-și forțeze corpul să atingă un nivel extrem de viteză, de putere.

Dar când gonia pe pardoseala de marmură, mai multe siluete se materializară dinaintea lui – de după ghivece, ba chiar coborând pe frânghii din tavan.

Aeduan tresări; încetini pasul pe măsură ce dădu instinctiv să scoată mai multe cuțite.

Dar nu. În timp ce formele acelea neclare se apropiau în fugă de el, își dădu seama că nu adulmecă nimic. Nu tu miros, nu tu sânge.

Vrăjitorul Farmecelor își făcea încă vraja, așa că Aeduan își reluă sprintul propulsat de sânge. Vârfurile picioarelor lui abia atingeau marmura; umbrele se apropiau; flăcările trosneau – fierbinți și disperate – în spatele lui.

Aeduan era suficient de aproape de ușile de la intrare ca să

încetinească. Trăgând aer în piept și concentrându-și întreaga lui sângevraja ca să dea din nou de urma Vrăjitoarei Adevărului, aproape că uită să fie atent la oamenii *adevărați*.

O greșeală fatală pentru oricine, în afară de un Vrăjitor al Sângelui, iar când plăseau de aur a pumnalului se împlântă în umărul lui Aeduan, o furie pe care rareori o dezlănțuia se trezi la viață și explodează.

Cu un strigăt de luptă, Aeduan își smuci sabia din teacă și se năpusti asupra persoanei din fața lui – persoana al cărei cuțit îi ajunsese până la osul umărului. Un bărbat cu păr blond.

Conducătorul Breslei Mătăsarilor, Alix. Bărbatul mărunțel și efeminat era neînarmat. Aștepta să moară. Era dornic să moară.

Dar Aeduan nu se lupta niciodată cu cei lipsiți de apărare. Abia dacă avu timp să-și schimbe direcția; sabia lui trecu la mustață pe lângă umărul bărbatului, sfâșiindu-i mantia de mătase.

Conducătorul de breaslă își deschise larg brațele ca pentru a-i spune „Ia-mă”, iar ochii nu-i deschise nici măcar o clipă, ceea ce însemna că acea cută de concentrare din sprânceana bărbatului se formase din pricina atenției.

Iar Aeduan simți un miros de sânge care aducea a tornadă și mătase, a farmec și iluzii întrețesute.

Acest bărbat era Vrăjitorul Farmecelor. Un bărbat cu care stăpânul lui Aeduan, Yotiluzzi, cinase în nenumărate ocazii. Bărbatul din fruntea breslei mătăsarilor nu era legat prin magie de mătase sub nicio formă.

Când își dădu seama, Aeduan pricepu că pierduse și mirosul Safiyei. Ieșise din raza lui de acțiune de o sută de pași, iar acum trebuia s-o hăituiască precum un câine de vânătoare. Sări – normal, de data asta – afară pe ușă... unde douăzeci de gărzi orășenești îl așteptau în lumina palidă a lunii.

Nu era ceva cu care Aeduan să nu se poată descurca. De fapt, era aproape ilar. Douăzeci de oameni nu-l puteau opri. Tot ce-ar fi putut să-i facă era, cel mult, să-l încetinească. Totuși, Aeduan își

pregăti sabia și își îndreptă magia spre cel mai apropiat soldat, dar când săgețile trase de patru arbaletе i se izbiră cu zgomot de piept, își dădu seama că oamenii ăștia se mișcau ca o armată. Când o să treacă de toate săbiile, săgețile și cuțitele lor, se poate să fie prea sleit de puteri ca s-o mai poată urmări pe fata aceea, Safiya.

Așa că făcu ceva ce făcea doar rareori, în parte, pentru că ura să acumuleze datorii pe viață. Strânse opalul albastru din gaura urechii stângi și șopti:

— Vino!

Văzu din colțul ochiului străfulgerarea unei lumini albastre; magia îi înfioră tot corpul. Piatra de Fir era acum activată.

Ceea ce însemna că fiecare călugăr carawen din apropiere avea să-i vină în ajutor.

În timp ce alerga pe holul de marmură de la intrarea în palatul dogelui cu unchiul Eron, care o trăgea după el la o viteză la care nu-l văzuse *niciodată* fugind, Safi n-avea nici cea mai mică idee ce se întâmplă.

Luminile se stinseseră, după care Habim o luase de mână. Nici nu știa cum îl recunoscuse – anii în care tot strânsese palmele alea asprite de mânerele armelor, iată tot ce-i veni în minte –, dar *știuse* că era el și îl urmase fără să șovăie.

Însă luminile se însuflețiseră înainte ca ea, Habim și unchiul Eron să iasă din sala de bal. Majoritatea privirilor erau îndreptate spre locul de unde ea abia plecase, iar alte câteva spre direcția în care fugise.

Riscă să se uite înapoi și se văzu pe ea *însăși*. Stând exact în locul în care stătuse și până atunci. *Fals!* îi transmise magia ei de-a lungul șirei spinării.

Apoi Habim o conduse în holul întunecos, ea neputând decât să încerce să-și țină fustele argintii ca să n-o stânjenească în timp ce ea și Eron goneau de-a lungul holului. Habim rămăsese în urmă.

— Mai repede! îi șuieră printre dinți Eron, fără ca măcar să-și privească nepoata.

Fără ca măcar să-i ofere o explicație pentru ce mugetul iadului se întâmplă. Unchiul Eron îi ascunsese lucruri și stâlcise adevărul, dar n-o mințise cu nerușinare. *Era* miezul nopții, iar Safi *pleca*.

Pașii lui Eron și ai lui Safi răsunau pe hol ca tobele gărzilor orașenești, când deodată se auzi un bubuit. Flăcări.

Safi rămase cu ochii la creștetul grizonant al lui Eron și mintea i se concentrează să pompeze fiecare fărâma de energie în picioarele ei. Nu avea să se uite înapoi. S-ar fi împiedicat.

Aproape ajunseseră în dreptul ușii de la ieșire, când îl zări pe Conducătorul Alix, transpirat și concentrat. Dar la ce făcea și de ce

Safi nu avu timp să se gândească. Pur și simplu sări pragul și ateriză direct în brațele unei armate.

Un strigăt i se adună în gât, însă Eron își croi drum drept printre soldați, care, unul câte unul, îl salutară.

Safi nu văzuse niciodată – *niciodată* – oameni care să-i arate respect unchiului ei. Aproape că-și pierdu controlul asupra propriilor picioare, asupra propriilor plămâni. Dar atunci Eron se uită în urmă, iar privirea lui pătrunzătoare – cea care urma unei furii pe care o recunoștea și o înțelegea – o făcu să-și reia cursa nebunească.

Pe potecile de piatră, pe sub iasomia cățărătoare, încetini pasul. Reușise în sfârșit să atingă acea detașare ciudată pe care Iseult o aborda așa de ușor, lucrul pe care Habim încercase s-o învețe atâția ani.

La fel cum o învățase și să se apere.

La fel cum o învățase să se lupte și să mutilizeze.

Dar și să sprinteze de parcă Vidul i-ar fi dat aripi la picioare.

Când Eron o conducea de-a lungul potecii înguste a grădinarului, către poarta muncitorilor din gardul de fier ce împrejmuia palatul, își dădu seama că unchiul Eron nu avusese *niciodată* intenția ca ea să fie o domna. Fiecare antrenament, fiecare lecție pe care Mathew și Habim i-o băgaseră cu forța în creier fuseseră anume pentru acest moment.

Momentul în care să fie declarată viitoarea împărăteasă a Cartorrei și s-o ia la sănătoasa cu o viteză la care ți-ai fi frânt gâtul.

Eron ajunsese în dreptul porții; o deschise larg și în prag se ivi Mathew. Dar Eron nu încetini – de fapt, acum, la drum deschis, chiar iuți pasul. La fel și Safi, și Mathew.

Trei seturi de răsuflări aspre îi umplură urechile lui Safi. Mai puternice decât vântul nopții sau zornăitul metalic crescând al oțelului pe oțel – o bătălie care se dădea acum cu furie între zidurile palatului.

Ajunseră la o răscruce, iar Eron țâșni în umbră. Safi îi urmă,

clipind la brusca pierdere a luminii Lunii. Apoi, când se obișnuie cu întunericul, o căruță și un măgar i se iviră în fața ochilor ei. Un țăran obosit stătea pe capră, cu lujeri de floarea-soarelui drept încărcătură.

Eron apucă o mână de flori și le dădu la o parte. Erau prinse de o pătură din fibră de salamandră.

— Treci sub ea! ordonă el pe un ton crud de la efort. Ne ocupăm și de Vrăjitorul Sângelui, dar până atunci trebuie să te ascunzi.

Safi nu se duse sub pătură. În schimb, îl apucă pe unchiul ei de braț și îl întrebă:

— Ce se întâmplă?

Cuvintele îi erau întrerupte de gâfâieli.

— Unde mă duc?

— Trebuie să pleci, spuse el. Nu doar din oraș, ci și din Dalmotti. Dacă suntem prinși, o să fim spânzurați ca niște trădători.

Eron dădu drumul marginii păturii și scoase o sticlă din jiletcă. Trase o dușcă, o plimbă prin gură și o scuipă pe pietriș. Făcu asta de încă trei ori, Safi continuând să-l privească.

După care Eron își ciufuli părul și îi aruncă o privire neînduplecată:

— Nu ne dezamăgi! zise el încetișor, înainte să se rotească împleticit pe călcâie și să se depărteze.

Era ca și cum ar fi urmărit vara preschimbându-se în iarnă. Eron fon Hasstrel se transformă sub ochii ei. Unchiul-soldat dur, cu sânge-rece pe care îl văzuse cu doar câteva clipe în urmă redeveni bețivul cu fața căzută și rânjită și *nimic* din magia lui Safi nu reacționează. Parcă ambele versiuni ale unchiului ei ar fi fost adevărate.

Sau false, căci oricum nu simțea nimic.

În acel moment o străbătu o groază bolnăvicioasă. Unchiul ei nu fusese *niciodată* băut. Pe cât era de necrezut – pe cât de nebunească și de cuprins cu mintea ei –, nu era chip să nege ce vede cât se poate de limpede. Unchiul Eron o convinsese pe ea, magia ei și întreaga Cartorra că nu era decât un bețiv bătrân și prost.

Și se folosise de minciuna asta ca s-o scape.

Înainte ca ea să strige după el și să-i *cerșească* răspunsuri, silueta lui mai străluci încă o dată, după care dispăru. Pe unde pășise el, Safi nu mai vedea decât pietrișul și razele lunii.

Se întoarse degrabă spre Mathew.

— Unde s-a dus? Vrăjitorul Farmecelor a făcut asta?

Mathew încuviință din cap.

— Ți-am spus că planul unchiul tău era alambicat. Ne temem că... nu știm sigur dacă Armistițiul poate fi declarat nul din zi în zi, fără speranța unei prelungiri.

Când Safi scutură confuză din cap, Mathew oftă:

— Știu că nu înțelegi acum, dar ai încredere în mine: ne zbatem pentru pace. Și totuși, uniunea cu împăratul Henrick ar fi distrus tot.

— Dar *de ce*, se bâlbâi Safi, vrea împăratul Henrick să se căsătorească cu mine oricum? Pământurile familiei Hasstrel sunt fără valoare. *Eu* sunt fără valoare.

Mathew șovăi, ochii strălucindu-i înainte să răspundă în cele din urmă:

— Credem că împăratul a aflat de puterea ta.

I se puse un nod în gât. *Cum?* ar fi vrut ea să îngaime. O ținuse ascunsă optsprezece ani și niciun Bard al Iadului n-o prinsese până acum.

— Căsătoria cu Henrick, continuă Mathew, ar fi însemnat sclavie pentru tine, Safi. N-ai fi avut nicio scăpare. Dar, cum nici Eron, nici tu nu vă puteți opune fățiș unei astfel de uniuni, am înscenat răpirea. *De aceea* nu te-a avertizat Eron. Dacă ai fi știut ce urmează, n-ai mai fi fost deloc surprinsă. Henrick și Gărzile Iadului ar fi intrat numaidecât la bănuieli.

Safi înghiți sau cel puțin încercă. Gâtul îi era mult prea uscat. Nu numai Vrăjitorul ăla al Sângelui știa ce era, dar acum știa și împăratul Cartorrei. Oare cine mai aflase între timp? Cine avea să mai pornească pe urmele ei?

— Nu-ți face griji, spuse Mathew, simțindu-i panica. Totul e pregătit și o să ajungem la loc sigur.

O împinse către pătura neagră, însă ea își înfipse călcâiele în pământ.

— Cum rămâne cu Iseult? N-o părăsesc.

— Eu și Habim o s-o găsim.

— Nu.

Safi se smulse din strânsoarea lui, fără să-i pese că acum din acoperișuri ieșea fum. Că vacarmul bătăliei creștea cu fiecare clipă pe care o folosea ca să rămână fermă pe poziții.

— Nu vreau să plec fără Iseult, continuă. Spune-mi unde ar trebui să mă duc și o să mă duc de una singură.

— Nici măcar după toate astea nu ai încredere în noi?

Chipul lui Mathew era ascuns în întuneric, însă nu-i scăpă tonul lui rănit.

— Am riscat tot ca să te luăm de la petrecerea aia

— Nu am încredere în unchiul Eron, spuse Safi. Nu după ce am văzut în seara asta.

— Ar trebui să ai. Și-a făcut o viață din umbre și minciuni, și totuși nu te-a târât niciodată în ele. Ai idee cât l-a costat? Cât ne-a costat pe noi toți? Mathew îi făcu vag semn către căruță. Crede-mă când îți zic că dom Eron nu-și dorește decât să te țină în siguranță. Asta ne dorim cu toții. Acum vino! Nu mai avem timp.

Mathew o apucă de încheietură, iar ochii lui umbriți îi întâlneau pe ai ei.

— Mergi spre nord în căruța asta, Safi, și acolo vei ajunge la o barcă. Nu te miști până nu ajungi acolo. Barca o să te ducă pe mare în orașul numit Lejna din Țara Celor o Sută de Insule, unde o să te aștepte la o cafenea, una dintre cafenelele *mele*. Cineva va veni să te ia peste patru zile și te va conduce mai departe. De dragul libertății, ca să nu fie nevoie să te căsătorești cu Henrick. Și îți promit – pe viața mea și a lui Habim –, îți promit că o aduc pe Iseult cu noi.

Cuvintele vibrau pe deasupra ei. Îi furnicau brațul acolo unde o

atingea pielea lui Mathew. O vrajă. Știa că o vrăjea – adevraja ei *țipa* la o asemenea înșelătorie. Și totuși, magia lui Mathew era mai tare decât a lui Safi. Nu se mai putea împotrivi atracției contracurentului.

Picioarele o purtară în căruță, trupul i se strecură sub pătură, iar gura îi rosti:

— Ne vedem dincolo de mare, Mathew!

Chipul tutorelui se crispă – Safi n-ar fi putut spune dacă de durere sau de regret. Se înecă în valurile vrăjii lui.

Dar când el se aplecă s-o sărute pe frunte, ea nu se îndoi nicio clipă că sentimentul era unul de dragoste. De familie.

Când îi trase pătura peste cap, lumea ei se cufundă în întuneric și căruța se puse în mișcare, zdrăngănind sub ea.

Parcă trecuseră ani de când stătea sub pătura de salamandă, cu frunze de floarea-soarelui zgâriind-o pe deasupra. Nu auzea mare lucru în afară de tropăitul măgarului și scârțâitul roților; nu-și auzea decât propria răsuflare și vedea numai negru de jur împrejur.

Totuși, era încă sub efectul cuvântvrăjii lui Mathew, cuvintele îi pătrunseseră atât de adânc în creier, încât nu-i rămânea decât să se supună – să rămână acolo tăcută și nemișcată, în vreme ce căruța se îndrepta spre nord.

Niciodată – dar niciodată – nu-i mai făcuse Mathew așa ceva. Poate că încercase s-o mai convingă cu vreo propoziție, două, însă adevraja ei îi anulasă întotdeauna încercarea. De data asta, vraja lui era atât de puternică, încât Safi se gândi că încă e sub efectul ei chiar și la o bătaie de clopot mai târziu.

Un strigăt stătea să-i izbucnească din piept. Eron se folosisese de ea. Ținuse departe de ea secretul ăsta uriaș ca să fie „sincer surprinsă” la petrecere, ceea ce era un mare *rahat de capră*. Safi nu era o păpușă pe care s-o manevrezi cum vrei pe scenă și nicio carte de tarot pe care s-o scoți la înaintare după bunul plac al unchiului ei.

Și de unde știa ea că acesta *chiar* o punea într-o barcă s-o elibereze? Evident că puterea ei o lăsase baltă când fusese pusă față în față cu minciunile și promisiunile lui. Dacă Eron reușise cu atâta ușurință să manipuleze adevărul despre evenimentele din această seară însemna că putea s-o facă din nou.

O fierbințeală bolnăvicioasă îi năvăli în gură. Îi acoperi limba. Iseult era singura persoană în care se putea încrede, iar fetele aveau o viață în orașul Veñaza – poate o viață simplă, dar era viața lor. Safi nu putea să renunțe la asta.

Totuși, de cât timp o aștepta oare Iseult la far? Și, chiar așa, dacă ea era acum la far, nu însemna că Mathew și Habim n-ar ști unde s-o găsească? Cum puteau ei s-o aducă pe Iseult, dacă nici măcar nu era unde ar fi trebuit să fie?

Nu puteau, ceea ce însemna că era timpul ca Safi să preia controlul propriilor sfuri. Să-și joace cărțile încă o dată.

Timpul trecea; hotărârea lui Safi devenea și mai puternică, iar în cele din urmă se eliberă din strânsoarea vrăjii lui Mathew. Cu mișcări frenetice, grăbite, se târî până la marginea căruței și ridică pătura...

Aerul proaspăt o învălui, la fel și razele lunii. Îl trase în piept cu nesaț, clipind și strângând din ochi, recunoscătoare că se putea mișca din nou. Pe lângă ea se înșiruiau în trecere hanuri cu acoperișuri de paie și taverne. Și grajduri.

Era la periferia orașului Veñaza, unde începeau drumurile pustii și unde hanuri se găseau cu duiumul. Dacă ar fi înaintat, n-ar mai fi avut nicio șansă să găsească un armăsar cu care să pornească și mai înspre nord, spre far. Plus că Safi avea nevoie și de o armă. O fată îmbrăcată în mătăsuri fine și călătorind de una singură și-o căuta singură cu lumânarea.

Uitându-se la un grajd, zări un ajutor de grăjdar obosit, ce ducea înăuntru un cal pestriț, cenușiu, bidiviul ținându-și capul sus. Era vioi și gata de drum.

Ba, mai mult, lângă intrarea în grajd se afla o furcă. Nu era o

sabie și cu siguranță era mai grea decât cu ce se înarma Safi de obicei, însă nu avea nicio îndoială că putea s-o folosească împotriva oricui i-ar fi ieșit în cale.

Dădu pătura la o parte încă puțin și trase cu ochiul la țăranul care mâna căruța. Acesta nu se uita în spate, așa că, legănându-și picioarele și întinzând brațele înainte, ea se rostogoli din căruță. Încremeni în noroiul întărit, în timp ce corpul ei caută să se orienteze. Nu se auzea vuietul oceanului, deși ritmul vântului sugera că nu era departe de coastă și la fel sugera și putoarea slabă a peștelui.

Cu toate că nu recunosc mahalaia, Safi bănuia că farul e pe aproape – la cel mult câteva mile spre nord.

Alergă spre curtea hanului cât o țineau picioarele. Aruncă o privire spre căruță și văzu că-i dă înainte agale, apoi înspre bidiviul cenușiu, care aproape ajunsese la ușile grajdului.

Încetini încă o dată, în dreptul porții boltite a hanului, ca să apuce furca. Era mult mai grea decât sabia ei, însă fierul nu ruginise, iar dinții îi erau ascuțiți.

O ridică sus mulțumită când costelivul ajutor de grăjdar o văzu că se îndreaptă înspre el. Se albi la față, scăpă frâiele calului și fugi să se ascundă după ușa de la grajd.

— Mulțam că mi-ai ușurat treaba, declară Safi, apucând frâiele.

Calul o privi curios, însă nu dădu s-o ia la goană.

Totuși, înainte să pună piciorul în scara de la șa, privirea îi căzu pe o teacă mică, din piele, de la cureaua băiatului de la grajd. Puse piciorul iar pe pământ și înălță din nou furca.

— Dă-mi cuțitul tău!

— D-dar a fost un cadou... începu băiatul.

— Ți se pare că-mi pasă? Dacă îmi dai cuțitul, îți dau destulă mătase să-ți cumperi douăzeci și cinci de cuțite identice.

El șovăi, evident, încercând să-și dea seama cum funcționa târgul ăsta, însă Safi își dezveli dinții. El desprinsese cuțitul de la curea.

Ea îl luă, înfipse furca în noroi și-și reteză fustele. Dar cuțitul era

neascuțit, iar mătasea, rezistentă. Îi luă prea mult s-o sfâșie cu lama...

Un strigăt de ajutor veni dinspre han. Oricui ar fi aparținut bidiviul cenușiu, se decise că vrea să-l păstreze în continuare.

Azvârli mormanele de mătase în fața băiatului. Apoi, cu mult mai puțină grație decât afișa de obicei când urca pe un cal, încălecă, apucă strâns noul ei cuțit, puse furca la oblânc și porni la galop.

Stăpânul calului se ivi în pragul ușii la timp ca s-o vadă pe Safi făcându-i cu mâna și s-o audă strigându-i „Mulțumesc!”. Îi dăruie bărbatului unul dintre cele mai radioase zâmbete ale ei. După care struni calul spre sud, departe de căruța care se îndrepta spre nord. Avea să-i dea ocol printr-o altă stradă, mai din față.

Dar nu ajunsese prea departe. De fapt, bidiviul abia dacă ajunsese până la următorul han, când își dădu seama că ceva nu e în regulă.

Pe drumul ce se desfășura dinaintea ei erau cinci bărbați, înaintau în șir perfect, mantiile albe fluturându-le în urmă, cu tecile și armele zornăind.

Călugări caraweni, iar cel din mijloc era plin de sânge. Ba avea și niște săgeți care-i ieșeau din piept, din picioare, din brațe.

Vrăjitorul Sângelui.

Safi simți că i se izbește stomacul de plămâni. Eron încercase – în van – să-l oprească pe călugăr. Cu mișcări părând incredibil de lente, Safi strânse hățurile și struni calul către nord. Slavă zeilor, calul era bine dresat. Copitele loveau noroiul uscat, pornind la galop în noua direcție.

Nu privi în urmă; știa că acei călugări îi luaseră urma. Ultimul han se pierdu în zare, iar înainte se profilau mlaștinile coastei. În depărtare drumul șerpuia printre faleze și stânci de calcar.

Peste câteva clipe căruța și căruțașul pe care tocmai le pierduse din vedere apărură din nou, iar de pe mâna bărbatului nu lipsea semnul Vrăjitorilor. Forma era destul de cunoscută ca s-o poată recunoaște, chiar și la viteza aceea. Bărbatul nu era cătuși de puțin un țaran, ci un Vrăjitor al Vocii.

Safi avu timp numai să-i strige:

— Vrăjitorul Sângelui e pe urmele mele! Spune-i unchiului!

Apoi trecu în grabă pe lângă el, pe drumul pustiu, scăldat în lumina Lunii.

Iseult și Alma o prinseră din urmă pe Gretchya în câteva clipe.

O vreme fură urmărite de strigăte – și de Firele cenușii ale violenței –, însă doar două săgeți mai loviră scutul Almei. Și, cumva, deși Alma nu mergea pe poteca nomatsi, mersul iepei era sigur.

După vreun ceas, Alma struni calul spre o salcie mare de pe malul unui pârau leneș. Gretchya descălecă prima, cu un vas cu foc într-o mână și cu Zdreanță lângă ea. Dădu ocol copacului înainte să facă semn că drumul era liber.

Iseult se dădu jos de pe cal și aproape că se prăbuși peste mama ei. Picioarele îi erau ca de gumă, iar brațul...

— Ai pierdut prea mult sânge, îi spuse Gretchya. Vino!

O luă de mână pe Iseult și o conduse într-o lume de crengi aplecate și frunze șuierătoare. Iapa cenușie le urmă de bunăvoie, ca și cum ar fi știu bine locul. Calul pestriț furat de Alma însă avu nevoie de ceva muncă de lămurire.

— Tu ai pus asta la cale, rosti Iseult cu voce frântă, urmându-și mama spre un trunchi de copac scăldat în lumina Lunii.

— Da, dar nu pentru seara asta.

Gretchya ridică un băț lung de lângă copac și îl mișcă în sus, îndreptându-l spre două umflături ce stăteau pe niște crengi la care nu se ajungea altfel și care nici nu puteau fi observate. Dădu jos doi saci.

Buf! Buf! Desagii umflați atinseră pământul, stârnind praful. Un măr verde se rostogoli afară.

Iseult se târî la rădăcinile sălciei, cu spatele sprijinit de trunchi. Zdreanță se așează lângă ea, iar cu mâna stângă îl mângâie pe după urechi, în vreme ce Alma tot încerca să-și înduplece calul să vină sub crengi, cu scutul încă legat la spate, acum plin de săgeți.

Deși nu vedea sângele de pe mâneca ei dreaptă, nu în bezna

noptii, Iseult nu avea cum să ignore durerea. *Cel puțin*, își spuse ușor, *nu mă mai doare rana din palma dreaptă.*

După ce scotoci prin desagi, Gretchya veni degrabă lângă Safi cu mărul prăfuit și cu trusa de vindecare din piele. Șterse mărul de corsajul ei.

— Mănâncă-l!

Iseult îl luă, dar nu avu timp decât pentru o mușcătură înainte ca mama ei să-i ofere un pandantiv. Un cuarț mic și roz ce atârna la capătul unei sforicele împletite.

— Să-l porți! îi ordonă Gretchya, ghemuindu-se pe pământ lângă Iseult.

Aceasta nu schiță însă nicio mișcare să ia lăntșorul. Cu mărul era una, dar o Piatră a Durerii era un lucru rar și costa sute de piestre.

Gretchya îi azvârli nerăbdătoare piatra, care îi ateriză în poală lui Iseult. Cuarțul străluci într-o lumină slabă și rozalie. Pe dată durerea dispăru. Respirația lui Iseult se accelerează. Se simțea din nou în stare să gândească.

Nici nu era de mirare că lucrurile astea dădeau dependență.

Ochii lui Iseult îi întâlneau din nou pe ai Almei, care acum stătea la intrarea sub cupola de crengi, cu spatele la Iseult și la Gretchya. Stătea de pază, în vreme ce calul ei păștea din niște petice de iarbă.

— Corlant, începu Iseult când Gretchya se așează alături, cu o lance într-o mână și cu niște cârpe de bumbac în cealaltă, voia să mă omoare. De ce?

— Nu știu, șovăi Gretchya. Eu... pot doar să bănuiesc că el socotise sosirea ta un semn că eu și Alma urma să plecăm. Cred că ne aflase planurile și spera să ne facă să rămânem în așezare spânzurându-te...

Se opri, își umezi buzele, însă nu sfârși propoziția.

Înainte ca Iseult să remarce că măsurile lui Corlant păreau extreme dacă tot ce voia el era s-o facă pe Gretchya să rămână în trib, Gretchya retează capătul săgeții care ieșea din brațul lui Iseult. Apoi apucă de vârful săgeții... și trase restul prin cealaltă parte.

Sângele țâșni. Pulsa în ritm cu bătăile inimii lui Iseult – nu că l-ar fi simțit. De fapt, continua pur și simplu să ronțăie mărul, mângâindu-l din când în când pe Zdreanță și urmărind-o cu privirea pe mama ei, care lucra.

Urmară ierburile vindecătoare ale vrăjitorilor ca să țină departe infecția și unguente care să grăbească vindecarea. Toate erau lucruri costisitoare, dar, înainte ca Iseult să poată protesta, Gretchya începu să vorbească, iar Iseult se trezi că alunecă în inflexiunile familiare ale copilăriei ei.

— Eu și Alma am început să facem pregătirile de plecare la puțină vreme după ce ai părăsit așezarea, acum șase ani și jumătate, explică Gretchya. Am pus deoparte piestre și pietre prețioase, una câte una. Apoi, tot una cate una, le-am cusut în rochii. A fost o muncă îndelungată. Corlant trecea des, intrând cu forța în casă. Dar pleca la fel de des, uneori lipsind câteva zile în șir.

— Pe-atunci, Alma venea aici cu iapa să aducă provizii. Chiar ieri au venit ultimele lucruri. Planul nostru era să fugim peste patru zile. Îi mulțumesc Mamei Luna de mii de ori că nu am plecat înainte să vii tu.

Cumva, printre toate cuvintele astea, cele care străluceau cel mai tare pentru Iseult erau cele nerostite.

— Ai plănuit tot... înainte ca eu să fi părăsit tribul? De ce m-ai alungat atunci? De ce n-ai plecat pur și simplu cu mine? Sau de ce nu mi-ai spus măcar c-când am venit în v-vizită?

— Stăpânește-ți limba, Iseult! o fulgeră Gretchya cu o privire nemiloasă. Poate nu-ți dai seama, dar mi-a luat ani buni de pregătire ca să te scot de aici. A trebuit să-ți gălesc unde să stai în Veñaza. A trebuit să-ți gălesc de lucru și a trebuit să fac toate astea fără să bage de seamă Corlant. Așa că, atunci când am decis să plecăm eu cu Alma, ne-au mai trebuit alți ani de pregătire. Am fi venit după tine, Iseult. În orașul Veñaza. De ce-ai plecat? întrebă ea.

— Am... dat de bucluc.

Iseult simți bâlbâială, gata să se năpustească asupra ei, așa că

mușcă vârtos din măr ca s-o ascundă. Așezarea era singurul loc la care mă puteam gândi ca să mă ascund...

— Mai bine ai fi rămas în oraș cum ți-am zis. Ți-am ordonat să nu te mai întorci niciodată.

— Mi-ai „ordonat” acum trei ani, replică Iseult. I-*iartă*-mă dacă ți-am încurcat atenta ta împletitură.

Bandajatul mamei deveni mai strâns, mai încordat. Dar nu simțea nicio durere... și, din fericire, nu-i mai pomeni nimic de bâlbâială.

— O să mergem la Saldonica acum, spuse Gretchya în cele din urmă. Poți veni cu noi.

Iseult ridică mult din sprâncene. Saldonica era la celălalt capăt al Mării Jadansi – un oraș-stat sălbatic, unde înfloreau comerțul ilegal și fărădelegile de toate felurile.

— Dar de ce tocmai acolo?

Alma își dresе glasul și se îndepărtă de postul de supraveghere de la marginea crengilor.

— Am mătuși și veri în munții Sirmayan. Tribul lor merge la Saldonica în fiecare an.

— Între timp, adăugă Gretchya, vom vinde Pietre de Fir. Aparent, e o cerere crescută pentru așa ceva pe piața din Saldonica.

— Și pirații au nevoie de dragoste.

Buzele Almei se strânsерă într-un surâs ușor și aruncă o privire înspre Gretchya, ca și cum ar fi spus o glumă de care numai ele două știau.

Durerea arzândă din gâtul lui Iseult se înteți. Abia dacă mai putea înghiți din măr.

Gretchya își închise trusa de vindecare.

— Avem destui bani strânși cât să ne permitem încă un bilet spre Saldonica, Iseult. Plănuisem să te invităm și pe tine.

Lui Iseult i se păru greu de crezut, dar tot nu avea nici cea mai vagă idee ce simțea mama ei – sau Alma – acum. Nici cea mai vagă idee despre culoarea în care le străluceau Firele, nici de emoțiile care le stăpâneau.

Oricum nu conta, se gândi Iseult, căci avea și ea planurile ei. *Viața* ei pe care să și-o clădească împreună cu Safi.

— Nu pot merge cu voi, spuse Iseult.

— Dacă nu cu noi, atunci încotro?

Gretchya se ridică în picioare, degajată și aproape... ușurată. Asta își dorise în tot timpul ăsta: o fiică precum Alma. O adevărată Vrăjitoare a Firului.

— Safi mă așteaptă prin apropiere.

— Ba nu! exclamă Alma și se apropie în grabă de Iseult, cu mâna întinsă.

În palmă ținea un rubin strălucitor. A doua Piatră de Fir.

Iseult se înecă și scăpă mărul. Se repezi după Piatra ei de Fir și piatra ei era roșie. Safi avea probleme.

Iseult țâșni în picioare. Piatra Durerii din poala ei căzu. Agonia o copleși.

Mai întâi durerea, care o cuprinse ca un vălătug. Apoi sfârșeala, care-i înmuie corpul ca un pai. Se împletici în brațele Gretchyei. Totuși, înainte să poată ajunge prea departe, înainte de a se prăbuși cu capul pe umărul mamei sale și să-și piardă cunoștința, Alma înșfăcă lănțișorul de pe pământ și i-l puse de gât lui Iseult.

Alinare imediată. Alinare șocantă, înfiorătoare.

Pe când Iseult se depărta de mama ei, Gretchya se întoarse către Alma.

— Poți să afli unde e Safi?

Alma încuviință din cap, strângând piatra cu atâta putere, încât degetele i se albiră. După care arată către sud-est.

— Acolo. Dar se îndreaptă spre nord cu viteză mare. Trebuie să fie în mare primejdie.

— Mergem acolo, declară Gretchya, pornind spre murgul ei. Avem două pumnale și arcul...

— *Nu.*

Iseult se ridică în picioare. O adiere suflă prin salcie, făcându-i crengile să tremure și să se prindă de părul ei scurt. Cumva, cu acea

adiere răcoroasă și proaspătă de vânt, Iseult își recăpătă în sfârșit controlul asupra limbii. Asupra inimii.

— Vă rog, urmați-vă planul și duceți-vă la Saldonica!

Degetele lui Iseult se strânseseră în jurul Pietrei Durerii, pregătite să o înapoieze.

— Păstrează-o! Gretchya își puse o mână pe încheietura lui Iseult. Altfel, nu ajungi la Safiya.

— Și ia-o pe Alichy, spuse Alma, făcând semn către iapa cenușie. Știe care e treaba.

— Murgul o să fie numai bun.

— Murgul n-o să fie numai bun! izbucni Gretchya, iar Iseult tresări, căci vocea mamei sale trăda o oarecare emoție. Alichy e odihnită și știe drumul. Deci o iei pe ea, Piatra Durerii și niște bani. Și un pumnal. Sau vrei mai degrabă arcul? Poți să iei și scutul.

— O să fiu bine.

— De unde știi? Gretchya se întoarse spre Iseult, fixând-o cu privirea. N-am știut dacă o să te mai văd vreodată. Crezi că mie mi-a fost ușor să te las să pleci? Crezi că mi-e ușor acum? Te-am iubit prea mult ca să te țin captivă între zidurile alea.

Mama ei se trase mai aproape, cuvintele ei revărsându-se alarmate, grăbite.

— O iei pe Alichy și mergi să o salvezi pe Safi, cum faci mereu. O să mă părăsești încă o dată, pentru că ești menită unor lucruri mai mari decât îți pot oferi eu. Și, ca întotdeauna, mă voi ruga La Mama Lună să te păzească.

Puse frâiele în palma stângă a lui Iseult, care băgă de seamă că degetele n-o mai ascultau. Și nici vocea, căci acolo unde până acum îi fusese inima rămăsese un gol adânc și vulnerabil.

— Poftim.

Alma apăsă lângă Iseult și îi dădu pumnalul ei – cel cu care obișnuia să taie iarbă și buruieni – într-o teacă simplă, prinsă la o curea tocită.

Dar Iseult nu putea răspunde. Încă era copleșită de cuvintele

mamei ei. Alma prinse cureaua în jurul șoldurilor lui Iseult și îi atârnă a doua Piatră de Fir de gât. Două lumini puternice, roșii, pulsând alături de una roz-pal. Apoi o apucă pe Iseult de brațul stâng:

— Tribul familiei mele se numește Korelli, spuse Alma. Se duc la Saldonica în fiecare toamnă. Întreabă de ei dacă vei ajunge acolo vreodată. Sper c-ai s-o faci.

Iseult nu răspunse și nici nu avu timp să se dezmeticească din nedumerirea ei căci în câteva clipe fu așezată din nou în spinarea iepei, cu pumnalul la spate, ca să n-o stânjenească.

— Caută-mă! îi spuse Gretchya. Te rog, Iseult. Sunt atâtea lucruri pe care nu ți le-am spus despre... *totul*. Caută-mă din nou într-o bună zi!

— Așa am să fac, murmură Iseult.

Apoi, fără alte vorbe sau priviri, îi dădu pinteni lui Alichî, iar ea și iapa porniră la drum pe urmele lui Safi.

Iseult și Alichî găsiră drumul destul de ușor. După cum îi promisese Alma, Alichî cunoștea locurile și mergea cu pas sigur. Zdreanță fugise în urma ei câteva minute, după care se dăduse bătut.

Inima lui Iseult se strângea cu fiecare pas cu care se depărta de câine și nu se putu abține să nu-i facă un semn de rămas-bun cu mâna când el se opri în sfârșit.

După un sfert de ceas, câmpiile argintii dinaintea ei se preschimbară sub razele Lunii în mlaștini și dune de nisip. Briza începu să miroasă a sare și sulf, apoi îi apărură în față un drum lat și murdar.

Însă, în loc să-i dea pinteni iepei ca să mărească viteza la maximum, Iseult opri calul. Era la nord de răscrucea năpădită de buruieni unde o întâlnise pe călugărița cu păr argintiu – o femeie atât de diferită de Vrăjitorul Sângelui pe cât era Eterul de Vid.

Urechile iepei se răsuciră către sud. Alichî simțea că au

companie. Iseult privi de-a lungul drumului, unde un cal și un călăreț se apropiau cu viteză mare. Iseult zări inconfundabila aură de păr blond a lui Safi. Mai zări și inconfundabilele mantii albe ale călugărilor caraweni care o urmăreau la niciun sfert de milă depărtare.

În ce flăcările iadului se băgase Safi? Și cum flăcările iadului avea Iseult să le scoată de acolo?

Iseult închise ochii, inspiră de trei ori ca să găsească locul unde nu putea ajunge niciodată când mama ei sau Alma erau prin preajmă. Alichî se foi neliniștită, pregătită să fugă cât mai departe de orice ar fi venit înspre ele, iar Iseult tindea să-i dea dreptate. Căi n-o puteau ține la galop o veșnicie, iar Iseult era destul de sigură că cei patru călugări caraweni ar fi destul de greu de oprit fără o oarecare apărare.

O apărare cum era farul.

Iseult dădu pînteni iepei. Trebuia să atingă viteza perfectă care să se potrivească cu a lui Safi.

— *Mișcă! țipă Safi. Dă-te din drum, prostule!*

Iseult se uită înapoi cât să strige:

— *Eu sunt, Safi!* După care porni cu calul în galop – tocmai când Safi își ocupă poziția lângă ea.

Galopau umăr lângă umăr.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți! strigă Safi pe deasupra vacarmului provocat de cursa nebunească, în patru timpi.

Era desculță, rochia de mătase îi era sfâșiată și avea o furcă prinsă la brâu.

— Și îmi pare rău pentru beleaua pe care ți-am adus-o pe cap!

— Atunci, am un plan! strigă Iseult înapoi.

Nu-i auzea pe călugării care le urmăreau, dar le simțea Firele – calme, pregătite.

— Farul e suficient de aproape cât să le putem ține piept.

— Marea e-n reflux?

— Așa ar trebui!

Firele albe ale lui Safi clipiră de ușurare, albastre ca gheața. Își mută privirea la Iseult, apoi din nou la drum.

— Unde ți-e părul? strigă ea. Și ce-ai pățit la mână?

— M-am tuns și m-a nimerit o săgeată.

— Pe toți zeii, Iseult! Lipsesc câteva ore, și viața ta se duce pe porțile iadului!

— Aș putea zice același lucru și despre tine! strigă Iseult, deși îi venea greu să și zbiere, să și călărească. Patru dușmani pe urmele tale și o rochie distrusă!

Firele lui Safi licăriră într-un roz aproape năucitor, apoi se preschimbară într-un portocaliu panicat.

— Ia stai puțin. Sunt doar patru caraweni?

— Da!

— Ar trebui să fie și un al cincilea. Firele lui Safi străluciră și mai puternic. Și e el. Vrajitorul Sângelui.

Iseult trase o sudalmă, iar calmul ei fu zguduit de o mulțime de fiori reci. Dacă un soldat ca Habim nu reușise să-l oprească pe Vrajitorul Sângelui, ea și Safi nu aveau nicio șansă.

Dar cel puțin farul începea acum să prindă contur – zidurile lui trainice fiind despărțite de drum printr-o fâșie lungă de plajă și de mare care se retrăgea. Caii se avântară în valuri, depărtându-se de țărm. Apa sărată era împrăștiată în sus. Bătrânul turn cu scoicile lui și cu găinațul de pescăruș era la doar treizeci de pași depărtare... douăzeci... cinci...

— *Descălecă!* zbieră Iseult, trăgând de hățuri cu mai multă putere decât ar fi fost cazul.

Se dădu jos de pe cal și, cu mâini aproape tremurânde, scoase pumnalul. Lângă ea, Safi se aruncă în valurile până la gleznă, ținând strâns în mână furca.

Apoi, fără un alt cuvânt, fetele se așezară în formația de apărare, cu spatele la turn, așteptându-i pe cei patru călugări să vină pe plajă, spre ele.

Jana luneca pe apele coastei fără să se audă geamătul obișnuit al lemnului, de fapt fără să se audă aproape nimic. Merik stătea la cârma bătută de vânturi, strângând-o tare și conducând corabia de război, iar lângă el, la pupa, se aflau Kullen și trei ofițeri Vrăjitori ai Fluxului.

Deodată, în timp ce incantau în șoaptă, cei din urmă se holbară deodată în spatele ochelarilor de vânt. Lentilele îi apărau de aerul vrăjit, iar cântecele marinărești îi țineau concentrați. În mod normal, Ryber ar fi bătut la tobe – cu ciocanul nevrăjit – ca să le dea oamenilor un ritm pe care să-l urmeze. Și, în mod normal, tot echipajul ar fi cântat cântecele marinărești.

Dar în seara asta era nevoie de tăcere și discreție, așa că cei patru bărbați cântau singuri, în vreme ce vântul și valurile invocate purtau corabia tot înainte. Restul echipajului lui Merik stătea pe puntea principală, neavând nimic de făcut, căci magia făcea totul pentru ei.

Merik îi arunca câte o privire lui Kullen din când în când, cu toate că știa cât ura chestia asta Fratele lui de Fir. Totuși, lui Merik nu-i plăcea deloc să vadă cum i se umflă plămânii lui Kullen și cum gura i se rotunjește ca gura unui pește – crizele păreau să-l apuce când se folosea de mai multă magie decât ar fi trebuit.

Acum, la cum reteza *Jana* suprafața mării, Merik n-avea nicio îndoială că Fratele lui de Fir recursese la o cantitate mult prea mare de putere.

Merik și ai lui părăsiseră palatul dogelui mai devreme decât plănuiseră. După dezastruosul dans nubrevnan în patru pași, Merik își dorise să fie oriunde, numai la acea petrecere nu. Magia îi scăpase de sub control, ca și propria lui fire – și toate astea, din cauza fetei ăleia cu ochii furtunoși.

Nu că ar fi recunoscut vreodată asta, firește. În schimb, dăduse

vina pentru timpuria lor plecare pe noua misiune încredințată lui de către Dom Eron fon Hasstrel.

Bărbatul ajunsese la momentul perfect, iar conversația de după fusese mult mai rodnică decât ar fi îndrăznit să spere Merik.

Dom Eron era soldat – de la postură la ton, totul arăta asta, iar Merik îl plăcu pe dată.

Dar Eron *nu* se pricepea la afaceri și, oricât i-ar fi fost pe plac, nu prea avea cum să spună că propunerea lui atârna greu în ochii lui Merik.

Merik trebuia doar să ducă un singur pasager – fiica lui Dom Eron, nepoata sau ceva de genul ăsta – în extremitatea vestică dintr-un oraș-port abandonat din Țara Celor o Sută de Insule. De îndată ce femeia ajungea la Lejna teafără și nevătămată (pusese accent mai ales pe „teafără și nevătămată”), documentul vrăjit aflat momentan pe masa din cabina lui Merik avea să fie considerat valid. Negocierile pentru negoț cu fermierii de pe pământurile familiei Hasstrel puteau începe.

Era un miracol. Comerțul avea să schimbe tot pentru poporul lui – de la câți oameni au murit de foame până la câte negocieri s-au desfășurat la întrunirea pentru Armistițiu. Pe Merik nici nu-l deranja că trebuia să se întoarcă în orașul Veñaza după ce o va fi lăsat pe fata asta Hasstrel pe docul din Lejna. Pentru ce erau Vrajitorii Vântului și ai Fluxului, dacă nu ca să traversezi Marea Jadansi în câteva zile?

Așa că semnase contractul cu Dom Eron, iar în secunda când bărbatul dispăruse, Merik îl chemase pe Hermin înapoi în cabina lui.

— Informeaz-o pe Vivia că treaba cu pirații a căzut și că nava de comerț din Dalmotti chiar acum pleacă din portul Veñaza. Doar dacă nu hotărăște să nu renunțe.

Cum anticipase Merik, Vivia nu se grăbise să dea înapoi de la planul ei, dar era în regulă. Merik putea să continue cu minciuna. Foarte curând va încheia un acord comercial cu *cineva*, iar asta era

tot ce conta.

— Amirale!

Vocea ascuțită a lui Ryber parcă îi străpunse gândurile.

Kullen și ceilalți vrăjitori tresăriră, iar Merik trase o sudalmă. Ordonase liniștea, iar echipajul știa cum îi pedepsea pe cei care îl nesocoteau.

— Nu te opri! bombăni Merik către Kullen și, strângând între degete poalele cămășii, dădu roată cărnei și coborî de la pupa.

Marinarii îl priviră cu ochi mari când trecu furtunos pe lângă ei. Câțiva ridicară privirea la gabie, de unde Ryber dădea din mâini frenetic, de parcă el n-ar fi știut unde e postul fetei.

O, Merik era aproape sigur că mâine o s-o pună pe Ryber în lanțuri. Nu-i păsa că ea și Kullen sunt Inimi de Fir, atâta vreme cât Ryber își făcea treaba ca marinar. Dar asta era nesupunere pe față, care o să-i aducă șase ore de stat în lanțuri, fără apă, mâncare sau umbră.

— Amirale! răsună o altă voce pe punte, un glas asprit de sare — Hermin. Amirale! strigă el din nou.

Merik aproape că-și pierdu controlul asupra propriei voci. Doi dintre cei mai buni marinari să-i încalce regulile? Zece ore în lanțuri! Zece ore fiecare!

Ryber păși pe punte cu picioarele goale.

— Se duce o luptă acolo, domnule! La farul vechi din apropiere.

Lui Merik nu-i păsa de faruri vechi. Orice luptă o fi văzut Ryber, nu era problema lui.

— Domnule... începu Hermin, pe când venea șchiopătând spre Merik.

Piciorul beteag al Vrajitorului Vocii nu putea ține pasul cu cel bun, și totuși se chinuia să meargă cât mai repede.

— Domnule, continuă el, avem un mesaj de la Vrajitorul de Voce al lui Eron fon Hasstrel. Trase aer în piept: Pasagerul nostru a fugit. Ultima oară a fost văzut călare la nord de oraș, îndreptându-se spre un far vechi. Soldații familiei Hasstrel nu pot ajunge la domna la

timp. Deci depinde de noi.

— Călugări caraweni? îl întrebă Ryber pe Hermin. Apoi se întoarse către Merik: Fiindcă eu asta am văzut prin ocean, amirale. Doi oameni împotriva a patru călugări.

— Da, sunt caraweni, încuviință Hermin cu un semn din cap. Și, dacă nu ne recuperăm pasagerul, contractul e ca și nul.

O jumătate de răsuflare Merik rămase cu ochii la Hermin. La Ryber. După care furia familiei Nihar îl făcu să dea ce-i mai bun din el. Lăsa capul pe spate și scoase un *răcnet* de ți se încheștau pumnii.

Lupta de la vechiul far era problema lui, așa se pare, și nu mai exista absolut niciun motiv pentru discreție. Avea nevoie de documentul familiei Hasstrel neatins. Era cuvântvrăjit, prin urmare, dacă Merik nu îndeplinea cerințele din contract, semnătura lui ar fi dispărut pur și simplu de pe pagină.

Iar un acord comercial nesemnificativ nu folosea la absolut nimic.

Urlând la oamenii lui să-și ocupe pozițiile, Merik țâșni din loc și se duse cu pași mari înapoi lângă ofițeri și secundul lui. Deși schimbaseră cursul, erau la fel de concentrați. *Jana* mergea acum spre vest, către țarm. Către far.

— Opriți! ordonă Merik.

Cele patru guri se închiseră în toiul cântecului. Vântul mai suflă o rafală... după care se stinse. *Jana* tot înainta, însă considerabil mai încet.

Merik se uită la Kullen. Broboane de sudoare luceau pe buza superioară a secundului, însă nu trăda niciun semn de epuizare.

— Cobor pe țarm, spuse Merik. Las nava sub comanda ta. O duci cât mai aproape de far, după cum îți vor permite apele.

Kullen plecă ușor capul, ducându-și pumnul strâns în dreptul inimii.

— Pune-o pe Ryber să stea cu ochiul pe ocean, continuă Merik. De cum scap pasagerul de călugări, întetesc vântul. După care aduci pasagerul aici. Cum pune piciorul pe punte, le dai ordin vâsleșilor și Vrajitorilor Fluxului să ridice pânzele.

Merik nu așteptă răspuns și porni spre bastion. În spatele lui, Vrăjitorii Fluxului și Kullen își reluară cântecele marinărești. Vântul și curenții se întetiră încă o dată.

Merik se sprijini de balustrada care-i venea până la talie, pufnind cu toată puterea din piept. Apoi dădu cu putere aerul afară și inspiră încă o dată din adâncul plămânilor.

Aerul formă o spirală în jurul picioarelor lui, iar magia îl purtă înainte. Curenții de aer prinseră viteză și putere.

Merik își luă zborul.

Ochii îi lăcrimau. Vântul sărat îi intra cu forța pe nas și pe gât. Durerea din inimă îi răzbătea până în țeastă.

În acea fracțiune de secundă când toată vântvraja lui se concentra în vârtejul de sub el – când țâșnea prin aer ca un pescăruș prin valuri –, era invincibil. O ființă a bucuriei, a tăriei și a puterii.

Urmă apoi picajul din înălțimi. Se lăsă la suprafața apei, conservându-și energia, hrănindu-se din curenții naturali ai aerului, căci puterile îi erau limitate, iar magia îi pierdea repede. Nu putea să zboare multă vreme.

Farul apărea mai aproape. Și mai aproape. Apa nu era adâncă, iar valurile aveau creste înspumate.

Ajunse suficient de aproape cât să vadă două fete apărând deodată pe partea aceea. Săriră niște trepte pe care Merik nu le văzuse să fie acolo.

Una dintre ele era îmbrăcată în negru și avea un pumnal.

Cealaltă era în alb-argintiu...

O fată pe care Merik ar fi recunoscut-o într-o clipită, chiar și de la depărtare. Chiar și cu fusta ferfeniță. Avu timp exact cât să-l blesteme în gând pe Noden cu tronul Lui de corali cu tot înainte să se concentreze pe o aterizare cât mai lină...

Și pe gândul de a zdrobi orice călugăr păcătos care îndrăznește să se apropie de pasagerul lui.

Făcându-se voia Domniței Destinului, Aeduan era singurul carawen care nu găsise un cal. Magia lui îi conduse pe el și pe ceilalți caraweni la periferia orașului Veñaza. Acolo, la o răscruce cu hanuri, văzuse că Vrăjitoarea Adevărului o luase înainte. Aeduan făcu un singur gest, chemându-i din deget, iar cei patru călugări se adunară în formație și atunci începu adevărata urmărire sau cel puțin asta se întâmplase cu ceilalți caraweni care găsiseră ușor cum să „împrumute” cai de la primele două hanuri.

Aeduan făcuse rost în cele din urmă de o iapă bălțată în fața unei taverne, era deja cu cinci minute în urma celorlalți. Din fericire, era un bun călăreț, iar iapa prinsese încredere în el. Așa i se întâmpla cu toți caii.

Galopa repejor pe drumul de coastă, săgețile din piept stânjenindu-l. Erau ghimpate și, dacă le-ar fi scos, n-ar fi făcut decât să-și sfâșie și mai mult pielea, apoi s-ar fi vindecat automat. O risipă de energie care i-ar fi prins mai bine în urmărirea asta.

Prinse din urmă o căruță mergând spre nord cu o viteză de-i clănțăneau roțile. Mirosea vag a Vrăjitoare a Adevărului și Aeduan zări o pătură sub lujerele de floarea-soarelui.

Buzele i se strânseseră într-un rânjel mulțumit. Era o pătură din fibră de salamandă, iar dacă fata ar fi rămas în continuare sub pătură, poate că el nu i-ar mai fi prins nicicând mirosul.

Greșeala ei.

Curând Aeduan trecu de căruță și de căruțașul ei speriat și câteva minute, nimic în jur, doar el și iapa, gonind cu o viteză nebunească.

Apoi se ivi un turn în zare, un punct negru pe cerul nopții. Nu l-ar fi văzut, dacă n-ar fi fost cele patru siluete albe de lângă ruinele de piatră sau caii fără călăreți ce galopau înspre el.

Tocmai când se îndrepta spre valuri, iapa lui se convinse că ceilalți cai aveau o idee mai bună. Așa că renunță la ea. Împroșcând

apa, cizmele lui izbiră apa, iar el porni într-un sprint.

Era însă abia la jumătatea drumului până la far, când ceilalți călugări îi dăduseră deja ocol, dispărând din raza lui de vedere. Peste câteva clipe, o siluetă coborî din înaltul cerului: un Vrajitor al Aerului.

Aeduan ocoli și el turnul... când îl prinse un vânt puternic. Abia reuși să se apuce de niște bolovani înainte ca doi călugări să fie azvârliti pe lângă el într-o tornadă de aer și apă. Douăzeci de pași, cincizeci... Se prăbușiră fără vlagă pe plajă și probabil că nu aveau să se ridice prea curând.

Când vântul se domoli, învolburându-se pe deasupra valurilor mici, Aeduan se puse pe picioare și porni în fugă spre un șir de trepte. Mirosul Vrajitoarei Adevărului urcase și așa avea să facă și Aeduan.

Dar nu apucă să urce decât un set de trepte pline cu scoici de pe scara în spirală, când doi călugări i se împleticiră în cale. Îl apucă de mantie pe primul:

— Ce e?

Călugărul tresări, ca și cum s-ar fi trezit din transă.

— Le-am văzut. Trebuie să ne retragem.

— Poftim? Aeduan se dădu înapoi. Dar e cu neputință...

— Cahr Awen, stărui călugărul.

Apoi scoase un urlat care-l dezechilibră pe Aeduan, pe deasupra zgomotului vântului și a valurilor:

— Retragerea!

Călugărul își smuci mantia din strânsoarea lui Aeduan și coborî restul treptelor.

Aeduan privi îngrozit cum al doilea călugăr îl urmează.

— Netoșilor! mârâi Aeduan. Netoșilor!

Urcă în salturi cele câteva trepte rămase, ajunse la ultimul etaj... și încremeni.

Acolo se afla fata nomatsi, îmbrăcată în negru și bine înfiptă pe poziții. Avea un pumnal ce se arcuia în sus într-un șuvoi de metal

argintiu, în vreme ce rochia neagră de Vrăjitoare a Firului îi flutura... Iar lângă ea, înaltă, în rochia ei albă, stătea Safiya, cu o furcă ce se rotea într-o învălmășeală de fier negru, fustele albe și scurtate atârându-i în jos.

Era cercul mișcării perfecte. Cel aducător de lumină și dătător de întuneric, cel care creează lumi și pune capăt umbrelor. Cel al inițierii și al finalizării.

Era simbolul Cahr Awen.

Cahr Awen.

Într-o zecime înghețată de răsuflare, când toate imaginile din creierul lui urlau după spațiu, Aeduan își îngădui să se întrebe dacă e posibil – dacă aceste două fete ale razei de lună și razei de soare pot să fie perechea mitică pe care mănăstirea lui o protejase odată.

Dar fetele se dădură la o parte, iar în spate apăru un Vrăjitor al Vântului. Bărbatul, în uniforma marinei nubrevnane, stătea aplecat, ca și cum ar fi fost prea sfârșit ca să mai poată lupta. Fața îi era ascunsă în umbră, degetele îndoite, iar vântul se aduna ușor înspre el.

Aeduan se ocări pe sine. Firește că fetele astea arătau de parcă ar fi fost Cahr Awen, cu toți curenții ăia de aer învârtindu-se în jurul lor.

— Dă-te înapoi! țipă Vrăjitoarea Adevărului. Nu mișca!

— Sau...? mormăi Aeduan.

Ridică piciorul ca să facă un pas înainte. Însă fata nomatsi chiar îi dădu și răspunsul:

— ...sau o să te decapităm, Vrăjitor al Sângelui.

— Noroc cu asta.

Făcu pasul în față, iar Safiya țâșni spre el, cu furca la înaintare.

— Pleacă de lângă noi...

Vocea i se pierdu când Aeduan puse stăpânire pe sângele ei.

Era arma lui secretă. Folosea manipularea sângelui doar în situațiile cele mai *disperate*. Trebuia să izoleze componentele sângelui Safiiei – lanțurile muntoase de păpădii, versanții de

nămeți de zăpadă –, după care să le fixeze la loc. Era o muncă istovitoare, care necesita și mai multă energie și concentrare decât sprintul lui de mare intensitate. Aeduan nu putea să-și mențină controlul timp îndelungat.

Corpul Safiyei era țeapăn, cu furca întinsă înainte ca o sabie. Părea prinsă în timp. Nici ochii nu și-i mișca.

Într-o explozie de viteză, Aeduan se repezi înspre Safiya. Dar când ajunse în dreptul ei – tocmai când se aplecă să o pună pe umerii lui – Vrăjitorul Vântului intră în acțiune.

Brațele-i țâșniră în sus, iar el și Safiya zburară ca o săgeată din turn, duși de o rafală de vânt. Aceasta îl azvârli pe Aeduan înapoi, împingându-l spre marginea turnului.

Aeduan pierdu controlul asupra sângelui Safiyei.

Se lansă într-un sprint. Safiya era acum la trei metri înălțime, zburând înapoi, tot o răsucire de mâini, picioare și fuste. Țipă pe deasupra vântului.

— Iseult! Iseult!

Dacă ar fi luat-o la fugă, Aeduan ar fi putut sări în vârtejul de aer al Vrăjitorului Vântului...

Un trup se izbi de el, care căzu într-o parte, abia rostogolindu-se înainte ca fata nomatsi să-l pună la pământ.

Însă Aeduan deja se învârtea, căutând să înșface cu degetele orice încheietură sau gleznă ar fi putut rupe, sângevrăja lui disperată să prindă orice sânge pe care l-ar fi putut înhăța.

Dar, pe când degetele lui Aeduan nu prindeau decât aer, nici sângevrăja lui nu avu mai mult noroc – fata fugise deja de lângă el, repezindu-se la marginea turnului.

Avea să sară. Aeduan știa că avea să sară.

Așa că se ridică în picioare și țâșni spre Iseult.

Ea ajunse la marginea farului. Sări.

Aeduan ajunse și el la margine. Sări.

Erau în cădere. Împreună. Atât de aproape unul de celălalt, încât Aeduan putea s-o apuce dacă voia.

Dar ea parcă ar fi știut. Parcă ar fi plănuit totul.

În toiul căderii, care nu durase mai mult de o jumătate de secundă, ea se întoarse spre el. Picioarele ei se împleticiră printre ale lui, răsucindu-le trupurile...

El lovi nisipul cu spatele. Atât de tare, încât lumea i se întunecă. În depărtare, o simți pe fată căzând peste el. Capetele săgeților se înfipseră și mai adânc. Îi zdrobiră coastele, plămâni. Durerea era pretutindeni. Organele lui erau distruse toate.

Și era sigur că își rupsese și coloana.

Asta era o premieră.

Apoi valurile îi acoperiră pielea. Trecu un timp cât o răsuflare. Se gândi că poate scăpa cu viață...

Până când simți o explozie neagră în piept.

Întrecu toate celelalte dureri, iar ochii i se deschiseră larg. Plăseaua pumnalului îi ieșea din inimă. Mantia și tunica îi erau prea îmbibate ca să se mai vadă sângele curgând în afară, dar știa că era acolo. Pulsând mai iute decât ar fi putut magia lui să-l controleze.

Totuși, nu putea scoate pumnalul. Nu putea face nimic, fiindcă nu se putea mișca. Spinarea îi era sigur frântă.

Aeduan își ridică privirea, lumea apărându-i lichidă și încețoșată... modelându-se apoi într-un chip.

Un chip al umbrelor și al razelor de lună, la doar un picior depărtare de al lui. Buzele fetei tremurau cu fiecare răsuflare gâfâită. Părul îi zbura în vânt – un vânt natural, își dădu el seama –, iar coapsele îi fremătau deasupra coastelor lui rupte.

Nu vedea pe nimeni altcineva, nu auzea pe nimeni altcineva. Din câte știa el, ei doi erau singurii rămași în viață după această bătălie.

Din toată lumea.

Privirea îi căzu apoi pe Piatra Durerii atârnată la gâtul fetei. Strălucirea ei rozalie pălea, se dusesse aproape de tot, iar el vedea din suferința de pe chipul ei că e rănită. Grav.

Dar tot reuși să desprindă cuțitul de la cingătoarea lui Aeduan. Tot reuși să i-l ducă la gât și să i-l țină acolo.

Lama tremura pe pielea lui.

Îl înjunghiasse în inimă cu propriul lui pumnal, iar acum urma să-l decapiteze.

Pumnalul însă rămase pe loc; Iseult se chirci, iar Piatra Durerii luci într-un roz-pal... înainte să se stingă complet.

Un geamăt izbucni de pe buzele ei. Aproape că se prăbuși peste el, iar Aeduan îi zări rana din brațul drept. Cârpe de in cu pete de sânge. Un sânge pe care ar fi trebuit să-l poată mirosi.

— Nu... ai... niciun... miros, îngăimă el. Își simțea propriul sânge țâșnindu-i printre dinți, scurgându-se de o parte și de alta a gurii. Nu-ți pot mirosi... sângele.

Ea nu răspunse. Nu se putea concentra decât la a ține cuțitul nemișcat.

— De ce... nu te pot mirosi? Spune-mi...

Aeduan nu era sigur de ce anume voia să știe. Dacă ea îi reteza capul, murea. Era singura rană pe care un Vrajitor al Sângelui nu o putea vindeca. Și totuși, nu se putea abține să n-o întrebe:

— De ce...

Odată cu aceste cuvinte țâșni și sângele, împrăștiind lama de oțel a cuțitului. O picătură ateriză pe obrazul ei.

— De ce... nu pot...

Ea îi luă lama de la gât. Nu cu blândețe – îi intră în piele, tăindu-l, prea epuizată ca să-l mai poată ridica.

Inima lui străpunsă bătu cu putere. Era o senzație ciudată de ușurare și confuzie, care se ridica odată cu sângele ce i se aduna în gură. Nu avea de gând să-l omoare. Iar el habar nu avea de ce.

— Fă-o! spuse el răgușit.

— Nu.

Ea scutură din cap, cu o mișcare smucită. Apoi o rafală de vânt – încărcată și nenaturală – suflă peste ei. Îi luă părul de pe față, iar Aeduan se chinui să bage de seamă fiecare detaliu.

Poate că nu-i putea mirosi sângele, dar avea să-i țină minte chipul. Avea să-i țină minte gura rotundă, care nu se potrivea prea

bine cu bărbia ascuțită. Avea să țină minte nasul cârn și pistruii șterși. Ochii ei alungiți, ca de pisică. Genele ei scurte. Și gura ei îngustată.

— Am să te urmăresc, zise răgușit.

— Știu.

Fata azvârli cuțitul în nisip și se împinse în pieptul lui ca să se ridice în picioare. Îi trosniră coastele, iar stomacul îi plescăi. Nu era ușoară, iar el avea organele terci.

— Am să te ucid, continuă el.

— Nu.

Ochii ei se îngustară. Se împinse și mai sus, razele lunii scaldându-o în lumina lor.

— E-e-eu... își șterse gura. Eu nu prea cred.

Părea să-și fi adunat toată concentrarea să rostească aceste cuvinte, iar degetele i se încleștară încă o dată pe pumnal, cu o umbră de frustrare.

Împinse lama și mai adânc în inima lui Aeduan.

În ciuda dorinței lui cele mai disperate, în ciuda instinctului care-l îndemna stăruitor să rămână alert, pleoapele îi căzură o jumătate de răsuflare chinuitor de lungă. Un geamăt i se furișă pe limbă.

În clipa aceea greutatea corpului său dispăru. Pașii plesneau apa, îndepărtându-se de el.

Când deschise în sfârșit ochii, nu văzu nici urmă de fată, nu că ar fi putut întoarce capul să se uite în jur.

Atunci îl izbi de un val și se scufundă în spuma mării.

Vântul îi vuia pe la urechi lui Safi în timp ce zbura. Ochii îi lăcrimau, fustele i se învolutau și începu imediat să țipe la prințul Merik s-o ducă înapoi. Dar el n-o auzea.

Jos, oceanul apărea încețoșat, lucitor și tremurător și se gândi că, totuși, ar putea să se bucure de asta – la urma urmei, *zbura*.

Dar nu putea să se bucure. Nu putea să se gândească decât la Iseult, pe care o lăsase în urmă.

Din cotloanele minții îi ieșeau forfotind alte gânduri mai presante: cum ar fi de ce o răpise prințul Merik pe Safi de la far. Sau cum ajunsese acolo fix la țanc.

Safi se îndrepta iute spre o navă nubrevnană de război, ascuțită la prova, *asta* fiind sursa tuturor îngrijorărilor ei.

Vâslele se roteau, marinari în albastru alergau de colo-colo, iar un bubuit de tobe răsună până la urechile lui Safi. Tocmai când credea că avea să se izbească de puntea principală și să-și rupă toate oasele, ritmul încetini. Și fu lăsată cu blândețe jos.

Din două răsuflări, Safi își recăpătă echilibrul și se puse pe picioare. O răsuflare mai târziu, și își aținti privirea asupra prințului Merik. Acesta aproape ajunsese deja pe puntea superioară, când ea îl trase atât de tare de cămașă, că aproape i-o sfâșie:

— *Du-mă înapoi!*

El nu i se împotrivi, ci arătă cu degetul spre țarm.

— Secundul meu o are în grijă pe prietena ta.

Safi se uită în direcția în care arătă el cu degetul. Îl văzu pe bărbatul înalt și blond concentrându-se asupra unei siluete ce părea să zboare spre ei.

Iseult.

Însă Sora de Fir a lui Safi era fără cunoștință. Repezindu-se spre secund, strigă după un vindecător, un medic sau *oricine* altcineva care s-o ajute.

Secundul o lăasă pe Iseult pe puntea superioară cu ajutorul puterilor lui magice, iar Safi veni numaidecât lângă ea. Îi așeză capul în poala ei și-și apăsă degetele de gâtul fetei, rugându-se să-i simtă pulsul... Da, era. Slab, dar era.

Chiar și așa, în lumina strălucitoare a lunii, n-avea cum să nu vadă pata roșie crescândă de pe brațul lui Iseult sau Piatra Durerii stinsă de la gâtul ei.

Cu colțul ochiului, Safi percepă o mișcare. Prințul, secundul și ceilalți marinari se strângeau în jurul lor. Apoi văzu o străfulgerare albă și se auzi vocea unei femei strigând:

— Aduceți-mi trusa!

Safi se întoarse ca să vadă o călugăriță carawenă apropiindu-se de ele cu pași mari, urcând treptele ce duceau sub punte.

— Pleacă de lângă fată! îi ordonă femeia.

Dar Safi nu se clinti. După ce fusese vânată de caraweni, nu avea de gând să-l mai lase pe *vreunul* să vină atât de aproape. Dacă cei patru călugări erau în cârdășie cu Vrajitorul Sângelui, probabil că la fel era și cu aceasta.

Femeia avea părul argintiu, dar nici în lumina lunii care-i aluneca pe piele nu părea să fie mai bătrână decât Mathew sau decât Habim – și scoase lama din teacă cu ușurința unei luptătoare la fel de pricepute.

— Dă-te înapoi.

— Ca să termini tu ce-au început ceilalți călugări? Nu, mulțumesc.

Cu o singură mișcare fulgerătoare, Safi scoase un pumnal de la cingătoarea secundului și îl îndreptă spre călugărița carawenă... care se feri cu măiestrie de atacul ei, după care o ținui în loc cu lama cușitului ei.

— S-o oprească cineva! țipă călugărița.

Și, uite-așa, Safi rămase fără aer.

Încercă să-și umfle plămânii, să-și strângă stomacul, orice, ca să-și recapete suflul, dar nimic.

Cu o lovitură ușoară, călugărița azvârli cât colo pumnalul lui Safi. Lama căzu cu zgomot pe dușumeaua din lemn, iar Safi simți că se sufocă. Văzu stele în fața ochilor. Secundul era un foarte puternic Vrajitor al Aerului – el îi nenorocea plămânii.

În momentul acela, genunchii ei cedară, iar lumea deveni un vârtej de întuneric. Merik se apropie de ea, cu o expresie gravă pe chip, dar nu de neîndurare.

— Evrane nu vrea să-i facă niciun rău prietenei tale. E călugăriță vindecătoare, domna mea. O *Vrăjitoare a Apei* vindecătoare.

Safi își strânse și mai mult mâinile în jurul gâtului, neputând să vorbească. *Să respire.*

— Dacă promiți că te porți frumos, continuă el, Kullen o să-ți înapoieze aerul. Poți să-mi promiți?

Ea încuviință și dădu din cap cu disperare, dar era deja prea târziu. Nu mai rezista fără aer și întunericul o cuprinse.

Se trezi cu limba umflată și lipicioasă. De deasupra se auzeau pași, apa plescăia pe lemnul scârțâind, iar mirosul de sare și smoală îi inunda nările. Câteva clipe putu să deslușească doar o cameră întunecată, străbătută de o rază de soare firavă ce pătrundea prin fereastra din stânga. Uitându-se prin încăpere, Safi o văzu pe Iseult întinsă pe un pat din scânduri, îngust și înțepenit în peretele din colțul opus. Era cu ochii închiși și respira cu greutate.

Safi se strădui să se ridice, se împiedică de un al doilea pat și aproape că se prăbuși din pricina sângelui ce-i împăienjenea vederea.

— Iseult?

Se prăbuși la podea lângă Sora ei de Fir. Broboane de sudoare i se prelingeau pe față lui Iseult, pielea fiindu-i și mai cenușie decât cenușiul obișnuit, iar când Safi îi puse blând mâna pe frunte, pielea îi fierbea.

O singură dată o mai văzuse pe Iseult rănită în halul ăsta – când își rupsesse fluierul piciorului –, însă acum rana era mult mai gravă. Acum nu-i mai aveau pe Mathew și Habim să le ajute. Erau singure.

Absolut *singure* pe o corabie străină, fără nimeni care să le fie alături.

Și nimic din toate astea nu avea niciun sens. Iseult spusese cum că fusese străpunsă de o săgeată, dar *cum*, unde și de ce, Safi nu avea nici cea mai vagă idee.

Clanța de fier a ușii se răsuci în sus. Safi încremeni – întreaga lume încremeni. Atunci intră călugărița în alb. Ușor, ca și cum s-ar fi aflat față în față cu un animal sălbatic, își îndreptă mâna în direcția ei. Pielea arsă de soare avea semnul unui triunghi cu susul în jos, semnul apei, și un cerc, care arăta că e pricepută la mânuirea fluidelor corpului. Își fixă ochii și magia asupra femeii și cu cât o privea mai mult, cu atât vedea că inima vindecătoarei e sinceră.

Dar tot nu putea să se încreadă cu totul în... cum o numise prințul? *Evrane*. Fusese păcălită de prea multe ori în ultima vreme. Deocamdată, avea s-o urmărească pe călugărița la lucru, folosindu-se de prilej ca să strângă cât mai multe informații despre ea.

Safi se ridică în picioare și se îndepărtă de lângă Iseult, cu mâinile ridicate în semn de supunere.

— Nu mă bag. Vreau doar să mă asigur că o s-o vindeci.

— O să se străduiască din răputeri, răspunse o voce nouă.

Merik apără în prag, în timp ce călugărița se apropie încet de Iseult.

Safi îi zâmbi prințului, dezgolindu-și dinții plictisită și *neamenințătoare*.

— Chiar mă întrebam când o să apari, prințe. Ai putea să-mi spui unde ne aflăm?

— Suntem în partea de vest a Mării Jadansi. Ești la bord de patru ore.

Păși cu grijă până în mijloc, ca și cum nu era atât de neghiob încât să-i dea crezare purtării lui Safi. Era într-o haină simplă de marinar, cu o cămașă curată și o pereche de pantaloni bufanți, iar Safi își dădu brusc seama ce murdară e. Rochia îi era ferfeniță, pătată și lăsa la iveală prea mult din coapsele pline de noroi.

Apoi, mai iute și făcând mai puțin zgomot decât s-ar fi așteptat ea vreodată, Merik se apropie, îi prinse mâinile la spate și îi apasă ceva rece pe gât. Mirosul de lemn de santal și lămâie îi inundă nările.

Dar nu dădu înapoi. Doar își înclină capul într-o parte și rosti:

— Știi că ai pumnalul încă în teacă?

— Dar tu știi că te pot ucide chiar și așa?

Răsuflarea lui îi gâdila urechea.

— Acum spune-mi, domna mea, ești căutată de autoritățile din vreo țară?

Ochii ei se îngustară. Merik fusese la bal. Auzise vestea logodnei... sau nu? Nu-l zărise prin mulțime, prin urmare poate că plecase de la bal înaintea declarației lui Henrick.

Safi apelă la forța magică să-i dea vreun indiciu despre adevăra fire a lui Merik. Puterea o inundă imediat, acaparatoare și caldă totodată. O contradicție între minciună și adevăr, ca și cum Merik ar fi dat-o pe Safi pe mâna împăratului Henrick, dacă ar fi avut ocazia... Sau nu.

Nu putea să riște. Totuși, înainte să spună ceva, Merik îi apăsă pumnalul și mai adânc în carne.

— Am de apărât un echipaj și un întreg popor. Viața ta nu valorează nimic în comparație cu asta. Așa că nu încerca să mă minți. Ești căutată sau nu?

Safi șovăi, cumpănind dacă *într-adevăr* îi pune în primejdie flota. Unchiul Eron îi înscenase fuga astfel încât să pară o răpire, atât reușise să-i zică Mathew. Totuși, din câte putea să știe, era cu neputință ca împăratul Henrick să afle unde fusese dusă Safi.

Așa că ridică bărbia, etalându-și și mai mult gâtul.

— Strategia ta lasă de dorit, prințe, căci, dacă *sunt* oameni pe urmele mele, nu am nici cea mai mică intenție să-ți spun.

— Atunci, cred că trebuie să te omor.

— Omoară-mă! îl provocă ea. Taie-mi gâtul cu pumnalul din teacă. Mi-ar plăcea să văd cum ai putea.

Expresia lui rămase însă neschimbată. La fel și poziția

pumnalului.

— Mai întâi zi-mi de ce erau carawenii pe urmele tale.

Umerii călugăriței se încordară, atrăgând privirea lui Safi pe spatele ei acoperit în alb.

— Habar n-am, dar ar trebui s-o întrebi pe călugărița de-acolo. Pare să știe.

— Nu știe, răspunse el, cu o voce ascutită de nerăbdare. Și ai face bine să i te adresezi cuviincios! Dumneaei este călugărița Evrane, sora regelui Serafin al Nubrevnei.

Ei bine, *asta* era o informație folositoare.

— Așa, deci... Călugărița Evrane e sora regelui, chibzui ea, iar regele e tatăl *tău*, prin urmare, călugărița Evrane trebuie să-ți fie mătușă. Ce drăguț!

— Sunt surprins, spuse Merik, că ți-a luat atâta să-ți dai seama. Chiar și o domna din Cartorra ar trebui să fie bine educată.

— Nu mi-a păsat niciodată prea mult de educația mea, i-o întoarce ea, iar el pufni.

Era un pufnit de răs care păru să-l ia prin surprindere și chiar să-l enerveze, căci numaidecât își stăpâni pornirea și scoase pumnalul din teacă.

Safi își trosni maxilarul și-și îndreptă umerii.

— Asta da confruntare amuzantă! O repetăm și mâine?

El n-o luă în seamă și cu mâna liberă scoase o cârpă cu care începu să șteargă teaca gravată.

— Pe corabia asta cuvântul meu e lege, domna mea. Pricepi? Titlul tău n-are nicio însemnătate aici.

Ea încuviință din cap și se strădui să nu dea ochii peste cap.

— Dar sunt dispus să-ți propun un târg. N-am să te pun în lanțuri, dacă îmi promiți că n-ai să te mai porți ca un câine neîmblânzit, ci ca o domna ce se presupune că ești.

— Dar, prințe... își coborî ea pleoapele într-o timidă încercare de a clipi. Titlul meu nu are nicio însemnătate aici.

— O să iau asta drept un „nu”.

Merik se întoarce ca și cum ar fi dat să plece.

— S-a făcut, scuipă Safi cuvintele, văzând că e momentul să încheie. *Batem palma*, prințe. Dar, ca să știi, e o pisică.

— Ce e cu pisica? se încruntă el.

— Dacă e să fiu un animal neîmblânzit, aş prefera să fie o pisică. Safi își dezgoli dinții. Sau un *leu de munte*, dintre cei care mănâncă pești nubrevnani.

— Hm... Merik își duse degetul la bărbie. Nu cred că am auzit vreodată de așa o lighioană.

— Atunci, presupun că eu voi fi prima.

Ea îl expedie cu un gest din mână, înainte să se arunce din nou la căpătâiul lui Iseult. Dar Evrane ridică mâna ca s-o oprească.

— Ești prea murdară ca să fii aici, domna.

Vocea îi era răgușită, dar nu neprietenoasă.

— Dacă într-adevăr vrei să-ți ajuți prietena, continuă ea, te vei duce să te cureți. Merik, te ocupi tu?

Îi aruncă o privire nepotului ei, care se îndrepta deja spre ușă.

— E amiral Nihar, o corectă prințul. Cel puțin, cât suntem pe mare, mătușă Evrane.

— Chiar așa? întrebă călugărița calm. În cazul ăsta, e *călugărița Evrane*. Cel puțin, cât suntem pe mare.

Safi nu avu timp decât să observe expresia acră a prințului înainte să închidă ușa, iar ea să se strecoare după el.

Să urce scările până pe puntea superioară s-a dovedit o treabă mai grea decât anticipase, căci o durea peste tot și soarele de dimineață ataca fără oprire. Bombănind și frecându-se la ochi, se împiedică pe puntea curățată lună. Își simțea picioarele amorțite de atâta stat și, ori de câte ori credea că s-a înțepenit bine în dușumea, corabia gema și se înclina în partea opusă.

Prințul era chiar înaintea ei, adâncit în conversație cu secundul Kullen, așa că Safi își puse mâna streășină la ochi. *Cercetează-ți terenul*. Nu era mult de văzut dincolo de valurile învolburate –

numai la est marea era despărțită de cerul nesfârșit printr-o fâșie de uscat stâncos.

Se plimba printre marinari. Aceștia frecau podelele, strângeau velatura, ridicau și trăgeau – toate în zbieretele răgușite ale unui bătrân șchiop. Deși unii se opreau să-l salute pe prinț, nu *toți* se întrerupeau din lucru. Unul anume îi atrase atenția, vraja ei tresărind la vederea lui – ca și cum ar fi vrut să-i spună că nu e de încredere. Că e trădător.

— Javră iubitoare de 'matsi! îi șuieră printre dinți bărbatul când Safi trecu pe lângă el.

Ea îi aruncă un rânjet, asigurându-se că-i ține minte chipul cu bărbia pătrătoasă.

În curând dădu peste cârma navei (numără treizeci de pași) și pătrunse în umbra primitoare de la pupa. Merik deschise o ușă, murmurându-i ceva lui Kullen. După care secundul îl salută și se întoarse de unde venise, vocea lui ridicându-i-se surprinzător de feroce.

— Ți-am zis eu că poți să tragi un pui de somn, Leeri? Nu dormi până nu mori!

Cu urechile țiindu-i din pricina urletelor lui Kullen și cu ochii înțețoșați de la soarele pe care nu-l mai văzuse demult, Safi se opri în pragul ușii până când încăperea prinse contur.

Era o cabină elegantă și câtuși de puțin cum și-ar fi închipuit pentru un bărbat aspru ca Merik. De fapt, el părea de-a dreptul rigid și nelalocul lui în timp ce aștepta lângă o masă frumos sculptată, cu scaune cu spătar înalt.

— Închide ușa! îi ordonă el.

Safi făcu întocmai, însă își încordă mușchii. Deși dansase și se luptase lângă bărbatul ăsta, nu însemna că are încredere să rămână singură cu el într-o cameră.

Fals, o contrazise magia ei, un sentiment de calm învăluind-o. Merik nu e un pericol.

Se relaxă... însă doar puțin. Poate că nu voia să-i facă rău fizic,

dar tot nu știa încă dacă îi e aliat sau dușman.

El arată în dorul lelii către capătul cabinei.

— Ai acolo apă să te speli și o uniformă pentru tine.

Ea se uită acolo și văzu o colecție de săbii strălucitoare pe perete. *Sub* ele erau un butoiș și niște prosoape albe așezate pe un pat jos.

Nu-i păsa de astea, ea săbiile le găsea interesante. Erau legate, și totuși le puteai dezlega ușor. Însă numai la nevoie, desigur.

Merik păru să-i interpreteze greșit privirea, căci expresia i se îmblânzi.

— Mătușă mea e un bun vindecător. O s-o ajute pe Sora ta de Fir.

Adevărat.

— Dar cum rămâne cu tine, prințe? O omori pe Iseult pentru că e o nomatsi?

El deschise gura șocat. Dezgustat.

— Dacă i-aș fi urât pe nomatsi, aș fi ucis-o pe loc.

— Dar oamenii tăi? stăruie Safi. *Ei* o să-i facă rău?

— Ei îmi urmează ordinele, răspunse el.

Însă ei nu-i plăcu faptul că magia îi tresări auzindu-i cuvintele. Ca și cum n-ar fi fost *chiar* adevărate. Începu să bată din picior. Din piciorul ei *desculț*.

— Primesc și pantofi noi?

— N-am găsit nimic care să-ți vină bine.

Merik își netezi cămașa, bumbacul întinzându-se pe piept.

— Pentru moment, o să mergi desculță. Crezi că supraviețuiești? o întreabă.

— Da.

Habim stăruise ca Safi să-și întărească picioarele în fel și chip. *Nu știi niciodată în ce condiții te trezești, îi zicea mereu. Pantofii sunt un lux, nu o necesitate.* Cel puțin o dată pe lună, insista ca Safi și Iseult să umble desculțe o zi întreagă, iar ele se aleseseră cu atâtea bătăături cât să pășească pe cărbuni încinși. Sau... cel puțin pe nisip *foarte* fierbinte.

Merik mormăi ceva, aproape cu recunoștință, și îi făcu semn lui

Safi să i se alăture la masă. Ea veni, dar se asigură că ocupă locul din capătul opus. Cel de la o aruncătură de băț de săbii – doar în cazul în care lumea ar fi luat-o pe țâța vacii (cum făcea în ultima vreme), iar ea trebuia să se lupte cu întreaga corabie.

— *Jana* e aici.

Merik puse pe hartă macheta cât o monedă. Ca un magnet pe o tablă de magnetită, corabia alunecă pe hârtie, oprindu-se într-un loc din apropierea coastei de est a îngusteii Mări Jadansi.

— Acolo mergem noi.

Merik răsuci din degete – degete grațioase, deși aspre –, iar în pânzele corăbiei în miniatură suflă o boare ușoară. Vasul glisă pe hârtie, lăsând în urmă o altă corăbioară, înainte să se oprească în dreptul unui șir de insule.

— În Țara Celor o Sută de Insule e un oraș numit Lejna, iar eu am fost însărcinat să te duc acolo. Ar trebui să ajungem mâine.

— Țara Celor o Sută de Insule, repetă Safi încetișor. Și ce să fac eu, odată ajunsă acolo?

— Nu mi s-a zis decât să te las. N-am idee de ce, de vreme ce e un oraș părăsit, dar răsplata e mult prea generoasă ca să-i dau cu piciorul: un acord comercial cu familia Hasstrel.

Ea își ridică foarte sus sprâncenele.

— Ești conștient că domeniul nostru e deținut de Coroană, că fermierii noștri sunt lihniiți și că nu mai avem niciun ban?

— Orice contract, spuse Merik cu gura încleștată, e mai bun decât ce are acum Nubrevna. Dacă pot face negoț fie și cu un singur domeniu din Cartorra, am să primesc.

Safi încuviință din cap absentă, fără să-l mai asculte. Când pomenise cuvântul *contract*, ochii lui căzuseră pe un sul rulat de la capătul mesei. Dar, înainte ca ea să întrebe ce e cu el, simți o strângere în stomac.

— Ce spui de niște mâncare, prințe?

— N-ai mâncat suficient la bal? replică el cu un zâmbet larg.

Dar Safi nu putu să-i întoarcă zâmbetul. Balul și dansul

nubrevnan parcă fuseseră într-o altă viață.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, zâmbetul lui Merik păli și el. Începu să se joace cu gulerul cămășii.

— Nu știam că e vorba de tine, domna. Dacă aș fi știut la bal că tu urma să fii pasagera...

Ridică din umeri, mintea zburându-i în urmă. Gândurile i se învălmășeau și le rostea cu voce tare.

— Presupun că te-aș fi luat atunci pe *Jana* și asta ne-ar fi scutit pe amândoi de timpul pierdut și de belele, îi spuse. Dar numele tău n-a fost trecut pe contractul meu cuvântvrăjit decât după ce-am plecat de la petrecere. Și nici atunci nu mi-am dat seama că *tu* erai domna fon Hasstrel.

Ea dădu din cap, deloc surprinsă. Eron avusese nevoie de ea la petrecere pe post de mână dreaptă care distrage atenția, iar planul lui ar fi eșuat, dacă Merik ar fi luat-o cu el prea devreme.

Mai important, Merik n-ar fi fost niciodată de acord s-o ducă pe Safi, dacă ar fi știut cu cine avea să sfârșească logodită.

Se lăsă tăcere, întreruptă doar de scârțâitul lemnului și de zbieretele marinarilor. Merik își îndreptă atenția spre hărți și ea nu rezistă ispitei de a-l studia.

Era cam de vârsta lui Leopold, dar părea mult mai mare. Umerii îi erau lați și înalți, mușchii antrenați, iar pielea, arsă de soare și aspră. Acum o despicătură triunghiulară îi apăruse între sprâncene, căci se încrunta des.

Merik își luă în serios atribuțiile de prinț și amiral. Safi nu avea nevoie să-și folosească magia ca să afle, iar în piept i se cuibări o teamă neașteptată. Nu voia să fie rănit de trucerile unchiului ei. Din câte știa, ea și Merik erau *amândoi* doar niște marionete. Două cărți de joc jucate împotriva voinței lor.

Regina Liliiecilor și Regele Vulpilor, își spuse ea, pierdută în visare... Apoi, mai sălbatic: *Sau poate că nici nu suntem suita de tarot, ci doar doi Nebuni.*

Merik își aranjă gulerul și aruncă o privire înspre ușă.

— Mâncarea e pe drum, domna mea, așa că du-te și spală-te. Și, de dragul amândurora, freacă bine!

Îi oferi din nou un zâmbet timid înainte să iasă iute din cabină. Ea îl urmări cum pleacă și așteaptă până închise bine ușa de la cabină...

Ușa se închise cu zgomot și, în mai puțin de o bătaie de inimă, scoase sulul și îl desfăcu.

Scris cu litere cunoscute, era exact cum i-l descriesese Merik.

Înțelegerea se face între Eron fon Hasstrel și Merik Nihar al Nubrevnei. Merik Nihar o va duce pe Safiya fon Hasstrel din orașul Veñaza, Imperiul Dalmotti, în orașul Lejna, Nubrevna. De îndată ce pasagera va ajunge teafără la al șaptelea debarcader din Lejna, vor începe negocierile în vederea unui acord comercial.

Orice negociere prevăzută pe a doua pagină a prezentului contract va fi declarată nulă dacă Merik Nihar nu va aduce pasagera în orașul Lejna, dacă pasagera varsă sânge sau moare.

Safi citi a doua pagină, care era plină de cuvinte plecticoase ca „importuri” și „valoarea pieței”. Frecă paginile între degete. Erau subțiri și alunecoase.

Cuvântorajă. Iar de vreme ce scrisul de mână era clar al lui Mathew, știa și cine făcuse vraja.

Era același gen de document ca Armistițiul de Douăzeci de Ani. De îndată ce înțelegerea era îndeplinită, Merik și unchiul Eron puteau modifica termenii contractului și negocia și de la distanțe mari.

Sări direct la sfârșitul documentului. Și acolo era același limbaj, identic de fapt cu cel de pe ultima pagină a Armistițiului.

Dacă toate părțile se învoiesc, trebuie să semneze mai jos.

Dacă vreuna dintre părți nu îndeplinește condițiile convenite, numele lui sau al ei va dispărea de pe prezentul document.

Se auzi un ciocănit în ușă.

Safi sări cât colo, apoi aranjă la loc paginile.

— Doar o clipă!

— Ți-am adus mâncare, răspunse o voce înăbușită.

Kullen. Secundul cel grosolan. Azvârli contractul pe masă, înainte să țâșnească în celălalt colț al cabinei. După ce înmuie o cârpă în apa din butoi, strigă:

— Intră!

Atunci fața ei se înăspri. Avea să coopereze cu noii aliați, dar la cea mai mică problemă – la cel mai mic *indiciu* cum că acel Kullen ar putea să-i oprească iar respirația –, Safi urma să pună piciorul în prag. Avea săbii la îndemână, iar contractul spunea că nu e voie să-i curgă nici măcar o picătură de sânge.

Merik măsura cu pași mari puntea principală a vasului *Jana*, încruntându-se în soarele arzător. S-o ducă pe Safiya fon Hasstrel la Lejna fără vreun incident avea să fie poate mai dificil decât plănuise. Ea se comporta ca atunci când se lupta, ca atunci când dansa – îi punea pe oameni la încercare, testându-le limitele.

Și nu-l ajuta deloc faptul că picioarele ei fuseseră la vedere încă de când o salvase, distrăgându-i atenția, mai palide chiar decât brațele și fața. Tocmai paloarea aceea îl tulbura. Dovadă de necontestat că ochii lui vedeau ceva menit doar privirilor unui iubit.

Oftă din toți rărunchii. Nu era înțelept s-o privească dintr-o perspectivă intimă. Când se gândea la ea sau era *lângă* ea, i se aprindea furia. Clocotea fierbinte și iute.

Încă de când i se dezlănțuise firea în sala de mese a dogelui, Merik simțise o presiune în vene, care îi accelera respirația. Îl făcea să vrea să invoce vânturi puternice și mânioase. Era aceeași mânie ca un vânt, ca aceea pe care și-o dezlănțuia cu prea mare ușurință când era copil. Nu putea să cedeze *acum* în fața ei, fie și pentru simplul motiv că ar fi semănat prea mult cu Vivian. Nestăpânit și violent.

Nu-i plăcea să fie nestăpânit. Nu-i plăceau mărele aspre. Îi plăceau ordinea, controlul și cămășile bine băgate în pantaloni. Îi plăceau valurile calme, cerurile senine și siguranța că furia lui e la kilometri depărtare.

Prin urmare, trebuia s-o evite pe Safiya cât mai mult, oricât de ușor i-ar fi smuls ea râsete și zâmbete. Și oricât l-ar fi distras picioarele ei desculțe.

Cei mai apropiați dintre marinarii lui – cei cu care fusese pe fosta lui corabie – se opriră din frecat podelele ca să-l salute. Mișcări precise și sincere din partea marinarilor pentru care băga mâna în foc.

Făcu un semn scurt din cap înainte să se uite la Vrăjitorul Fluxului de la cârmă. Acela rămăsese din primul echipaj al regelui Serafin și, ca majoritatea vechilor oameni ai regelui, Vrăjitorul Fluxului nu se lăsa prea impresionat de Merik. Dar cel puțin o cârmea pe *Jana* neabătut.

Pentru moment.

Merik privi fiecare catarg, vela și pânza. Totul părea în ordine, așa că porni spre scara ce dădea sub punte.

Cum ajunsese jos și fu în siguranță în cabina pasagerilor, își găsi mătușa făcându-și de lucru cu cercelul de opal.

— Doar ce am vorbit cu Vrăjitorul Vocii, Hermin, spuse ea încetișor. A reușit să dea de Vrăjitorul Vocii de la mănăstirea carawenilor. Se pare că acei călugări de la far primiseră ordin s-o prindă pe domna în viață, dar când au văzut-o, cei mai mulți dintre ei au dat înapoi.

— De ce? întrebă Merik, uitându-se la Iseult, care dormea.

Cum putea să se teamă cineva de ea era peste puterile lui de înțelegere. Dar, pe de altă parte, văzuse destule caravane nomatsi când era copil, prin urmare, era obișnuit cu paloarea lor mortală și cu părul negru ca smoala.

Cum mătușa nu-i răspunse la întrebare, Merik se întoarse din nou spre ea. O văzu scuturând din cap:

— Tot ce știu sigur e că unul dintre călugării caraweni se află încă pe urmele domnei. Numele lui e Aeduan și intră în slujba celui care dă mai mult.

Oftând adânc, Evrane se apropie de fereastră, mijindu-și ochii din pricina soarelui.

— Câtă vreme el e în viață, fetele sunt în primejdie, căci Aeduan e un Vrăjitor al Sângelui, Merik.

Acesta își lăsă capul pe spate.

— Există așa ceva?

Când mătușa încuviință trist din cap, gândurile îi zburară înapoi la lupta de la far. În nebunia momentului, crezuse că-și închipuise el

roșul din ochii tânărului călugăr. Felul în care călugărul o ținuse în loc pe Safiya.

Dar nu. Totul fusese adevărat. Vrăjitorul Sângelui fusese *adevărat*.

— Dar, firește, începu Merik în șoaptă, acest Vrăjitor al Sângelui nu poate să ajungă înaintea noastră la Lejna. Iar, odată ce o lăsăm acolo pe domna, călugărul nu mai e problema noastră.

Evrane își ridică sus de tot sprâncenele.

— Doar nu le-ai abandona atât de ușor pe fete în gura lupului?

— Ca să-mi protejez echipajul, așa face-o. Ca să apăr Nubrevna.

— Totuși, un echipaj întreg ar putea să înfrunte un singur om. Fie el și un Vrăjitor al Sângelui.

— Nu fără pierderi și nu pot risca viața marinarilor mei pentru două fete, oricât am avea nevoie de contract. De îndată ce domna pune piciorul pe uscat, ea și prietena ei nu mai sunt problema mea.

— Cât a trecut de când te-am văzut ultima oară? zise Evrane, obrazii înroșindu-i-se. Dacă ai impresia că tatăl tău o să te respecte mai mult pentru că te porți ca Vivia – pentru că lași la ananghie două fete fără apărare – înseamnă că poate nu meriți respectul tatălui tău.

Apoi câteva clipe se auziră doar scârțâitul scândurilor și plescăitul valurilor.

— Nu ai niciun drept, i-o retează Merik în cele din urmă, să mă compari cu Vivia. Ea își consideră echipajul hrană pentru pești; eu îl consider familia mea. Ea recurge la piraterie ca să hrănească Nubrevna; eu încerc să găsesc soluții durabile.

Merik ridică vocea din ce în ce mai tare pe măsură ce vorbea, furia aprinzându-i-se. Mai fierbinte.

— Domna fon Hasstrel reprezintă una dintre acele soluții, iar ea e *oricum*, dar nu neajutorată. Așa că o să-mi ocrotesc oamenii – *pe viață și pe moarte* – și am s-o las pe domna să se descurce singură.

Iseult se foi în somn pe saltea, iar răsuflarea lui se domoli, își ținu în frâu furia. Mătușa lui avea intenții bune și motive să încerce să-l împiedice să se poarte ca sora lui.

— Te rog, încheie el aspru, adu-ți aminte că marina nubrevnană nu transportă călugări sau nobili renegați peste ocean, iar dacă tata o să afle că te-am luat la bord... ei bine, cred că știi cum va reacționa. Nu mă face să regret decizia de a te fi luat. O voi proteja pe domna Safiya atâta vreme cât contractul nu va intra în vigoare și o voi duce la Lejna prin orice mijloace. Dar la primul semn al Vrăjitorului Sângelui, oamenii mei devin prioritari.

Evrane rămase tăcută și nemișcată o vreme, cu ochii la Merik. Scoase apoi un oftat adânc și se întoarse.

— Da, amiral Nihar. Cum ți-e voia.

Merik îi urmări spatele îndreptându-se spre pat, cu părul ei argintiu, și îngenunchind din nou lângă Iseult. Simțea dorința de a-și cere scuze, nevoia de a se asigura că Evrane înțelesese motivul alegerilor lui.

Însă Evrane se convinsese în privința familiei Nihar acum multă vreme. Relația ei cu regele Serafin nu era mai bună decât a lui Merik cu Vivian. Ci chiar mai rea.

Ieșind din cabină și întorcându-se pe punte, Merik chibzui la cea mai bună cale de a rezolva problema cu Vrăjitorul Sângelui, dacă mai era în viață. Părea că singura soluție ar fi să ajungă la Lejna în cel mai scurt timp. Prin urmare, deși ura asta, trebuia să se bazeze încă o dată pe Vrăjitorii de Flux. Firește, asta însemna că i-ar fi lăsat pe marinari cu prea puține de făcut.

Din fericire, Merik știa exact cum să le gestioneze timpul liber.

— Pe poziții! strigă el, cu mâinile căuș la gură. Toți marinarii în poziție de antrenament *acum!*

Iseult se zbătea în somn. Era prinsă în starea aceea îngrozitoare dintre vis și starea de trezie – gaura aceea în care știai că, dacă ai putea să deschizi ochii, ai fi în *viață*. Mereu cădea prizonieră acestei stări semiconștiente când era bolnavă. Când nu-și dorea decât să se trezească și să cerșească o tinctură care să-i aline gâtul inflammat sau mâncărimea provocată de vărsatul-de-vânt.

Totuși, cel mai rău era când semivisele o acaparau în timpul unui coșmar. Când știa că poate să scape de strânsoarea umbrei numai dacă...

S-ar trezi.

Un scârțâit puternic se auzi deasupra și, cu mare efort, își ridică pleoapele. Umbrele se retraseră... doar ca să fie înlocuite de durere. Fiecare fărâma din corp i se cufundă în agonie.

O femeie se materializă dinaintea ei, cu un păr argintiu și un chip familiar. *Încă visez, aiura Iseult.*

Însă femeia îi atinse brațul și simți de parcă ar fi explodat o oală cu foc. Corpul îi deveni conștient de prezența lui aici și acum.

— Tu, îngăimă ea, de ce... ești aici?

— Te vindec, răspunse calm călugărița, Firele ei strălucind într-un verde concentrat. Ai o rană de săgeată la braț...

— Nu.

Iseult bâjbâi după frumoasa mantie albă a călugăriței.

— Vreau să spun... *tu*.

Cuvintele i se învârteau... nu, camera se învârtea, iar cuvintele i se învârteau odată cu ea. Nici nu știa sigur dacă vorbea în limba dalmotti. Poate că limba nomatsi îi ieșea acum de pe buze.

— Tu... încercă din nou, aproape sigură că folosea într-adevăr cuvântul dalmotti pentru *tu*, m-ai salvat.

Când se chinuia să-și scoată cuvintele, trecând peste durere și amețală, observă pete de noroi pe mantia călugăriței. Îi dădu numaidecât drumul, rușinată. Apoi trase în piept o mică gură de aer. Atâta durere. Clocotind în ea ca smoala fierbinte. *Stază. Stază în degetele de la mâini și de la picioare.*

— Acum șase ani și jumătate m-ai găsit la o răscruce de drumuri. La nord de orașul Veñaza. Eram mică și mă rătăcisem. Aveam cu mine o păpușă din cârpe.

Aerul șuieră printre dinții femeii. Se dădu pe spate, Firele lucind într-un cafeniu confuz. Scutură apoi repede din cap, Firele prefăcându-se în turcoazul negării...

Până când, brusc, se aplecă înainte, clipind, clipind și tot clipind.

— Te cheamă Iseult?

Ea încuviință din cap, uitând o clipă de durere. Ochii călugăriței luceau ciudat, ca și cum ar fi fost umeziți de lacrimi. Sau poate că era din pricina întunericului din încăpere. Unghiul soarelui. Firele călugăriței nu era albastre de supărare, ci mov-prună de nerăbdare și roz-aprins.

— Tu erai, continuă călugărița, pe coastă acum șase ani și jumătate?

— Aveam doisprezece ani, spuse Iseult. P-pe păpușa mea o chema... Eridysi.

Călugărița scoase încă un suspin adânc. Se lăsă iar pe spate, ca și cum voia să se ferească de cele auzite.

— Și mi-ai aflat *numele*? Ți l-am zis?

— Nu cred.

Vocea îi era firavă și îndepărtată, dar n-ar fi putut să spună dacă din cauză că urechile sau gâtul nu-i mai dădeau ascultare. Focul din braț i se învolbura acum mai sus, ca un val în creștere.

Călugărița se dădu înapoi, redevenind dintr-odată vindecătoarea pricepută. Îi puse o mână caldă pe umăr, chiar deasupra rănii. Iseult tresări de durere, după care se relaxă, furată de somn.

Dar nu adormi. Nu putea să înfrunte din nou visele. Nu era de ajuns că fusese bătută și aproape ucisă în viața adevărată? Să-i fie dat să retrăiască toate astea și în somn...

— Te rog! spuse ea răgușit, întinzând încă o dată mâna după mantia călugăriței, fără să-i pese de noroi. Nu mai vreau vise.

— N-ai să mai visezi, murmură femeia. Îți promit.

— Și... Safi?

Chemarea somnului îi trimise repede lui Iseult fiori pe șira spinării.

— Safi e aici?

— E aici, îi confirmă călugărița. Ar trebui să se întoarcă din clipă în clipă. Acum dormi și vindecă-te!

Aşa că se supuse, nu că ar fi putut să se opună, chiar de-ar fi vrut, şi se lăsă în voia somnului vindecător.

La nord, foarte departe de *Jana*, dar în aceleași ape, Vrajitorul Sângelui Aeduan, deschise ochii. Îl trezi enervanta senzație de degete vârate printre coaste.

Când norii leșinului se risipiră, simțurile lui se treziră la viață. Lumina soarelui îi încălzea chipul, iar apa îi mângâia brațele. Simți miros de saramură.

— E mort? întrebă o voce pițigăiată. Un copil.

— Normal că e mort, spuse un al doilea copil pe care Aeduan îl bănuia că era cel care se juca cu cingătoarea lui. A fost adus la țarm noaptea trecută și nu s-a mișcat de-atunci. Cu cât crezi c-o să se vândă cuțitele lui?

Se auzi un pocnet – ca și cum i s-ar fi desfăcut cingătoarea lui Aeduan.

Îi dispărură și ultimele urme de somn. Deschise ochii larg, îl apucă pe copil de încheietură, iar băiatul sfrijit care-i scotocea prin buzunare urlă cât îl ținu gura. La câțiva pași, un al doilea băiat îl privea cu gura căscată. Apoi începu și el să țipe, aproape spărgându-i timpanele.

Îi dădu drumul țâncului, care își luă tălpășița, involburând în urmă nisipul, care ajunse în ochii lui Aeduan. Scoase un geamăt. Lovi țărnelul cu pumnii – care i se adânciră în nisipul ud și vâscos – și izbuti să se ridice în picioare.

Lumea din jur tremura și se amesteca: bejul plajei, albastrul cerului, maroniul mlaștinilor, băieții alergând și o becață rătăcită, la câțiva metri. Aeduan renunță la încercarea de a afla unde era – așa un peisaj găseai oriunde în orașul Veñaza. În schimb, își îndreptă atenția la propriul lui corp.

Cu toate că făcuse întindere la mușchi, se aplecă să-și verifice vârfurile picioarelor. Cizmele erau intacte, deși ude learcă – pielea avea să se strângă de îndată ce se va fi uscat –, dar nimic nu era rupt

la labele picioarelor.

Cât despre picioarele însele, erau aproape vindecate, deși cracul drept al pantalonului fusese sfâșiat până la genunchi, iar în jurul gambei i se înfășuraseră fire lungi de stufăriș de mlaștină.

Urmară la inspecție coapsele, soldurile și coastele (încă dureroase la atingere), brațele... Vai, cicatricile de pe piept încă sângerau, ceea ce însemna că la fel era și cu cele de pe spate. Dar creștăturile acelea mici erau răni vechi. Antice, chiar. Blestemele se deschideau și supurau de fiecare dată când era rănit de moarte.

Măcar nu sângerau unele *noi*, nu avea nimic rupt și nu îi lipsea nimic din ce nu putea fi înlocuit. Încă mai avea mantia din fibră de salamandră și opalul carawen. Cât despre ce luase fata nomatsi – pumnalul și cuțitul lui de spintecat –, putea să facă rost cu ușurință de altele.

Numai gândul la fata nomatsi fără niciun miros de sânge îl făcu să vrea să măcelărească ceva. Își duse mâna la cingătoare, iar când becața se apropie, degetele îl furnicau de dorința să arunce cuțitul.

Dar nu. Omorând pasărea, nu avea să-și potolească furia. Numai dacă ar fi dat de Vrajitoarea Firului s-ar fi potolit.

Nu că ar fi știut ce avea să-i facă Vrajitoarei atunci când ar fi pus mâna pe ea. S-o omoare nu intra în discuție, asta era limpede, căci îi datora acum viața. Îl cruțase (sau cam așa ceva), iar acum trebuia să-i întoarcă datoria.

Dar dacă exista un lucru pe care Aeduan să-l urască din suflet, acela era salvarea unor vieți de care nici n-ar fi trebuit să-i pese. Doar față de o singură persoană mai rămăsese îndatorat, însă aceea o merita pe deplin.

Degetele îi căzură de pe cuțit. Cu un ultim mârâit adresat cerului de la răsărit, se ridică de-a binelea în picioare. Capul i se învârtea și mai mult, iar mușchii îi tremurau, semn că avea nevoie de apă și hrană.

Din depărtare răsună un zăngănit. Nouă dangăte de clopot, ceea ce însemna că ziua era abia la început.

Aeduan întoarse capul în direcția zgomotului. Mult mai la sud, desluși un sat. Probabil că acolo locuiau băieții. Și probabil că nu era prea departe de Veñaza. Prin urmare, răsucindu-și încheieturile și îndoindu-și degetele, porni la drum printre valurile fluxului ce se apropia.

Dangătele de la douăsprezece fără un sfert îl vestiră că ajunsese în sfârșit la casa Conducătorului de breaslă Yotiluzzi. Garda îl măsură scurt dintr-o singură privire, șovăi, apoi deschise larg poarta.

Să spui că Aeduan arăta de parcă ar fi fost târât până la porțile iadului și înapoi nu ar fi fost departe de adevăr. Se văzu rapid într-un ochi de geam când traversa orașul și își dădu seama că arăta mai rău decât se simțea. Părul scurt îi era năclăit de sânge uscat, pielea și hainele erau pline de nisip și, deși mersese mai bine de trei ceasuri, cizmele și mantia încă nu i se uscaseră.

Și nici cicatricile de pe piept și de pe spate nu se opriseră din sângerat.

Pe fiecare stradă și pe fiecare pod, din fiecare grădină și de pe fiecare alee, oamenii îi făceau loc să treacă, dându-se înapoi speriați, cum făcuse și garda lui Yotiluzzi. Cel puțin, locuitorii orașului Veñaza nu-l numiseră „Vrăjitorul Vidului” și nici nu-și duseseră două degete la ochi ca să ceară protecția Eterului, așa cum făcea garda asta acum.

Aeduan mârâi când trecu pe lângă bărbat. Omul sări cât colo, după care se împiedică, ascunzându-se după o ușă. Intrând în grădină, lui Aeduan îi veni în gând o zicală: *Să nu mângâi mâța care s-a spălat*. Mama lui obișnuia să i-o spună tot timpul când era mic și nu se mai gândise la asta de ani buni.

Asta îl făcu se încrunte și mai mult și avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu reteze toate florile și frunzele pe alee. Ura grădinile dalmotti, vegetația lor ca de junglă, crescând nemăsurat. Genul acesta de grădină nu putea fi apărută – nu era

decât o neglijență din partea conducătorilor de breaslă și o dovadă în plus pentru lenevia care cuprinsese imperiul Dalmotti.

Când ajunsese în sfârșit pe terasa lungă din partea de vest a casei lui Yotiluzzi, îi găsi pe servitori curățând masa la care acesta stătea de obicei dimineața.

O slujnică îl zări venind târșăit pe alee. Țipă și-i căzu sticla din mână, care se făcu țandări.

Aeduan și-ar fi văzut de drum, dacă femeia n-ar fi strigat „Demon!”

— Da! mârâi el, pășind pe terasă.

O fixă cu privirea; ea tremură toată.

— Sunt un demon și, dacă mai ții o dată, o să mă asigur că Vidul o să-ți ia sufletul!

Ea își duse mâinile tremurânde la gură, iar el zâmbi. *Las-o să spună povestea asta tuturor celor cu care se va întâlni.*

— Pe unde ai umblat?

Vocea stridentă a lui Yotiluzzi răsună prin ușile deschise ale bibliotecii. Își înșfăcă mantia și ieși furtunos afară, cu fălcile ridate tremurându-i. În lumina puternică a soarelui, n-avea cum să-ți scape furia din ochii Conducătorului, care-l întrebă:

— Și ce ți s-a *întâmplat*?

— Am fost plecat, răspunse Aeduan.

— Să fiu al naibii dacă nu știam!

Yotiluzzi își flutură degetul prin fața lui. Aeduan ura când bătrânul făcea gestul ăsta. Își dorea să-i rupă degetul în două.

— Ce vreau eu să știu e unde ai fost plecat și de ce.

Degetul lui Yotiluzzi continua să se miște.

— Ai băut? se interesă el. Arăți ca o cizmă și nimeni nu te-a văzut de seara trecută. Dacă o ții tot așa, voi fi nevoit să-ți închei contractul.

Aeduan nu răspunse. Buzele i se strânseseră într-o linie fină, așteptându-l pe Conducător să treacă la subiect. Servitorii își vedeau de strânsul farfuriilor de la micul-dejun, însă încet, cu ochii

la Aeduan, în vreme ce farfuriile le zăngăneau în mâini.

— Am mare nevoie de tine, spuse în cele din urmă Yotiluzzi. E rost de bani, iar fiecare secundă pe care o irosești înseamnă mai puține monede în buzunarul meu. Logodnica lui Henrick fon Cartorra a fost răpită, iar împăratul vrea ca tu s-o găsești.

— Cum? Aeduan își ridică bărbia. Și împăratul e dispus să plătească?

— Destul de bine chiar.

Yotiluzzi își plimbă din nou degetul prin fața lui.

— Iar eu am să te răsplătesc pe *tine*, continuă, dacă-i dai de urmă...

Într-o fracțiune de secundă, Aeduan îl apucă de deget și-l trase pe bătrân mai aproape.

— O să mă duc eu însumi direct la împărat. Mulțumesc.

Furia lui Yotiluzzi dispăru. Deschise gura.

— Tu lucrezi pentru mine.

— Nu mai lucrez.

Aeduan îi dădu drumul la deget, care încă mai avea urme de grăsime de la micul-dejun. El era departe de a fi curat, dar urma scârboasă de unt îl făcu să se simtă de-a dreptul murdar.

— Nu poți face una ca asta! urlă Yotiluzzi. Ești al meu!

Aeduan intră în casă. Yotiluzzi țipă după el, care deja nu-l mai auzea, alergând de-a lungul holurilor opulente, urcând cele două etaje și ajungând în cele din urmă în cămăruța lui.

Toate lucrurile lui erau strânse într-un singur sac, căci era călugăr carawen, pregătit pentru orice și gata oricând să pornească la drum.

Scotoci prin sac, căutând două lucruri: pumnalul de rezervă și o listă lungă cu nume. După ce vârî pumnalul la cingătoarea încă umedă, cercetă lista. Puține nume nu fuseseră tăiate.

În josul pagini scria: *Strada Ridensa nr. 14.*

Cu toate că știa deja ce voia tatăl său – ca Aeduan să i se alăture împăratului, să dea de urma Vrăjitoarei Adevărului, apoi s-o păstreze pe față, care să intre în rândul armatei crescânde a tatălui

său –, Aeduan nu-i mai trimisese vești de câteva săptămâni. Multe se întâmplaseră în ultima vreme, așa că avea de gând să-i facă o vizită Vrăjitorului Vocii la adresa de mai sus de îndată ce va avea un moment liber.

Totuși, nu voia să pomenească despre fata nomatsi. Avusese grijă să ascundă și prima datorie de viață pe care și-o făcuse și era și mai hotărât ca și pe cea nouă s-o țină secret. O fată al cărei sânge nu avea miros n-ar fi făcut decât să ridice noi întrebări.

Iar lui Aeduan nu-i plăceau întrebările.

Neluând în seamă felul în care i se strângea mantia umedă, puse sacul pe un umăr și, fără să mai privească în urmă, părăsi cămăruța căreia în ultimii doi ani îi spusese acasă. Își croi drum prin locuința lui Yotiluzzi. Când coborî, servitorii se dădeau din calea lui, iar Yotiluzzi încă urla din bibliotecă.

Merse tot înainte, mulțumit că lăsase urme de noroi prin toată casa.

Câteodată, dreptatea venea sub forma micilor victorii.

Când ajunse la palatul dogelui, la vreo jumătate de dangăt de clopot după ce ieșise din casa lui Yotiluzzi și se spălase într-o baie publică (le mulțumea Fântânilor că vechile cicatrice nu mai sângerau), observă uluit că din grădinile în care se confruntase cu neașteptatul batalion nu mai rămăseseră acum decât plante carbonizate și cenușă purtată de vânt.

N-ar fi trebuit să se mire; chiar izbucnise un foc furios când plecase el.

Pretutindeni mișunau gărzi și soldați dalmotti, dar niciunul nu-i dădea atenție. Când ajunse în dreptul holului de la intrare unde se luptase cu o noapte în urmă și care acum lăsa la iveală grinzi și cenușă fumegândă, una dintre gărzi îi tăie calea.

— Oprește-te! îi ordonă bărbatul. Își dezgoli dinții, pătați de funingine. Nimeni nu intră și nu iese, Vrăjitor al Vidului.

Era limpede că omul îl recunoștea. Bun. Deci avea să fie și mai

ușor de speriat.

Aeduan adulmecă aerul, știind că ochii i se înroșesc, și prinse mirosul sângelui bărbatului. *Bucătării sărate și răsuflare de bebeluș.* Om cu familie – păcat. Asta însemna că nu trebuia să-și irosească furia pe el.

— Ai să mă lași să intru. Aeduan ridică o singură sprânceană. După care ai să mă conduci la cabinetul dogelui.

— O, așa am să fac? pufni bărbatul, cu un tremur de netăgăduit în voce.

— Da, fiindcă sunt singurul de pe continentul ăsta care o poate găsi pe fata numită Safiya. Și fiindcă știu cine a răpit-o. Acum, mișcă! zise, făcând semn cu bărbia spre hol. Transmite-le superiorilor tăi că sunt aici.

După cum Aeduan știa că avea să se întâmple, garda plecă de îndată. După câteva minute de așteptare (pe care le folosise ca să facă socoteala oamenilor din jur), garda se întoarse cu mesajul că da, Aeduan putea fi condus înăuntru numaidecât.

Îl urmă, atent la dezastrul de data trecută. Cel puțin jumătate din palat arsese în întregime. Grădinile arătau și mai rău. Orice plantă încă vie era acoperită de cenușă.

Când ajunse în cele din urmă în cabinetul privat al dogelui, după ce fusese cercetat de douăsprezece seturi de gărzii – câte unul pentru fiecare națiune prezentă în încăperea, se pare –, găsi acolo un fel de refugiu. Încăperea cu perdele roșii, grele, rafturile până la tavan și lămpile strălucitoare, din cristal arătau limpede că acesta era spațiul personal al dogelui, și totuși era invadat de oameni de toate vârstele, clasele sociale și culoare, în vreme ce soldați în tot felul de uniforme mărșăluiau pe afară.

Illryenii cu pielea ca nuca se înghesuiau lângă ușă, evident dorindu-și să se întoarcă mai curând în munții lor din sud. Svozii deșirați se strânseseră lângă fereastră, cu privirile la nord, iar balmanii dădeau târcoale la ceea ce părea a fi o carafă cu vin. Lusquanii, kritianii și portollanii stăteau cu toții adunați pe națiuni.

Totuși, marii absenți erau marstokezii. Aeduan aruncă o privire în jur și nu văzu nici urmă de împărăteasa Vaness ori de sultanatul ei.

Și nu-i văzu nici pe nubrevnani.

Curând îl găsi pe împăratul Cartorrei plimbându-se prin cameră, în fața unui birou lung, scuturându-și brațele în toate direcțiile și zbierând de clincănea cristalul. Dogele dalmotti, care încasa toate urletele lui Henrick, stătea țeapăn și nervos în spatele biroului său.

— Aha! strigă o voce de tenor în stânga lui Aeduan. Iată-te!

Leopold fon Cartorra sări grațios din umbră, lăsându-l pe Aeduan să se întrebe cum de nu-l văzuse pe prințul blond și îmbrăcat în verde pândind pe după bibliotecă.

Sau, mai bine spus, cum de nu-l *adulmecase*. Aeduan îi prinsese mirosul sângelui imperial la bal: *piele nouă și șemineuri fumegânde*. Aeduan ar fi trebuit să-l simtă aici.

Nedumerirea i se risipi numaidecât, auzind o a doua voce și o a doua siluetă, care se materializă din umbră. Cumva, îi scăpase și omul acesta, ceea ce-l irita și mai mult. Mai ales că bărbatul era cel puțin cu o palmă mai înalt decât oricine altcineva din încăpere.

— Știi ce s-a întâmplat cu nepoata mea, bolborosi bărbatul.

Parcă nu mai dormise de zile bune. Ochii îi erau roșii ca tăciunii aprinși, iar răsuflarea...

Lui Aeduan i se încreți nasul. Bărbatul mirosea a vin mai tare decât vinul însuși. Ba chiar îi acoperea mirosul sângelui.

— Haide, călugăre! îl îmboldi Leopold, arătând către unchiul său, care încă urla. Ni s-a spus că ai informații despre logodnica unchiului. Trebuie să ne zici tot ce știi și... o, ce-i asta?

Leopold își văzuse mâneca plină de funingine. Cu o privire scârbită, o scutură fără prea mare tragere de inimă.

— Presupun că asta merit, continuă, dacă port mătase deschisă la culoare într-o lume cenușie. Bănuiesc că și părul arată la fel de jalnic.

Așa era, blondul roșcat devenise aproape cenușiu, dar Aeduan

nu scoase un cuvânt despre asta.

— Împăratul, îi aminti el scurt.

— Da, sigur.

Leopold trecu degajat printre soldați și servitori. Aeduan îl urmă, iar bețivul – Aeduan trase concluzia că trebuia să fie dom Eron fon Hasstrel – se târa în spatele lor.

— Știi cine o are pe nepoata mea, zise bărbatul. Spune-mi. Spune-mi tot ce știi.

Întinse mâna să-l tragă de mantie pe Aeduan. Acesta îl evită fără greutate. Ceea ce-l făcu pe dom Eron să se ducă împleticindu-se spre împărat. După care în împărat. Henrick îl împinse mârâind, iar privirea îi căzu apoi pe Aeduan. Buzele i se strânsură.

Deci acesta e împăratul Cartorrei, se gândi Aeduan. Îl văzuse de departe cu o seară în urmă, dar nu avusese ocazia să stea atât de aproape, încât să observe toate semnele de varicelă de pe obrajii lui Henrick. Sau dintele care-i ieșea mai în afară decât toți ceilalți. Îi intra în buza de sus când închidea gura, ca la un câine.

Un câine călcat pe coadă.

— Cine o are pe domna? întrebă Henrick.

Deși era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai scund decât Aeduan, împăratul avea o voce groasă și pătrunzătoare. Genul de voce numai bună de acoperit zgomotele de tun, iar lui Aeduan i se păru că distinge o aromă de câmp de luptă în sângele lui.

— Spune-ne ce știi, continuă Henrick. E mâna marstokezilor, de trei ori fie blestemați?

— Nu, răspunse Aeduan precaut. Încet.

Trebuia să se asigure că nimeni nu știe că Safiya e o Vrajitoare a Adevărului. Posibil ca unchiul să știe... sau nu. Bănuia că un om ca Eron s-ar fi folosit cu nerușinare de o Vrajitoare a Adevărului, dacă ar fi avut ocazia.

— Vezi? se răsti dogele. Ți-am zis că nu era Vaness!

Bătu frenetic cu degetele în ceva de pe birou.

— Semnătura împărătesei ar fi dispărut, explică el, dacă ar fi fost

ei cei care au pus asta la cale!

Aeduan strânse din buze când își dădu seama că se uită la Armistițiul de Douăzeci de Ani. Sau, mai bine spus, la ultima pagină a acestuia, unde semnaseră toți liderii continentali. Văzu mângălitura ca de copil a lui Vaness – era doar o fetișcană când își iscălise numele –, scrisă apăsător în josul paginii. Fie vraja asupra Armistițiului fusese ridicată, fie nubrevnani nu o luaseră pe domna împotriva voinței ei.

Aeduan se întoarse către împăratul Henrick.

— Nubrevnani au luat-o pe domna. I-am văzut ducând-o la mare.

Toți rămaseră deodată cu gura căscată. Până și Henrick se uita la el de parcă ar fi înghițit ceva stricat.

— Dar, începă prințul Leopold, frecându-și buza de jos cu degetul mare, un Vrajitor al Focului din Marstok a incendiat palatul scrum. Și – aruncă o privire spre Henrick, ca să-i vină în ajutor – marstokezii au părăsit orașul Veñaza. Împărăteasa și tot sultanatul ei au dispărut la scurt timp după petrecere. Mie asta îmi sugerează vină.

— Da, vorbi și dogele, împreunându-și nervos mâinile, dar la fel au făcut și nubrevnani. Au plecat chiar după primul dans al...

— ...prințului cu nepoata mea, sfârși Eron propoziția, stând puțin mai drept decât înainte. Afurisiții de nubrevnani! Am să-i zdrobesc...

— Nimeni n-o să zdrobească pe nimeni! mormăi Henrick dezgustat și se întoarse către Aeduan: Spune-ne ce ai văzut, călugăre. Tot!

Aeduan nici gând să facă așa ceva. De fapt, sări peste fiecare detaliu și trecu direct la partea care conta: lupta de la far dintre Vrajitorul Vântului nubrevnan și călugării caraweni.

— A luat-o pe domna pe mare cu ajutorul vântului, încheie Aeduan. Nu i-am putut urmări.

Henrick încuviință gânditor din cap, dogele clipi furios în spatele

ochelarilor, dom Eron părea să nu aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea Aeduan, iar Leopold îl privea pe Aeduan somnoros și nepăsător.

— Cum ai urmărit-o pe fată până la far? întrebă Henrick. Cu puterea ta?

— Da.

Henrick bombăni ceva, după care un rânjet mic îi scoase la iveală dintele din față.

— Și poți să-ți folosești din nou puterea? Chiar și peste Marea Jadansi?

— Da. Aeduan începu să bată ușor în mânerul sabiei lui. Pot să-i dau de urmă la un anumit preț.

Nărilor lui Henrick fremătară.

— Ce preț?

— Cui îi pasă? strigă dom Eron, întorcându-se spre Aeduan. Te plătesc cât îmi ceri, Vrajitor al Sângelui. Spune-ți prețul și eu ți-l plătesc...

— Cu ce bani? i-o tăie Henrick. Izbucni în râs, un râset sarcastic. Te-ai împrumutat de la Coroană ca să vii la întrunire, Eron, deci dacă ai bani doșiți prin pungă, aceia îmi revin mie mai întâi.

Scoțând încă un râset, Henrick i se adresă din nou lui Aeduan:

— Îți vom acoperi comisionul, Vrajitor al Vidului, dar banii vor veni din cuferele celor care au răpit-o pe domna Safiya. Dacă nubrevnani au luat-o, ei să plătească.

— Nu, replică Aeduan. Bătând și mai tare din degete. Vreau un avans de cinci mii de piestre.

— Cinci mii?

Henrick se dădu înapoi. Apoi pași împleticit înainte, cât să-i facă pe majoritatea celor din încăpere să tresară.

Nu și pe Aeduan.

— Îți dai seama cu cine vorbești, Vrajitor al Vidului? Eu sunt împăratul Cartorrei. Ai să fii plătit când ai să fii plătit.

Aeduan se opri din bătut.

— Iar eu sunt un Vrăjitor al Sângelui. Știu mirosul fetei și îi pot da de urmă. Dar n-am de gând s-o fac fără cele cinci mii de piestre.

Pieptul lui Henrick se umflă – un nou urlet fiind, evident, pe drum –, însă Leopold interveni.

— Ai să-ți primești banii, călugăre.

Prințul ridică mâinile, făcând semnul supunerii către unchiul lui.

— Este *logodnica* ta, unchiule Henrick, continuă, prin urmare trebuie să plătim oricât ca să fie adusă înapoi, nu?

Se uită de la împărat la doge și de la doge la dom Eron, reușind cumva să smulgă din partea fiecăruia o încuviințare din cap.

Aeduan era impresionat. Și fu cu atât mai impresionat când prințul Leopold fon Cartorra se întoarse spre el, îl privi drept în ochi și îi spuse:

— Poți să mă însoțești în încăperile mele. Trebuie să am cel puțin jumătate din bani acolo. Va fi de-ajuns?

— Da.

— Bun. Leopold afișă un zâmbet gol. Acum cred că suntem cu toții de acord – se uită din nou la unchiul său –, că am pierdut destul timp aici. Dacă îmi permiți, Maria Ta, mă voi alătura călugărului în misiunea de căutare a logodnicei Tale. O cunosc bine pe Safiya și cred că asta îi poate fi de ajutor călugărului.

Toată stima lui Aeduan pentru el dispăru la auzul acestor cuvinte. Prințul avea să-l încetinească. Să-l distragă. Totuși, înainte să se poată împotrivi, Henrick încuviință ușor din cap.

— Sigur. Mergi cu Vrăjitorul Vidului. Și ține-l în frâu.

Împăratul rânji la Aeduan, sperând să-i taie orice răspuns.

Așa că Aeduan nu-i dădu niciunul.

Peste câteva clipe Leopold îi făcu semn lui Aeduan să-l urmeze, iar el traversă încăperea. Aeduan se duse după el, rotindu-și încheieturile, cu frustrarea clocotindu-i în vene.

Cel puțin nimeni nu pomenise că Safiya e o Vrăjitoare a Adevărului. De îndată ce era răsplătit generos pentru deranjul de a o urmări pe fată, Aeduan încă putea s-o dea pe mâna tatălui său.

Căci, deși cartorranii îl plăteau s-o găsească pe Safiya fon Hasstrel, nimeni nu spusese s-o și *aducă înapoi*.

În cele două ceasuri scurse după ce Merik o condusesese înapoi în cabina ei și îi ordonase să rămână sub punte din motive de siguranță, Safi rumegase aceleași gânduri la nesfârșit.

Și aceleași întrebări, atât de multe. De la planurile unchiului de a o logodi cu Henrick tot restul se adăuga neconținutei temeri pentru Iseult.

Se auzeau și pași duduind neobosiți. Zgomotul îi pătrundea până în țeastă, de-i venea să urle. În cele din urmă se apucă să se plimbe prin micuța cabină, în vreme ce Evrane îi îngrija rana lui Iseult.

— Încetează! izbucni în cele din urmă Evrane. Sau ieși afară. Mă distragi.

Safi prefera să plece, mai ales acum, când avea permisiunea. Asta era șansa ei să cerceteze cala principală. Să se gândească la cum să obțină împreună cu Iseult mult-râvnita lor *libertate*. Auzea sfaturile lui Habim atât de limpede de parcă ar fi fost lângă ea, vorbind despre strategii și terenuri de luptă.

Cala se dovedi a fi un spațiu întunecos, plin cu cufere și plase, saci și butoaie. În fiecare colțișor era îndesat *ceva* – inclusiv marinari – și nu era pic de lumină, cu excepția unei străluciri pătrate de deasupra scării care dădea pe punte.

Pretutindeni mirosea a sudoare și a corpuri nespălate, iar de la găinile vii de dedesubt se ridica putoarea găinațului. Safi era mulțumită că nu aude găinile sau alte orătănii. Era deja mult prea mult zgomot ca să mai poată îndura.

Deși marinarii păreau să fie pe punte, numără douăzeci și șapte de bărbați ghemuiți pe lăzi sau cuibăriți printre butoaie. Nu păreau să aibă cabine proprii, dar ea se hotărî să nu-și bată capul cu asta acum.

Nouăsprezece dintre cei douăzeci și șapte de marinari pe lângă care trecuse își mușcară degetul mare ori îi aruncară în față vorbele

ca: „Jigodie iubitoare de 'matsi”. Se prefăcu că nu-i înțelege, ba chiar merse într-atât de departe, încât să le răspundă cu o încuviințare politicoasă din cap. Totuși, în lumina slabă, reuși să le țină minte fețele arse de soare. Vocile lor răutăcioase.

Când un băiețaș deșirat și tuciuriu, cu codițe împletite lungi până la umăr, sări de pe scara ce ducea sub punte, magia lui Safi îi spuse că *el* nu era primejdios. Așadar, îl apucă de umăr când trecu pe lângă ea:

— Echipajul s-ar întoarce vreodată împotriva unei nomatsi?

Băiatul clipi, scuturând din cozi înainte să răspundă cu o voce clar de *femeie*:

— Nu, dacă în spatele chestiunii e amiralul, și nu cred că va fi. N-are nimic cu matsi, spre deosebire de noi.

— Noi?

— Nu eu! Fata ridică mâinile în sus. Îți jur, îți jur! N-am nimic cu 'matsi. Mă refeream la echipaj.

Adevărat. Safi își apăsă ochii cu mâinile. Deasupra, târșăit de picioare, clincănit de săbii, lătrat de voci. Indiferent de ce manevre se făceau, Safi își dorea să înceteze.

O luă din nou la picior. Un ritm lent, din două bătăi de tobă. Trei bătăi. De ce nu putea găsi un plan? Iseult făcea totul să pară atât de ușor, și totuși ori de câte ori Safi încerca să și le pună în ordine, gândurile i se împrăștia ca nămolul într-un pârau.

— N-ar trebui să umbli atât, spuse fata, încă pe urmele lui Safi. Echipajul o să înceapă să se plângă și atunci amiralul e posibil să te pună sub cheie.

Asta o făcu să se oprească. Dacă ar fi încuiată undeva, i-ar limita șansele să se apere ori să scape, la nevoie.

— Am un loc bun deasupra, se oferă fata și arătă către scară. N-o să ai pe unde să umbli, dar o să poți urmări antrenamentul.

Safi strâmbă din nas. Se duse la scară și privi în soarele strălucitor de deasupra. Merik era acolo. Și Kullen, care ar fi imobilizat-o la cel mai mic semn de nesupunere.

Dar, dacă se ducea pe punte, asta i-ar fi *dat* lui Safi o idee despre cum mergeau treburile cu nava, cu echipajul și cu tot restul. Poate că ar fi venit cu o strategie, dacă avea să afle mai multe.

— N-o să ne vadă nimeni? o întrebă pe fată, gândindu-se la ordinele lui Merik de a rămâne sub punte.

— Îți jur!

— Atunci, arată-mi!

Fata își dezgoli dinții într-un nou zâmbet larg și urcă pe scară. Safi o urmă și brusc se trezi înconjurată de marinari cu pumnalele pregătite și cu mersul legănat pe puntea mișcătoare. Deși cei mai mulți se holbară la ea când trecu pe lângă ei, nu auzi niciun comentariu, nu fu întâmpinată cu niciun gest de violență. Cei cu prejudecăți erau mai degrabă sub punte, așa se pare.

Ceea ce însemna că nu trebuia să rămână mult aici. De îndată ce obținea informațiile de care avea nevoie, se întorcea la Iseult.

Safi o urmă pe fată, numărând cincisprezece pași de la scară până la umbra castelului de la prova. Fata se furișă pe după patru butoaie care puțeau a pește mort și se ghemui. Safi se ghemui lângă ea, mulțumită că într-adevăr erau bine ascunse. De asemenea, locul îi oferea și o vedere clară asupra marinarilor care se antrenau și care, își dădu ea seama cu o strângere de inimă, erau *numeroși*.

Toți membrii echipajului fiind dispuși în șiruri, în loc să se cațăre pe velatură ori să frece podelele, Safi le aproximară numărul la cel puțin cincizeci. Probabil de două ori pe atât, de vreme ce, când venea vorba să numere, era o cizmă.

Își lungi gâtul până când îi zări pe Merik, pe Kullen și pe ceilalți trei bărbați de la timonă. Cu toții purtau ochelari de vânt, gurile mișcându-li-se la unison.

În spatele lor găsi sursa duduului neconținut. Un tânăr – cu codițe împletite ca ale fetei – bătea într-o tobă uriașă.

Safi își dori să i se rupă ciocanul în două.

Ba, mai mult, își dori să respire o gură de aer proaspăt.

— Pe toți zeii! înjură ea, întorcându-se către fată. Ce e cu

putoarea asta?

— Momeala. Nu risipim măruntaiele.

Fata luă un solz strălucitor de pe cel mai apropiat butoi, iar acum că Safi cerceta scândurile din jur, văzu o mulțime de solzi. Ieșeau din butoaie, atârând în afară.

— Sunt pentru vulpile-de-mare, adăugă fata. Trebuie să le dăm de mâncare când trecem pe lângă ele. Altminteri, ne atacă.

— Vulpi... -de-mare, repetă Safi plat. Ca șerpii mitologici care se ospătează cu carne de om?

— Da.

Fata afișă din nou zâmbetul ei.

— Doar nu *crezi* în ele! Sunt doar povești de speriat copiii, ca alea cu liliecii de munte. Sau cei Doisprezece Paladini.

— Care sunt și ei *adevărați*, o contrazise fata.

Ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze punctul de vedere, scoase din buzunar un pachet tocit de cărți de tarot aurii pe spate și întoarse cartea de deasupra.

Era Paladinul Vulpilor și un șarpe blănos, albastru-verzui, încolăcit în jurul unei săbii. Fața lui ca de vulpe se holba la Safi.

— Frumos truc! murmură ea, degetele tremurându-i de dorință să atingă pachetul.

Văzuse multe cărți de tarot la viața ei, dar niciunele cu vulpi-de-mare în locul obișnuitelor vulpi *roșii*. O făcea să se întrebe cu ce erau celelalte cărți din suită.

— Nu e un truc, replică fata. Doar voiam să vezi cum arată vulpile-de-mare. Sunt ca niște șerpi-de-apă uriași, înțelegi? Dar o dată la câteva decenii își leapădă pielea și vin pe uscat sub forma unor femei frumoase, care seduc bărbații...

— Și îi bagă în groapă, sfârși Safi. La fel e și legenda cu liliacul-de-munte. Dar ce vreau eu să știu e dacă într-adevăr ai *văzut* o vulpe de mare.

— Nu. Deși, se grăbi ea să adauge, unii marinari mai bătrâni susțin că au văzut vulpile în timpul Războiului.

— Înțeleg, făcu Safi și *chiar* înțelegea.

Merik și căpitanii lui trebuiau să țină momeala la bord ca să-i liniștească pe cei superstițioși, întocmai cum unchiul Eron trimitea în fiecare an oi la peșterile de pe domeniul familiei Hasstrel pentru „liliecii-de-munte”.

În copilărie, Safi cutreierase pădurile alpine din jurul domeniilor familiei, în căutarea dragonilor cu chip de liliac. Scotocise peșterile din apropiere, unde se presupunea că trăiesc liliecii, și petrecuse ore întregi lângă Fântâna Originii Pământului, așteptând ca o femeie frumoasă să apară pe neașteptate.

Dar după ce zece ani nu i-a zărit nici măcar un pic, Safi a acceptat în cele din urmă ideea că liliecii-de-munte – dacă au existat vreodată – sunt la fel de morți ca Fântâna în preajma căreia trăiau.

Același lucru și cu vulpile-de-mare, se gândi Safi.

— Apropo, numele meu e Ryber, spuse fata, înclinând din cap. Ryber Fortsa.

— Eu sunt Safiya fon Hasstrel.

Ryber își mușcă buza ca și cum ar fi încercat să-și înăbușe un rânjel. Dar renunță curând.

— Ești o domna, nu?

Întoarse o altă carte de tarot.

Vrăjitoarea. Înfățișa o femeie cu fața ascunsă, uitându-se la Fântâna Originii – Fântâna Originii Pământului, mai precis. Doar că, spre deosebire de Fântâna cu care crescuse Safi, versiunea ilustrată era încă vie. Cei șase fagi din jur erau înmuguriți, poteca de piatră încă intactă, iar apele învolburate.

Întocmai cum fusese cu Paladinul Vulpilor, imaginea nu semăna cu nicio altă carte vrăjitoarească văzută vreodată de Safi.

Ryber puse cartea înapoi în pachet, iar Safi se întoarse spre marinari. Unul tânăr îi atrase atenția, cu chipul lui transpirat și dureros de roșu și cu mișcările lui de luptă cu un pumnal închipuit.

Safi își trosni *toate* degetele și tânărul fu de două ori dezarmat de adversarul său. Partea cea mai proastă nu era că adversarul era

aproape de vârsta pensionării, ci că era și olog de un picior.

Dacă Safi o să aibă nevoie de un pumnal nu peste multă vreme, atunci de la băiatul ăsta o să-l șterpelească.

— Echipajul tău, spuse Safi, dându-și capul pe spate ca să prindă o gură de aer proaspăt, pare divizat. Unii știu să se lupte, dar majoritatea nu.

Ryber oftă aprobator.

— Noi n-avem prea multă experiență. Cei mai buni – arată către bătrânul șchiop – au luptat în Război.

— Nu e de datoria secundului să se asigure că deveniți mai buni?

Safi se uită la timonă. Părul blond al lui Kullen flutura în vânt și încă mormăia împreună cu ceilalți vrăjitori. Merik însă nu mai era cu ei. Secundul nici nu urmărește antrenamentul, făcu ea.

— Pentru că acum ne conduce. În mod normal, el e cel care ne pune la treabă.

Ceva din felul defensiv de a vorbi al lui Ryber o făcu s-o cerceteze mai îndeaproape pe fată. În ciuda înfățișării băiețești și a codițelor care n-o avantajau deloc, Ryber nu era urâtă. De fapt, acum, că se uita mai atent, observă că ochii îi erau de-un argintiu strălucitor. Nu cenușiu, ci un *argintiu* pur, lucitor.

Secundul ar fi trebuit să fie orb ca să nu se îndrăgostească de ochii aceia.

— Deci sunteți împreună, conchise Safi.

— Nu, spuse Ryber repede, mult prea repede. E doar un foarte bun secund. Drept și inteligent.

Minciuna îi furnică pielea lui Safi și încercă să-și înăbușe zâmbetul mușcându-și buza, în vreme ce își întoarse din nou privirea asupra lui Kullen. Tot ce vedea ea era un bărbat masiv, cu o magie foarte puternică, un bărbat care ar fi putut s-o doboare mult prea ușor. Și totuși, poate că era ceva mai mult dincolo de înfățișarea lui glacială.

Ryber scoase un suspin prelung și întoarse încă o carte din pachet. Paladinul Câinilor de vânătoare. Privi lung la câinele în

formă de șarpe, și el încolăcit în jurul unei săbii, iar în ochii ei era o deșertăciune ce vorbea despre lucruri de mult uitate. Privirea i se fixă apoi la Kullen, iar trăsăturile i se destinseră.

Ryber și secundul chiar erau împreună, iar relația lor era ceva mai mult decât o simplă alianță. Era serioasă și profundă.

Adevărat.

Lui Safi i se strânsesă buzele. Ea și Ryber păreau de aceeași vârstă, și totuși aici era vorba despre ceva ce Safi știa prea puțin. Avusese parte de povești de dragoste în orașul Veñaza. Flirturi cu tineri ca Pehlivanul Prefăcut, însă se sfârșise de fiecare dată cu săruturi scurte și cu despărțiri și mai scurte.

— Prințul e în vreo relație? întrebă absentă și se crispă, dorindu-și pe dată să-și retragă cuvintele. Nici nu știa de unde răsăriseră. Adică le e îngăduit oamenilor din echipajul prințului Merik să aibă relații?

— Nu între ei, răspunse Ryber. În plus, nu mai suntem pe pământ nubrevnan. Ceea ce-l face pe prinț amiralul Nihar.

Asta îi atrase atenția lui Safi, profitând bucuroasă de schimbarea subiectului.

— Titlul prințului se schimbă în funcție de unde se află?

— Firește. Al tău nu?

— Nu.

Safi își mușcă buza când o pală de vânt sărat suflă din spatele butoaielor. În loc s-o răcorească, mai degrabă o ardea, făcând să-i apară deasupra sprâncenelor broboane de sudoare. Dar asta era o fierbințeală diferită decât cea de mai devreme, o fierbințeală furioasă. O fierbințeală *însăimântată*.

Și se încălzea din ce în ce mai tare, în timp ce Ryber continua să-i descrie cum raționalizarea porțiilor făcută de Merik îi supărase pe mulți, adâncind astfel prăpastia dintre susținătorii lui Merik și cei ai prințesei Vivian. Sau cât de murdară și de suprapopulată devenise capitala după Război.

Forța adevărului din spatele acestor istorisiri o făcea să dea din

picioare și să strângă din degete. Lumea descrisă de Ryber nu se compara cu cea pe care o lăsase în urmă Safi. Era sărăcie în imperiul Dalmotti – firește –, dar nu putea fi vorba despre foamete.

Poate... poate că Merik chiar avea nevoie de un acord comercial, fie el și cu niște pământuri blestemate ca ale familiei Hasstrel.

Tocmai când Safi dădu să se ridice – ca să se întoarcă în cabină și să vadă cum mai era Iseult –, glasul lui Evrane îi explodează în urechi.

— Așadar o s-o lași să *moară*?

Strigătele lui Evrane răsunau dinspre scara cea mai apropiată. Mai puternice decât marinarii care se antrenau. Mai puternice decât toba care duduia. *Trebuie* să ne duci la țarm!

Safi simți fiori de gheață pe șira spinării. Îi răzbătură prin fiecare fibră a corpului. Se ridică în genunchi, apoi în picioare, neluând în seamă șoaptele lui Ryber de a rămâne ascunsă. Tocmai când se înălța deasupra butoaielor, capul negru al lui Merik se ivi pe scară. Se urcă agil pe punte, silueta în mantie a mătușii venind în urma lui.

Merik înaintă câțiva pași, privind în toate părțile ca și când ar fi căutat pe cineva, marinarii dându-i-se din cale.

Evrane veni alături de el.

— Fata aia are nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător, Merik! Altminteri, o să *moară*!

Merik nu răspunse, nici măcar când Evrane ridică vocea furioasă, cerându-i să îi ducă la țarm.

Safi își încordă degetele de la mâini, de la picioare, mușchii de la coapse, își adună curajul – totul era pregătit pentru acțiune.

Dacă Merik nu era dispus să-i salveze viața lui Iseult, asta îi confirma pur și simplu că nu era aliatul ei. Așadar, prin contract sau nu, cu marinari dușmănoși sau nu, amiralul Nihar devenise acum *adversarul* lui Safi, iar corabia, câmpul ei de luptă.

Merik coborâse sub punte să vadă ce face domna. Nu-i plăcea cum o lăsase în cabină. Sora ei de Fir era bolnavă, iar el știa că asta poate strica dispoziția cuiva.

Și, când apăreau probleme, el trebuia să le rezolve.

În plus, asta era singura problemă pe care *putea* s-o rezolve la momentul de față. Vrăjitorul de Voce al Viviei îl agasa pe Hermin, cerându-i ca Merik să-i spună unde anume e nava de comerț dalmotti și refuzând să dea înapoi până nu vedea cu ochii ei contractul nou-încheiat cu familia Hasstrel.

Merik mințise – din nou – și declarase că nava de comerț parcursese numai jumătate din distanța reală, însă avea sentimentul că Vivia începe să se prindă de șiretlic.

Înainte să ajungă în cabina pasagerilor, mătușa îl interceptă la baza scării.

— Trebuie să ne oprim, îi declară ea cu fața ascunsă în umbră, dar cu părul argintiu strălucindu-i. Iseult e prea bolnavă ca să mai supraviețuiască așa de mult. Care sunt cele mai apropiate porturi?

— Niciunul în care să ne putem și opri. Ne aflăm încă pe teritoriu dalmotti.

Merik încercă să facă un pas înainte. Evrane îi tăie calea, răstindu-se la el:

— Ce nu înțelegi din „prea bolnavă ca să mai supraviețuiască”? Asta nu e negociabil, Merik.

— Iar asta nu e corabia ta, ca să dai ordine!

Merik nu avea răbdare pentru asta acum și continuă:

— Ne oprim când spun eu să ne oprim, mătușă. Acum dă-te la o parte ca să mă pot duce la domna.

— Nu e în cabină.

Și, uite așa, presiunea bine-cunoscută luă foc pe sub pielea lui Merik.

— Unde e? întrebă el încetișor.

— Pe punte, presupun.

Evrane făcu un gest din mână către spațiul de depozitare a mărfii, ca pentru a-i spune *N-o vezi pe aici, nu?*

— Și totuși, continuă el pe un ton încă periculos de jos, se presupunea că rămâne sub punte. De ce n-ai ținut-o în cabină?

— Pentru că nu era treaba mea.

La auzul acelor cuvinte, Merik luă foc. Evrane știa ce scrie în contractul Hasstrel. Știa că Safiya trebuia să rămână sub punte din motive de siguranță. O singură picătură din sângele ei putea pecetlui soarta contractului pe veci.

Iar gândul că sângele ei ar putea să fie vărsat... că ar putea să fie rănită...

Se urcă pe scară, cu mătușa pe urmele lui.

— Așadar ai s-o lași să moară? *Trebuie* să ne duci la țarm!

N-o luă în seamă pe mătușa lui. Avea s-o găsească pe Safiya și să-i explice – cu frumosul, desigur, nu cu focul ăsta care îl stăpânea – că sub nicio formă nu trebuia să plece din cabină. Ea avea să-i dea ascultare, iar Merik se putea liniști din nou. Fără alte probleme la orizont.

Se răsti la oamenii lui să se dea la o parte, mergând țință pe puntea superioară. Magia lui cerea să fie dezlănțuită și, în ciuda strădaniilor, era neputincios când venea vorba s-o domolească.

— *Amirale!*

Merik se opri brusc. Era vocea Safiyei. Venea din spatele lui.

Se răsuci încet pe călcâie, cu pieptul acum umflându-i-se. Vântul lăuntric își făcea simțită prezența, mai puternic decât înainte. Mai puternic decât fusese de ani buni. Aproape că-și pierdea stăpânirea.

Și-o pierdu de tot când o văzu în mijlocul punții, cu un pumnal în mână.

— Ne vei duce la țarm.

Tonul ei era rece și precis.

— Ne vei duce *acum!* îi zise.

— Ai nesocotit ordinele, spuse Merik, înjurând în sinea lui. Cum a rămas cu explicațiile cu frumosul? Ți-am zis că aici cuvântul meu e lege, ți-am zis să rămâi sub punte.

Răspunsul ei fu să înalțe și mai sus pumnalul.

— Dacă Iseult are nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător, atunci o să mergem la țarm.

Merik își dădu seama vag că nu mai aude duduitul tobei de vânt. Că nava începuse să se legene fără Vrăjitorii Fluxului, care s-o liniștească.

Merik își scoase propriul pumnal.

— Du-te sub punte, domna. Acum!

Asta o făcu pe Safiya să zâmbească – mare greșeală! – și să se apropie calmă de lama lui. Ridică apoi din umeri și își lipi pieptul de vârful cuțitului. Îi intră în cămașă.

— Fă rost de un Vrăjitor al Focului vindecător, Amirale, sau mă asigur că se alege praful de contractul tău.

Lui parcă i se încinseră ochii. Safiya era dispusă să-și taie propria piele. Să-și verse propriul sânge, iar astfel el avea să piardă tot ce câștigase din greu. Cumva, știa ce anume scrie în contract și acum îl pune la încercare.

Așa că își coborî pumnalul.

Apoi lăsa furia să i se dezlănțuie. Vântul sufla neabătut, luându-i pe sus pe marinari.

— Kullen! Ia-i aerul!

Safiya păli.

— *Lașule!* mârâi ea. Laș egoist ce ești!

Porni la atac.

El abia dacă avu timp să dea înapoi, voind să se întoarcă la cabină, când lama pumnalul ei spintecă aerul unde cu doar câteva clipe în urmă fusese capul lui.

Părăsi cu pași mari puntea superioară, cuvântul „laș” încă răsunându-i în urechi din toate direcțiile. Se strecurase și pe buzele marinarilor și, în timp ce cobora sub punte, întâlni privirile lui

Kullen în mulțime. Secundul scutură din cap, semn că de data asta nu-l va ajuta.

Și atunci Merik înțelese motivul: tot ce văzuseră marinarii tatălui său fusese o femeie – și încă una cartorrană – care îl făcuse pe amiralul lor „laș”. Dacă Vivian sau Serafin ar fi fost la cârma acestei corăbii, s-ar fi făcut dreptate numaidecât, deplin și violent. Oamenii asta așteptau. Asta cereau.

Și nu era ca și cum ar fi știut de condițiile contractului Hasstrel.

Ceea ce însemna că Merik trebuia să se lupte cu Safiya fon Hasstrel și fără să-i verse o picătură de sânge.

Ajunse jos și iat-o pe fată repezindu-se spre el, cu coada împletită fluturându-i în urmă. Marinarii i se dădeau din cale, fiind curioși de ce urma să se întâmple.

Safiya apărură atunci în fața lui, cu pumnalul scos la înaintare, care se întâlnește cu al lui Merik. La atingerea celor două lame ieșiră scântei – fata asta era puternică. Trebuia să scoată pumnalele din luptă cât mai curând. Până și cea mai mică zgârietură era suficientă ca să încheie contractul.

O altă lovitură puternică din partea fetei. Merik o pară, însă era cu spatele la cabină. Mai rău, lumea se înclina puternic spre stânga, corabia aflându-se în pauza nemișcării dintre valuri.

Fata se folosi de inerție și, pe toate Fântânile!, era iute. O tăietură se transformă în două. Trei. Patru...

Dar gata. Corabia se înclină în partea opusă, iar ei începură să-i tremure genunchii. Trebuia să-și schimbe poziția înainte să se lanseze în următorul atac.

Merik era pregătit. Când ea ridică pumnalul, se lăsa în jos. Lama i se înfipse în perete, iar el se năpusti asupra ei. Dar în aceeași secundă ea ajunse în spatele lui, cărându-i pumni în rinichi. În șira spinării.

Strânsoarea lui slăbi, iar corabia se înclină. Simți că își pierde echilibrul. Ea s-ar fi lovit prima cu capul de podea.

Așa că apelă la vântvraja lui. Aerul începu să sufle pe sub fată,

ridicând-o și lui restabilindu-i echilibrul... până când ea i se prinse de umăr, dându-i un genunchi între coaste.

Se îndoi de durere – nu se putu abține. Scândurile se apropiau de fața lui.

Magia explodează în el. Un vârtej puternic îi azvârli pe punte. Se învârteau. Se rostogoleau. Lumea era încețoșată, până când ajunseră deasupra catargelor. Vântul sufla în jurul lor, dedesubtul lor. Safiya nici nu băgase de seamă cât de sus erau de fapt.

Merik încerca să-și țină sub control puterea ce-i juca pe sub piele. În plămâni. Dar nu putea nici să nege că fata asta îi trezise furia dinăuntru său. Magia nu mai răspundea la chemarea lui, ci la a ei.

Pumnul ei i se îndrepta spre față. Abia avu timp să-l blocheze înainte ca piciorul ei să i se înfigă în gleznă. Ea îl răsuci pe spate – corpul învârtindu-i-se odată cu al lui, până când ajunseră cu susul în jos. Până când nu mai văzu decât vele, pânze și pumnii Safiyei.

Merik pară loviturile, însă o împinse prea tare sau poate că magia lui o făcuse. Oricum ar fi fost, ea se depărta rotindu-se dincolo de velatură. Ieși cu totul din ciclonul vântului lui Merik și începu să cadă cu repeziciune, cu capul în jos, înspre sutele de marinari care-i priveau cu gura căscată.

Merik lansează o rafală de vânt vrăjit sub ea, trimițând-o înapoi înspre el. O întoarce – și se întoarce și el – cu picioarele în jos. Oceanul și velatura îi umpleau vederea.

Apoi Safiya îi dădu una cu piciorul. Drept în stomac.

I se tăie respirația. Magia lui se sufocă.

El și domna erau în cădere.

Merik avu timp exact cât să se tragă sub ea și să-și spună în sinea lui că o să doară, înainte să se lovească cu spatele de punte.

Nu... asta nu era puntea. Era o rafală de vânt. Kullen le încetinea căderea, înainte ca...

Merik se izbi de lemn cu un trosnet ce-i zdruncină creierii! Fata căzu peste el, strivindu-i plămânii și coastele.

În ciuda durerii și a șocului, Merik profită de ocazie înainte s-o

piardă. Îi prinse genunchii cu ai lui și o întoarse, venind deasupra ei. Apoi se sprijini în mâini de-o parte și de alta a capului ei și privi în jos.

— Ai terminat?

Pieptul îi urca și îi cobora. Obrajii îi erau roșii ca amurgul, însă ochii îi licăreau sfredelitori.

— Niciodată! găfâi ea. Nu până nu ne duci la țarm.

— Atunci, o să te pun în lanțuri.

Merik dădu să se ridice, însă ea îl apucă de cămașă și îl trase. Coatele lui alunecară și căzu peste ea, aproape atingându-și nasurile.

— Nu lupti... cinsti.

Coastele ei intrau între ale lui cu fiecare răsuflare.

— Luptă-te din nou... cu mine. Fără magie.

— Ți-am rănit orgoliul?

Chicoti aspru și își apropie gura de urechea ei. Nasul lui îi brăzda obrazul.

— Chiar și fără magia mea, șopti el, tot ai pierde.

Înainte să poată răspunde, Merik se dădu jos de pe ea și se ridică în picioare.

— Duceți-o jos și puneți-o în lanțuri!

Safiya încercă să se ridice, însă doi marinari – oameni din echipajul inițial, loiali lui Merik – se năpustiseră deja asupra ei. Se zbătu și urlă, dar când Kullen se apropie cu pași grei încetă să se mai împotrivească, dar nu și să țipe.

— Sper să arzi în iad! Cu secundul și tot echipajul! Sper să *ardeți* cu toții!

Merik se îndepărtă, prefăcându-se că nu aude. Că nu-i pasă. Dar adevărul era că auzea și că îi păsa.

Lui Aeduan îi luă doar câteva minute să-l facă pe împăratul Henrick să-l ia în slujba lui, dar tot timpul economisit era acum pierdut din cauza noului tovarăș, filfizonul de prinț Leopold, și din pricina celor opt Barzi ai Iadului, care-i escortau afară din palat.

La două ore după ce părăsise cabinetul personal al dogelui, Aeduan alerga în sfârșit pe lângă trăsura lui Leopold, în timp ce se îndreptau spre Districtul Debarcaderului de Sud. Oameni din toate colțurile orașului Veñaza veniseră să vadă „palatul ars din temelii al dogelui”. Sau să vadă, cum se mai spunea, „ce făcuseră marstokezii mâncători de foc, de trei ori fie blestemați”.

Aeduan nu avea nici cea mai vagă idee de unde pornise zvonul, dar bănuia că *deja* pornise. Poate că trâmbițase vreo gardă de la palat cu gura mare sau poate că vreun diplomat avid după război lăsase special să-i scape vestea. Oricum, ura față de marstokezi creștea în vreme ce Aeduan alerga pe străzile și podurile din Veñaza – semn rău pentru reînnoirea Armistițiului de Douăzeci de Ani – și totul părea controlat. Regizat. Cineva își dorea Imperiul Marstok drept dușman.

Aeduan își propuse să nu uite să-i spună tatălui său.

Își mai pusese în gând să-i zică și că, dintre cei opt Barzi ai Iadului din suita lui Leopold, doar comandantul mai respira normal în spatele coifului după ce alergaseră vreo două străzi.

Ce mai elită a forțelor de luptă!

Dar Aeduan se simțea el însuși rușinos de epuizat când trăsura lui Leopold ajunse zăngănind în Districtul Debarcaderului de Sud, unde erau ancorate navele de război cartorrane.

Era aproape pe înserat – iar mușchii abia vindecați îi ardeau din pricina efortului, pielea nouă i se înfierbântase din cauza aglomerației de pe străzi, și vechile cicatrici începuseră din nou să sângereze –, ceea ce însemna că singura lui cămașă curată era acum

pătată toată.

O, abia aştepta să-şi ia revanşa cumva când avea s-o vadă din nou pe Vrăjitoarea aceea a Firului!

Leopold ieşi împleticindu-se din trăsura lui în dogoarea soarelui de la apus. Purta un costum albastru-verzui, de catifea, mult prea elegant pentru mersul pe mare, iar la şold avea o spadă scurtă, cu mâner de aur, mai mult pentru a face impresie decât pentru a fi folosită.

Dar banii erau bani şi se gândi că, pentru noul lui cufăr zăvorât şi plin cu arginţi dinăuntrul trăsorii, chiar merita să se prăjească în soare şi să îndure torentul nesfârşit de văicăreli ale prinţului filfizon.

— Ce... începu cel din urmă să strige, ducându-şi mâna înmănuşată la gură, ce e putoarea asta?

Cum niciunul dintre Barzii Iadului nu se apropie să-i răspundă – ba de fapt se îndepărtară cu toţii ca să nu-l audă, dinadins evitând conversaţia cu el –, sarcina îi reveni lui Aeduan.

— Putoarea asta, spuse el plat, e de la peşte.

— Şi de la fecalele împuţiţilor din Dalmotti, strigă un bărbos venind dinspre debarcader.

Purta haina verde-smarald al marinei cartorrane şi, judecând după cât de sus îşi ţinea bărbia şi după cei trei oameni care alergau după el, era amiralul cu care Leopold trebuia să se întâlnească.

Cei patru ofiţeri se aliniară dinaintea lui Leopold şi făcură patru rânduri de plecăciuni scurte, însoţite de „Înălţimea Ta imperială”.

Leopold rânjea ca un băieţel cu o jucărie nouă şi se mulţumi să-şi aranjeze spada şi să declare în limba cartorrană:

— La bord, oameni buni! Flota pleacă odată cu fluxul şi, potrivit acestui călugăr, căutăm un nubrevnan.

Amiralul îşi mută greutatea pe celălalt picior, căpitanii schimbă nişte priviri şi Barzii Iadului se îndepărtară şi mai mult. Căci, desigur, n-avea să fie nicio plecare odată cu fluxul. Era riscant să porneşti spre Nubrevna fie şi numai cu o corabie. O flotă întreagă

era sinucidere curată. Toți cei de față știau, cu excepția singurului om care ar fi trebuit să știe: moștenitorul imperial al Cartorrei.

Și totuși, niciunul dintre ofițeri nu părea dornic să vorbească, nici măcar amiralul. Aeduan bombăni în sinea lui. Oamenii nu aveau cum să se teamă de prințul ăsta insipid. Putea să înțeleagă că le e frică de împăratul Henrick, dar împăratul nu era aici ca să-și asmuță furia dintelui cârn asupra lor.

Aeduan se întoarse brusc spre prinț și îi spuse în limba dalmotti:

— Nu vă puteți duce cu flota în Nubrevna.

— Cum? clipi Leopold. De ce nu?

— Pentru că ar fi inutil.

Leopold tresări, iar obrazii i se înroșiră zdravăn, cel dintâi semn al unei crize de nervi. Dar, deși îi venea foarte greu, Aeduan adăugă un scurt „Înălțimea Ta imperială”.

— Inutil, zici? Leopold își duse degetul mare la buză. Îmi scapă ceva?

Se întoarse către amiral și, trecând pe cartorrană, îl întrebă:

— Nu pentru asta sunt forțele navale? Să revendice ceea ce ți-au luat belicoșii de nubrevnani?

Obrazii îi zvâcniră când vorbea, iar Aeduan își amână gândul de mai devreme.

Poate că Leopold chiar avea un temperament înfricoșător, mai ales dacă rangul de amiral depindea de capriciile unui prinț ignorant ca el.

Prin urmare, cu un oftat adânc, Aeduan vorbi din nou. La urma urmelor, el n-avea ce rang de amiral să piardă.

— Forțele navale sunt pentru bătăliile marine, Înălțimea Ta imperială. Adică *pe mare*. Dar nu putem intra în Nubrevna să ne batem, întrucât cel mai probabil domna va fi ajuns deja la Lovats până când navele de război ale Înălțimii Tale vor fi atins coastele nubrevnane. Dacă aș fi fost eu acel Vrăjitor al Vântului nubrevnan, acolo aș fi dus-o.

Obrazii lui Leopold se încordară din nou și prințul vorbi în

dalmotti, adresându-i-se lui Aeduan.

— Ce are a face dacă fata ajunge în Lovats? Un nubrevnan a răpit-o pe logodnica unchiului meu. Mergem s-o revendicăm.

— Armistițiul de Douăzeci de ani, continuă Aeduan, nu îngăduie corăbiilor străine să debarce pe teritoriul unei națiuni fără permisiune...

— Știu ce spune blestematul de Armistițiu! Dar, repet, o au pe logodnica unchiului meu. Asta este deja o încălcare a Armistițiului.

Numai că nu este, se gândi Aeduan. Însă nu avea chef să îl contrazică, așa că încuviință dând din cap.

— Singura cale de acces în Lovats e să trecem de Străjile lui Noden – iar monumentele din piatră sunt bine păzite de soldați nubrevnani. Presupunând că flota Înălțimii Tale ar putea să treacă – ceea ce nu se poate –, tot va trebui să aibă de-a face cu Podurile de Apă vrăjite ale lui Stefin-Ekart.

— Deci, întrebă Leopold cu o voce ucigător de inexpresivă, ce ar trebui să fac eu?

Amiralul, căpitanii și grupul îndepărtat al Barzilor Iadului tresăriră deodată, iar Aeduan nu-i învinovăți. Cel puțin Henrick înțelegea războiul, cu prețul și strategiile lui.

Ca să nu mai pomenească de noțiuni elementare de istorie.

Totuși, aceasta era șansa lui Aeduan. Una bună, cum poate nu va mai avea niciodată. Era șansa lui să câștige încrederea unui prinț.

— O singură navă, spuse Aeduan încet, răsucindu-și încheieturile – de trei ori înainte, de trei ori înapoi. Avem nevoie de cea mai rapidă fregată din flotă și de toți Vrăjitorii Fluxului sau ai Vântului disponibili. Dacă putem să-i interceptăm pe nubrevnani înainte să ajungă în țara lor, putem s-o revendicăm pe domna fără să fie afectat Armistițiul... Înălțimea Ta imperială.

Leopold îl fixă cu privirea pe Aeduan, briza din Veñaza răsfirându-i buclele blonde în toate direcțiile. Apoi, ca și cum ar fi ajuns la o decizie în sinea lui, duse mâna la teaca spadei și făcu un semn din cap către Aeduan.

— Ocupă-te de asta, călugăre. Imediat!

Așa că Aeduan făcu întocmai, vizibil încântat că patru ofițeri și opt Barzi ai Iadului – care priveau cu toții îngrijorați la pieptul sângerând al lui Aeduan – erau acum obligați să primească ordine de la el.

Experiența în sine era de asemenea... descurajatoare. Oamenii rareori îl priveau direct pe Aeduan, cu atât mai puțin de la o distanță atât de mică. Așadar, când sfârși în cele din urmă cu planificarea, oamenii își reluară obiceiul de a nu-l băga în seamă. Aeduan se simți ușurat.

Însă, pe când se întorcea de la trăsura lui Leopold, după ce supraveghease transportarea cufărului său din trăsură pe un cuter cartorran, nările lui prinseră un miros cunoscut.

Se opri la doi pași de trăsură și adulmecă aerul.

Apă limpede de lac și ierni geroase.

Cunoștea acel miros, și totuși nu-și putea da seama cărui sânge îi aparținea. Leopold mirosea a piele nouă și a cămine fumegânde; Barzii Iadului puteau a ștreanguri și a fier rece, iar ofițerii aveau cu toții acea aromă caracteristică a sângelui oceanic.

Oricine ar fi trecut de curând prin debarcader, Aeduan îl întâlnise, dar nu se obosise să-i rețină mirosul.

Ceea ce însemna că nu era important.

Așa că, ridicând din umeri, își trase gluga pe cap. Clopotele băteau al șaptesprezecelea dangăt, ceea ce însemna că Aeduan avea răgaz să găsească strada Ridensa, numărul 14 și să-i ducă în sfârșit tatălui său veștile despre acest nou angajator al lui, cel mai profitabil.

Cătușele îi rodeau încheieturile în timp ce Safi se uita la chipul adormit al lui Iseult.

Fără îndoială, de pe buzele lui Iseult se scurgea o dâră de salivă, însă Evrane plecase, iar Safi era în lanțuri și prea departe ca să poată face ceva.

Se părea că nu putea să facă nimic care să *conteze*. Se purtase ca un copil dezlănțuindu-și temperamentul în fața lui Merik – și nici nu-i păsa. Îi păsa doar că atacul ei eșuase. Că, la urma urmelor, nu reușise decât să înrăutățească lucrurile.

Camera era slab luminată, norii acoperind soarele după-amiezii, iar apa clipea în spatele ei. Nava prinsese viteză, legănatul încetase, iar toba uriașă își reluase duduul. Ca, de altfel, și tropăitul marinarilor.

Safi își trase genunchii la piept. Lanțurile cu care era legată zăngăniră batjocoritor.

Ce mai demonstrație de forțe!

Se chinui să se ridice în picioare și o găsi pe Evrane stând în prag. Cu pași ușori ca de șoricel, călugărița traversă cabina spre Iseult.

— Cum se simte? întrebă Safi. Ce pot să fac?

— Nu poți face nimic, legată cum ești.

Evrane se lăsă pe podea și puse o mână pe brațul lui Iseult.

— E stabilă. Pentru moment, îi zise. Safi răsuflă ușurată. Pentru *moment* era destul. Dacă ar fi inițiat ceva ce n-ar fi putut să termine? Dacă Iseult nu s-ar mai fi trezit – nu s-ar mai fi *putut* trezi – niciodată?

Evrane se întoarse către Safi.

— Ar fi trebuit să te țin în cabină. Îmi pare rău.

— L-aș fi atacat pe Merik sub punte sau pe punte.

Evrane pufni fără interes.

— Ești rănită din... încăierarea ta?

Safi nu luă în seamă întrebarea.

— Spune-mi care e problema cu Iseult. De ce are nevoie de un Vrăjitor al Focului vindecător?

— Pentru că e ceva în neregulă cu mușchiul ei, iar asta ține de domeniul unui Vrăjitor al Focului vindecător.

Evrane scoase un borcan de sticlă de sub mantie.

— Eu sunt o Vrăjitoare a Apei vindecătoare, continuă, prin urmare, specialitatea mea sunt fluidele corpului. Alifiile mele – flutură borcanul prin fața lui Safi – sunt de la Vrăjitorii Pământului vindecători, deci nu pot vindeca decât pielea și oasele.

Puse alifia pe pat.

— Este o inflamație vrăjită în mușchiul lui Iseult, vorbe mai departe. Fie tăietura din palmă, fie rana provocată de săgeată a fost blestemată. Eu... nu pot spune care din două, dar fără îndoială e mâna unui Vrăjitor al Blestemelor la mijloc.

— Un Vrăjitor al Blestemelor? repetă Safi. Apoi încă o dată: Un Vrăjitor al Blestemelor?

— Am mai văzut astfel de vrăji, continuă Evrane. Pot să țin blestemul departe de sângele ei, dar mi-e teamă că se va răspândi prin mușchi. Chiar în timp ce vorbim înaintează spre umăr. Dacă se mai apropie mult, va trebui să-l amputăm, dar e riscant s-o fac de una singură. Cel mai bine ar fi ca un Vrăjitor al Pământului vindecător sau unul al Focului să dea o mână de ajutor. Firește, chiar dacă am avea la cine să apelăm, majoritatea Vrăjitorilor Pământului sunt cartorrani, în vreme ce majoritatea Vrăjitorilor Focului sunt marstokezi. Merik n-ar îngădui nici în ruptul capului să urce la bord niște dușmani.

— Nu ne sunt dușmani acum, bombăni Safi, cu mintea încă zdruncinată de ideea amputării.

Cuvântul părea atât de straniu. Atât de imposibil.

— Războiul s-a sfârșit acum douăzeci de ani, zise ea.

— Spune-le asta și bărbaților care au luptat în el! Evrane gesticulă către cala principală. Spune-le asta și marinarilor care și-au pierdut

famiiliile în flăcările marstokeze.

— Dar vindecătorii nu pot face rău.

Safi își apăsă degetele pe rană până când îi trosniră.

— Asta nu face parte din magia voastră? o întreabă.

— O, ba da, putem face rău, răspunse Evrane. Doar că nu cu ajutorul puterii noastre.

Safi nu răspunse. Nu mai era nimic de spus. Cu fiecare răsuflare care trecea, aluneca și mai adânc în iad, iar lui Iseult i se împuținau șansele de supraviețuire. Dar, chiar dacă era legată în lanțuri, nu avea de gând să renunțe. Tratatul lui Merik, planul unchiului, ba chiar și viitorul ei putea să se ducă naibii, blestемate fie de trei ori! *Avea* să găsească o cale să coboare de pe navă și *avea* s-o ducă pe Iseult la un Vrajitor al Focului vindecător.

— Să înțeleg că ești de viță nobilă, spuse Evrane, și totuși e limpede că știi cum se mânuiește un cuțit. Mă întreb cum s-a întâmplat.

Se întinse cu grijă după trusa de vindecător de la piciorul patului. Apoi, cu mișcări sigure, dezlegă bandajul de pe brațul lui Iseult. Toba duduia, duduia și tot duduia.

— În Nubrevna, continuă Evrane, le spunem domilor și doamelor noastre „vizeri”. Pământul familiei mele – proprietatea Nihar – se află la sud-est de capitală. O proprietate de rahat, ca să fiu sinceră.

Evrane îi aruncă un zâmbet ironic în timp ce, mai grijulie ca nicicând, îi înfășură din nou bandajul lui Iseult.

— Dar astfel de proprietăți, explică ea, par să dea naștere celor mai avizi de putere vizeri, iar fratele meu nu a fost o excepție. A reușit în cele din urmă să câștige mâna reginei Jana, iar familia Nihar s-a amestecat printre șerpilor regali.

Și nobilimea din Cartorra e la fel, se gândi Safi. Rea, acaparatoare, mincinoasă. În vreme ce un bărbat ca Merik ar fi simțit poate că e legat prin datorie de pământul și oamenii lui, Safi nu suferise niciodată de o astfel de loialitate. Familia Hasstrel nu o dorise

niciodată și nici domii sau domnele de-o seamă cu ea. După cum punctase foarte succint unchiul Eron, Safi nu era tocmai croită pentru a conduce.

Evrane puse deoparte bandajele murdare și se întinse după borcanul cu alifie.

— Politica e o lume a minciunilor, iar curtea nubrevnană nu se deosebește câtuși de puțin. Totuși, când fratele meu a devenit rege...

Se încruntă, deschise borcanul și reluă:

— Când a devenit rege și amiralul marinei regale, Serafin s-a transformat în cel mai rău șarpe dintre toți. A întors un vizer împotriva altui vizer, fiul împotriva fiicei, chiar și pe propriii copii. Am mai rămas câțiva ani după ce familia s-a mutat la Lovats, dar în cele din urmă am renunțat. Voiam să ajut oamenii și nu puteam în capitală.

Puse tubul la loc în trusă, fluturându-și semnul de vrăjitoare în direcția lui Safi.

— Face parte din binecuvântarea de a fi o Vrajitoare de Apă vindecătoare, presupun, îi zise. Am nevoie să ajut și, când nu am ce face, sunt nefericită. Prin urmare, cu câțiva ani înainte să intre în vigoare Armistițiul, am renunțat la titlul meu și am călătorit în munții Sirmayan ca să depun jurămintele carawenilor. Am simțit dintotdeauna chemarea fântânilor și știam că pot să-i ajut pe alții cu o pelerină albă pe umeri. De unde ești, domna?

Safi trase aer în piept obosită; lanțurile zăngăniră de cum se mișcă.

— Sunt din Munții Orhin, din partea centrală a Cartorrei. Era frig și umed și am disprețuit locul ăla.

— Iar Iseult e din așezarea Midenzi?

Evrane așază cârpa curată pe brațul lui Iseult, cu o încetineală aproape dureroasă, și i-o înfășură în jurul mușchiului.

— Îmi amintesc acum.

Plămânii i se comprimară. *Păr argintiu. O călugăriță vindecătoare.*

— Tu! scoase Safi aerul din piept. *Tu* ai fost călugărița care a găsit-o.

— Da, răspunse Evrane simplu, iar asta e foarte important.

Evrane aruncă o privire abătută în direcția lui Safi.

— Știi de ce e important?

Safi scutură încet din cap.

— Pentru că... e o coincidență de necrezut?

— Nu e o coincidență, domna, ci lucrarea Domniței Destinului.

Știi *Jelania lui Eridysi*?

— Cântecul ăla pe care îl cântă marinarii la beție?

Evrane chicoti ușor.

— Ăla, cu toate că face parte dintr-un poem mult mai lung. O epopee de fapt, pe care călugării caraweni o consideră...

Făcu o pauză, scrutând în jur cu privirea ca și cum ar fi căutat cuvântul potrivit.

— ...*Prevestitoare*, spuse în cele din urmă, dând din cap. Eridysi a fost o Vrăjitoare a Vederii, înțelegeți tu, și multe dintre viziunile ei au ajuns în cele din urmă să se adeverească.

— Încă de când m-am dus la mănăstire am simțit, domna, că fac parte din *Jelanie*.

Safi îi aruncă o privire plină de neîncredere. Din câte știa ea, toate versurile erau despre trădare, moarte și pierdere eternă. Nu prea erau genul de lucruri pe care ți le-ai fi *dorit* să devină realitate – cu atât mai puțin să reprezinte profeția propriului drum în viață.

Și totuși, când reluă, Evrane nu vorbi despre Domnița Destinului, nici despre previziuni, ci atenția i se întoarse din nou asupra chipului delicat al lui Iseult.

— Iseult e foarte bolnavă, murmură, dar jur pe Fântânile Originii că nu va muri. Mai bine mor *eu* decât să se întâmple una ca asta.

Safi se cutremură, întrucât cuvintele ei emanau un adevăr atât de intens, încă nu putu să răspundă decât printr-un semn din cap. Căci și ea ar fi făcut același lucru pentru Iseult, așa cum știa că și Iseult făcuse întotdeauna la fel pentru ea.

Merik se holba la masa plină cu hărți – la macheta etervrăjită pe care i-o dăduse Vivia. Kullen stătea sprijinit de peretele din apropiere, țeapăn și fără nicio expresie pe chip. Răceala din aer era singura care-i trăda neliniștea.

Soarele răzbătea printre nori, iar *Jana* urca și cobora odată cu unduirile oceanului. Pe hartă, miniatura *Janei* plutea liniștită înainte... Dar nu și nava de negoț dalmotti. Aceasta încetinise considerabil și în curând avea să ajungă exact în locul în care Merik îi spusese Viviei că va fi și la momentul precis pe care acesta i-l zisese soră-sii.

Minciunile lui Merik se preschimbau în adevăruri chiar sub ochii lui.

Se presupunea că putea încerca să-și oprească sora cu o nouă poveste despre cum nava își schimbă brusc cursul... Dar se îndoia că avea să-l creadă. Cel mai probabil, era deja pe poziții, așteptând să-i cadă în plasă prada ei nevinovată.

— Ne-am săpat o groapă adâncă, spuse Merik aspru.

— Dar o să ne scoți înapoi de acolo. Kullen își întinse mâinile. Așa faci de fiecare dată.

Merik se trase de guler.

— Am fost nesăbuit. Entuziasmul meu a fost orbit de un contract, de trei ori fie blestemat, iar acum...

Oftă din greu și se întoarse spre Kullen:

— Acum trebuie să știu dacă poți face ce trebuie făcut.

— Dacă te referi, răspunse Kullen grăbit, la plămânii mei, sunt perfect în regulă.

Temperatura continuă să scadă; în jurul capului lui Kullen începu să ningă.

— N-am avut probleme de săptămâni, explică acesta. Așa că-ți promit – își duse pumnul la inimă – că pot zbura până la corabia Viviei s-o țin departe de piraterie. Cel puțin, până ajungi tu.

— Mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi. E un noroc chior că ne aflăm aici, și nu în orașul Veñaza. Dacă am fi fost încă de cealaltă parte a mării, n-am mai fi putut să intervenim deloc.

Făcu o pauză. Apoi aerul se încălzi puțin.

— Mai este ceva despre care vreau să-ți vorbesc înainte să plec, îi zise.

Lui Merik nu-i plăcea cum sună.

— Fata 'matsi de sub punte, continuă Kullen. Ai de gând ceva în privința ei?

Merik trase istovit aer în piept și își verifică repede cămașa – era încă băgată în pantaloni.

— Lucrez la asta. N-am s-o las să moară, bine? Dar *Jana* și oamenii noștri trebuie să fie pe primul loc.

Kullen încuviință din cap, părând mulțumit.

— Atunci, voi face ce trebuie făcut.

— Și eu la fel, spuse Merik. Acum adună echipajul și cheamă Vrajitorii Fluxului. E timpul să întețim vântul.

Se înserase, iar Evrane plecase să găsească mâncare, lăsând-o pe Safi să le contempleze de una singură pe Iseult și pe Domnița Destinului. Desigur, erau șanse mari ca Iseult să dea peste aceeași călugăriță care o și ajutase – la urma urmei, câți călugări caraweni puteau fi pe un continent?

Și desigur că reuniunea asta ținea mai mult de șansă și de probabilitate – așa cum Ryber trăsese cartea Paladinul Vulpilor – decât de nu știu ce poem antic după care se călăuzea în viața călugărița.

La auzul pașilor ce se apropiau, gândurile lui Safi se împrăștiară. Ușa cabinei se deschise scârțâind și în prag se ivi Merik, cu un bol de lemn în mână.

Ea își strânse buzele.

— Ai venit să te lupți din nou cu mine?

Era o remarcă grosolană, dar Safi hotărî să nu-i pese.

— Ar trebui?

El intră în cabină și închise ușa cu piciorul.

— Pari destul de cuminte, comentă.

— Sunt, mormăi ea și era adevărat.

Deși ar fi vrut să mârâie, să țipe și să-l facă să regrete că a îndrăznit *măcar* să-i pună tăișul pe piele, nu era proastă să-și irosească energia. Acum avea nevoie de un plan mai mult decât oricând.

— Bun.

Merik înaintă și așează bolul la o distanță la care ea putea ajunge, deși el a fost *înțelept* să stea departe. Lanțurile zornăiră pe când Safi se uită în bol. O supă palidă, cu o chiflă uscată plutind deasupra.

— Ce-i asta?

— Ce mâncăm noi mereu.

El se ghemui pe vine. Privirile lor se întâlniră. Ochii lui erau

căprui-închis. Deși părea distrat, triumphiul de pe frunte i se încruntă.

— Supă de oase și orice altceva mai găsim ca să punem în oală, îi explică.

— Sună... delicios.

— Nu e. Ridică din umeri. Dar, uite, o să-ți rup pâină și pâinea.

Scoase chifla din bol și, cu un zâmbet aproape demn de iertare, începu s-o rupă în bucăți numai bune de băgat o dată în gură, punându-le înapoi în supă. Ea îl urmări cu privirea printre gene.

— E vreo șmecherie? De ce ești așa de amabil cu mine?

— Nu e nicio șmecherie.

Alte bucăți de pâine fură aruncate în bol.

— Vreau să știi că înțeleg de ce... m-ai atacat, îi zise.

Încet, își ridică iar privirea la ea. Ochiul îi erau acum serioși. Ba chiar triști.

— Aș fi făcut la fel, dacă aș fi fost în locul tău, continuă.

— Atunci, de ce nu oprești? Dacă înțelegi, de ce nu o duci pe Iseult la țarm?

Merik se mulțumi să răspundă cu un mormăit neutru și aruncă și ultima bucată în bol. Safi o privi cum se îmbibă cu supă, iar frustrarea începu să clocotească în ea până sus la umeri.

— Dacă, începu ea încetișor, te aștepți să-ți fiu recunoscătoare pentru supă...

— Chiar m-aștept, o întrerupse el. Nu avem multă mâncare pe corabie, domna, iar tu îmi mănânci porția de la cină. Așa că, da, puțină recunoștință n-ar strica.

Ea nu avu nicio replică. De fapt, rămăsese fără cuvinte, iar îngrijorarea îi deveni deodată de două ori mai mare. Ce voia de la ea? Magia ei nu detecta nici urmă de fățarnicie.

Merik arătă cu capul înspre bol.

— Mănâncă, domna... o, așteaptă! Era să uit!

Scoase o lingură din buzunar.

— Ce zici de așa favoare? o întreabă apoi. Știi câți oameni de la

bord ar ucide pentru o lingură?

— Dar tu știi, îi replică ea, câți oameni aș putea *ucide* cu o lingură?

Asta o făcu să zâmbească leneș, dar când se întinse după lingură el nu-i dădu drumul. Degetele li se atinseră...

O fierbințeală îi cuprinse brațul lui Safi. Tresări, mâna ei, cu lingură cu tot, retrăgându-se numaidecât.

— O să opresc în curând, spuse Merik, nepărând să fi luat în seamă reacția ei. S-ar putea să se lase cu bătaie și... voiam să te avertizez.

— Cine o să se bată?

Vocea îi era ciudat de ascuțită, degetele încă tremurându-i când apucă lingura.

— Suntem în primejdie eu și Iseult? continuă.

— Nu.

Merik scutură încă o dată din cap, dar cuvântul – și gestul – făcu magia lui Safi să se înfioare. *Fals*.

— O să am grijă să fiți în siguranță, adăugă el, mai degrabă un gând întârziat.

Magia lui Safi reacționează. *Adevărat*.

Încruntându-se, luă o lingură din supă. Era dezgustătoare, chiar și așa flămândă cum era. Fadă sau chiar fără niciun gust și rece, că puteai crede că e congelată.

— Nu te uita la mine cum mănânc! pufni ea. N-o să ucid *de fapt* pe nimeni cu lingura.

— Mulțumesc lui Noden! își încreți el buzele. Îmi făceam griji pentru tot echipajul.

Făcu o pauză, apoi dădu scurt din cap, ca pentru a alunga vreun nor negru care-l supăra.

Când întâlnește privirea ei, ochii lui erau pătrunzători – mai pătrunzători decât îi văzuse vreodată –, iar ea avu neplăcuta senzație că el o *văzuse*. Nu doar la suprafață, ci și în toate secretele ei.

— Cu toată sinceritatea, spuse el în cele din urmă, reprezinți o amenințare, domna. De aceea trebuie să te țin în lanțuri. Ai face orice pentru Sora ta de Fir, cum și eu aș face orice pentru Kullen.

Adevărat.

Văzând că ea tace și doar soarbe din supă, continuă:

— Eu și Kullen ne știm de când eram mici, de când m-am dus la domeniul Nihar, unde lucra mama lui. Tu unde ai întâlnit-o pe Iseult?

Safi înghiți, căci era cu gura plină, aproape se înecă cu pâine, după care întrebă cu voce răgușită:

— De ce vrei să știi?

Merik oftă.

— Dintr-o curiozitate bine intenționată.

Adevărat.

Safi își strânse buzele într-o parte. Era ciudat de sincer cu ea, ceea ce cu siguranță nu era nevoie să fie, și ea presupuse că nu i-ar fi oferit niciun avantaj tactic, dacă i-ar fi spus cum au devenit ea și Iseult prietene.

— Ne-am întâlnit acum șase ani, răspunse ea în cele din urmă. Ea lucrează... sau mai bine zis lucra, cred, pentru tutorele meu din orașul Veñaza. Oricând mă duceam la el pentru lecții, Iseult era acolo. Eu... n-am plăcut-o la început.

Merik încuviință din cap.

— Nici eu nu l-am plăcut pe Kullen. Era atât de încordat și de mățăhălos.

— Încă este.

El râse – un râs adevărat, din inimă, care-i cuprinse stomacul lui Safi într-o strânsoare caldă. Cu ochii încrețiți de râs și cu chipul relaxat, era într-adevăr chipeș. Dezarmant de chipeș și, împotriva rațiunii și a celei mai puternice voințe, se trezi că se relaxează și ea.

— Și eu credeam despre Iseult că era încordată, spuse ea încetișor. Nu înțelegeam Vrăjitoarele Firului pe atunci și nici nomatsi. Credeam pur și simplu că Iseult e ciudată. Și rece.

Merik se scărpină în bărbie, aspră din pricina țepilor nerași.

— Ce s-a schimbat?

— Mi-a salvat viața de un Spintecat.

Safi privi către Iseult, care stătea nemișcată pe pat. Și era mult prea palidă.

— Amândouă aveam doar doisprezece ani, iar Iseult m-a salvat fără să se gândească la ea.

O Vrăjitoare a Pământului dăduse târcoale cafenelei lui Mathew. Femeia începuse să spintece cu Safi la doar câțiva pași, iar când Vrăjitoarea se năpustise asupra ei, Safi crezuse că-i venise sfârșitul. Că erau flăcările iadului sau mixinele, nu știa, dar era sigură că veneau după ea. Până când Iseult apăruse deodată, sărind în spatele femeii și luptându-se de parcă ar fi fost în joc viața ei.

Firește, Iseult nu era suficient de puternică încât s-o oprească pe Vrăjitoarea Pământului și, slavă zeilor!, Habim venise peste câteva clipe.

Aceea fusese prima zi în care Habim o luase și pe Iseult la antrenamentele cu Safi ca s-o învețe să se apere. Mai important, fusese prima zi când Safi o văzuse pe Iseult ca pe o prietenă.

Iar acum, așa o răsplătea Safi – aruncându-le viețile pe apa sâmbetei?

Ea mestecă în supă, urmărind pâinea învârtindu-se în zeamă.

— Cum v-ați împrietenit tu și Kullen?

— E o poveste asemănătoare.

Merik își umezi buzele, cu puțin cam prea multă nonșalanță, și spuse:

— Kullen are probleme la plămâni. Nu... nu știu dacă ai observat. E chiar ironic – e un Vrăjitor al Aerului care poate controla plămânii altcuiva, dar nu și pe ai lui, zise, râzând sec. Kullen a suferit prima criză respiratorie gravă când avea opt ani, iar eu m-am folosit de puterea mea asupra vântului ca să-l readuc la viață. Simplu.

Făcu un semn din cap spre supă:

— Cum e cina?

— Am mâncat și mai proaste.

El plecă din cap.

— O să iau asta drept un compliment. Facem și noi ce putem aici, cu puținul pe care îl avem.

Ridică din sprâncene, ca și cum ar fi făcut aluzie la ceva. O aluzie pe care Safi n-o pricepu.

— Ce vrei să spui?

— Că am impresia că și tu faci la fel, te descurci cu ce ai. O voi ajuta pe Iseult când voi putea.

— Nu pot aștepta prea mult. Iseult nu poate aștepta.

Merik ridică dintr-un umăr.

— Totuși, nu ai de ales. Tu ești cea legată în lanțuri.

Safi tresări ca și când i-ar fi dat o palmă. Lăasă lingura să-i cadă din mână și împinse bolul cât colo. Supa se revărsă în lături.

Lasă-l să-și bată joc de neputința ei. Lasă-l să râdă de lanțurile ei. Ea dăduse foc rugului și tot ea avea să-l stingă și nu avea nevoie nici de ajutor și nici de permisiunea nimănui.

— Are un gust de rahat, zise ea.

— Chiar așa, aprobă el din cap, ceea ce nu o făcu decât s-o întărâte și mai mult. Dar cel puțin acum am și eu ce să mănânc la cină.

Ridică bolul și ieși din cameră ușor, cum intrase.

Iseult era prinsă din nou între vis și realitate. Era conștientă cât să audă vocile, dar visele pluteau chiar deasupra ei. Cineva era *aici*.

Nu persoanele din cabină, pe care le auzea de departe. Prezența asta era un alt fel de umbră, cineva care se zvârcolea și se zbătea într-un cotlon al minții ei.

— *Trezește-te!* își spuse.

— Dormi! murmură umbra.

Avea o voce cunoscută. Avea vocea lui Iseult.

— Dormi, dar deschide ochii...

Vocea era mai puternică decât a ei. Îi îmbrăca mintea într-un sirop lipicios, de care nu putea scăpa, și, deși *țipa* în sinea ei să se trezească, Iseult nu reușea de fapt decât să facă după cum îi spunea vocea.

Întredeschise ochii și văzu peretele lăcuit al cabinei.

— O barcă, murmură vocea. Acum, spune-mi, Vrăjitoare a Firului, cum te cheamă?

Umbra încă vorbea cu vocea lui Iseult, deși cuvintele ei erau rostite cu o nuanță jucăușă, ca și cum ar fi zâmbit în permanență.

— Călătorești cu încă o fată? O Vrăjitoare a Adevărului? Așa trebuie, căci sunt atât de multe Vrăjitoare ale Firului pe mare momentan... trei, ca să fiu mai clară, dintre care doar una are vârsta potrivită.

— Cine? Începu Iseult, cu toate că trebui să se lupte ca să-și smulgă acel unic cuvânt de pe buze.

Vocea ei părea la un milion de mile depărtare și se întrebă dacă într-adevăr vorbea în lumea reală, dacă de aceea gâtul părea să-i ardă din pricina efortului.

— Cine ești?

Bucuria umbrei se întetea și un fior de gheață o străbătu pe Iseult pe șira spinării.

— Ești prima persoană care mă percepe! Nimeni nu m-a mai auzit până acum ce spun sau ce poruncesc. Ei nu fac decât să-mi urmeze ordinele. Cum se face că *tu* știi că sunt aici?

Ea nu răspunse. Acea singură întrebare îi provocă un junghi crâncen de-a lungul corpului.

— Vai, vai! făcu umbra. Ești foarte bolnavă, iar dacă o să mori, eu n-o să aflu *nimic*.

Umbra se apropie și mai mult, degetele scotocindu-i printre gânduri lui Iseult.

— Oricum, ești greu de citit, ai mintea aproape închisă. Ți-a mai spus cineva asta?

Umbra nu așteptă un răspuns. În schimb, pe Iseult o străfulgera o

întrebare: CĂLĂTOREȘTI CU O VRĂJITOARE A ADEVĂRULUI PE NUME SAFIYA?

I se strânse stomacul. Fiorii de gheață de pe spinare ieșiră în afară ca niște țepi. Cu fiecare fărâmbă de forță și antrenament la care reuși să facă apel, își izolă emoțiile, gândurile și orice informație ce amenințau să iasă la suprafață.

Dar prea încet. Umbra îi simți frica și se năpusti asupra ei.

— Așa e! Așa e! Trebuie să fie așa, dacă îmi dai un răspuns atât de sălbatic. O, Domnița Destinului îmi surâde astăzi. A fost mult mai ușor decât mă așteptam!

Umbra nu mai putea de fericire. Iseult și-o imagină că bate din palme.

— Acum, continuă, trebuie să rămâi în viață, micuță Vrajitoare a Firului, da? Poți? O să mai am nevoie de tine când vine timpul!

Timpul? se gândi Iseult, neputând să vorbească.

— Pe data viitoare! jubilă umbra.

După care prezența întunecată dispăru.

Iar Iseult se trezi în lumea reală.

Minutele care urmară fură o învălmășeală de nedescris: călugărița o ajuta să se ridice în capul oaselor, Firele lui Safi fluturau din partea cealaltă a cabinei, iar lumea din jur se învârtea și se legăna.

— Safi?

— Sunt aici, Iz.

Iseult se relaxă puțin, până când călugărița îi verifică bandajul. Iseult trebui să recurgă la toată stăpânirea de sine ca să nu țipe la ea *s-o lase naibii în pace!* O, Mama Luna s-o țină în paza ei, cum se putea să simtă atâta durere?

Ești chiar foarte bolnavă – asta îi spusese vocea umbrei și, urmărind Firele cenușii de spaimă care străluceau și deasupra călugăriței, și a lui Safi, Iseult nu avu nicio îndoială că vocea avea dreptate.

Totuși, nu știa dacă vocea era reală sau nu.

Iseult o apucă pe călugăriță de încheietură.

— O să mor?

Călugărița încremeni.

— Ai... putea muri. Mușchiul e blestemat, dar eu fac tot ce pot ca să-ți țin sângele curat.

Iseult aproape că izbucni în râs la auzul acelor cuvinte. Corlant trebuie să fi pus un blestem pe săgeată. *Nici nu-i de mirare că arată atât de increzut, după ce a tras în mine. Știa că rana avea s-o ucidă, până la urmă.*

Dar... de ce? Tot nu știa de ce Corlant o voia moartă pe Iseult. Dacă într-adevăr nu-și dorea decât să se răzbune pe Gretchya și pe Alma, nu și-ar fi îndreptat atât de ostentativ săgeata spre Iseult.

Era mai mult decât putea să îndure acum. Prea multe gânduri confuze și contradictorii. Și nu avea puterea să le ducă pe toate.

— Apa o să te ajute.

Călugărița îi aplecă ușor capul spre o ploscă.

— Te rog să încerci să bei până mă duc să caut mâncare, îi zise.

Se ridică în picioare și ieși din cabină.

Iseult întoarse capul spre Safi. O fracțiune de răsuflare, aproape că-și dori să fi putut plânge, să stoarcă la fel de ușor ca restul lumii câteva lacrimi. Doar ca Safi să știe cât de ușurată e Iseult că o are alături.

— Ești în lanțuri.

Safi îi făcu ușor cu ochiul.

— L-am supărat pe Amiral.

— Firește.

— Nu e amuzant!

Safi se sprijini de perete, Firele ei pulsând în același cenușiu și verde îngrijorat.

— Lucrurile nu merg bine, Iz, dar le îndreptăm noi, nu? Îți jur că le îndreptăm, continuă. Evrane a promis să ne ajute.

Evrane. Deci acesta era numele călugăriței. *Evrane*. Atât de simplu și de modest.

— Ce-ai pățit, Iz? Cum te-ai rănit?

Iseult scoase obosită un suspin.

— Mai târziu, murmură ea. Îți explic... mai târziu. Spune-mi cum am ajuns amândouă aici.

Safi aruncă precaută o privire spre ușă înainte să-și coboare glasul.

— Totul a început în orașul Veñaza, imediat ce Habim te-a trimis departe.

În vreme ce ea îi povestea toate câte se întâmplaseră, lui Iseult îi venea din ce în ce mai greu să rămână ancorată în lumea reală, să aleagă detaliile care contau.

Căpșune cu ciocolată... *Neimportant*, hotărî ea în grabă. Dar dansul cu prințul Merik al Nubrevnei? *Important*. Dar să fii numită logodnica lui Henrick fon Cartorra și asta, pentru că împăratul e posibil să fi aflat despre puterea lui Safi...

— Așteaptă, o întrerupse Iseult, clipind din pricina durerii din braț. Ești logodnica împăratului? Asta te face împărăteasa Cartorrei...

— Nu! sări Safi, apoi continuă mai calm: Unchiul Eron a zis că nu va trebui să mă mărit cu Henrick.

— Dar, dacă Henrick știe despre puterea ta, ce înseamnă asta? Cine altcineva mai știe?

— Habar n-am.

Fruntea lui Safi se încreți. Apoi, într-o avalanșă și mai mare de cuvinte, termină de povestit.

Dar a doua jumătate a relatării fu și mai confuză decât prima, iar Iseult nu putea trece peste partea cu logodna. Dacă Safi devenea împărăteasă, ea n-ar mai fi avut unde să se ducă.

Ușa se deschise cu un clinchet. Evrane se strecură înăuntru cu un bol.

— De ce, suieră aceasta spre Safi, pacienta mea arată de două ori mai palidă decât înainte să fi plecat eu? Ai obosit-o de tot, domna!

— Mereu sunt palidă ca moartea, spuse Iseult, smulgându-i lui Safi un zâmbet forțat.

Când în sfârșit socoti că se hrănise suficient, Evrane o lăasă iar pe spate. Safi ridică atunci vocea, lanțurile zăngănind:

— O să gădesc un Vrăjitor al Focului vindecător. Da, Iz? Ți jur că gădesc și o să te *faci* bine.

— Jurământul se acceptă, răsuflă Iseult.

Ochii îi erau prea grei ca să-i mai poată ține deschiși, așa că îi lăasă să se închidă.

— Dacă nu găsești un vindecător, Safi, iar eu o să mor, îți promit c-am să te bântui tot restul... vieții tale... nefericite.

Safi izbucni în râs, mult prea tare, iar pleoapele lui Iseult se ridicară brusc pentru o clipă. Firele lui Safi erau de un alb isteric.

Iseult simți mâna femeii odihnindu-i-se pe frunte. Trecu o bătaie de inimă și, deși lemnul de pe corabie scârțâia, magia lui Evrane o cufundă pe Iseult în valurile somnului.

Când păși pe puntea principală ca să-l trimită pe Kullen la Vivia și pe *Jana* gonind în urma lui, Merik văzu o mulțime de nori violet învinețind cerul înserării.

Avea să vină ploaia în cele din urmă, dar pentru moment aerul era greu și nemișcat. Genul acela de calm lipsit de briza care poate face o corabie fără vrăjitori să eșueze.

Așa cum făcuse echipajul lui Merik noaptea trecută, marinarii de pe *Jana* erau acum ordonați rânduri-rânduri pe punte – toți, cu excepția lui Ryber, care stătea lângă toba de vânt, cu ochii la Kullen, care era la proră.

Merik scoase un oftat când o văzu așa pe Ryber. Va trebui să-i aducă aminte să-și mascheze asemenea priviri directe. El știa ce împărțeau cei doi, dar restul echipajului nu știa și nici nu trebuia să afle. Nu dacă Ryber dorea să rămână pe corabie și în echipajul lui.

Merik se duse pe puntea superioară ca să arunce o privire la oamenii lui. Spre deosebire de seara trecută, acum nu mai era nevoie de liniște. Așa că schiță un rânjet forțat, pe care îl afișa de obicei când el și micul său echipaj navigau pe apele și spre pământurile nubrevnane.

— Cântați ceva pe care să înaintăm, strigă el. Ce spuneți de „Bătrânu’ *Ailen*” pentru început?

„Bătrânu’ *Ailen*” era unul dintre preferatele lor și câțiva marinari îi întoarseră zâmbetul când Merik se apropia de toba de vânt și lua ciocanul nevrăjit de la Ryber. Nici ea, nici vreun membru al echipajului nu știau încotro se îndreptau, dar, deși i-ar fi plăcut lui să creadă că se vor opune ideii Viviei despre piraterie, nu prea era sigur.

Merik bătu în toabă de patru ori, iar la a cincea lovitură bărbații de pe *Jana* începură să cânte:

*Paișpe zile s-au luptat cu furtuna,
Paișpe zile au ținut piept vântului!
Paișpe zile a apelor furie
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.
Hei!
Treispe zile s-au legănat în derivă,
Treispe zile s-au rugat să se sfârșească,
Treispe zile de mers încontinuu
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.*

Când vocile asprite de sare ale marinarilor deveniră una, atacând a treia strofă, Merik îi înapoie ciocanul lui Ryber și-și ocupă poziția alături de cei trei Vrăjitori ai Fluxului. Kullen își alege acel moment ca să-și ia zborul de pe punte, cu vântul vuind în urmă. Peste puțină vreme nu mai era decât un mic punct pe linia orizontului.

Cel mai tânăr dintre Vrăjitorii Fluxului îi oferi lui Merik o pereche de ochelari de vânt, pe care el și-i legă numaidecât la ochi. De îndată ce lumea deveni un loc bombat și deformat, strigă:

— Adunați-vă apele!

Piepturile Vrăjitorilor Fluxului se umflară ca unul. La fel și al lui, iar odată cu aerul tras în plămâni se trezi în el și puterea-i bine cunoscută. Nu o aprindea nicio scânteie de ură. Merik se simțea calm ca un smârc rămas după reflux. Apoi Merik și Vrăjitorii Fluxului scoaseră aerul din piept. Vântul i se învolbură în jurul picioarelor. Valurile veneau unduindu-se în direcția corăbiei.

— Pregătiți Fluxul! strigă Merik, iar încărcătura elementului dinăuntrul lui ieși, aprinzând aerul din jur.

— Faceți loc!

Cu o forță uriașă, magia părăsi corpul lui Merik. Un vânt clocotitor și uscat luă cu asalt corabia, plesnindu-i în vele.

În aceeași clipă, apele invocate de Vrăjitorii Fluxului se izbiră de *Jana* până la linia de plutire, iar nava se opinti înainte. Genunchii lui Merik se clătinară și se arătă uimit de cât de line erau aceste porniri

când era Kullen la conducere.

*Nouă zile de vânat vulpi de mare,
Nouă zile de lupte-nverșunate!
Nouă zile de strâns din dinți
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.
Hei!*

Îl prinse ritmul cântecului marinăresc și cel al tobei de vânt. Magia pulsa prin el, ciudat de calmă – neobișnuit de vastă. Pentru prima oară în viața lui, simțea că dispune de mai multă putere decât ar fi avut trebuință, iar pe când Vrăjitorii Fluxului cântau încetișor el umfla cu vântul lui pânzele *Janei*. Curând începu și el să cânte, ridicând glasul:

*Patru zile fără apă proaspătă,
Patru zile fără nimic de băut!
Patru zile de vânt sărat, fierbinte
Au cunoscut oamenii bătrânului Ailen.*

Cântecul se termină repede, însă Ryber continua să bată în tobă și striga „Fecioarele de la nord de Lovats!”, despre care Merik știa că e cântecul ei preferat, de vreme ce și ea era o fecioară de la nord de Lovats.

Patru bătaii mai târziu, corul marinarilor reîncepu, iar *Jana* mergea tot înainte, străpungând apele ca un ac printr-o velă, fără să piardă din ochi nicio clipă silueta micuță a lui Kullen.

Asta, până când Kullen nu mai era deloc micuț, până când se apropia de ei cu atâta repeziciune, încât Merik crezu că aveau să se ciocnească.

Kullen încetini și iar încetini, apoi se *rostogoli* pe punte, marinarii dându-se la o parte din drum.

— Nu e o corabie dalmotti! strigă el, punându-se pe picioare.

Dădu apoi fuga la timonă, unde se afla Merik, cu chipul lui roșu-aprins.

— Vivia a atacat deja și nu e câtuși de puțin vorba despre o navă de negoț.

Merik clipi surprins la auzul acelor vorbe. Erau de neînțeles – o pășărească în capul lui, spre care se urca acum sângele.

— Nu e o navă de negoț?

— Nu, gâfâi Kullen. E un galion marstokez, care transportă arme și Vrăjitori ai Focului.

Safi se uita pe fereastră la cerul ca de levănțică și la marea calmă. Încă de când Evrane dăduse buzna în cabină, bombănind ceva despre „Vivia, scorpia aia”, Safi trăsesese de lanțuri și-și îndreptase atenția spre fereastră. Terenul își schimba forma chiar dinaintea ochilor ei și poate și pe a adversarilor săi. Merik pomenise ceva de o luptă, iar Safi nu putea decât să presupună că se îndreptau direct într-acolo.

În tot acest timp, Evrane măsura încăperea cu pașii – fără să-și dezlănțuie neliniștea asupra cuiva anume, dar mergând în ritmurile bătăilor tobei. Iseult pur și simplu dormea mai departe.

În cele din urmă, privirea atentă a lui Safi fu răsplătită: o pată de formă întunecată se contură la orizont, materializându-se apoi într-o corabie nubrevnană de război ca a lui Merik și într-o a doua navă, cu o cocă atât de întunecată, încât părea aproape neagră.

Safi trase de lanțuri, îndoind brațele înapoi până ajunse suficient de aproape de fereastră să poată cerceta în întregime corabia neagră. Trei catarge – frânte în două. Un steag, atârând peste parapet.

Își ținu respirația. Nu avea cum să confunde semiluna aurie de pe steag. Era simbolul Imperiului Marstok, iar pe fundalul verde devenea simbolul de pe stindardul *marinei* marstokeze.

— Oh, rahat de liliac! șopti Safi.

— Oare Vivia crede, făcu Evrane, fără să se adreseze cuiva

anume, că poporul dalmotti n-o să riposteze? Pirateria nu trece neobservată, cu atât mai mult când vine din partea unei marine imperiale.

— Nu cred că dalmotti o să riposteze, răspunse Safi.

Evrane se opri cu un picior în aer, iar Safi arătă spre fereastră cu lanțurile zăngănind.

— Corabia pe care a atacat-o aparține marinei marstokeze.

— Să ne ferească Fântânile! şuieră călugărița.

Apoi se împletici până la fereastră, iar chipul i se făcu alb ca varul.

— Vivia, ce-ai făcut?

Safi își turti fața de sticlă alături de a lui Evrane. Marinarii nubrevnani îi conduceau pe cei marstokezi, îmbrăcați în verde de-a lungul unei pasarele. Marstokezii erau legați la încheieturi și erau suficient de aproape ca Safi să le poată vedea triumphiurile pline pe mai mult de câteva mâini.

Semnele vrăjitorilor. Semnele Vrăjitorilor Focului.

— De ce niciunul dintre Vrăjitorii de Foc nu ripostează?

Safi *nu* ar da niciodată înapoi de la a-și folosi magia ca să se salveze pe ea sau pe prietenii ei. Începu să dea din picioare, mintea fiindu-i asaltată de întrebări.

— Și de ce sunt marstokezii conduși afară din propria lor corabie?

— Presupun, răspunse Evrane, reluându-și mersul frenetic prin cabină, că Vivia intenționează să revendice nava marstokeză, cu tot ce e pe ea, apoi să-și abandoneze propria corabie. Din pricina Armistițiului nu poate pur și simplu să-i ucidă pe marstokezi.

Încuviințând ușor din cap, Safi își aminti încă o dată de unchiul Eron și de mărețul lui plan de a evita declanșarea Marelui Război. Era *asta* o acțiune care ar putea grăbi dizolvarea Armistițiului? *Asta* era ceea ce sperase să-l împiedice?

Safi nu avea nici cea mai vagă idee și nici puțința de a afla, așa că-și îndreptă din nou atenția spre marstokezii care urcau târșăit pe

corabia Viviei. Nu erau mulți Vrăjitori de Foc, dar erau destui să înfrângă cu ușurință echipajul prințesei.

De fapt, unul dintre ei, un bărbos, care părea îndeajuns de năruș să-și scape întreaga corabie. Mârâia și sărea la fiecare nubrevnan care-l împingea pe pasarelă. Safi îi zări atunci semnul triunghiular de pe braț – în mijloc avea un cerc gol.

— Au un Vrăjitor al Focului vindecător, spuse ea pe un glas răgușit din pricina șocului.

— Poate, murmură Evrane.

— Niciun poate, stăruie Safi. Îi văd semnul de pe mână. Doar ce a traversat pasarela pe cealaltă corabie.

Evrane se întoarse către Safi cu ochi mari.

— Ești sigură de ce ai văzut?

— Da.

Safi se îndepărtă de fereastră, lanțurile zăngănind din nou. Își dădu brusc seama de ce trebuia să facă. Planul era chiar în fața ochilor ei. Știa să ajungă sub punte, să se furișeze sus pe scară și ce marinari să ocolească.

— Putem ajunge la Vrăjitorul Focului, spuse ea. Cât timp ceilalți sunt distrași, noi putem să-l aducem aici.

— Nu. Buzele lui Evrane formară o linie abătută. Nu putem aduce la bord un marinăr dușman. Asta e prea de tot chiar și pentru mine. Totuși, putem inversa planul tău și s-o ducem pe Iseult la vindecător.

Călugărița scoase o cheie de sub mantie și o ridică.

— Cum ai făcut rost de ea? întrebă Safi surprinsă.

— Am șterpelit-o de la Merik.

Afișă un rânjet deloc amuzat și se ridică în picioare.

— Descătușează-te și trezește-o pe Iseult. Până mă asigur eu că avem drum liber, tu trebuie s-o faci să stea în picioare. Nu avem decât o singură șansă.

Safi încuviință din cap, o senzație de ușurătate cuprinzându-i umerii. Picioarele. În sfârșit, putea să acționeze – și, mai bine de

atât, putea să *alerge*. La asta se pricepea de minune.

Totuși, ceva într-un cotlon al minții o zgândăre și o împungea: Merik avea să fie așa de furios din pricina asta. La urma urmelor, punea contractul în primejdie, lucru pentru care fusese deja înlănțuită.

Dar consecințele o meritau pe deplin – Iseult o merita pe deplin.

Așadar, trăgând aer adânc în piept, luă cheia din mâna lui Evrane. Apoi călugărița ieși iute din cabină, iar ea vârfi cheia în prima cătușă. Aceasta se descuie cu un *clinchet* mulțumitor.

Merik zbura spre galionul de război marstokez cu așa o viteză, încât se simțea ca și cum n-ar mai fi avut stomac. Kullen se ridică în spatele lui, aproape nevăzut în vârtoarea nebunească a curenților de vânt. Totuși, printre ei, Merik reuși s-o zărească pe Vivia.

Îndesată și cu părul negru ca al lui Merik, dădea ordine, ținând cât o ținea gura lângă pasarela care făcea legătura între galionul marstokez și corabia ei. Marinarii nubrevnani îi duceau pe ea și pe supușii marstokezi, înșiruindu-i apoi pe puntea principală.

Merik coborî pe corabie fără să-și retragă magia. În schimb, se învârti o dată, azvârlind-o peste punte.

Aceasta o învălui pe sora lui, aducând-o la el. Dar ea se mulțumi să rânjească și coborând grațios lângă fratele ei.

— Ai mințit, mârâi el, smulgându-și ochelarii de vânt de la ochi, în legătură cu ce era macheta.

— Și tu ai mințit în legătură cu *unde* era.

Vag, Merik văzu că marinarii fugeau ca și când un val uriaș s-ar fi învolburat spre ei. Dar magia Viviei era înceată, iar furia lui Merik, atotacaparatoare. Își scoase pistolul și i-l puse la tâmplă.

— N-ai îndrăzni! mârâi ea.

Apa împroșcă în toate părțile când își abandonează valul.

— Sunt sora ta și viitoarea ta *regină*.

— Nu ești încă regină. Du-i pe oamenii ăștia înapoi pe corabia lor!

— Nu.

Cuvântul aproape că se pierdu în vânt, în vocile lor.

— Nubrevna are nevoie de arme, Merry.

— Nubrevna are nevoie de hrană.

Vivia se mulțumi să râdă – un sunet îngâmfat, care-și bătuse joc de Merik toată viața lui.

— Războiul se apropie. Nu mai fi așa de naiv și să-ți pese de conaționalii tăi...

Vocea i se frânse când trăgea piedica pistolului, pregătindu-i focvraja dinăuntrul lui.

— Niciodată, șuieră el, să nu mai spui că nu-mi pasă de conaționalii mei! Mă lupt să-i țin în viață. În vreme ce tu... Tu o să aduci focurile marstokeze pe capul lor. Ce-ai făcut aici încalcă flagrant Armistițiul de Douăzeci de Ani. O să te aduc în fața vizerilor și a regelui Serafin ca să-ți primești pedeapsa...

— Doar că nu încalc nimic, izbucni Vivia, încrețindu-și buzele, așa că nu mă lua cu formalități din astea, Merry. Nimeni nu e *rănit*. Echipajul meu i-a escortat pașnic pe marstokezi pe corabia mea, la care voi renunța ca să mă asigur că Armistițiul rămâne valid.

— Echipajul tău o să-i escorteze pe marstokezi înapoi imediat. O să plecăm de pe corabia asta, Vivia, și n-o să ne atingem de încărcătura ei.

Cu o ultimă sforțare a mușchilor și a magiei, Merik se răsuci pe călcâie, gata să pună capăt acestei „escortări pașnice”.

— Atunci, îi spui tu tatei? strigă Vivia. Îi spui tu că ai pierdut corabia pe care și-o dorea?

Merik se opri în loc și se repezi înapoi la soră-sa. Ochii negri și identici cu ai lui Merik scăpărau.

— Ce-ai spus?

Ea își dezgoli dinții într-un zâmbet larg.

— Cine crezi că a comandat macheta, Merry? Au fost ideea tatei și ordinele lui...

— Minciuni!

Merik se năpusti înainte, cu pistolul ridicat... Se ciocni de un perete de vânt. Se clătină pe picioare, aproape căzu, după care, ca prin ceață, se gândi: *Kullen*.

A doua pală de vânt îi redădu echilibrul picioarelor și al minții. Fratele lui de Fir – de oriunde iadul s-ar fi aflat – pune în sfârșit capăt acestui ceva pe care Merik n-ar fi trebuit să-l înceapă niciodată. Și nici nu l-ar fi început, dacă miza n-ar fi fost atât de mare. La urma urmelor, era sora lui, pentru numele lui Noden!

Kullen țâșni în fața lui Merik, cu ochii bulbucați și cu chipul roșu:

— Avem o problemă, gâfâi. E de rău.

Arată, sleit de puteri, spre artimonul galionului și o luă la fugă. Merik sprintă după el, toate gândurile despre Vivian și tatăl său dispărându-i, înghițite de un nou val de frică.

— Mi s-a părut mie... ciudat, zbieră Kullen, trăgând aer în piept, că echipajul e cam redus. E cu neputință... ca nava asta să fi traversat Marea Jadansi... cu atât de puțini oameni. Așa că am verificat sub punte.

Ocoli scara, arătând spre ea din mers:

— Acolo mai *erau* oameni.

— Nu înțeleg, strigă Merik în zgomotul făcut de pașii lui. Ce crezi? Că a rămas aici o parte din echipaj?

— Întocmai. Kullen încetini, apoi se opri de tot când ajunse în dreptul artimonului rupt.

Pieptul îi palpita mult prea iute în timp ce adăugă:

— Cred... că majoritatea membrilor echipajului s-au îmbarcat... pe alte corăbii. Iar acești oameni... Ei bine, privește cu ochii tăi!

Arată la catarg, care se rupsese de la nivelul pieptului lui Merik. Kullen îi făcu apoi semn spre altceva, ceva sprijinit de o balustradă la doar câteva picioare depărtare.

Două topoare.

Stomacul lui Merik se făcu de fier.

— Și-au tăiat singuri catargul. Rahat! *Rahat*. Vivian a fost prinsă în ambuscadă, Kull...

— *Amirale!* Vocea lui Ryber răsună limpede în aerul nemișcat. *Amirale!* strigă ea din nou, iar Merik se trezi că obosise nespus să poarte pe umeri povara aceluia titlu.

O povară care-l zdrobea sub ea ori de câte ori cineva rostea cuvântul. *Sunt patru nave de război la orizont! Cu prora în vânt și se îndreaptă încoace!*

Merik schimbă o singură privire mirată cu Kullen. Apoi porni către puntea principală, înapoi la soră-sa, care continua să-i conducă pe martsokezi pe corabia ei.

Dar Merik nu avea timp pentru furie sau noi ordine, căci în acel moment Hermin se împletici până la marginea corabiei *Jana*, de unde strigă, cu mâinile făcute căuș:

— Sunt marstokezii, amirale! Cer să le fie predată numaidecât logodnica împăratului Henrick. Altminteri, ne scufundă și pe noi cu ei.

Merik se grăbi spre balustradă.

— Pe *cine* vor?

— Pe logodnica împăratului Henrick!

Hermin făcu o pauză, ochii strălucindu-i în rozul aprins al magiei lui. Apoi adăugă:

— Pe Safiya fon Hasstrel!

Lumea întreagă parcă ar fi încetinit. Parcă ar fi tras aer în piept și și-ar fi ținut respirația. Valurile se rostogoleau leneșe ca noroiul, corabia se legăna de două ori mai încet.

Safiya fon Hasstrel. Logodnica împăratului Henrick.

Brusc, totul deveni atât de limpede – motivul pentru care fugise din orașul Veñaza, motivul pentru care siguranța ei valora cât un tratat cu familia Hasstrel și motivul pentru care Vrăjitorul Sângelui era pe urmele ei.

Totuși, Merik nu reușea să priceapă. Dacă era logodnica împăratului Henrick însemna că era viitoarea împărăteasă a Cartorrei. Și proprietatea lui Henrick.

De ce i se dezumflaseră plămânii la acest gând?

Pașii răsunau greoi pe dușumeaua din lemn. Kullen își făcu apariția, cu obraji de un roșu atât de aprins, încât o criză respiratorie părea acum lucru sigur. Dându-și seama de această îngrozitoare realitate, lumea reveni la viteza ei normală. Merik îl apucă pe Kullen de braț.

— Ești bine?

— Sunt bine, se răsti Kullen. De ce ai nevoie?

— Am nevoie de tine pe *Jana* ca să putem...

Merik șovăi, cuvintele următorului ordin dispărând brusc sub un val de îndoială.

— Ca să putem ce? punctă Kullen.

— S-o predăm pe domna, spuse el în cele din urmă.

Nu-i plăcea deloc, dar era o singură viață pusă în balanță cu mai multe.

— Condu-o pe Safiya pe punte și predă-o marstokezilor.

Kullen strânse din dinți, privirea întunecându-i-se, însă nu scoase niciun cuvânt. Poate că nu era de acord, dar, chiar și așa, salută și plecă să urmeze ordinul, luându-și zborul de pe puntea corabiei marstokeze.

Merik se răsuci pe călcâie, incantând ordine pentru Vivia și echipajul ei, însă cuvintele îi muriră pe buze. Marinarii nubrevnani mișunau pe sub punțile galionului, iar șase vrăjitori stăteau aliniați, cu ochii la Vivia.

Printre ei, și Văjitorii Fluxului ai lui Merik.

— Chemați-vă vânturile și apele! strigă Vivia.

Merik își luă avânt, folosindu-se de vântvraja ca să străbată corabia din câteva răsufări. Coborî lângă soră-sa.

— Ce iadul faci? Ca amiral al tău, îți *ordon* să le dai drumul marstokezilor și să te întorci pe corabia ta!

Vivia rânji.

— Știm cu toții că *eu* ar fi trebuit să fiu numită amiral. Privește în jur, Merry! arată către Văjitorii Fluxului. Ți-ai pierdut oamenii tatei, iar *eu* m-am ales cu un arsenal.

Merik aproape că se sufocă la auzul acestor cuvinte, la vederea acestei realități. Corabia, conducerea ei și tot pentru care muncise se destrăma dinaintea ochilor săi. Îi erau luate de aceeași soră care-l strivise dintotdeauna sub tocul cizmei ei.

— Vor fi consecințe, spuse el încet și cu vorbe disperate. Ba chiar rugătoare. Cineva, cândva, o să vrea să plătești cu sânge pentru ce ai făcut.

— Poate, ridică ea din umeri, un gest atât de degajat, încât îi exprima adevăratele sentimente mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele. Cel puțin, eu îmi voi fi protejat oamenii, cum tot *eu* am să le îngenunchez și imperiile.

Vivia se întoarse cu spatele la Merik.

— Pregătiți valurile! Pornim către Străjile lui Noden, unde vom duce noile arme!

Un bubuit răsună în depărtare. Merik se întoarse brusc spre orizont, spre care porneau acum la drum cele patru galioane marstokeze. Și spre care erau îndreptate tunurile, gonind pe urmele corabiei *Jana*. N-avu timp decât să-și dezlănțuie cu sălbăticie vântvraja.

Tunurile căzură în mare.

El își luă zborul de pe galion spre puntea principală a vasului *Jana*. Se prăbuși în genunchi. Își puse toată puterea într-o rostogolire, ridicându-se apoi pe picioare și țipând după Hermin:

— Spune-le marstokezilor că ne predăm! Spune-le să înceteze focul și o vom preda pe domna!

Vrăjitorul Vocii șontăcăi pe puntea principală, cu o strălucire roz în priviri și dând frenetic din buze.

Merik își cercetă din ochi corabia și echipajul, cu inima bătându-i nebunește pe măsură ce număra golurile. Nu toți marinarii tatălui său îl abandonaseră. Echipajul original al lui Merik era încă acolo.

Se auzi apoi un al doilea bubuit. Merik se întoarse, străduindu-se în zadar să-și adune destulă putere ca să oprească ghiuleaua.

Aerul se învârteji în afară, dar nu de la Merik... ci de la Kullen.

Secundul se trăgea spre Merik, *folosindu-se* de vântvraja lui.

Merik nu avu timp să-i mulțumească lui Kullen, nici să se îngrijoreze în privința plămânilor lui.

— De ce nu opresc marstokezii? țipă el la Hermin. Spune-le că pot lua fata!

Hermin scutură din cap.

— Spun că fata nu e suficientă acum. Își vor și corabia înapoi, amirale.

Cu o mână tremurătoare, Hermin arată către galionul marstokez.

În ciuda catargelor rupte, naviga spre Nubrevna pe valuri fluxvrăjite și, cum el nu mai avea astfel de vrăjitori, Merik rămăsese în urmă ca să plătească prețul.

Buimacă, Iseult își veni în simțiri, întrebându-se de ce naiba putea a peste mort, de ce se preschimbasese tavanul deodată într-un cer purpuriu și înnorat și de ce îi luase foc brațul.

Un geamăt îi ieși din gât. Deschise ochii și țipă imediat.

Un bărbat se apleca peste ea, barba cârlionțată și foarte lungă revărsându-i-se peste stomacul ei. Își puse mâinile pe brațul ei rănit și, orice i-o fi făcut, o duru ca naiba.

Țipă din nou și încercă să scape din strânsoarea lui.

— Ssst! șopti Safi, apucând-o ferm de umăr. Te vindecă.

— Mușchiul se repară, murmură Evrane de cealaltă parte. Și o să te doară și mai rău până se face bine.

Înghițind cu greu – avea gâtul atât de uscat –, Iseult întoarse privirea la vindecătorul bărbos. Firele lui erau verzi de concentrare, cu toate că pâlpâiau în tonuri roșii de enervare.

O vindeca, dar nu bucuroș.

Atunci zări Iseult frânghiile din jurul încheieturilor lui, aproape ascunse sub mânecile uriașe. Era prizonier. Și da, acum, că își îndreptă atenția dincolo de vindecător, văzu și alte Fire licărind a enervare ori, din când în când, în roșul aprins al furiei. Sub Fire se aflau rânduri-rânduri de bărbați, în același tip de uniformă ca aceea a vindecătorului.

Se întoarse către Safi.

— Asta e corabia prințului?

— Nu. De fapt, e corabia surorii lui...

Un bubuit izbucni în depărtare.

— Ce-a fost *asta*? întrebă Iseult cu glas răgușit.

Firele lui Safi străluciră în culoarea ruginie a vinovăției.

— Suntem, ăăă, atacați de flota marstokeză.

— Aparent, spuse Evrane pe un ton de oțel, prietena ta e logodnica împăratului din Cartorra, așa că acum marstokezii sunt

pe urmele ei.

Un alt bubuit îi răsună în urechi lui Iseult. Safi aruncă o privire speriată spre mare.

— Se apropie cu repeziciune, zise în marstokeză, aplecând capul spre vindecător: Grăbește-te sau o să simți gustul tăișului sabiei carawenilor...

— În niciun caz! o întrerupse Evrane.

— ...pumnalului carawenilor.

— Nici asta, *dar* – Evrane o dădu și ea pe limba marstokeză – o să ne scufundăm cu toții, dacă nu termini degrabă.

Omul mârâi.

— Nu pot lucra mai repede. Afurisita asta de nomatsi are carnea unui pui de dragon.

Cu o mișcare prea iute pentru a fi prevăzută, Safi smulse cuțitul de la cingătoarea lui Evrane și îl duse la gâtul bărbatului.

— Mai spune asta o dată și mori!

Privirea lui se adânci, dar se strădui și mai mult. Se auzi un alt bubuit de tun, dar de data asta păru la o mie de mile depărtare. La fel de îndepărtate păreau acum și duhoarea de pește mort, și barba vindecătorului, care o gădila.

În cele din urmă, vocea lui Safi răzbătu prin durerea lui Iseult:

— Gata? Rana e vindecată?

— Da, deși va avea nevoie de timp să se recupereze.

— Dar n-o să moară?

— Nu. Din păcate. Gunoi 'matsi...

Vocea bărbatului fu înlocuită de un urlet și barba lui nu-i mai atingea stomacul.

Tocmai când Iseult începu să vadă mai limpede, Safi îl împinse pe vindecător spre ceilalți marinari.

— Naiba să te ia! îi spuse, scuipând în urma lui. Fiu de Vărăitoare a Vidului! Rostogoli-te-ai veșnic prin porțile iadului...

— Ajunge! zise Iseult.

Încercă să se ridice. Evrane se lăsă pe vine, oferindu-i mâna – nu,

oferindu-i ceva din mână. Un șnur scurt, cu o mică Piatră a Durerii.

— Asta o să te amortească până când magia vindecătorului își face efectul.

Strecură șnurul pe încheietura dreaptă a lui Iseult. Piatra se aprinse la viață –, iar durerea dispăru. Energie proaspătă curgea acum prin ea și chiar izbuti să schițeze un zâmbet pentru Evrane când se ridică în picioare.

Dar, de îndată ce Iseult reuși asta, o lumină puternică îi inundă ochii.

Nu mai vedea nimic altceva de strălucirea argintie, care pulsa și se învârteja. Radia în nuanțe de purpuriul foamei și de negrul morții...

Fire, își dădu seama Iseult, frică și uimire contopindu-se laolaltă. Cele mai mari Fire pe care le văzuse vreodată, fiind cel puțin cât jumătate din navă în lungime. Dar cel mai ciudat dintre toate era că păreau să vină de sub carenă. De sub apă.

— Vine ceva, șopti ea. Ceva uriaș și... flămând.

Evrane încremeni. Apoi o apucă pe Iseult de umăr.

— Vezi Firele animalelor?

— Nu.

Argintiul și negrul erau atât de aprinse, atât de iuți. Dar ce altceva ar putea fi pe sub navă?

— Să ne păzească Noden! suspină Evrane. Vulpile-de-mare sunt ai...

Ultimele cuvinte ale lui Evrane se pierdură într-o explozie de apă și sunet. Corabia se dădu pe spate, ca și cum ceva uriaș – ceva *monstruos* – ar fi lovit-o din mare.

Apa fu împrăștiată în toate părțile, iar marstokezii țipară de groază.

Însă Iseult abia dacă îi luă în seamă pe marinari – nu vedea altceva decât creatura din fața ei. Un șarpe lung precum catargul corabiei se încolăcea printre valuri, spre tribord. Era acoperit nu de solzi, ci mai degrabă de o blană groasă și argintie, iar capul era ca al

unei vulpi, deși de zece ori... de *douăzeci* de ori mai mare decât al unei vulpi obișnuite.

Căscând larg gura și repezindu-se spre navă, Iseult îi văzu dinții mai mulți decât ai oricărei alte creaturi.

Și colții. Chestia asta avea colți în adevăratul sens al cuvântului.

Dar cel mai mult o speriară Firele monstrului, care scăpărau într-un roșu însetat de sânge, și gura lui larg deschisă...

Creatura scoase un țipăt.

Când Ryber îi descrisese o vulpe-de-mare, Safi nu-și închipuise așa ceva.

Și cu siguranță nu-și închipuise că poate țipa ca sufletele blestemaților. O mie de glasuri ieșeau din gura monstrului,acompaniate apoi de un al *doilea* monstru, care acum se ridica nu departe deasupra corabiei *Jana*.

Timpanele lui Safi stăteau să pocnească și era vag conștientă de inima care-i bătea nebunește. Aruncă o privire către *Jana*, căutându-l pe Merik deasupra mării înspumate, însă doar o clipă, căci țipătul celui mai apropiat monstru se frânse.

Găsise o victimă: unul dintre marstokezii de lângă copastia navei. Mâinile bărbatului străluceau și aruncau scântei pe când încerca să-și facă vraja, însă era legat la încheieturi și prea neîndemânatic ca să poată riposta.

Safi se ridică cu greu în picioare, scoase cuțitul și strigă:

— *Lasă-l în pace!*

Vulpea-de-mare întoarse gâtul lung spre ea.

Rahat. Safi nu avu timp decât să se piardă în albastrul de gheață al ochilor monstrului care se apropiau cu repeziciune înainte să-și arunce cuțitul. Se înfipse în pupila ca de cerneală, iar vulpea-de-mare se zvârcoli înapoi țipând, ca să se scufunde apoi în apă. Corabia se înclină periculos într-o parte, însă vulpea-de-mare nu mai ieși la suprafață.

Safi aruncă o privire disperată la *Jana* și văzu că plecase și a doua

vulpe-de-mare.

— Bună treabă! îi strigă Iseult.

Păși cu grijă pe puntea principală, evident, nefiind încă pregătită să-și stăpânească echilibrul pe mare. În mâna stângă îi strălucea un satâr.

Inima lui Safi i se avântă până în țeastă. Văzând-o pe Iseult, pe propriile picioare – chiar dacă își trăgea energia de la Piatra Durerii –, izbucni în râs de ușurare. Sau în plâns. Sau, probabil, și în una, și în alta.

Însă ochii lui Iseult îi atrăseseră atenția. Erau strălucitori și *deschiși*.

— O armă nouă? o întrebă Safi pe un glas stânjenitor de mic și de gros.

Iseult își încreți buzele.

— Trebuia să-ți salvez pielea cumva.

Safi își simți gâtul și mai încleștat.

— Oțelul carawenilor e cel mai bun, știi doar.

— E, mormăi Evrane, venind înspre fete cu pași siguri pe corabia ce se legăna. Iar tu, domna – se uită la Safi –, tocmai ai irosit acel oțel doar ca să-l înfurii și mai mult pe monstru.

— Am scăpat de el.

Safi arată spre valurile acum pustii.

— Ba nu! Așa vânează ei.

Evrane scoase din teacă un al doilea cuțit.

— Pun nava la încercare, continuă, să vadă cum ne luptăm. Se scufundă. Și chiar în timp ce noi vorbim, cele două vulpi înoată spre suprafață, crescând viteza pe măsură ce înaintează. Vor încerca să dezechilibreze navele și să înșface oamenii care cad peste bord.

Safi rămase deodată cu gura larg deschisă; aerul sărat i se furișă înăuntru.

— Adică să se întoarcă?

— Da. Așa că ia cuțitul ăsta și *fiți pe poziții, nesăbuitelor!*

Safi înhăță cuțitul tocmai când Iseult strigă:

— Vine!

Lemnul bubui cu un zgomot asurzitor. Corabia se aplecă mult spre stânga... stânga... Safi își aplecă trupul spre punte, în direcția de urcare a navei.

Din spatele ei, țipete sfâșiară aerul. Marinarii marstokezi se rostogoleau spre apă și, având mâinile legate, cădeau drept în ea.

Safi și Iseult schimbă o privire, iar Safi știe că Sora ei de Fir se gândea la același lucru. Ca una, încetară să mai opună rezistență corabiei ce se tot înălța, și se lasară în voia ei.

Lemnul prinse tălpile goale ale lui Safi. O puse la pământ și o aruncă în salturi mici până când ajunse în spatele lui Iseult, ale cărei cizme alunecau mai ușor pe scândurile ude.

Iseult ajunse prima pe cealaltă parte și, cu un strigăt, prinse tunică verde din fața ei înainte ca proprietarul ei să fie rostogolit peste bord. Era bărbosul, Vrajitorul Focului vindecător.

— Nu mai e gunoi acum, nu? îi strigă Safi.

Atunci se auzi un țipăt. Un al doilea marstokez – un băiețandru – aluneca spre balustradă. Safi se aruncă după el. Căzu peste margine. Safi, după el. Îl apucă de gleznă, iar Iseult o apucă pe a ei.

— Te-am... te-am prins! spuse ea printre dinți, ținându-se cu brațul rănit de balustradă. Dar nu pentru mult timp – o, *rahat!*

Corabia nu se mai ridică. Gravitația preluă controlul, iar nava căzu în direcția opusă, cu un geamăt al apei și al lemnului ce i se împotriva.

Safi și băiatul fură izbiți de corabie, Iseult țipând de durere și încercând să reziste... până când Evrane își făcu apariția, cumva, încă pe picioare și o trase pe Safi înapoi.

Vulpea-de-mare ieși în forță din valuri, mult prea aproape de locul unde Iseult se căznea să se ridice.

Safi își azvârli cuțitul. Nimeri în ochiul vulpii, la doar câțiva centimetri de primul cuțit.

Monstrul țipă și se scufundă încă o dată. Apa sărată fu împrăștiată în toate părțile, iar corabia se înclină și mai amenințător.

Safi o puse pe Iseult pe picioare. Acesteia brațul drept îi atârna fără vlagă, chipul îi era brăzdat de durere, dar tot izbuti să-i strige:

— Bine țintit!

— Doar că intenționasem să-i lovesc celălalt ochi.

— Nu mai face asta! țipă Evrane, la câțiva pași depărtare și cu tânărul marstokez lângă ea. Îmi irosești cuțitele!

Își scoase sabia. Tăie cu ea legăturile băiatului.

— Și nu mai stați cu mâinile în sân! Trebuie să-i eliberăm pe oamenii ăștia cât mai avem timp, spuse.

Iseult încuviință obosită din cap și se îndreptă împleticit spre cel mai apropiat grup de marinari. Safi era din nou fără nicio armă.

Evrane își scoase de la cingătoare ultimul cuțit.

— Nu-l pierde și pe ăsta!

— Da, da.

Safi îl luă și-l îndreptă spre cel mai apropiat marinar. Îl dezlegă din trei tăieturi scurte. Trecu la următorul, apoi la următorul. Unul câte unul, îi eliberă pe toți din strânsoarea funiilor. Cei dezlegați își ajutară tovarășii, iar cei trei Vrăjitori ai Focului, acum liberi, formară un pătrat defensiv în mijlocul punții. Safi aruncă o privire spre apa încă pustie, apoi spre *Jana*.

Vulpea-de-mare care o îngrozise încă nu se vedea pe nicăieri.

O jumătate de clipă, Safi se gândi că poate monștrii renunțaseră la vânătoare... dar imediat Iseult țipă:

— Vin! Dinspre sud!

Dinspre sud. Exact din partea unde Safi tăia acum frânghiile unui marinar. Rahat, rahat, rahat... Reuși să taie și ultimele fibre ale funiei, iar omul o luă la goană.

Vulpea-de-mare țâșni din valuri, repezindu-se spre balustradă. Dinții se apropiau cu viteză – dinții, ochii aceia care i se învârteau în cap și țipătul care mai să-i despice țeasta.

Avea s-o mănânce. Să-i frângă trupul în două și s-o înghită...

Vântul îi cuprinse deodată pieptul lui Safi. Picioarele. Se învârti nebunește înapoi, departe de botul monstrului. În timp ce marea și

cerul se pierdeau în flăcările Vrăjitorului Focului, îl văzu pe Merik zburând spre ea.

Fu străbătută de un fior de recunoștință – de *ușurare*.

Safi căzu pe punte – la fel și el. Peste ea. Apoi, când nava porni în direcția opusă, el se rostogoli într-o parte și tună:

— *Ce naiba faci aici?*

Safi clipi, un moment nedumerită. După care se ridică în picioare și strigă:

— Vrei să mă predai marstokezilor!

— Nu, nu mai vreau!

Își scoase din teacă pumnalul și, într-o sclipire de oțel, reteză legăturile marstokezilor. Una după alta. Pe când făcea asta, țipă:

— Noden e de partea mea astăzi, domna, și numai un prost refuză să ia în seamă asemenea daruri.

— Daruri? făcu ea, în timp ce tăie funiile de la mâinile unui bătrân și privi către mare. Cum a ajuns o vulpe-de-mare, de trei ori fie ea blestemată, să fie socotită un *dar*?

— Nu mai vorbi! Merik îi arătă spre scară. Du-te sub punte și nu-mi sta în cale!

— Nu face asta! țipă Iseult, împleticindu-se către Safi, cu Evrane în urma ei.

Gâfâia din greu, iar fața îi era roșie.

— Vulpea o să se întoarcă, zise. Trebuie să ajungem la oamenii din față.

Fără alte cuvinte, țâșniră cu toții spre prora. Safi și Iseult îi ridicau pe oamenii agățați de balustrade și îi trimiteau la Evrane și Merik, care le tăiau funiile de la mâini. Vrăjitorii Focului se strânseseră în formație, gata de luptă.

Însă vulpea-de-mare era mult, *mult* prea rapidă pentru Vrăjitorii Focului sau pentru oricine altcineva. Se izbi de pupa navei. Lemnul scârțâi când corabia se ridică violent, iar Safi încercă să nu cadă în mare.

Apa țâșni din partea din față a navei. A doua vulpe se ridică

deasupra, ținând și apropiindu-se cu repeziciune, gata să înșface tot ce mișcă pe punte – carne arzândă sau nu.

Safi se uită la Iseult. Sora ei de Fir încuviință din cap. Ca mai înainte, fetele încetară să se opună înclinării verticale a corabiei și, împreună, se rostogoliră în josul punții. Drept către gura vulpii-de-mare.

Safi se lovi de balustradă, acum aproape paralelă cu valurile, și se ridică în picioare. Cuțitul ei tăie fără milă prin botul înfuriat. Sângele începu să țâșnească.

Iseult i se alătură apoi, mergând iute și aplecat de-a lungul parapetului. Satârul ei se împlântă adânc în gâtul monstrului. Vulpea-de-mare tresări zdravăn, capul atârându-i.

Și mai mult sânge țâșni când satârul lui Iseult tăie mai sus, iar Safi se răsuca în jos, concentrându-și toată forța în mișcarea perfectă a cuțitului.

Gura creaturii se deschise larg. Safi scoase cuțitul, care zbură, frumos și curat, în gâtul vulpii.

Și Iseult își trase afară satârul, care despică repede fruntea monstrului.

Vulpea-de-mare țină – un zgomot barbar, final – înainte să se afunde în valuri.

Cea dintâi vulpe îi dădu drumul corăbiei din strânsoare. Safi și Iseult avură timp numai cât să se prindă de balustradă ca să *nu* fie azvârlite în mare, când nava de război se prăbuși. Valurile se revărsară, oamenii se rostogoleau și cădeau, însă Safi și Iseult se țineau strâns.

Până când, în cele din urmă, corabia reveni la normal. Până când, în cele din urmă, Safi reuși să ajungă la Iseult și să-și pună Sora de Fir pe picioare.

— Cum te simți? Unde te doare?

— Peste tot, schiță Iseult un zâmbet. Nu e o Piatră a Durerii prea puternică.

Înainte ca Safi să poată striga după Evrane să le vină în ajutor,

Merik urlă:

— N-a venit încă timpul să sărbătorim!

Coborî cu picioarele pe punte, vântul răsucindu-se din ce în ce mai repede în jurul lui. Evrane venea în fugă din spate.

— Chestia aia n-a murit încă.

Merik ajunsese în dreptul lui Safi. Vântvraja lui îi cuprinsese hainele, părul.

— O să se întoarcă.

— Și, interveni Evrane, arătând spre orizont, flota marstokeză e încă pe urmele noastre.

— Ca să nu mai pomenim de a doua vulpe-de-mare.

Iseult o apucă pe Safi de mânecă și o trase apoi departe de balustradă.

— Se apropie cu viteză, spuse. Iar de data asta va lovi la proră.

— Pregătiți-vă! strigă Merik. Îmi voi folosi puterea ca să ne ducem...

Vulpea-de-mare lovi. Corabia fu îndreptată spre cer, iar în timp ce picioarele lui Safi părăseau puntea – pe măsură ce lumea devenea numai nori strălucitori și ceață purpurie – vântvraja lui Merik îi cuprinsese pe toți. Într-o spirală de aer, Merik zbură cu toți trei spre *Jana*. Se prăbușiră pe teugă fără grație și cu o durere cumplită, care le tăie respirația. Dar Safi nu avu timp să vadă de răni. Uitându-se după Iseult și găsind-o ghemuită la câțiva pași, văzu și focul.

Ba nu, cele *patru* focuri. Butoaiele cu momeli erau în aer, cuprinse de flăcări. Emanau căldură și putoare de pește prăjit, iar în preajma lor se afla Kullen. Respira sacadat, iar ochii îi ieșeau din orbite. Dar își ținea mâinile întinse în față, butoaiele în aer și magia sub control.

— Kullen! strigă Merik, deja pe picioare și gonind către toba de vânt. Pregătește primul butoi!

Ridică ciocanul și așteaptă până când cel mai apropiat butoi pluti arzând înspre toabă. Merik lovi cu ciocanul. Aerul reverberă și cuprinsese butoiul. Îl trimise deasupra apei, înghițit cum era de flăcări. Apoi se prăbuși în mare, înaintea celui mai apropiat galion

marstokez.

— Următorul! strigă Merik și câteva clipe mai târziu se lansă un al doilea butoi. Apoi al treilea și al patrulea. Fiecare căzu în fața marstokezilor.

— Se depărtează, spuse Iseult. Privirea ei urmărea ce se petrece sub corabie și dincolo de ea – cu momeala acum scufundată. A luat urma butoaielor.

— Sunt creaturile măcelului, spuse Evrane, iar Safi tresări. Uitase complet de călugăriță, care se apropie cu pași grei, sfârșită. Le place gustul de carne arsă.

Safi rămase cu ochii la apă, urmărind cum două umbre negre se îndepărtează cu repeziciune de corabie pentru ca apoi să țâșnească din valuri în larg. Se năpustiseră asupra butoaielor aprinse; se zvârcoleau și se băteau pe momeală.

În tot acest timp, gălioanele marstokeze se apropiau – drept la vulpi. O miime de secundă, Safi aproape că-i *compătimi* pe marstokezi care, se îndoia ea, nu aveau momeală să le distragă.

Dar clipa trecu de îndată ce o văzu pe Iseult, transpirată toată și tremurând. Când își îndreptă atenția spre Iseult, cu gândul la cum s-o ajute, o rafală de vânt – vânt vrăjit – suflă peste *Jana*, umflându-i pânzele.

Cu un geamăt de împotrivire, nava de război porni spre est.

În ciuda micuței Pietre a Durerii și a ceea ce făcuse vindecătorul, în brațul lui Iseult pulsa o durere înăbușită, stăruitoare, iar ei îi venea din ce în ce mai greu să-și păstreze stoicismul când lăsară în urmă cenușia mare Jadansi și țărmurile îndepărtate. Un vânt magic invocat de amiral și de secundul lui o ridicară pe *Jana* în aer, spre a o îndepărta cât mai mult de marstokezi.

Iseult și Safi stăteau pe teugă, cu plămânii umflați de aer. Iseult se tot uita la Evrane, care era lângă ele. Nu se putea stăpâni. Femeia aceasta o călăuzise – ba chiar o *salvase* – acum șase ani și jumătate. Era tot ce-și putea aminti, și totuși nu suficient.

Evrane cea din amintiri era atât de angelică. Și mai înaltă. Însă Evrane cea din realitate era plină de cicatrici, dură și aspră la atingere, ca să nu mai pomenim că era cu un cap mai scundă decât Iseult.

Dar părul călugăriței era la fel de lucios și de strălucitor pe cât își amintea Iseult. O aură demnă de Mama Lună.

Iseult se smulse din admirația ei curioasă – era ciudat să se holbeze mult timp. Evrane, Safi și toți ceilalți își purtau Firele în o mie de nuanțe sclipitoare. O oboseau oriunde și-ar fi întors privirea. La marinari, erau fie speriate, fie triumfătoare, fie exprimau violență, fie erau gata să se prăbușească de extenuare.

Apoi câteva Fire tremurau de repulsie. Stăpânii lor băgaseră de seamă ochii și pielea lui Iseult. Dar niciunul dintre ei nu părea ostil, așa că Iseult nu ținu cont de ele.

După ce trecură ore sau poate doar minute, *Jana* începu să piardă din viteză. Vântul magic se opri cu totul, lăsând un gol în urechile lui Iseult acolo unde vâjâise până atunci. O senzație de mângâiere pe pielea ei acolo unde suflase neconținut. Corabia era acum purtată doar de o briză naturală, iar luna plină sclișea deasupra.

— Bine ați venit la Nubrevna! murmură Evrane.

Iseult se ridică în picioare, Piatra Durerii strălucind puternic o clipă, apoi se îndreaptă spre pasarelă. Safi și Evrane o urmară.

Uscatul nu era diferit de coasta de nord a orașului Veñaza – pietros, crestat și bătut de valuri sălbatice. Dar, în loc de păduri, bolovani albi împodobeau vârfurile stâncilor.

— Unde sunt toți copacii? întrebă Iseult.

— Sunt tot acolo, răspunse obosită Evrane. Dar nu mai arată ca niște copaci.

Cu un pocnet, își desfăcu de la cingătoare teaca în care își ținea pumnalul. Apoi scoase o cârpă uleioasă din mantie.

Lui Safi i se tăie răsuflarea.

— Ția nu sunt bolovani, nu?

Se întoarse către Evrane:

— Sunt cioturi de copaci.

— Da, încuviință călugărița. Copacii morți nu rezistă mult după ce sunt prinși de o furtună.

— De ce... de ce sunt morți? întrebă Iseult.

Evrane păru puțin surprinsă, mutându-și privirea de la Safi la Iseult, ca și când ar fi verificat dacă întrebarea fusese într-adevăr pusă.

Evrane se încruntă:

— Toată coasta a fost rasă în timpul Marelui Război. Vrajitoarele Pământului din Cartorra au otrăvit solurile de la granița de est până la gura râului Timetz.

Un fior rece i se strecură în plămâni lui Iseult. Se uită la Safi, ale cărei Fire se făcuseră mici de groază.

— De ce, începu Safi, adresându-i-se lui Evrane, nu am auzit până acum? Am învățat despre Nubrevna, dar... în cărțile de istorie pământurile astea au fost întotdeauna descrise ca fiind rodnice și pline de viață.

— Pentru că, răspunse călugărița, cei care câștigă războaiele scriu și istoria.

— Chiar și așa, stăruie Safi, cu glas ridicat și cu Firele răsfirându-i-

se, dacă nu era decât o minciună, mi-aș fi dat seama.

O prinse pe Iseult de mână, strângând-o atât de tare, încât aceasta resimți durerea până în Piatră. Încât îi pulsa până în rană. Însă durerea fu una reconfortantă. Iseult o primi cu brațele deschise, bucuroasă că-i face spinarea să i se îndrepte și gâtul să i se descleșteze. Privirea îi căzu pe chipul angelic, concentrat al lui Evrane, care își curăța cuțitul, același pe care îl folosisese și Iseult. Sângele vulpii-de-mare se uscaser pe lama de oțel.

În timp ce călugărița freca cu sânge, cu mișcări experimentate și sigure, Iseult își dădu brusc seama de câte cuțite trebuie să fi curățat la viața ei. Evrane e o călugăriță vindecătoare, dar e și o luptătoare și mai bine de jumătate din viață îi trecuse în perioada Marelui Război.

Pe când Iseult și Safi își dădeau lamele cu ulei, ștergeau urmele de degete și de transpirație și protejau astfel oțelul de folosirea lui zi după zi.

Însă când Evrane – sau Habim și Mathew... chiar și Gretchya își lustruiau săbiile, le curățau de sânge, de moarte și de un trecut pe care Iseult nu și-l putea închipui.

— Spune-ne, începu ea încetișor, ce s-a întâmplat cu Nubrevna.

— Totul a început cu cartorranii, răspunse Evrane simplu, cuvintele dansându-i în briza vântului. Vrăjitorii lor de Pământ ne-au otrăvit pământul. O săptămână mai târziu, Imperiul Dalmotti și-a trimis și el Vrăjitorii Pământului să otrăvească râurile și coastele. Ultimii, dar nu cei din urmă, Vrăjitorii Focului din Marstok, au incendiat toată granița, dinspre est, care a ars până s-a făcut scrum.

— A fost un efort concentrat, e limpede, căci trebuie să înțelegeți: Lovats nu a căzut niciodată. În toate acele secole de război, Străjile lui Noden și Podurile de Apă ale lui Stefin-Ekarrrt ne-au apărut de fiecare dată. Prin urmare, bănuiesc că imperiile au crezut că, dacă se vor alia pentru scurtă vreme, vor putea să ne înfrângă odată pentru totdeauna.

— Dar n-a funcționat, spuse Iseult.

— Nu imediat.

Evrane se opri o clipă din curățat și privi în depărtare, apoi continuă:

— Imperiile și-au concentrat ultimele atacuri în lunile de dinaintea Armistițiului. Atunci, când armatele și flotele lor au fost forțate să se retragă, magia lor a rămas în urmă ca să ne termine. Otrava s-a răspândit prin sol, a ajuns în amonte, în vreme ce flăcările marstokeze au ars pădurile scrum. Țăranii și fermierii au fost forțați să se mute în interiorul țării. Cât mai aproape de Lovats. Dar orașul era deja prea aglomerat. Mulți au murit atunci, dar și mai mulți vor muri de-acum încolo. Poporul nostru suferă de foame, iar imperiile sunt foarte aproape de a ne înfrânge odată pentru totdeauna.

Iseult clipi, Safi scoase un oftat.

— Merik are într-adevăr nevoie de contractul ăsta, șopti ea, cu vocea golită de orice emoție.

Firele îi erau amuțite și înghețate – ca și cum ar fi fost prea șocate să mai simtă ceva.

— Totuși, unchiul meu i-a pus o clauză imposibilă. E mult prea precisă – să nu verși sânge...

O pauză rămase suspendată în aer. Vântul și strigătele marinarilor se pierdură. Apoi, deodată, totul se derulă înainte – prea repede. Prea strălucitor.

Safi se îndepărtă de pasarelă, Firele fiindu-i cuprinse de o avalanșă de culori, mai multe decât putea Iseult să identifice. Roșul vinovăției, portocaliul panicii, cenușiul fricii și albastrul regretului. Nu erau Fire fragile care rupeau, ci mai degrabă unele dure, bogate, care construiau. Fiecare emoție, indiferent de culoare, izvora din ea, răsfirându-se spre punte ca și cum ar fi încercat să se conecteze cu cineva – cu oricine – care ar fi fost încercat de aceleași sentimente nebunești.

Apoi Safi se întoarse spre Iseult și îi spuse pe o voce de piatră și rece ca iarna:

— Îmi pare rău, Iseult.

Privirea ei alunecă înspre Merik și spuse din nou:

— Îmi pare rău că te-am băgat în asta.

Înainte ca Iseult s-o poată liniști – să-i spună că niciuna dintre acestea nu erau din vina lui Safi –, zări cu colțul ochiului un Fir alb. Groază. Se întoarse numaidecât spre dreapta, unde Kullen, stând pe puntea principală, începu să tușească. După care se ghemui.

Și se prăbuși la pământ.

Iseult alergă la el, urmată de Safi și Evrane. Ajunseră în dreptul lui în același timp cu fata cu cozi împletite, pielea ei contrastând puternic cu paloarea de moarte a lui Kullen. Dar Merik era deja acolo. Deja îl ridica pe Kullen în capul oaselor, masându-i spatele.

Masându-i *plămânii*, își dădu seama Iseult când se opri la câțiva pași depărtare. Safi se opri lângă ea. *Totuși*, Evrane se duse până la Kullen, îngenunchind în dreptul lui.

— Sunt aici, Kullen, spuse Merik, cu voce răgușită și Firele arzându-i în aceeași teroare albă ca ale lui Kullen. Sunt aici. Relaxează-ți plămânii și lasă aerul să intre!

Gura secundului se mișca precum a unui pește, în gol. Deși părea că aerul se strecoară înăuntru, nu putea să-l tragă în piept. Și fiecare tuse care-i zdruncina tot corpul era mai lipsită de vlagă decât ultima.

Atunci, cu ochii bulbucați și cu obrajii palizi, Kullen se întoarse către Merik și scutură din cap.

Safi se aruncă pe punte, lângă ei.

— Cu ce pot să vă ajut?

Se uită mai întâi la Merik, apoi la fată și în cele din urmă la Kullen, care îi întoarse privirea.

Dar secundul nu putu decât să încline din cap către Safi, înainte să dea ochii peste cap și să cadă în brațele lui Merik.

Numaidecât, el și fata îl întinseră pe spate, iar el îi deschise larg gura. Își apropie buzele de ale lui, suflând rafale de aer magic în plămânii Fratelui său de Fir.

Repetă mișcarea iar și iar. Pufăi și suflă la infinit, Firele fiind alertate, îngrozite. Marinarii se adunaseră în jurul lor, deși precauți cât să stea deoparte. Safi îi aruncă lui Iseult o privire speriată, însă Iseult nu putea să-i ofere nicio soluție. Nu mai văzuse în viața ei așa ceva.

O mișcare tresări atunci în pieptul lui Kullen. Respira.

Merik îi privi șapte secunde îndelungate coastele, înainte să se simtă ușurat. Firele lui străluceau acum în rozul-pal al Fraților de Fir, pur și orbitor.

— Îți mulțumesc, Noden, murmură el în pieptul lui Kullen. O, Noden, îți *mulțumesc*.

Același sentiment se reflecta în Firele fiecărui marinar, dar și în ale lui Safi și ale lui Evrane.

Totuși, niciunele nu sclipeau mai tare decât ale fetei sau ale lui Merik – ale ei străluceau în roșul pur al Inimilor de Fir.

— Lasă-mă să văd cum e, îi spuse Evrane, punând blând o mână pe spatele lui Merik. Să mă asigur că totul e în regulă.

Merik o dădu la o parte, furia schimonosindu-i chipul. Și Firele la fel...

Iseult tresări la vederea unei asemenea forțe.

— Mi-ai nesocotit ordinele! urlă el la mătușa lui. Mi-ai pus în primejdie oamenii și corabia! *Domna era doar o momeală!*

Evrane rămase nemișcată, cu Firele calme.

— Aveam nevoie de un Vrajitor al Focului vindecător pentru Iseult. Ar fi murit fără unul.

— Am fi murit cu toții!

Merik o împinse din nou pe Evrane. Ea nu i se opuse.

— Ți-ai abandonat postul fără să te gândești și la ceilalți!

Firele lui Safi ardeau cu o furie defensivă. Sări în picioare.

— Nu a fost vina ei, ea n-a făcut decât să-mi urmeze ordinele.

Merik se întoarse către Safi.

— Așa să fie? Deci nu fugeai de logodnicul tău? Nu evitai să fii prinsă, *Vrăjitoare a Adevărului?*

O senzație de frig îi pătrunse lui Iseult până în stomac. Până în adâncul mușchilor. De unde știa?

Nu contează, își spuse ea în sinea ei, deja îndoind picioarele să pornească spre Safi. S-o protejeze...

Asta, până când Firele lui Safi licăriră într-un bej al nesiguranței, ca și cum ar fi încercat să-i ascundă lui Merik adevărul. Așa că Iseult se stăpâni să nu cumva să afișeze altceva decât calmul impenetrabil al unei Vrăjitoare a Firului. Nu avea să divulge secretul lui Safi.

— De unde ai auzit zvonul ăsta? întrebă Safi în cele din urmă, rostind cuvintele cu calm și precizie.

— Marstokezii știau.

Merik se aplecă spre ea:

— Vrăjitorul lor de Voce a fost destul de amabil încât să-i transmită Vrăjitorului meu. Poți să negi?

Lumea se opri în loc, ca și cum conflictul lăuntric al lui Safi s-ar fi răspândit în jurul ei. Briza deveni blândă și îndepărtată. *Nu recunoaște. Te rog, nu recunoaște.* Una era ca împăratul Henrick să bănuiască ceva despre puterea lui Safi, însă nu era niciun motiv să afle toată lumea. Dacă Merik se hotăra s-o folosească sau să se căsătorească cu ea, așa cum făcuse Henrick? Sau dacă se hotăra, în schimb, s-o ucidă pe Safi, înainte ca alt dușman să pună mâna pe ea?

Dar pe când Firele lui Safi se preschimbau din cenușiul fricii în verdea aprins al hotărârii, Iseult scoase un oftat al înfrângerii.

— Și ce? Safi își îndreptă umerii. Și ce dacă sunt o Vrăjitoare a Adevărului, amirale? Cum schimbă asta lucrurile?

Într-o explozie de viteză, Merik o apucă de încheieturi, o răsuci și îi întoarse mâinile la spate.

— Le schimbă cu totul, mârâi el. Mi-ai spus că nu te caută nimeni. Mi-ai spus că nu ești importantă, și totuși se dovedește că ești o Vrăjitoare a Adevărului logodită cu împăratul Henrick.

Îi strânse și mai tare mâinile la spate. Chipul ei se crispă, dar când făcu un pas înainte să-și apere – să se *lupte* pentru – Sora de

Fir, Safi scutură din cap să stea deoparte.

Când vorbi din nou, și tonul vocii, și Firele îi erau șocant de calme.

— Am crezut că, dacă ai fi știut cine sunt, m-ai fi dat pe mâna cartorranilor.

— Minți!

Merik se apropie și mai mult, doar câțiva centimetri despărțindu-i acum fața de cea a lui Safi.

— Magia ta știe când spun adevărul, domna, iar eu ți-am mărturisit că nu vreau să-ți fac niciun rău. Tot ce vreau e hrană pentru poporul meu. De ce e atât de greu pentru toată lumea...?

Vocea i se frânse. Făcu o pauză, Firele preschimbându-i-se din stacojiul furiei în albastrul amărăciunii.

— Acum mi-am pierdut Vrajitorii Fluxului, continuă, iar marstokezii sunt pe urmele mele. Nu mi-au mai rămas decât corabia, marinarii mei credincioși și secundul. Dar tu aproape că mi le-ai luat și pe astea.

Safi deschise gura ca și cum ar fi vrut să-l contrazică, însă Merik nu sfârșise:

— Am fi putut să scăpăm de îndată ce au venit vulpile-de-mare. Dar așa aproape că am murit cu toții pentru că tu nu ai rămas în cabină cum ar fi trebuit. A trebuit să merg să te găsesc, iar asta ne-a făcut momeală pentru vulpi. Nesăbuiința ta aproape că mi-a ucis tot echipajul.

— Dar Iseult...

— Ar fi fost în regulă.

Merik își slăbi strânsoarea, iar corpul ei se aplecă înainte.

— Aveam de gând să-i fac rost prietenei tale de un Vrajitor al Focului vindecător de îndată ce pășeam pe pământ nubrevnan. Știi că e adevărat, nu? Magia ta trebuie să ți-o spună.

Safi întâlni privirea lui. Firele i se aprinseră în albastrul regretului și în roșul vinovăției. Încuviință din cap:

— Înțeleg.

Furia lui izbucni iar. O prinse și îi ordonă:

— Mișcă!

Spre marea uimire a lui Iseult, Safi chiar se mișcă, Firele ei contopindu-se cu ale lui și strălucind în nuanțe de un roșu și mai aprins.

Iseult rămase cu gura căscată, dând să pornească după Safi. Să-l oprească pe Merik să facă orice ar fi avut de gând să facă.

O mână o prinse de încheietură.

— Nu face asta!

Se întoarse brusc și o văzu pe fata cu cozi împletite scuturând din cap.

— Nu te băga, spuse ea cu o voce spartă. Câteva ore în ghetete de fier n-o s-o omoare.

— În ce?

Iseult se răsuci și brusc simți că îi vine rău de la stomac când îl văzu pe Merik punând-o pe Safi la pământ și apucând-o de picioare...

Încingând-o până la glezne în chingi de fier.

Cătușele uriașe se închiseră cu un mormăit, încuietorile scoaseră un scrâșnet, iar lui Safi nu-i mai rămase decât să se uite lung spre Iseult, din partea cealaltă a corabiei.

Iseult dădu să se apropie de ea din nou, însă de data asta un marinar bătrân îi tăie calea.

— Las-o acolo sau o pățești și tu!

Vrând parcă să demonstreze asta, Evrane țâșni înainte, strigând:

— Nu poți să-i faci una ca asta, Merik! La urma urmelor, e o domna din Cartorra, nu o nubrevnană!

Merik se ridică, arătând vag spre marinarii lui, dar cu privirea ațintită asupra mătușii.

— Dar tu *ești* o nubrevnană, iar nesupunerea ta n-o să treacă nici ea nepedepsită.

Firele lui Evrane se făcură turcoaz de uimire când doi dintre marinari o duseră către o a doua pereche de ghete de fier. În timp ce

marinarii o îmbrânceau în jos pe Evrane și îi puneau cătușele, Merik se întoarse cu spatele, dând să plece.

— Ai ajuns să torturezi o domna? zbieră Evrane. O rănești, Merik! O să-ți distrugi singur contractul!

Merik se opri, întorcându-și privirea către mătușă.

— Am ajuns s-o pedepsesc, nu s-o torturez. Știa care sunt consecințele pentru nesupunere. În plus, adăugă el, primejdios de calm acum, ce fel de amiral – ce fel de *prinț* – aș fi, dacă nu aș ține cont de propriile-mi legi? Domna a scăpat teafără și nevătămată din atacul vulpii-de-mare, așa că vreo câteva ore în lanțuri n-o să-i facă mare lucru. Dar o să-i dea timp să se gândească la Iadul pe care l-a asmuțit asupra noastră.

— N-am vrut, spuse Safi, cu ochii la Merik. N-am vrut nicio clipă să-ți fac rău ție sau lui Kullen sau... sau Nubrevnei. Nu știam de marstokezi, îți *jur*, amirale. Unchiul meu mi-a spus că n-o să mă urmărească nimeni!

Iseult urmărea totul cu gura încleștată. Firele de deasupra lui Safi – și ale lui Merik – pulsau de dorință, o dorință imperioasă, intensă. Firele lui Safi se întindeau după ale lui Merik, răsucindu-se și împletindu-se laolaltă.

Chiar sub ochii lui Iseult, Firele lui Safi se preschimbară din cele care clădesc în cele care leagă.

Din doi pași mari, Merik ajunsese în dreptul lui Safi și îngenunche lângă ea. O privi lung în ochi; ea îi întoarse privirea.

— Dacă nu ar fi fost magia lui Kullen, noi toți am fi fost morți acum, iar nesocotința ta aproape ne-a omorât. Așa ceva nu poate trece nepedepsit. Contractul cu familia ta e încă valabil și, într-un fel sau altul, am să te duc la Lejna. După care o să-mi pot hrăni poporul.

Preț de o bătaie de inimă... apoi de două, spațiul dintre Merik și Safi – Firele care ardeau între ei – se aprinseră într-un singur Fir stacociu.

Însă Iseult nu avu timp să distingă nuanța exactă – dacă era

vorba de un Fir al dragostei crescânde sau de unul al urii de neiertat – înainte ca acea culoare să dispară, iar ea să rămână cu întrebarea dacă nu cumva fusese tot numai în închipuirea ei.

Era aproape amuzant cât de repede ajunsese Safi, care se ținea dreaptă, în lanțuri, ca un câine bătut. Blocată. Captivă. Nemișcată.

Și nici măcar nu opusese rezistență. Cedase pur și simplu, iar acum se întreba de ce acceptase cu atâta ușurință cătușele. Când își pierduse capacitatea de a ataca? De a *fugi*? Dar, dacă ar fi putut să fugă, ce i-ar mai fi rămas din vechea viață? Viața ei fericită, plină de partide de tarot, cafea și visuri.

Toate speranțele de libertate i se risipiseră în vânt. Nici gând să mai aibă un loc al ei împreună cu Iseult. Nici gând să mai poată scăpa de curtea împăratului Henrick, de planurile unchiului ori de viața de fugară a unei Vrăjitoare a Adevărului.

Dar avea să trăiască. Rana urma să i se vindece și ar fi continuat să *trăiască*. De aceea tot restul merita pe deplin. Sau nu?

Safi își urmări cu privirea Sora ei de Fir, care se ținea după Merik, rugându-se de el, cu chipul impenetrabil, în ciuda marinarilor care se fereau din calea ei. Merik nu o luă în seamă și urcă pe puntea superioară. Își ocupă locul în spatele cârmei și dădu ordin ca bătaia tobei să fie reluată.

Iar Iseult se dădu bătută. Se opri din urmărire în dreptul tambuchiului și se întoarse ca să întâlnească privirea lui Safi, care arată mai neajutorată decât fusese ea la un pas de moarte.

Începu să plouă. O șoaptă dulce pe pielea lui Safi, care ar fi trebuit s-o aline, dar care se simțea însă ca acidul. Ea se retrase în sinea ei. Lumea pulsa în jur. Nu putea să-și miște picioarele. Era prinsă aici, înăuntrul ei. Avea să fie, pentru totdeauna, *această* persoană. Captivă în *acest* corp și în *această* minte. Țintuită la pământ de propriile greșeli și promisiuni frânte.

De asta te părăsesc cu toții. Părinții tăi. Unchiul. Habim și Mathew.

Merik.

Numele prințului îi răsună în urechi. Urlă în sângele ei în ritm cu ploaia. În ritm cu toba.

El nu voia decât să-și salveze pământul natal, și totuși lui Safi nu-i păsase nici de Merik și nici de toate acele vieți care depindeau de el.

Iseult veni împleticindu-se spre Safi, cu chipul abătut și alb ca hârtia. Ea era tot ce-i mai rămăsese lui Safi, singura fărâcă pe care o mai avea din vechea ei viață. Dar cât va mai trece până când și Iseult va renunța la ea?

Iseult ajunsese în dreptul ei și se aruncă în genunchi lângă ea.

— Nu vrea să mă asculte.

— Ai nevoie de odihnă, îi spuse Evrane. Du-te în cabină.

Safi tresări; lanțurile zăngăniră. Uitase că și călugărița era încătușată lângă ea. Fusesse atât de prinsă, că uitase de oricine altcineva.

Așa cum făcea întotdeauna.

Lăcomia egoistă a lui Safi fusese cea care pusese un preț pe capul lui Iseult. Care o silise pe Iseult să fugă din orașul Veñaza și, cumva, și cea care o costase o săgeată otrăvită în braț. Atunci când se luptase pentru Iseult – când făcuse totul ca să-și poată răscumpăra greșeala și să-și salveze cealaltă jumătate de la necazul pe care i-l pricinuisese –, Safi sfârșise prin a răni pe altcineva. Pe mulți alții. Viziunea ei limitată o condusesse pe calea greșită. Acum Merik, Kullen și întregul echipaj plăteau pentru asta.

Cu acest gând în minte, cuvintele spuse de unchiul Eron în orașul Veñaza se așternură peste inima lui Safi:

Când clopotele vor suna la miezul nopții, vei putea să faci ce vrei și să continui să duci aceeași viață lipsită de ambiții de care te-ai bucurat mereu.

Și chiar asta făcuse, nu? La miezul nopții, renunțase la straietele de

domna. Revenise la vechiul ei stil de viață, orb și impulsiv.

Dar... Safi refuza să accepte una ca asta. Refuza să fie ceea ce Eron sau oricine altcineva s-ar fi așteptat de la ea să fie. Era captivă în corpul ăsta, în mintea asta, ceea ce nu însemna că nu putea să iasă. Nu însemna că nu putea să se schimbe.

Întâlni privirea lui Iseult, plecată și foarte strălucitoare în lumina de la apus.

— Du-te în cabină! îi porunci ea. Nu trebuie să stai în ploaie.

— Dar tu... Iseult se trase mai aproape, cu pielea de găină pe brațele ei atinse de ploaie. Nu te pot lăsa așa.

— Te rog, Iz! Dacă nu te faci bine, toate astea vor fi fost în zadar. Safi se chinui să zâmbească. O să fiu bine. Asta nici nu se compară cu antrenamentele de forță ale lui Habim.

Iseult nu-i întoarse zâmbetul la care sperase, însă încuviință din cap și se ridică în picioare.

— Vin să te văd la următorul dangăt de clopot.

Se uită la Evrane și își ridică încheietura:

— Îți vrei înapoi Piatra Durerii?

Evrane scutură din cap.

— Vei avea nevoie de ea ca să adormi.

— Mulțumesc.

Iseult îi aruncă lui Safi o ultimă privire, o privire pătrunzătoare.

— O să fie bine, spuse ea simplu. O să îndreptăm tot. Îți promit.

Își încrucișă apoi brațele la piept și se îndepărtă, lăsând-o pe Safi pradă valului crescând al adevărații ei.

Pentru că, într-un fel sau altul, *chiar* aveau să îndrepte tot.

În cele șapte ore de când cuterul cartorran își înălțase pânzele și plecase din orașul Veñaza, soarele apusese, luna răsărise, iar Aeduan nu se oprise din vomitat. Singura lui consolare era că nenorocirea asta iscase o nouă poveste în rândul marinarilor cu frică de Vrăjitori ai Vidului: *Vrăjitorii Sângelui nu pot traversa o apă.*

Da, lasă-i să răspândească zvonul în fiecare port pe care-l vizitează.

Exact când Aeduan nu mai avea ce să verse, cuterul ajunsese în dreptul a patru corăbii distruse – trei marstokeze și una nubrevnană. În ciuda protestelor lui aprinse cum că Safiya fon Hasstrel nu avea cum să fie pe acele nave, prințul Leopold insistă să oprească.

Căci se părea că împărăteasa Marstokului era la bord, iar Leopold voia ca Aeduan să i se alăture pe corabia sa. Cum niciunul dintre Barzii Iadului nu se împotrivi acestei nebunii – nici măcar comandantul, un tânăr leneș și lipsit de respect, pe nume Fitz Grieg –, Aeduan se trezi în curând zburând pe aripi de vânt vrăjit spre galionul împărătesei. Acolo, zece Vipere îi cercetară din ochi pe el și pe Leopold. Totuși, Viperele nu se obosiră să le ceară armele, înainte să-i conducă pe vizitatori în cabina împărătesei. Evident, erau convinși că nici Leopold, nici Aeduan nu au nicio șansă împotriva săgeților lor otravrajite.

Aeduan le recunoscuse pe câteva dintre Vipere, numai după mirosul sângelui însă, de vreme ce nu putea să vadă niciun chip, ascunse cum erau sub văluri. Săbiile lor zigzagate, ca niște flăcări de oțel, luceau în lumina lămpilor focvrăjite de pe punte.

Arme stupide. Erau greoaie și inutile, mai ales că avantajul cel mai mare al unei Vipere era otravraja ei.

Puterea lor asupra otrăvii era verișoara întunecată a magiei asupra apei – o denaturare a Vrăjitorilor Apei vindecători, cum

auzise Aeduan odată – și, cu toate acestea, puterea lui Aeduan era considerată magia Vidului. Aeduan era cel căruia i se spunea *demon*.

Asta i se păruse dintotdeauna... nedrept.

Dar, pe de altă parte, era și un avantaj pentru el.

Odată intrați în cabina împărătesei, Viperele se înșirară de jur împrejurul pereților. În mijloc se aflau o masă simplă și două banchete, una fiind ocupată de împărăteasa Marstokului.

Era mai scundă decât crezuse el, care o văzuse doar de departe, însă, în ciuda oaselor ei delicate, mirosul sângelei era unul pătrunzător. *Salvie de deșert și ziduri de gresie. Nicovale fierarului și cerneală ferică*. Era mirosul unei Vrăjitoare a Fierului, una puternică, și al uneia învățate. Și, deși, flota Vanessei era vraște, ea era proaspătă, îmbrăcată cu o rochie albă și cu o expresie cât se poate de calmă.

Aeduan se postă cu picioarele răsfrânte în spatele celei de-a doua banchete, în acest timp măsurând din ochi distanța până la cea mai apropiată ieșire din cabină, iar împărăteasa zâmbi. Un zâmbet ce-i adie pe buze, de parcă ea și Leopold se întâlнисeră acum pe ringul de dans.

Împărăteasa trebuie că știa cine – și ce – era Aeduan, însă nu făcu niciun comentariu. Nu făcu nicio observație, în caz că i se păru ciudat că Leopold nu venise însoțit de niciun Bard al Iadului.

Evident, era o maestră a aparențelor, fiecare expresie fiind o mască atent concepută pentru a păstra puterea din încăpere în mâinile ei subțiri.

Dar de ce atât deranj? se întrebă Aeduan. Dacă era o Vrăjitoare a Fierului la fel de puternică pe cât spuneau zvonurile, atunci, n-ar fi avut nevoie de asemenea trucuri ca să-și îndeplinească scopurile. Bătrânii călugări caraweni încă își aminteau de ziua în care ea distrusese Trecătoarea Kendura, de ziua în care se folosisese de o magie atât de puternică și de neînfricată, încât izbutise să năruie întregul munte.

Iar pe-atunci nu avea decât șapte ani.

Aeduan luă aceasta drept un semn că se dorea ca întâlnirea să se desfășoare pașnic.

— Aș vrea niște curmale marstokeze, dacă nu-i cu supărare, spuse prințul Leopold.

Se apropie de masă, părând mai interesat să-și studieze manșetele decât să-i vorbească Vanesei. Totuși, masca purtată de Leopold era stângace și exagerată. Era ca și cum prințul ar juca rolul de prinț, în vreme ce împărăteasa chiar era împărăteasă.

Vanessa făcu un gest către banchetă, brățărilor de fier zornăindu-i:

— Ia loc, prințe Leopold. O să cer să ni se aducă niște dulciuri.

— Vă mulțumesc, cea mai Sfântă dintre Sfinte.

Leopold îi oferă un zâmbet larg și, oftând ca și cum ar fi muncit din greu toată ziua, se lăsă pe banchetă. Lemnul negru scârțâi.

Vaness se strecură pe bancheta din fața lui. Cu spatele drept, plecă încet capul într-o parte, așteptând. Așteptarea îi fu numaidecât răsplătită de un servitor care se grăbi să aducă un platou cu fructe zaharisite. Leopold înhăță degrabă o bucată, scoase un geamăt de plăcere, apoi mai înșfăcă încă două. Secunde se transformară în minute și, deși Aeduan nu avea nicio îndoială că prințul voia ca aceasta să fie un fel de insultă, împărăteasa nu-l întâmpină decât cu răbdare, ceea ce era mai mult decât ar fi putut cere Aeduan.

Dacă scopul lui Leopold fusese numai să vină aici doar ca să-și prezinte insultele sterpe, atunci întârzierea era o și mai mare pierdere din timpul lui Aeduan decât se temuse la început. În ritmul ăsta, Safiya fon Hasstrel avea să ajungă la Străjile lui Noden înainte ca Leopold să-și termine de mâncat dulciurile.

La al patrulea fruct, sprâncenele lui Vaness se uniră într-o încruntătură severă:

— Când am spus că flota mea a avut de suferit, începu ea pe un ton politicos, am sperat că-mi vei veni în ajutor. Poate că nu m-am făcut înțeleasă cum trebuie.

Leopold își dezveli dinții în rânjetul lui obișnuit, ștergându-și

ușor buzele cu degetul mare:

— Dar fără îndoială că cea mai maiestuoasă dintre maiestăți știe că zahărul poate îndulci și cea mai cumplită dintre situații.

Îi oferi o smochină.

— Nu mi-e foame.

— Nu trebuie să-ți fie foame ca să te bucuri de bunătățile astea.

Leopold îi oferi fructul încă o dată:

— Gustați-o! Sunt aproape la fel de divine ca frumusețea Voastră.

Ea plecă ușor capul într-un gest de recunoștință și, spre uimirea lui Aeduan, acceptă fructul. Ba chiar merse într-atât de departe, încât să ia o mușcătură mică dintr-un colț.

Aeduan își trecu limba peste dinți, neștiind cum să interpreteze acest comportament. Era evident că Leopold dorea s-o înfurie pe Vaness, și totuși ea evita cu dibăcie să muște momeala. Ceea ce însemna că fie ceea ce voia ea nu era important, fie că obținuse deja acel ceva. Atunci, de ce să mai continue șarada? De ce să mai păstreze aparența calmului, cu o putere ca a ei? Aeduan nici că s-ar mai fi obosit, în locul ei.

Leopold părea să gândească și el același lucru, căci la a șasea curmală își abandonează jocul. Cu o plictiseală prost mascată, se lăsă pe spate și se așează picior peste picior.

— Ce s-a întâmplat cu flota, Venerabila Voastră?

— *Vulpi-de-mare*, răspunse ea simplu – lucru care îl făcu să izbucnească în râs.

— Vulpi de mare! repetă el, ridicând din sprâncene. Vă așteptați să cred una ca asta? V-au prins și viermii umbrelor? Sau poate șoimii flăcărilor? O, lăsați-mă să ghicesc: cei Doisprezece s-au întors cu săbiile lor fioroase și au făcut o gaură în carenă!

Vaness nu reacționează în niciun fel, și totuși aerul din încăperea păru că se contractă. Viperele se crispară, iar Aeduan își puse mâna pe mânerul sabiei.

— Șoimii flăcărilor se afla încă în Marstok, spuse Vaness, pe același ton calm ca până acum. Cu aceeași mască impenetrabilă. Și

se pare că vulpile-de-mare s-au întors.

Privirea lui Aeduan zbură la Leopold, în încercarea de a surprinde reacția prințului. Aeduan auzise de vulpile-de-mare, dar, din câte știa el, ele nu mai fuseseră văzute de zeci de ani.

Pentru prima oară, Leopold era tăcut și impenetrabil.

Așa că Vaness continuă:

— Trebuie să ajung în Azmir, Înălțimea Ta, dar mi-e teamă că oamenilor mei le va lua prea mult să repare stricăciunile. Te-aș ruga să ne împrumuți Vrajitorii Fluxului din echipajul vostru. Nouă nu ne-a mai rămas niciunul.

Atunci, de ce, se întrebă Aeduan nedumerit, am simțit mirosul a cel puțin trei Vrajitori ai Fluxului sub punte? N-avea cum să-i confunde. Sângele lor mirosea a linie de maree înaltă și a râuri rezezi.

În timp ce Aeduan crezu de cuviință că cel mai bine ar fi să-l informeze pe Leopold de minciuna împărătesei, prințul își flutură mâinile:

— Perfecțiunea Voastră imperială, murmură el, nu am putut să nu observ o navă intactă în flotă. Una care nu se potrivea cu celelalte corăbii. De fapt pare... – cum am spus noi?

Leopold îi aruncă o privire ascuțită lui Aeduan, una care spunea limpede că nu aștepta un răspuns. Apoi prințul pocni din degete:

— Pare nubrevnană.

Asta era!

— Și mă întreb, Perfecțiunea Voastră imperială, continuă, cum ați ajuns s-o luați în stăpânire.

— Am găsit nava de război din întâmplare, răspunse calm Vaness. Probabil că a fost de asemenea atacată de vulpile-de-mare.

— Dar, în acest caz – Leopold se sprijini cu coatele pe genunchi –, echipajul ei mort nu se va supăra dacă o veți duce la țarm.

O jumătate de răsuflare, Vaness încremeni. Nu scoase o vorbă, nu clipi, nici măcar nu respiră. Apoi țâșni în picioare, cu brățărilor zornăind și cu o nouă mască pe chip: cea a furiei. Sau poate că de data asta nu era nicio mască, fiindcă atunci când Aeduan trase aer

în piept îi simți pulsul mai accelerat. Mai înfierbântat.

— Refuzi să-mi dai ajutor? spuse ea încetișor. Mie, împărăteasa Copiilor Flăcărilor, Fiica Aleasă a Fântânii Focului, cea mai venerată dintre marstokezi?

Își întinse ambele mâini pe masă cu atâta grație, încât niciuna dintre brățările de fier nu zornăi.

— Mie, continuă, Distrugătoarea Trecătorii Kendura? Să mă refuzi pe mine e ca și cum ți-ai aprinde singur rugul, prințe Leopold. Nu vrei să-ți fiu dușman.

— Nu știam că suntem aliați.

Corpul lui Vaness se întinse ca un șarpe gata de atac, moment în care Aeduan își invocă instinctiv magia – un simplu fior care avea să-i dezroșească ochii. Dacă situația ar fi scăpat de sub control, ar fi putut s-o ținuiască la pământ pe împărăteasă într-o singură bătaie de inimă.

Leopold ridică un singur deget la Vaness.

— Uitați cum văd eu situația, Înălțimea Voastră cea mai Înaltă. În primul rând, cred că sunteți pe urmele logodnicei unchiului meu. Altfel, de ce să lipsiți de la întrunirea de pace la care se presupunea că trebuie să fiți?

— În al doilea rând – ridică încă un deget – i-ați întâlnit aici pe răpitorii Safiyei și v-ați angajat într-o bătălie care, cumva, s-a strecurat printre clauzele Armistițiului.

Leopold ridică un al treilea deget, de data aceasta încruntându-se:

— Nu-mi dau seama ce e cu acest al treilea deget, dar știu că e *motivul* tuturor lucrurilor. Safiya nu are nicio însemnătate pentru Înălțimea Voastră Preaiubită.

Aerul din încăpere deveni și mai încărcat. Pieptul lui Vaness se umflă... dar apoi Aeduan îi simți sângele rece, furia ei fiind din nou sub control.

— Eu, murmură ea, n-am niciun interes în privința logodnicei unchiului tău, Prințe Leopold.

— Iar eu, spuse Leopold, ridicându-se în picioare și tronând cu cel puțin un cap și jumătate mai sus decât ea, nu vă cred, împărăteasă Vaness.

Magia se dezlănțui mai repede decât și-ar fi putut închipui vreodată Aeduan. Îi smulse trei cuțite de la cingătoare, întorcându-le înspre banchetă și ațintindu-le spre gâtul, inima și stomacul lui Leopold.

Lui Aeduan i se trezi la viață puterea. Sângele i se asmuți asupra lui Vaness. Corpul lui era gata de acțiune.

Dar într-o șoaptă alunecoasă, zece Vipere își scoaseră sarbacanele, îndreptându-le spre Aeduan și Leopold.

Aeduan își roti privirea prin încăpere, încercând să găsească o cale de scăpare. Ar fi putut s-o controleze pe Vaness, însă s-ar fi ales cu pieptul plin de otravă și oțel și, chiar dacă Aeduan ar fi supraviețuit, Leopold n-ar fi făcut-o.

Prințul ridică neabătut o mână, fără să i se citească vreo umbră de frică în voce sau, spre surprinderea lui Aeduan, în sânge.

— Dacă o găsiți pe Safiya fon Hasstrel înaintea mea, mi-o veți aduce fără întârziere mie! Altminteri, veți suporta consecințele.

— O iubești atât de mult pe noua jucărie a unchiului?

Vaness întoarse mâna cu palma în sus, iar cuțitul ațintit asupra gâtului lui Leopold se dădu înapoi cu câțiva centimetri.

— Prețuiești viața ei într-atât încât să riști să nu-mi faci pe plac?

Deși prințul își țuguie buzele, nu era nici urmă de amuzament în zâmbetul lui.

— O știu pe Safiya fon Hasstrel de când m-am născut, Perfectiunea Voastră Regală. Va fi o conducătoare nemaipomenită când va sosi timpul. Genul de conducător care pune interesele poporului mai presus de ale sale.

Ochii îi scăpărară cu înțelese spre brățările lui Vaness:

— Așa că ia aminte la cuvintele mele, Fiică a Fântânii Focului, continuă. Dacă nu mi-o vei aduce pe viitoarea împărăteasă, am să vin în Marstok și am să mi-o iau singur. Acum lasă cuțitele, înainte

să intru din greșeală în vreunul. Asta ți-ar șterge numele de pe Armistițiul de Douăzeci de ani, te asigur.

O tăcere tensionată se așternu în încăpere, iar Aeduan își ținea magia-i clocotitoare pregătită. Pe locuri... Pe locuri...

Cuțitele se dădură leneș înapoi. Apoi se răsuciră și căzură.

Aeduan îl prinse din aer pe cel mai apropiat, însă celelalte două se loviră de masă. Și de banchetă. Pe când le înșfăca degrabă, Leopold se aplecă înainte să mai ia încă un fruct zaharisit.

— Îți mulțumesc pentru tratație, Mare Distrugător, zâmbi sec. Întotdeauna e o plăcere să te întâlnesc.

Fără alte cuvinte, dar cu umerii țepeni ca ai unui om la conducere, Leopold al IV-lea porni cu pași mari către ușă.

— Vino, călugăre! strigă el. Am pierdut timp, iar acum trebuie să-l recuperăm.

Aeduan îl urmă fără să-și ia ochii sau puterea de la împărăteasă ori de la Vipere. Însă nimeni nu încercă să-l oprească pe Leopold sau pe Aeduan și peste câteva clipe cei doi coborâră de pe galionul marstokez avariât.

Întorși în siguranță pe cuter – și cu Leopold ținând la comandantul Fitz Grieg să-i aducă niște pantaloni curați Aeduan îl urmări pe prinț cu ochi neîncrezători.

— Împărăteasa, spuse el după ce comandantul Barzilor Iadului dispăru sub punte, a mințit în privința Vrăjitorilor Fluxului.

— Așa am bănuț și eu.

Leopold se încruntă la o pată invizibilă de pe manșeta lui.

— A mai mințit și că nu are niciun interes în privința Safiyei fon Hasstrel, adăugă. Dar – Leopold ridică privirea – am un avantaj în fața împărătesei.

Aeduan ridică din sprâncene.

— Te am pe tine, călugăre Aeduan, și crede-mă când îți spun că *asta* a făcut-o pe împărăteasa Marstokului să-și ridice pânzele speriată.

— Țineți lumina nemișcată! strigă Merik de la cârmă.

Doi marinari îndreptau spre valuri luminile de pe *Jana*. Luna lumina cât de cât când ieșea dintre nori, însă nu era suficient – nu cu ploaia care nu se dădea dusă.

Fără Kullen care să umfle pânzele corabiei și fără vrăjitorii lui Merik care să-i împingă carena, Merik trebuia să-și muncească din greu oamenii și pe el însuși.

Dar nu avea de ales, iar timpul era scurt.

Trebuia să găsească piscul acela crestă – Afurisitul Singuratic, cum îl numeau el și Kullen – înainte ca fluxul să-l înghită de tot. În spatele lui se afla o peșteră ascunsă. Un secret de familie care avea să le îngăduie lui Merik și echipajului să se odihnească în siguranță.

Totuși, dacă *Jana* rata fluxul, Merik ar fi fost nevoit să aștepte până a doua zi la prânz, ceea ce le-ar fi permis marstokezilor și vulpilor-de-mare să-i prindă din urmă.

Merik își aruncă privirea spre domna și Evrane, care erau încă în lanțuri. Părul auriu al Safiei era umed și îi atârna pe față, iar mantia albă a mătușii era atât de udă, că părea cenușie. Pentru prima oară, Iseult nu se vedea pe nicăieri. Venise să le vadă pe Safiya și Evrane de sute de ori în primele patru ore ale pedepsei lor. Dar, de acum două bătăi de clopot, fata rămăsese sub punte. Poate că dormea.

Pentru Merik, era un prilej de bucurie. Ori de câte ori venise ca să-l implore să-i dea drumul lui Safi, mușchii gâtului i se tensionaseră. Umerii i se întinseseră până la urechi și ducea neconținut mâna la buzunar, verificând dacă mai avea încă acolo contractul cu familia Hasstrel. Acele pagini deveniseră ultima lui speranță de salvare, așa că le ținea aproape.

Verifică și acum documentul, a mia oară, cu paginile înmuiate și stropite de ploaie...

Semnăturile erau încă intacte, așa că avea de gând s-o mai țină pe Safiya înlănțuită o vreme. Poate că nu-i semăna Viviei la disciplină, însă existau consecințe pentru nesupunere. Echipajul lui știa asta, ba chiar se aștepta la asta, așa că Merik nu avea cum să fie blând. Chiar dacă pe termen lung ar fi fost urmărit pentru că legase astfel o femeie care avea să ajungă într-o bună zi împărăteasa Cartorrei... Chiar dacă Safiya și logodnicul ei, împăratul Henrick, aveau să-l facă pe Merik să plătească pentru asta... Lui Merik nu-i păsa. Prefera să aibă respectul echipajului decât să se îngrijoreze pentru ce ar putea face un idiot de împărat unei țări și așa schilodite.

Henrick. Merick îl urâse dintotdeauna pe bătrânul neghiob. Când se gândea că Safiya era logodnica lui... Când se gândea că avea să se căsătorească – avea să împartă *patul* – cu un bărbat care avea de trei ori vârsta ei...

Merik nu se putea împăca deloc cu gândul. Crezuse că Safiya e diferită de ceilalți membri ai nobilimii. Impulsivă, da, dar și loială. Și poate că la fel de singură ca Merik în această lume necruțătoare a jocurilor politice.

Dar se dovedise că e exact ca toți domii și domnele din Cartorra. Trăia cu ochelari de cal la ochi, prin care îi vedea numai pe aceia care i se păreau demni de merit.

Dar, chiar dacă își ațâța furia, chiar dacă își spunea că o urăște, nu putea ține sub control scuzele pe care i le găsea.

Dar și tu ai fi făcut la fel pentru Kullen. Ți-ai fi riscat viața ca s-o salvezi pe a lui.

Dar poate că nu vrea să se mărite cu Henrick și să fie împărăteasă. Poate că fugise de el.

Merik dădu deoparte aceste argumente. Rămânea doar faptul că, dacă i-ar fi spus de la bun început lui Merik despre logodnicul ei, ar fi putut s-o ducă înapoi în Dalmotti și să termine cu toate astea. N-ar mai fi fost nevoie să vină în partea asta a Mării Jadansi și să

înfrunte vulpile-de-mare, să se lupte cu marstokezii și să-i forțeze astfel limitele lui Kullen.

— Amirale?

Hermin urcă șontâc-șontâc pe puntea superioară, cu o față fără expresie.

— Încă nu pot stabili contactul cu Vrajitorii Vocii din Lovats, îl anunță.

— Ah!

Merik își scutură mecanic haina de picăturile de ploaie. Hermin fusese conectat la Firele Vrajitorilor Vocii de ore bune, încercând să ia legătura cu Lovats. Cu regele Serafin.

— Poate că, spuse Hermin pe gânduri, ridicând glasul pe deasupra vuietului valurilor și al ploii, a scârțâitului frânghiilor și a mormăitului marinarilor, toți Vrajitorii Vocii sunt ocupați.

— În toiul nopții? se încruntă Merrik.

— Sau poate, continuă Hermin, că problema e magia mea. Poate că sunt prea bătrân.

Merik se încruntă și mai mult. Puterea unui vrăjitor nu scădea odată cu vârsta. Hermin știa asta și la fel și Merik, iar dacă bătrânul voia să mascheze ce se întâmplă cu adevărat – faptul că Vrajitorii Vocii din Lovats ignorau apelurile lui Merik –, atunci nu avea niciun rost.

Dacă vorbele Viviei se dovedeau adevărate și tatăl lui Merik într-adevăr comandase macheta aceea aervrăjită, Merik avea să se ocupe de asta mai târziu. Pentru moment, trebuia doar să-și ducă oamenii la țarm, cât mai departe de flăcările marstokeze.

Aruncă o privire spre lanțuri – spre Safiya – doar ca s-o vadă acolo pe Ryber ghemuită la picioarele ei.

— Preia cârma! se răsti Merik, deja pornind spre compatrioata lui.

Apoi își ridică vocea și strigă:

— *Ryber! Pleacă de acolo!*

Fata se întoarse spre el tresărind, însă Safiya își ținu capul plecat

pe când Merik coborî pe puntea principală și se apropie de Ryber.

— Tu, mârâi el, ar trebui să fii la spălat puntea!

Arată cu degetul la noul recrut nu departe de ei, care freca sârguincios podeaua.

— Asta e datoria ta, Ryber, continuă, iar dacă te mai prind o dată că te sustragi ai să fii biciuită. Pricepi?

Domna își ridică bărbia.

— Eu am chemat-o pe Ryber la mine! se răsti ea.

— Cineva trebuie să o verifice pe Iseult, interveni și Evrane, cu o voce răgușită. Fata nu s-a vindecat complet.

Merik nu le luă în seamă pe Safiya și Evrane, ducându-și degetele la guler.

— Du-te să speli puntea, îi spuse el lui Ryber. Acum!

Ryber salută și de cum dispăru Merik se întoarce către domna, gata să țipe la ea să-i lase marinarii în pace.

Dar ea stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închiși și cu gura deschisă. Chiar și cu un singur felinar care să-i scalde pielea în lumina lui, nu avea cum să nu-i vadă gălgâitul gâtului. Fluturatul limbii.

Bea apa de ploaie.

Furia lui Merik se topi. Groaza o înghiți pe toată, iar el scoase înțelegerea cu familia Hasstrel. Semnăturile erau încă acolo.

Firește că sunt, se gândi el, enervat că-i pasă atât. *Safiya nu sângerează*. Și totuși, degetele îi tremurau și se întrebă vag din ce motiv. Poate că frica nu avea deloc legătură cu contractul.

Gândul ăsta îl gădila în fundul țestei, dar îl alungă degrabă, îl îngropă adânc și băgă contractul în buzunar. Apoi scoase cheile de la cătușe. Oricare ar fi fost motivul acestei frici goale, Merik avea să-l găsească mai târziu, odată cu grija de nezdruccinat un privința regelui Serafin, a Viviei și a lui Kullen.

Dar acum pedeapsa asta trebuia să ia sfârșit.

Îngenunchind lângă Safiya, Merik îi descuie prima cătușă. Ea, istovită, păru surprinsă.

— Sunt liberă?

— Liberă să rămâi în cabina ta.

Merik descuie și cealaltă cătușă de picior, apoi se sculă în picioare.

— Ridică-te! îi zise

Ea își adună picioarele ude learcă și se căzni să se ridice. Corabia se înclină. Ea se aplecă înainte.

El se întinse după ea.

Pielea ei era alunecoasă și rece, trupul îi tremura tot. Cu un mormăit, o luă în brațe, ținând-o strâns. Oamenii lui continuau să-i urmărească, iar lui nu-i scăpă încuviințatul din cap al lui Hermin pe când se îndrepta cu pași mari spre scara ce ducea sub punte.

Domna își primise pedeapsa, ceea ce marinarii respectau.

Chipul Safiyei era aproape, cu genele lungi și ude. Hainele ei îmbibate de apă i se lipeau de piele lui Merik, iar răsuflarea îi era firavă. Merik ignoră cu hotărâre toate aceste lucruri, concentrându-se doar la cum să pună un picior în fața celui alt, până când ajunse în cele din urmă în cabina de pasageri. Iseult dormea tremurând în patul ei.

— Iz... murmură Safiya, întorcându-se în brațele lui Merik și întinzându-se după Sora ei de Fir.

El o duse până la pat, se aplecă ușor și o lăsă jos, lângă Iseult, care se trezi speriată.

Când ea se repezi s-o ajute pe Safiya, Merik se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea, spunându-și în sinea lui că de-acum avea cine să aibă grijă de Safiya. Că nu va mai trebui să se gândească la ea. Că nu va mai trebui să se gândească la ea niciodată.

Totuși, când ajunse în cele din urmă înapoi la cârma corabiei tatălui său și desluși la orizont vârful Afurisitului Singuratic, își simțea brațele calde încă, iar gâtul încă îi vibra de la strânsoarea Safiyei.

Înainte ca Safiya să se fi întors, Iseult fusese din nou prinsă în

coșmarurile ei...

Retează, retează, răsuțește și retează.

Degete se năpustesc la Iseult. O apucă de păr, de rochie, de piele.

Fire care rup, Fire care mor!

O săgeată i-a străpuns brațul; durerea i-a străbătut toată ființa. Și magia, magia – magia neagră și purulentă.

— Tare urât vis mai ai!

Vocea umbrei o făcu pe Iseult să se trezească speriată din coșmarul ei.

— Tremuri și te zbați atât astăzi, continuă vocea, cu o dulceață în glas care-l făcea mult prea vesel. Ce te supără? N-a fost un simplu vis – așa ceva ai tot timpul.

Iseult încerca să se întoarcă, dar, oricum s-ar fi așezat, umbra venea după ea. Umbra respingea orice lovitură sau orice gest de împotrivire. Își înfigea ghearele și mai adânc la orice încercare disperată de retragere.

Pălăvrăgea iar și iar, *ea* pălăvrăgea, căci umbra era o femeie. O seamănă de-ale ei, o Vrajitoare a Firului, convinsă că ea și Iseult semănau într-o câțva. Tocmai vorbăria o speria pe Iseult cel mai rău. Posibilitatea ca acea voce stranie să fie a ei. Ca acea umbră să-i înțeleagă durerile lui Iseult mai bine decât oricine altcineva.

Lucru care, firește, o făcea pe Iseult să se întrebe dacă nu cumva nu erau toate numai în închipuirea ei. Dacă nu cumva își pierdea mințile, în timp ce toate speranțele se scurgeau printre degete.

Sau poate că se prăbușise în cele din urmă sub povara Firelor lumii, inima ei obișnuită făcându-i-se fărâme.

— Ești supărată pentru tribul tău, declară umbra cu detașare, împiedicându-se de cele mai recente amintiri ale lui Iseult. Și tribul meu m-a pedepsit, știi bine, că nu eram ca celelalte Vrajitoare ale Firului. Nu puteam să fac Pietre de Fir și nici să-mi controlez sentimentele, așa că tribul nu m-a vrut. De-asta l-ai părăsit și tu pe al tău, nu?

Curiozitatea din vocea umbrei era ca o sabie cu două tăişuri. Iseult ştia că nu ar trebui să răspundă... şi totuşi, nu se putu abţine când vocea repetă întrebarea:

— De-asta ai plecat, *nu*?

Dorinţa de a-i mărturisi adevărul – ruşinea pe care o simţea faţă de Gretchya, gelozia în privinţa Almei – îi gâdila gâtulejul lui Iseult. De ce nu se putea împotrivi umbrei? *Foloseşte-te de această frustrare*, îşi spunea ea, aproape cu disperare. *Foloseşte-o împotriva ei*.

Iseult îşi mută corpul din vis într-o parte şi se agăţă de primele şi cele mai prosteşti amintiri pe care reuşi să le găsească: tabla înmulţirii. *Nouă ori unu, nouă. Nouă ori doi, optsprezece...*

Însă umbra izbucni pur şi simplu în râs.

— E aşa de stupid că se aşteaptă să nu simţim nimic, continuă umbra, îndulcindu-şi încă o dată tonul. Eu nu cred poveştile alea, cele care spun că noi nu avem Inimi de Fir sau Familii de Fir. Bineînţeles că avem! Doar că nu le putem *vedea*, atâta tot. De ce ar da Mama Lună legături atât de puternice copiilor ei, ca să ne excludă pe *noi*?

— Nu ştiu.

Iseult fu recunoscătoare pentru întrebarea simplă. Dacă răspundea – dacă părea că ar fi cooperat –, poate că umbra avea să plece.

Dar nu. În schimb, umbra începu să râdă cu râsul ei vesel şi strigă:

— Vai! Văd că te-a supărat discuţia despre Familiile de Fir, Iseult. De ce? *De ce?*

Nouă ori patru, treizeci şi şase. Nouă ori cinci...

— A, este vorba despre mama ta! Şi despre ucenica ei. Te-au părăsit, lăsându-te rănită şi cu inima frântă. Măiculiţă, Iseult, eşti aşa de uşor de citit! Toate fricile tale se adună la suprafaţă, iar eu le pot lua aşa cum iei grăsimea de deasupra unui blid cu borgsha. Iată, văd că nu poţi face Pietre de Fir, aşa că mama ta te-a alungat. Şi, ah – dar ce este asta?

Umbra era acum în delir și, oricât încerca să i se împotrivească, Iseult nu reușea să-și țină gândurile departe de ea.

— Gretchya și Alma au început să-și plănuiască evadarea încă dinainte să fi plecat tu! Și ascultă aici: s-a străduit să pretindă că te-a iubit. Ei bine, evident că nu te-a iubit îndeajuns cât să te ia cu ea. Te-a învârtit frumușel pe degete, Iseult, exact cum te-ai fi așteptat de la o vrăjitoare ca ea. Așa cum se așteaptă și de la *noi*. Trebuie să Țesem Fire când putem și să le *rupem* când suntem nevoite. Este singura cale ca să dezlegi bucla.

Vocea umbrei se pierdu până când deveni doar o șoaptă. Un șuier ca al vântului prin cimitire.

— Ia seama la vorbele mele, Iseult! Mama ta nu te va iubi niciodată. Cât despre călugărița aia pe care o admiri atât, ea nu te va înțelege nicicând. Iar Safiya – o, Safiya! Ea te va părăsi într-o bună zi. Într-o bună zi care va veni cât de curând, bănuiesc. Dar poți schimba asta.

Umbra făcu o pauză, iar Iseult își închipui că se folosește de răgaz ca să zâmbească.

— Poți schimba însăși Țesătura lumii, adăugă. Pune stăpânire pe Firele lui Safi! Rupe-le înainte să-ți facă rău...

— *Nu!* șuieră Iseult. M-am săturat de tine. M-am... *săturat*.

Cu fiecare fărâmă de putere a mușchilor și a minții, Iseult deschise gura – în lumea reală – și spuse:

— Nouă ori opt, șaptezeci și doi.

Realitatea o izbi din plin, aducând cu ea durerea din braț și sunetul pașilor, sunetul vocii lui Safi.

Iseult deschise ochii, iar Safi se prăbuși peste ea.

Safi tremura din pricina ploii și, oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-și analizeze terenul, să-și evalueze adversarii și mai era și ceva cu o strategie la care trebuia să se gândească.

— Ai înghețat, îi spuse Iseult. Treci sub pătură.

— Sunt bine. Safi se forță să zâmbească. Serios. Doar un orgoliu

șifonat și nițică ploaie. Dar tu ești bine? Ce-ți face brațul?

— E mai bine.

Expresia îi rămase neschimbată, semn bun.

— Mă doare acum, că Piatra Durerii a murit, recunosc.

Ridică încheietura mâinii ca să-i arate lui Safi cuarțul stins.

— Dar nu e mai rău decât înainte.

Dând din cap, Safi se prăbuși pe saltea. Din colțuri ieșiră fire de paie.

— Și cum te simți aici? Vorbeai în somn. Era... era blestemul?

— Nimic atât de îngrozitor.

Iseult se întinse lângă ea.

— A fost doar un coșmar, Safi.

Aceasta atinse blând bandajul de pe brațul drept al lui Iseult.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Iseult se destinse și, cu privirea undeva în depărtare, îi povesti cum, ca să scape de Vrăjitorul Sângelui, fusese nevoită să se ducă acasă. Tonul îi era gol și plat când continua cu descrierea așezării, a Vrăjitorului Blestemelor, a mulțimii.

Stomacul lui Safi se făcu ca de piatră. Ba chiar mai dur. Vina îi urcase până în gât.

Fiindcă era vina *ei*. Ca toate lucrurile care merseseră prost în ultimele două zile, faptul că Iseult fusese la un pas de moarte era numai din vina lui *Safi*.

Cumva, vocea lipsită de inflexiune – faptul că Safi știa că Iseult n-o învinovăța pe ea – nu făcea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

Înainte ca Safi să poată deschide gura și să-și ceară iertare, un zâmbet se strecură pe chipul lui Iseult. Era atât de prinsă în povestea pe care doar ce o istorisise – și atât de înfricoșată.

— Era să uit. Am un cadou pentru tine.

Iseult scoase un șnur de piele de sub bluză și i-l trecu pe după gât. Safi își încreți fruntea, gândurile și vina împrăștiindu-i-se pe dată.

— Asta e o Piatră de Fir?
— Da. Iseult o împunse ușor cu cotul stâng. E un rubin.
— Dar Pietrele de Fir nu sunt ca să-ți găsești Inima de Fir?
— Nu neapărat. Pot fi folosite ca să găsești pe oricine din Familia ta de Fir.

Iseult scoase o a doua piatră de sub bluza ei murdară.

— Eu am perechea, vezi? Acum, ori de câte ori una dintre noi e în pericol, pietrele vor străluci. Iar strălucirea va păli pe măsură ce ne vom apropia una de cealaltă.

— Să mă binecuvânteze Fântânile! zise Safi în șoaptă.

Brusc, piatra se simți de două ori mai grea în palma ei. De două ori mai strălucitoare pe sub Firele roz și de mii de ori mai prețioasă. Puterea de a o găsi pe Iseult oriunde s-ar fi aflat – puterea de a o proteja de iadul pe care-l trăise cu o seară în urmă –, ăsta da cadou, într-adevăr!

— De unde le ai?

Iseult nu-i luă în seamă întrebarea.

— Piatra aia, spuse ea, ți-a salvat viața. Așa am dat de tine la nord de orașul Veñaza.

La nord de orașul Veñaza. Unde Iseult fusese străpunsă în braț cu o săgeată de propriul neam. Nici nu era de mirare că nu voia să vorbească despre asta.

Safi își aranjă șnurul la gât.

— Îmi pare rău, spuse încetișor. Nu va mai trebui să te întorci niciodată la midenzi. Niciodată.

Iseult se scărpină la claviculă.

— Știu, dar... unde *o să mergem*, Safi? Nu cred că ne mai putem întoarce acum în Veñaza.

— O să mergem cu prințul. La Lejna, ca să-i onorez contractul.

— Cu prințul, repetă Iseult ca un ecou. Cu toate că expresia îi rămase la fel de liniștită, nasul i se încreți doar puțin. Și după Lejna?

Safi bătu cu degetele în genunchi. Ce-ar putea spune ca s-o facă să zâmbească? Ce-ar face-o pe Sora ei de Fir să se simtă din nou în

siguranță?

— Ce zici de Saldonica? Am fi niște pirați pe cinstel! îi spuse și-i dăruî cel mai năstrușnic rânjet al ei.

Iseult nu-i întoarse nici măcar o umbră de zâmbet. În schimb, nasul i se încreți și mai evident și-și coborî privirea spre mâini.

— Mama e acolo, spuse. Eu... nu vreau s-o văd.

Fir-ar să fie, de trei ori. Firește că Safi avea să aleagă un loc unde urma să fie și Gretchya. Înainte să aibă timp să propună alte opțiuni, unele care s-o facă *sigur* să zâmbească pe Iseult, ușa cabinei se izbi de perete.

Evrane păși greoi înăuntru, cu doi marinari care o împingeau de la spate. Călugărița le trânti ușa în față înainte să se împleticească spre fete –, iar lui Safi nu-i scăpă felul cum Iseult își îndreptă spinarea. Cum își dădu mecanic umerii în spate.

— Lasă-mă să te văd, spuse Evrane cu o voce spartă, prăbușindu-se la podea lângă Safi. Ești învinețită toată.

— O nimica toată.

Safi își trase picioarele sub ea.

— Poate că vânătăile nu te dor, dar aici nu e vorba despre tine.

Evrane aruncă o privire spre fereastra prin care pătrundea o rază de lună, adăugând:

— O vânătaie înseamnă sânge vărsat sub piele. N-ar trebui să desconsiderăm clauzele contractului.

Safi scoase un oftat prelung, mintea fugindu-i iar la Merik. Prințul. Amiralul. Era mai tot timpul în gândul ei și abia dacă se gândise la altceva în toate acele ore când stătuse înlănțuită. Abia dacă se *uitase* la altceva, în afară de părul lui udat de ploaie și de privirea lui pătrunzătoare pe când cârmea corabia *Jana* înapoi spre casă.

După ce se declară mulțumită de starea de sănătate a lui Safi, Evrane examinează și brațul lui Iseult, iar Safi se duse la fereastră ca să se uite la țărnul care se apropia. Mușchii o ardeau de la mișcare, de la simplul efort de a sta în picioare. Și totuși, îi plăcea. Îi ținea la

distanță frigul, gândurile despre Merik, grozăviile din tribul lui Iseult și toate celelalte lucruri pe care era mai bine să nu le ia în seamă.

Dar Safi nu prea avea ce să vadă afară. Doar ziduri de piatră și stropi de apă ce încetoșau sticla. Dacă își lungea gâtul, ar fi putut să zărească un colț palid din cerul de la apus.

— Unde suntem? o întrebă pe Evrane.

— La un golf al familiei Nihar, răspunse călugărița. A fost ținut secret vreme de secole. Până astăzi.

Tonul ei era ca de gheață, iar când își întoarse privirea la ea, Safi o văzu încruntându-se când schimba bandajul de la brațul lui Iseult.

— Golful e inaccesibil dinspre uscat, continuă Evrane, de vreme ce e înconjurat de stânci și nu e loc decât pentru o singură navă. Dar – legă fașa curată, încuviințând mulțumită din cap – cred că ai să-l vezi cu ochii tăi cât de curând. Amiralul plănuiește să ne ducă la țarm. De acolo vom merge spre Lejna la pas.

Merik stătea în cabina lui Kullen, uitându-se în jos la Fratele lui de Fir. Kullen avea fața cenușie și-și masa osul pieptului, cu ochii la Merik din patul său scund. Ryber pusese un sac cu făină la spatele lui Kullen, ca să-i țină drept capul și plămânii, iar acum era plin de pudră albă prin păr și pe obraji. Chipul fiindu-i luminat doar de o rază firavă a zorilor, arăta chiar ca un cadavru.

Cabina, pe de altă parte, părea plină de viață.

Unicul lui cufăr stătea sub fereastră, revărsându-și conținutul în obișnuitul haos organizat, și n-aveai cum să nu observi urma de cămăși și pantaloni care ducea de acolo și până la pat.

— Prea ocupat ca să-ți împătorești uniforma? întrebă Merik, așezându-se pe un colț de pat.

— Ah, m-ai prins!

Kullen închise cu zgomot cartea învelită în piele roșie, *Adevărata poveste a celor Doisprezece Paladini*.

— Nu mă pot abține să nu citesc iar și iar epopeile astea, zise. Dacă tot sunt ținut la pat, măcar să mă simt bine.

Aruncă o privire la hainele împrăștiate pe podea. Apoi se strâmbă:

— Chiar că am făcut mizerie!

Merik încuviință absent din cap și se sprijini cu coatele pe genunchi. Nu-i păsa de uniformă, iar Kullen știa.

— N-ar trebui să lipsesc mai mult de jumătate de săptămână, spuse Merik.

— Nu te grăbi din cauza mea.

Kullen încercă să schițeze unul dintre înfricoșătoarele lui zâmbete, care fu spulberat aproape instantaneu de un acces de tuse.

De îndată ce criza trecu, Merik continuă:

— Am să mă duc la nord de domeniu să-l găsesc pe Yoris. Nu cred că o să fie probleme în privința Safiyei, dar sigur o să facă gură

din pricina lui Iseult. Nu i-a suferit niciodată pe 'matsi.

— N-a suferit-o niciodată nici pe mătușa ta.

Kullen scoase un oftat și se lăsă pe sacul cu făină.

— Presupun că o să vi se alăture, nu? îl întrebă.

— Mă îndoiesc c-o pot ține departe.

— Ei bine, dacă Yoris îți face necazuri, spune-i...

Kullen își flutură mâna, iar Merik fu învăluit de un curent rece de aer.

— ...că-l fac fărâme cu un uragan.

Merik se încruntă la demonstrația de putere a lui Kullen, însă nu scoase niciun cuvânt. Ani la rând se certaseră că prea des și prea mult apela Kullen la magia sa. Merik nu voia să se despartă certăți.

— Să trec pe la mama ta cât sunt la țarm?

Kullen scutură din cap.

— O să merg eu de cum mă simt mai bine. Dacă e în regulă pentru tine.

— Desigur. Ia-o și pe Ryber cu tine. Pentru orice eventualitate.

Kullen își ridică sus de tot sprâncenele.

— O să-i transmit lui Hermin că eu am dat ordinul, se grăbi Merik să adauge. Ryber știe cum să te ajute în eventualitatea unei crize –, iar echipajul e conștient de asta. E chiar foarte logic să te însoțească. În plus... – Merik se încruntă la unghii; avea făină și mizerie sub ele –, nu cred că mai contează dacă echipajul află despre voi. S-a terminat cu amiralitatea, Kullen. Lovats nu vrea să răspundă, iar ce a spus Vivia despre tatăl nostru pare din ce în ce mai adevărat.

— Nici nu sunt surprins, răspunse Kullen încetișor.

Merik se încruntă și începu să-și facă de lucru cu unghia de la degetul mare. Era încă unul dintre lucrurile care iscaseră dispute îndelungate între ei: Kullen bănuia că temperamentul Viviei era ațâțat de Serafin. Că regele își dorea ca propriii copii să fie veșnic la cuțite.

Însă Merik socotea că teoria asta e o prostie crasă. În ciuda

tuturor defectelor lui, regele Serafin nu și-ar fi irosit energia să iște necazuri, mai ales când Vivia putea să și le facă și singură.

— Ce știi *sigur*, Kullen, e că ne-am săpat o groapă adâncă și încă n-avem habar cum să ieșim din ea.

— Dar poți să ieși.

Kullen se aplecă în față, făina pufăind afară prin capătul sacului. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, asta i-ar fi făcut pe Merik și pe Kullen să râdă.

— Dacă ajungeți la Lejna, continuă, iar tu obții contractul de negoț, toate se vor fi rezolvat. Ești menit să faci lucruri mărețe, Merik. Cred asta cu tărie.

— Nu prea mărețe. Acordul n-ar fi decât cu unul dintre sutele de domenii cartorrene. Iar pământurile de acolo...

Merik arată către fereastră, abținându-se să nu scoată un râs disprețuitor la adresa propriei lui persoane:

— Nu e mai bine decât acum un an. Nu știu de ce încă sper, dar sper. De fiecare dată afurisită când mă întorc aici, tot mă aștept să-l văd reîntors la viață.

Kullen scoase un oftat, un sunet hârșăit, care-l făcu pe Merik să se ridice în picioare.

— Ești obosit. O să plec.

— Așteaptă!

Kullen îl trase de mânecă, iar căldura din aer dispăru din nou.

— Promite-mi ceva!

— Orice.

— Promite-mi că n-o să te dai în lături de la o tăvăleală printre cearșafuri cât ești plecat. Ești atât de tensionat – trase o gură de aer – , abia dacă mă pot uita la tine fără ca plămânii mei s-o ia razna.

Merik râse.

— Și eu, care mă așteptam la ceva serios! Am o mulțime de motive pentru care să fiu tensionat, știi.

— Chiar și așa.

Kullen flutură ușor din mână.

— Și cu cine ar trebui să mă tăvălesc, mai precis? Nu văd prea multe femei care să stea la coadă.

— Cu domna.

De data asta, Merik râse *din toată inima*.

— Nu mă tăvălesc cu domna. Și mai ales nu cu una care e logodnica împăratului Cartorrei. În plus, mă face să-mi pierd controlul. Ori de câte ori cred că totul curge lin, spune ea ceva care mă deranjează și vijelia revine.

Kullen se înecă, dar când întoarse ochii spre el speriat, Merik își dădu seama că pur și simplu izbucnise în râs, deși horcăit.

— Nu e de vină firea, nătărăule! Ci magia ta, care reacționează la o femeie, așa cum a vrut și Noden să fie firesc. Ce naiba credeai că se întâmplă cu vraja mea, când eu și Ryber...

— Nu vreau să știu! Merik își ridică palmele în aer. Chiar nu vreau să știu!

— Bine, bine!

Râsul i se stinse pe buze lui Kullen, însă un zâmbet șăgalnic îi rămase.

Iar Merik se abținu să nu-l strângă de gât pe Fratele lui de Fir. Nu pentru discuția asta venise el și nu voia să se despartă de Kullen după tăvălitul prin cearșafuri, subiect fără noimă.

Așa că Merik se chinui să zâmbească și să dea din cap.

— Transmite-i cele bune mamei tale și, dacă ai nevoie de mine, bate în tobă. O să rămânem de-a lungul coastei mare parte din drumul către Lejna.

— Da.

Pumnii lui Kullen reveniră la masat sternul, iar el încuviință din cap obosit.

— Acostare ușoară, Merik!

— Acostare ușoară! răspunse el, înainte să iasă cu pași mari din cabină.

Odată ajuns pe punte, strigă după Ryber să-i aducă prizonierii – le spuse intenționat „prizonieri”. Nu „însoțitori”, nu „pasageri”. Ci

pur și simplu *prizonieri*. Așa era mai simplu să ignore sugestiile lui Kullen. Nu avea să se uite la Safiya, nu avea să-i vorbească și în niciun caz nu avea să se gândească la ea în felul *ăla*. Iar, după ce va ajunge la Lejna, o va lăsa acolo și n-o va mai vedea niciodată.

Iseult mergea în urma lui Safi – care mergea în urma lui Evrane, care mergea în urma lui Ryber – prin cala întunecoasă și sus, pe scară. Doi marinari se holbară la ea când puse piciorul pe prima treaptă. Mormăiră ceva, Firele tremurându-le de dispreț.

Safi, în felul ei tipic, le aruncă o privire în timp ce-și trecu lent degetul de-a lungul gâtului.

Firele lor se aprinseră în cenușiul fricii.

Iseult scrâșni din dinți, privind către Evrane să vadă dacă observase. Călugărița nu băgase de seamă, dar, chiar și așa, Iseult va trebui să-i amintească lui Safi (a o mia suta oară) să nu mai afișeze asemenea semne de agresiune. Era bine intenționată, însă amenințările ei nu făceau decât să scoată și mai mult în evidență cât de diferită era Iseult, ceea ce n-o făcea decât să fie și mai conștientă de privirile lungi ce i se aruncau, de înjurături și de Fire cenușii.

De obicei, Safi știa să-și ascundă mai bine ghearele, însă lucrurile erau altfel acum. Încă de când fusese înlănțuită, Firele lui Safi nu străluciseră decât în ruginiul vinovăției. În auriul rușinii. În albastrul regretului.

Iseult n-o mai văzuse nicicând așa pe Sora ei de Fir. Nu crezuse niciodată că lui Safi i-ar putea păsa atât de cineva, încât să fie supărată că-i făcuse necazuri – cel puțin, nu altcineva, în afară de Iseult.

Iseult și Safi pășiră pe puntea pustie de pe *Jana*. Deodată, Firele lui Safi se aprinseră în culori noi. Griul groazei. Bleumarinul tristeții. Și toate amestecate cu vina, rușinea și regretul.

La picioarele stâncilor, înălțându-se deasupra vasului, se întindea o plajă liniștită, plină cu pietricele cenușii. Numai pașii marinarilor întrerupeau ritmul valurilor și al vântului. Nu se auzeau ciripitul

rândunelelor și nici râsul aspru al pescărușilor. Nu erau nici pelicani plini de grație pe pietre și nicio pasăre care să planeze prin jur.

De fapt, păsările *erau* acolo, dar nu în stare să cânte ori să zboare. Leșuri încovoiate și schelete goale umpleau plaja ori pluteau lent în valurile refluxului. Mai erau și sute de pești morți, aduși la țărm și uscați în soare.

Câte mii de leșuri să se fi adunat acolo de-a lungul anilor? Și câte altele mai erau aduse de valuri în fiecare zi?

Iseult își îndreptă privirea spre Evrane, întrebându-se oare cum se simțea călugărița să fie din nou acasă. Însă Firele lui Evrane rămaseră calme și doar o scânteiere de tristețe se întrezărea la ele.

Iseult își dresе glasul și-și înghiți impulsul de a se bâlbâi.

— Credeam că apa a fost cea otrăvită, călugăriță Evrane. Nu peștii.

— Dar peștii, răspunse Evrane, venind lângă Iseult, nu înoată prin apa otrăvită și mor? După care vin păsările să-i mănânce și mor și ele.

Safi se apropie de pasarelă, pe chip și în Fire citindu-i-se groaza.

— Totuși...

Iseult rămase calmă în aparență, dorindu-și în schimb să afișeze aceeași expresie ca Safi. Dorindu-și s-o poată *face* pe Evrane să înțeleagă că o dor plămânii la vederea acestui peisaj dezolant, că își simte coastele înghețate, ca și cum ar fi fost de granit. Cu toate astea, nu avea nici mască și nici cuvinte, așa că rămase înmărmurită.

Văzu cu colțul ochiului niște Fire aprinse puternic și nu trebui să se întoarcă să vadă cine li se alăturase. Cine venise lângă Evrane și își scoase ocheanul din haină.

Firele dintre Merik și Safi erau acum mai puternice, dar și o învâlmășeală de contradicții. Firele dinspre exterior, ca brațele unei stele-de-mare, se întindeau unele după altele și se prindeau cu o foame purpurie. Cu o pasiune de-un roșu stacojiu. Cu o nuanță albastră de regret.

Și cu ceva mai mult de o furie purpurie.

Legătura asta ar putea fi explozivă, se gândi Iseult, frecându-și cu furie vârful nasului.

— Ce e? întrebă Safi.

Iseult tresări. Fusesse atât de prinsă cu Firele, că nici nu observase că se întorsese înspre ea.

— Nu-i nimic, murmură Iseult, deși știa că Safi poate detecta o minciună.

— N-are pantofi! țipă Evrane, distrăgându-i atenția lui Safi.

Nările lui Merik fremătară, iar Safi deschise gura, pe de-o parte ca să spună că se descurcă și fără, însă Merik strigă:

— Ryber! Adu-i domnei niște pantofi!

Fata apăru numaidecât prin tambuchi, mușcându-și buza.

— Pot să-i fac rost de o pereche de cizme, amirale, dar va trebui să vină cu mine sub punte. E mai ușor să o duc pe ea la pantofi decât invers.

— Du-o!

Merik o expedie cu un gest din mână, îndreptându-și deja ocheanul la țarm.

Safi se uită la Iseult.

— Vii și tu?

— Eu rămân.

Dacă se ducea cu ea, Safi s-ar fi folosit de prilej ca s-o asalteze cu întrebări. Întrebări care ar fi putut ajunge la Firele care legau...

Sau, și mai rău, la vocea umbrei din coșmarul lui Iseult.

— Vreau să stau afară, adăugă aceasta, la aer curat.

Safi nu înghiți gogoșa. Aruncă o privire la marinarii urcați pe catarge. Apoi se uită sceptic la Iseult.

— Ești sigură?

— O să fiu bine, Safi. Uiti că *eu* te-am învățat arta eviscerării.

Safi pufni, însă Firele ei licăriră într-un roz amuzat.

— Așa să fie, Sora mea de Fir? Ai uitat deja că în orașul Veñaza mie îmi spuneau Marea Evisceratoare?

Safi flutură teatral o mână prin aer, pe când se răsuci pe călcâie spre Ryber.

De data asta, Iseult nu fu nevoită să-și simuleze rânjetul.

— Așa credeai că-ți spun? strigă ea. Era de fapt Marea Vociferatoare, Safi, pentru că ai o gură atât de mare...

Safi se opri în dreptul tambuchiului atât cât să-și muște degetul mare, în direcția lui Iseult.

Iar Iseult îi întoarse gestul.

Când se îndreptă spre parapet, îl găsi pe Merik cu sprâncenele ridicate, iar pe Evrane abținându-se din greu să nu râdă. O bucură peste măsură s-o vadă pe călugăriță amuzată, astfel că simți cum o căldură i se prelinge pe umeri.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, îi spuse Evrane.

— E bine să mă simt mai bine, răspunse Iseult, storcându-și mintea să găsească ceva inteligent de adăugat. *Orice*, de fapt.

Dar nu găsi nimic, iar o tăcere stânjenitoare se strecură odată cu briza. Iseult începu să-și maseze cotul drept, doar ca să se țină ocupată cu ceva.

Însă asta îi înverzi de grijă Firele lui Evrane.

— Pe tine te doare brațul, și proasta de mine mi-am lăsat alifiile sub punte.

Plecă grăbită, lăsând-o pe Iseult cu Merik.

Singură cu Merik.

Cu prințul care putea să devină o parte din Familia de Fir a lui Safi sau la fel de bine dușmanul ei. Un prinț care dicta acum unde și cum să meargă Iseult și Safi.

Fără să-și dea seama, lui Iseult îi scăpă o întrebare:

— Ești căsătorit?

Era prima întrebare pe care o puneau Vrajitoarele Firului când făceau Pietrele de Fir pentru cineva, iar Iseult o auzise pe Gretchya rostind-o de mii de ori când era mică.

Degetele lui Merik se încleștară strâns pe ocean; Firele lui străluceau a surpriză.

— Ăă... nu.

— Ai o iubită?

Merik lăasă ocheanul în jos, Firele pulsându-i de data asta a repulsie.

— Nu. De ce întrebi?

Iseult răsufală ușurată în sinea ei.

— Nu sunt interesată de tine, Înălțimea Ta, așa că nu e nevoie să afișezi dispreț. Pur și simplu încerc să mă hotărâsc dacă ar trebui să te urmăresc la Lejna sau nu.

— *Dacă* ar trebui să mă urmărești?

Atitudinea și Firele lui Merik se relaxară.

— Nu prea aveți de ales, adăugă.

— Dacă gândești așa înseamnă că ne subestimezi enorm pe mine și pe Safi.

Obrajii lui Merik și Firele se aprinseră într-un roșu furios, așa că Iseult încheie interogatoriul de Vrajitoare a Firului. Însă, când Merik se întoarse pe călcâie să plece, i se alătură.

— Nu mă placi, spuse ea. Și nici nu trebuie. Dar ține minte că, dacă îi faci vreodată ceva rău Safiyei fon Hasstrel, te tai bucățele și te dau de mâncare șobolanilor.

Merik nu răspunse, deși părea *grozav* de înfuriat când se îndepărta cu pași mari de Iseult, îndreptându-se spre tambuchi.

Însă sclipirea azurie a înțelegerii din Firele lui îi spuse lui Iseult nu numai că o ascultase, dar și că pusese la suflet avertismentul.

Ceea ce era de bine, pentru că ea vorbise cât se poate de serios.

Safi stătea ghemuită în barcă, apa împrôșcând-o din părți pe când Ryber vâslea, ducându-i la țărm pe Safi, Iseult, Evrane și Merik.

Când Ryber o duse sub punte, Safi își ceru iertare că îi dăduse atâta bătaie de cap, însă Ryber se mulțumi doar să ridice din umeri.

— Amiralul e ca un câine care latră, dar nu mușcă. În plus, nu pe *mine* e supărat.

Era mult prea adevărat. Merik abia dacă se uitase la Safi de când

ajunseră la golf și ori de câte ori încerca să-i pună o întrebare – *Mergem pe jos? Avem provizii?* – el pur și simplu îi întorcea spatele.

Lucru care, firește, o îndârjise și mai și să-i smulgă cu forța un răspuns. Prefera să mârâie la ea sau să muște decât să pretindă că nu există.

În doar câteva minute barca ajunsese la țărm, iar Ryber sări în apă până la genunchi ca s-o tragă la mal. Merik și Evrane se dădură jos dintr-un salt. Safi și Iseult, pe de altă parte, fură mult mai puțin grațioase.

— Uite ceva ce Mathew și Habim nu s-au gândit să ne învețe, spuse Iseult, luându-le pe Safi și pe Ryber de mână ca să coboare. Ar trebui să le aducem la cunoștință că ieșitul din barcă e o abilitate foarte folositoare.

— Nu e chiar așa de folositoare, răspunse Ryber. Trebuie doar să urci și să cobori.

Safi tuși ușor.

— Iseult a vrut să facă o glumă!

— O! chicoti Ryber. Scuze! Nu am mai întâlnit decât o singură Vrajitoare a Firului, și aia bătrână. Presupun că poți să-mi vezi Firele chiar în acest moment, nu?

— Da, răspunse Iseult. Acum sunt verzi de curiozitate.

Un zâmbet de plăcere apăru pe chipul lui Ryber.

— Deci... îmi vezi și Inima de Fir?

Iseult își încreți ușor nasul, după care aruncă o privire scurtă, aproape temătoare, spre Safi, înainte să spună:

— Da, îl văd. E pe corabie.

Zâmbetul lui Ryber se lăți, deși nu aveai cum să nu-i observi privirea goală, hăituită din ochi.

— Ryber! lătră Merik.

Fata tresări, pornind apoi cu pași mari spre amiral.

Safi se aplecă spre Iseult.

— De ce te-ai uitat la mine când Ryber te-a întrebat de Inima ei de Fir?

— Pentru că are niște albastru în ea, replică ea pe un ton oarecare. Asta înseamnă că o parte din dragostea ei e îndurerată.

— O! făcu Safi.

Ideea că între Ryber și Kullen se strecurase o umbră de tristețe îi aduse un nod în gât.

În timp ce Iseult se duse înainte pe plajă să i se alăture lui Evrane, care inspecta păsările moarte la câțiva pași depărtare, Safi îl aștepta pe Merik.

— În calitate de secund adjunct, îi spunea el lui Ryber, ale cărei cozi împletite fluturau în vânt, Hermin e la comanda corabiei până când Kullen se va simți mai bine. Și ține minte: nu mânca pește sau nu bea din apă! Nu suntem la râul Timetz – Vrăjitorii noștri de Apă n-au ajuns până aici. Ai muri înainte s-apuci să înghiți. Și asigură-te că Hermin nu-și forțează prea tare magia! Dacă cei din Lovats nu răspund, nu prea avem ce face oricum.

Ryber salută, cu pumnul la inimă, iar Merik se uită spre corabie. Câteva clipe prelungi apa de mare îi scaldă picioarele lui Safi – și cizmele lui Ryber –, însă rămase pe loc. Pur și simplu aștepta ca prințul să-și încheie acel mut rămas-bun.

Când termină – îndreptându-și brusc spatele și aranjându-și gulerul –, se răsuci pe călcâie și trecu furtunos pe lângă Safi.

— Acostare ușoară! strigă Ryber după ei.

— Acostare ușoară! îi strigă Safi înapoi, pornind deja spre Merik.

Iseult își aranjă pasul după al ei, Evrane mergând agale în urmă, cu mult mai multă grație decât Safi sau Iseult. Plajele din orașul Veñaza erau nisipoase, pe când pietrișul ăsta nu prea era pe placul gleznelor lui Safi. Și mai învăță repede să sară printre păsări moarte, ceea ce *nu* era cel mai ușor lucru.

Când se întoarse spre Iseult să se plângă, văzu că Sora ei de Fir deja gâfâie.

— Ești bine? S-o lăsăm mai încet?

Iseult stăruie că era în regulă. Apoi ridică vocea:

— Unde mergem, Înălțimea Ta? Se pare că ne îndreptăm spre un

zid.

Chiar *așa*, parcă mergeau direct spre cele două stânci înalte care se uneau printr-o proeminență formată din stalactite.

— E o peșteră ascunsă acolo, spuse Evrane, de îndată ce deveni limpede că Merik nu avea de gând să răspundă, cu toate că Safi era impresionată că Iseult măcar încercase. Se voia să fie o peșteră *secretă*, cum și golful se presupunea că e secret.

— N-o să ne vadă nimeni, bombăni Merik, ducându-se la marginea din dreapta a proeminenței stâncoase.

Se aplecă pe sub o stalactită. Safi îl urmă. Razele soarelui de la asfințit se strecurau prin golurile cât niște gămlii de ac din tavanul de piatră.

După ce merse câțiva pași, Merik își îndreptă spatele, așa că Safi se încumetă să facă la fel. Nicio stâncă ascuțită nu-i străpunse capul, deși simțea apa picurând.

— Apa asta e otrăvită? întrebă ea, frecându-și părul.

— Nu la atingere, răspunse Evrane, cu glasul înăbușit de Iseult, care era în față. Mare parte din apa proaspătă de prin părțile astea e periculoasă dacă o bei, dar mai sunt și unele surse care au rămas totuși pure.

Merik scoase un mormăit gâtuit.

— Nu vrea să audă nimeni de Fântânile Originii.

— Eu vreau să aud! sări Safi.

— Și eu, spuse Iseult, respirând din greu. Am citit atâta despre ele. E adevărat că Fântâna Apei te poate vindeca?

— Asta era pe vremuri. Toate Fântânile puteau să vindece în timpul vieții și – *Merik*, izbucni Evrane, încetinește! Nu toată lumea știe drumul ăsta și nu toți suntem în formă!

Merik încetini, dar nu prea mult. Așa că Safi găsi de cuviință să încetinească ea. De îndată ce ar fi descoperit că toată lumea rămăsese în urmă, Merik n-ar mai fi putut decât să-și domolească pasul.

În scurt timp pe Safi începură s-o ardă coapsele, tot forțându-le

pe măsură ce urca.

— Era o Fântână a Originilor și pe pământurile familiei mele, începu ea, de cum fu sigură că Iseult nu avea nicio problemă cu urcușul. Dar nu era vie.

— Nu, spuse Evrane. N-ar fi avut cum să fie, n-au mai rămas decât două Fântâni ale Originii. Din cinci, doar Fântâna Eterului de la mănăstirea carawenilor și Fântâna Focului din Azmir mai sunt în viață. Izvoarele lor curg încă, copacii din jur înfloresc tot timpul anului, iar apele te pot vindeca. Deși se spune că...

— Atenție la scări! lătră Merik.

— ...că, dacă acei Cahr Awen se vor întoarce, celelalte fântâni își vor recăpăta puterile, iar izvoarele lor vor începe din nou să curgă.

În timp ce se chinuia să vadă urma pașilor lui Merik, care deja urcase, Safi încerca să-și aducă aminte poveștile din copilărie.

— Câți Cahr Aweni au fost înainte să moară și ultima pereche?

— Noi am socotit pe puțin nouăzeci, spuse Evrane, însă doar patruzeci de perechi au fost înregistrate în Analele Memoriei.

— Analele, interveni Merik disprețuitor, nu-i fac să fie și reali.

— Analele *Memoriei*, îl corectă Evrane, îi fac indiscutabil de reali. O Soră Vrajitoare a Văzului a transferat amintirile direct din cadavrele Cahr Awenilor.

— Doar că acele Anale ale Memoriei au fost contrafăcute, mătușă Evrane. Dacă ai terminat cu lecțiile, va trebui să facem liniște de-acum înainte.

— Dar nu mai avem încotro să mergem, spuse Safi.

La vreo treizeci de trepte mai sus, luminat de o firavă rază de soare, se vedea doar un zid gol.

— Bună treabă, prințe!

Nu se obosi să răspundă la înțepătura ei, așa că Safi merse tiptil în urma lui până când amândoi ajunseră la zid, până când Merik catadicsi în sfârșit să i se adreseze, trăsăturile feței abia întrezărindu-i-se în lumina palidă.

— Va trebui să împingem împreună, șopti el, lipindu-și umărul

de zid și apăsându-l cu palma.

Safi făcu la fel cu celălalt umăr.

— Unu, mimă Merik cu buzele, doi... trei.

Safi împinse. Împinse și Merik. Împinseră amândoi și mai tare. Apoi și mai tare, până când ea şuieră:

— Nu se întâmplă nimic!

Firește că de îndată ce rosti aceste cuvinte zidul coborî, mișcat de aer și de zgomot. Safi alunecă în lumea copacilor morți și a solului palid. Căzu și Merik, însă nătlăruil încercase să se prindă de ușa de piatră, care se legăna, ceea ce nu făcu decât să-l rotească, astfel încât să cadă pe spate.

Ea căzu peste el, lovindu-se piept în piept. Merik *gemu*, la fel și ea, și scoase un scâncet de durere.

— Ce naiba? făcu ea, încercând să se dea jos.

Însă mâna îi era prinsă sub el, iar fiecare smucitură îi trăgea corpul și mai aproape de al lui.

O căldură ardea prin ea. Mai fusese în preajma lui Merik și ieri – în timpul certei –, însă de data asta se simțea... altfel. Era mult prea conștientă de forma trupului lui Merik. De unghiul oaselor de la sold și de mușchii spatelui, mușchi în care degetele ei stăruiau să se înfigă. Din întâmplare. Din *pură* întâmplare.

Safi mai era foarte conștientă și de Evrane, care râdea, și de Iseult, care se holba în stilul cel mai nepotrivit unei Vătăitoare de Fir. Înainte ca Safi să le poate cere s-o ajute, Merik își răsuci capul, iar stomacul lui se lipi de al ei.

— Dă-te de pe mine!

Măritul lui răsună prin cutia ei toracică, însă nu avu ocazia să-i replice, fiindcă Evrane se opri din chicotit la auzul lemnului scârțâind dinspre luminiș.

De după pinii albiți de soare se iviră vârfurile a douăzeci de săgeți, iar Iseult murmură:

— Of, Safi, ne-a *spus* să facem liniște.

Merik se așteptase la soldați cu arcuri – chiar se așteptase. Dar nu se așteptase ca Maestrului Vânătorilor, Yoris, conducătorul lor, să-i ia atât de mult până să le spună să lase armele jos. Sau că Safiya fon Hasstrel să fie deasupra lui în tot timpul ăsta.

Iseult și Evrane – mătușa lui își trăsese gluga pe cap – stăteau cu spatele la peșteră și cu mâinile ridicate, iar Merik făcu tot ce-i stătu în putință ca să pretindă că nu era țintuit sub Safiya. Că picioarele nu-i erau încurcate printre ale ei, că pieptul nu i se lipea de pieptul ei moale, că acelea nu erau unghiile ei care îi zgâriau spatele și nici că ochii aceia de-un albastru furtunos erau la doar câțiva centimetri distanță.

Ochii ei erau întotdeauna de vină – ei îi scoteau furia la suprafață. Dar nu avea să-și dezlănțuie magia, oricât de tare îl îmboldea. Oricât de mult își dorea s-o întoarcă pe Safiya și să...

Noden să-l aibă în paza lui!

Un geamăt i se opri în gât și se rugă să-l înghită pământul cu totul.

Safiya îi luă neliniștea drept râset.

— Crezi că e amuzant? Pentru că nu râd, prințe.

— Nici eu, răspunse el. Și ți-am spus să taci.

— Nu, mi-ai spus să împing. Ceea ce am și făcut, doar că tu ai căzut. Unde ți-era minunata vântvraja atunci?

— Trebuia s-o fi lăsat la bordul *Janei*. Încordându-și abdomenul, își apropie fața de a ei: Chiar lângă răbdarea de a-ți suporta înțepăturile fără sfârșit.

Atâta vreme cât rămânea furios, nu era nevoit să se gândească la forma gurii ei. Și la greutatea șoldurilor care apăsau pe ale lui.

Ea își îngustă ochii:

— Dacă tu crezi că *astea* sunt înțepături, nici nu știi ce te așteaptă...

— Înălțimea Ta! tună un glas. Să fie ăsta fiul regesc al Nubrevnei pe care-l văd giugiulindu-se cu o domniță? Coborâți-vă armele, băieți!

Săgețile din pădure fură coborâte toate deodată. Merik o dădu numaidecât la o parte pe Safiya și se ridică în picioare.

De îndată ce se ridică și ea, Iseult și Evrane veniră mai aproape, luându-și poziția de apărare în vreme ce „băieții” lui Yoris dispărură în pădure, în frunte cu conducătorul lor.

Yoris era un bărbat zvelt, cu doar trei degete la mâna stângă – pe celelalte, chipurile, și le pierduse în lupta cu o vulpe-de-mare.

— Guno! 'matsi, șuieră printre dinți Yoris în direcția lui Iseult, după care scuipă la picioarele ei, întoarce-te în Vid!

Iseult abia dacă apucă s-o ia pe Safiya de mână înainte ca aceasta să se avânte:

— Ți-arăt eu ție Vid, mârâi Safiya, putregaiul Iadului ce ești...

Șase dintre soldații lui Yoris își încordară arcurile spre ea, iar dintre pinii morți se iviră și mai multe vârfuri de săgeți.

Merik își ridică mâinile în aer.

— Ordonă-le să lase armele, Yoris.

Asta nu era revederea fericită la care sperase cu unul dintre idoli copilariei lui.

— Săgețile n-au să-ți salveze pielea, bolborosi Safiya. Am să te fac bucăți cu cuți...

— Destul! izbucni Iseult, cu mai multă emoție în glas decât auzise Merik vreodată. Firele lui sunt inofensive.

Asta îi închise gura Safiiei, cu toate că se postă în fața lui Iseult.

— Jos arcurile! ordonă Merik, de data asta mai tare. Mai furios. Sunt prințul Nubrevnei, Yoris, nu un haiduc oarecare.

— Dar cine e asta, atunci?

Yoris făcu un semn din cap către Evrane, care încă avea gluga trasă și stătea în poziție de atac. La semnul lui Yoris, un soldat își întinse săgeata, cu care-i dădu jos gluga de pe cap.

— Salut, Maestre al Vânătorilor, spuse ea târăgănat.

— Tu, mârâi Yoris, trecând furtunos pe lângă Merik, trădătoarea Nihar. Nu ești bine-venită aici.

Evrane își scoase sabia în exact același moment când Merik își scoase pumnalul și-l puse în spate bătrânului.

— Dacă te iei de cineva din grupul meu, maestre Yoris, am să te fac bucăți.

Merik împunse lama până când cămașa lui Yoris se adună în vârful ei. Se săturase până în gât, iar Yoris știa prea bine cât de repede putea să degenereze furia în familia Nihar.

— Evrane este o vizeră a Nubrevnei și sora regelui, așa că arată-i respectul pe care-l merită.

— A renunțat la titlu când a devenit...

Cizma lui Merik se înfipse în spatele genunchiului lui Yoris. Bărbatul se încovoie la pământ, iar de pretutindenii se iviră vârfuri de săgeți.

Însă Yoris nu făcu decât să izbucnească în râs – un sunet care semăna cu pietre scrâșnind. Își înălță capul:

— Țsta e prințul pe care-l știu eu! Am vrut doar să verific dacă nu te-a vrăjit fata 'matsi – atâta tot. Atâta tot.

Mai chicoti puțin, după care Maestrul Vânătorilor se săltă cu ușurință în picioare. Arcurile și săgețile coborâră cu un foșnet, iar Yoris făcu o plecăciune plină de recunoștință:

— Îngăduiți-i umilului vostru servitor să vă conducă până la noua voastră locuință.

— Nouă? se încruntă Merik, punându-și pumnalul înapoi în teacă.

Un rânjel viclean se întinse pe chipul lui Yoris.

— Noden ne-a surâs anul acesta, Înălțimea Ta, și numai un prost îi nesocotește darurile.

Razele soarelui de dimineață se răsfrângeau asupra lui Merik, profilându-i umbra argintie în urmă sau printre cioturile albite ale copacilor și pe pământul galben și prăfos. Safiya mergea la zece pași

în spate, lângă Iseult, în vreme ce Evrane închidea şirul.

Merik era uşurat să vadă cât de simplu e s-o ignore pe domna, atâta vreme cât nu putea s-o audă, cât nu putea s-o vadă.

Şi atâta vreme cât nu era deasupra lui.

Totuşi, privea în urmă o dată la câteva minute, ca să se asigure că femeile țin pasul. Deşi nu se plângea şi nici nu mergea încet, Iseult nu era vindecată pe deplin. Chiar dacă chipul îi era golit de orice expresie, n-aveai cum să nu-i observi încleştarea gurii.

Dar, pe de altă parte, părea la fel de serioasă ca pe *Jana*, atunci când îl asaltase pe Merik cu întrebările alea ciudate. Era greu de spus cum se simţea – asta, dacă simţea ceva.

Din fericire pentru Iseult şi Evrane, soldaţii lui Yoris dispăruseră în pădurea tăcută încă din prima milă parcursă. Şi, din fericire pentru Merik, aceiaşi soldaţi se târau de-a lungul pădurii-fantomă pe mii de acri.

Dacă Safiya se hotăra să fugă, era o chestiune de minute până când oamenii lui Yoris ar fi prins-o.

Dar Merik nu credea că Safiya avea să fugă. Nu cu Iseult, care încă nu era vindecată.

Grupul continua să meargă tot înainte, iar peisajul tăcut rămase neschimbat. Nu era decât un nesfârşit cimitir de copaci despicaţi şi de trunchiuri albite de soare, de leşuri de păsări şi de pământ uscat ca osul. Ori de câte ori trecea pe acolo, Merik vorbea încet şi-şi ţinea capul plecat.

Yoris n-avea însă porniri dintr-astea. Îl desfăta pe Merik – cu glas tare – cu ultimele veşti despre bărbaţii şi femeile cu care acesta crescuse. Bărbaţii şi femeile care trăiseră şi lucraseră cândva pe domeniul familiei Nihar. Se pare că toţi se mutaseră acum cu Yoris şi soldaţii lui în noua locuinţă.

În ciuda tuturor dovezilor, Merik se trezi că încă spera să găsească ceva viu. O fărâmbă de licheni, un ghemotoc de muşchi – s-ar fi mulţumit cu orice, atâta vreme cât ar fi fost verde. Şi totuşi, era tocmai cum îi spusese şi lui Kullen: nimic nu se schimbase. Nu era

nicio diferență să se mute de la est la vest într-o lume a morții și a otrăvii.

Când Yoris ajunse în dreptul unei răscruci – drumul ce se întindea la dreapta, continuându-se de-a lungul Mării Jadansi, în vreme ce poteca din stânga ducea spre interiorul țării –, Merik fu străbătut de un fior de panică.

— Dacă toată lumea s-a mutat, a plecat și mama lui Kullen?

Avea de gând să-i facă o vizită.

— Carill a rămas pe domeniu, spuse Yoris, prin urmare Kullen o s-o găsească exact unde a lăsat-o. A fost singura care nu a vrut să vină cu noi. Dar, pe de altă parte, ăsta n-a fost niciodată căminul ei. În adâncul sufletului, a rămas încă o arithuaniană.

Desfăcu o ploscă de la cingătoare și, scuturând din cap, o apucă pe poteca din stânga.

Merik îl urmă, încetinind să se asigure că Safiya, Iseult și Evrane pot ține și ele pasul. Puteau.

— Apă? întrebă Yoris.

— Te rog.

Buzele lui Merik erau uscate ca hârtia și își simțea limba de parcă ar fi fost din clei. Parcă toată uscăciunea lumii îi seca porii până la ultima picătură de umezeală.

Dar fu cu băgare de seamă să nu bea prea mult. Nu se știa câtă apă purificată avea Yoris la dispoziție.

— Locul ăsta nou al tău, începu Merik, înapoindu-i plosca, nu pare aproape de domeniul Nihar. Merită să bați atâta drum?

— Da, răspunse Yoris, cu un rânjet în colțul gurii. Dar nu-ți spun nimic mai mult. Vreau să vezi cu ochii tăi Darul Lui Noden. Când l-am văzut prima oară, am plâns ca un bebeluș.

— Ai plâns? repetă Merik neîncrezător. Nu-și putea închipui lacrimi pe chipul unui vânător, cum nu-și putea închipui nici stejarii și pinii din jur înfrunziți.

Yoris își ridică în aer mâna cu trei degete.

— Jur pe Tronul de Corali al lui Noden, am plâns iar și iar,

Înălțimea Ta. Așteaptă numai și ai să vezi c-o să faci la fel.

Lui Yoris îi dispăru zâmbetul la fel de repede pe cât apăruse.

— Cum stă regele cu sănătatea? Nu primim prea multe vești prin părțile astea, dar am auzit acum câteva săptămâni că starea lui se înrăutățise.

— E stabil, răspunse Merik. *E stabil și ignoră toate apelurile lui Hermin, ba poate chiar o răsplătește pe Vivia pentru acțiunea ei piraterească.*

Dintr-o mișcare fulgerătoare, Merik își dădu jos haina și își șterse broboanele de sudoare care îi intrau în ochi. Clocotea tot. Se sufoca. Își dorea să fi lăsat blestemata de jachetă pe *Jana*. Era o glumă crudă. Fiecare rază de lumină ce se reflecta din nasturii placați cu aur – nasturi pe care avea grijă să-i țină lustruiți și care indicau rangul lui de conducător al Marinei Regale – era ca o oglindire a rânjelului Viviei.

Yoris și Merik luară curba, iar pădurea moartă cedă locul unui deal pleșuv. Pe Merik începură să-l ardă coapsele de la primii zece pași, iar cizmele îi alunecau mult prea ușor pe pietriș. Se opri la jumătatea drumului ca să-și șteargă transpirația din ochi și să verifice dacă femeile îi urmau.

Privirea Safiyei o întâlni pe a lui. Ea deschise ușor gura și ridică o mână în aer, fluturându-și degetele în semn de salut.

Merik se făcu că nu observă și se uită la Iseult, a cărei bărbie înțeleștată și atenție se concentrau asupra urcușului. Fața îi era scăldată în sudoare, iar în rochia neagră și lungă de Vrajitoare a Firului părea să-i fie grozav de cald.

În cele din urmă, Merik își mută privirea la Evrane. Asemenea lui, Evrane își dăduse jos mantia, pe care o ținea strânsă cu o mână. Era sigur că așa ceva nesocotea protocolul mănăstirii, însă nu putea s-o învinovățească.

Tocmai când Merik dădu să deschidă gura ca să ceară o scurtă pauză, Evrane încetini pasul. Spuse ceva imperceptibil și arătă spre est. Safiya și Iseult se opriră și ele și îi urmăriră cu privirea degetul.

Apoi zâmbiră.

Merik se uită și el în stânga, doar ca să descopere că și gurile li se relaxează într-un zâmbet. Fusesse atât de atent la drum, încât nu se obosise să se uite spre est, să vadă piscul negru profilându-se departe, pe cerul portocaliu al dimineții. Având câte două creste pe fiecare parte, părea capul unei vulpi-de-mare.

Era Fântâna Apei de pe Tărâmul Vrăjitorilor – Fântâna Originii din Nubrevna. Cu secole în urmă, fusese mândria întregului popor, iar cei mai puternici Vrăjitori ai Apei din Nubrevna veneau acolo să i se închine. Însă oamenii se mutaseră și Fântâna murise. Iar acum, dacă mai rămăsese vreun Vrăjitor al Apei pe continent, sigur nu mai era în Nubrevna.

— Grăbește-te, Înălțimea Ta! strigă Yoris, întrerupând șirul gândurilor lui Merik și îmboldindu-l să-și continue drumul.

Călcâiele îi alunecau deasupra pietrelor, genunchii îi trosneau... Însă ajunse acolo – în vârf – cu limba atârânădu-i de-un cot afară și cu picioarele moi ca noroiul. Fu nevoit să-l apuce pe Yoris de umăr ca să stea drept.

Verde, verde și iarăși verde.

Pădurea era vie – o bună parte din ea încă respira și înfloreau la poalele dealului, răzbătând într-o lume de alb și cenușiu. Întinzându-se de-a lungul unui râu până la...

Merik dădu cu ochii de o câmpie pe care pășteau oi.

Oi.

Stătea să izbucnească în râs. Clipi din nou și din nou. Țsta era ținutul copilăriei lui. Această junglă și viață și mișcare. *Asta* era acasă.

— Râul nu e contaminat.

Yoris arată cu degetul spre izvorul care șerpuia din pădure, unde păsările – păsări *adevărate* – planau și zburau.

— Trece tocmai pe lângă așezarea noastră de acolo. O vezi? Chiar în despărțitura copacilor.

Merik miji ochii până când desluși luminișul din pădure, chiar la

sud de animalele care pășteau. Acolo, în duminică, zări acoperișuri plate și... o barcă.

O barcă întoarsă cu susul în jos.

Merik scoase ochiul și îl duse la ochi. Aceea era fără îndoială curbura plină a carenei albite de soare a unei nave de transport care stătea cu josul în sus chiar în mijlocul așezării.

— De unde a apărut corabia? întrebă el neîncrezător.

Înainte ca Yoris să poată răspunde, auzi pași apropiindu-se din spate, însoțiți de găfâieli. Apoi Safiya apărură lângă el, trăgând cu nesaț aer în piept și strigând după Iseult să aștepte, că o să se întoarcă numaidecât după ea.

Degetele lui Merik se încleștară în jurul ochiului. Domna strica tot, ca de fiecare dată. Se aplecă spre ea, gata să-i ceară să-l lase în pace.

Doar că Safiya zâmbea.

— Asta e *căminul* tău, spuse ea încetisor. Pe un ton plin de dorință. Zeul tău ți-a ascultat ruga.

Lui Merik i se uscă gura imediat. Adierea vântului, foșnetul crengilor, ropotul pașilor lui Iseult și ai lui Evrane – totul deveni un freamăt vag și îndepărtat.

Safiya întoarse capul și șopti, de parcă ar fi vorbit mai degrabă cu ea însăși decât cu Merik:

— Nu-mi vine să cred, dar iată-l acolo. Zeul tău *chiar* ți-a ascultat ruga.

— Într-adevăr, spuse Yoris.

Merik tresări – uitase că era și Yoris acolo. Uitase de Evrane și de Iseult, care urcau spre ei. Totul dinlăuntrul lui se pierduse în zâmbetul Safiei. În adevărul vorbelor ei. Noden *chiar* plecase urechea la ruga lui.

— Corabia aceea, continuă Yoris, a căzut din ceruri în urmă cu vreun an, cumva adusă de o furtună. A lovit pământul cu o putere de nu vă închipuiți. Cu susul în jos, întocmai cum o vedeți, și cu mâncare revărsându-se prin obloane.

Merik scutură din cap, străduindu-se să revină cu picioarele pe pământ.

— Și... ce s-a întâmplat cu marinarii de pe ea?

— Nu era nimeni la bord, răspunse Yoris. Erau însă urme lăsate de Spintecați. Câteva pete negre, pe care am reușit să le scoatem, și niște stricăciuni la carenă, care ar fi putut fi provocate de vulpi. Dar asta a fost tot.

Un strigăt răsună din spatele lui Merik, care se întoarse numaidecât. Evrane urcase dealul și văzuse pădurile și viața din ele.

Se aruncă la pământ, lovind cu palmele solul prăfos înainte ca Merik să ajungă la ea. Îl expedie cu un gest din mână, cu buzele murmurând o rugăciune și cu ochii înecați de lacrimi. Lacrimi ce se prelingeau pe obraji ei murdari.

Și pe Merik începură să-l ardă ochii, căci pentru asta se chinuise atât – pentru asta Evrane, Kullen, Yoris și toți ceilalți din copilăria lui *munciseră, asudaseră și luptaseră*.

— Cum? murmură Evrane, strângându-și mantia mototolită la piept și scuturând din cap. Cum?

În ciuda îndelungatului său dispreț pentru Evrane, expresia de pe fața lui Yoris se împlânzi. Până și el trebuia să recunoască până la urmă cât de mult își iubea pământul Evrane Nihar.

— Râul e curat, spuse el pe un ton răgușit, dar blând. Nu știm de ce, doar am descoperit asta – și începutul acestei păduri din jurul lui – când am dat peste corabie. Nu ne-a luat mult să întemeiem o nouă așezare și din ce în ce mai multe familii ni se alătură în fiecare *săptămână*.

Familii. Preț de o clipă, Merik nu fu sigur că înțelege cuvântul... Familii. Femei și copii. Era măcar posibil așa ceva?

Atunci își dădu seama de încă ceva, ceva care-i tăie răsuflarea lui Merik. Dacă Yoris făcuse toate astea în doar câteva luni, ce ar ieși dacă ar avea o provizie constantă de hrană? Câte altele nu s-ar mai putea crește și construi?

Degetele lui Merik alunecară spre haină, spre contractul din

interiorul ei. Se uită la Safiya. Ea îi întâlnește privirea și zâmbi și mai larg.

Iar el uită pur și simplu să respire.

Safi dădu fuga s-o ajute pe Iseult să urce restul dealului, iar plămânii lui își reiau funcția normală. Mentea lui își recăpătă claritatea și, după ce-și aranjă cu o mișcare iute gulerul, îi oferi mâna lui Evrane.

— Vino, mătușă! Aproape am ajuns.

Evrane își șterse obraji, mai mult întinzând murdăria de pe ei decât înlăturând lacrimile. Apoi își dezveli dinții într-un rânet nesigur, de parcă ar fi uitat să zâmbescă.

De fapt, Merik nu-și putea aduce aminte când o văzuse zâmbind ultima dată.

— Nu poți să spui pur și simplu „aproape am ajuns”, Merik.

Îi luă mâna și se ridică în picioare:

— Dragul, dragul meu nepot, aproape că am ajuns *acasă*.

Darul lui Noden era de departe cel mai *fericit* sat pe care-l văzuse Safi vreodată. Ea și Iseult îi urmară pe Yoris, Merik și Evrane peste un pod neterminat, râul de dedesubt fiind ca o șuviță crestată în pământul galben. Ducea la un mănunchi de colibe din lemn, cu acoperișuri rotunde din paie și garduri de lemn, la fel de albe precum copacii din care erau făcute. Căsuțele i păreau lui Safi grozav de firave – ca și cum ar putut fi măturate de prima furtună și azvârlite toate în râul repede.

Dar, pe de altă parte, nubrevnanii păreau nespuse de rezistenți. Dacă o vijelie le-ar fi răpit casele, ei ar fi luat-o pur și simplu de la capăt. Și tot așa, la nesfârșit.

O rândunică zbură pe deasupra podului. Un corb cârâi de pe un acoperiș, iar frunzele ferigilor grase tremurau în vânt, înălțându-se de pe malurile prăpăstioase ale râului.

Iar toată lumea – *toată lumea* pe lângă care trecea Safi – zâmbea.

Nu lui Safi – ea doar atrăgea priviri curioase. Și, clar, nu lui Iseult, care se ținea de brațul ei și mergea greoi, ascunsă sub pelerina lui Evrane. Ci lui Merik... Când dădeau cu ochii de prințul lor, oamenii zâmbeau radios cum rar mai văzuse Safi. Niciodată adevraja ei nu arsesse cu mai multă sinceritate, așa cum era la ei.

Oamenii ăștia îl iubeau din toată inima.

— Ești impresionată, spuse Iseult, trăgându-și și mai mult gluga peste cap, pentru ca nimeni să nu-i observe paloarea pielii și părul cel negru.

Mergea încet, respirând din greu la brațul lui Safi, însă părea hotărâtă să ajungă până la baza lui Yoris înainte să cedeze în fața durerii și a istovirii.

— Firele tale strălucesc destul de puternic cât să redea vederea unui orb, continuă Iseult. Ai putea să te stăpânești? Altminteri, s-ar putea să-mi fac o impresie greșită.

— O impresie greșită? pufni Safi. În ce sens? *Tu* nu ești impresionată?

Safi arătă cu capul spre o bătrână cocârjată din pragul unui bordei fără ferestre.

— Femeia aceea a izbucnit în *lacrimi* la vederea prințului ei.

— Și bebelușul de colo plânge.

Iseult îi făcu cu mâna unei femei cu șolduri late, care ținea în brațe un copilăș.

— E limpede că tinerii din Nubrevna își adoră prințul.

— Ha-ha! făcu Safi sec. Vorbesc serios, Iseult. I-ai văzut vreodată pe oameni să reacționeze astfel la vederea conducătorilor de breaslă din Dalmotti? Pentru că eu nu. Iar oamenii din Praga cu siguranță nu s-au înghesuit niciodată să-i vadă pe domii și domnele din Cartorra.

Scutură din cap, alungându-și gândurile despre propriul domeniu, unde nimeni – *niciodată* – nu-l privise astfel pe unchiul Eron.

Ori pe Safi. De când se știa, își zisese în sinea ei că nu-i pasă. Că nu-și dorea ca sătenii sau fermierii s-o placă și nici măcar s-o observe. Ce dacă o învinovăteau pe Safi pentru unchiul ei bețiv, nu era ca și cum *ea* ar fi putut cumva să oprească această mascaradă.

Și totuși, văzând ce simt oamenii de pe pământurile Nihar pentru Merik – văzând un asemenea devotament, de care ea nu avusese parte nicicând... Poate că primeai ceva la schimb pentru toată dăruirea față de poporul tău.

Doar că, firește, Safi nu mai avea niciun popor. Dacă s-ar fi întors în Cartorra, ar fi însemnat sinucidere curată sau asta cel puțin i-ar fi garantat o viață în sclavie ca Vrajitoare a Adevărului, în slujba lui Henrick.

Merik zăbovea în grădină, atrăgând în jurul lui o mulțime de admiratori, așa că Safi încetini pasul până când se opri de tot.

De lângă ea, Iseult scoase un suspin obosit și plin de recunoștință și se întoarse spre râu:

— Construiesc o moară acolo.

Chiar așa și era: dincolo de apele repezi, bărbații strigau și cărau, băteau cu ciocanul și ridicau scheletul unei construcții noi. Erau îmbrăcați ca soldații de mai devreme, iar în spatele lor pinii – pini *vii* – foșneau în adierea vântului.

— Par oamenii lui Yoris, spuse Safi, bătând cu călcâiul în pământ. Sunt o groază, nu? Cel puțin douăzeci ne-au înconjurat pe noi de dimineață, ăștia fiind doar cei care se postaseră în jurul peșterii. Dar aici sunt mult mai mulți.

Se îndreptă către doi bărbați care traversau podul.

— Nu se poate să fie toți soldați de pe domeniul Nihar. Chiar și pe vremea când trăiau părinții mei, iar pământurile familiei Hasstrel erau roditoare, Habim spunea că nu erau mai mult de cincizeci de oameni.

— Suntem chiar la granița cu Imperiul Dalmotti, zise Iseult, scărpînându-și gânditoare bărbia, ceea ce înseamnă că ăsta ar fi primul teritoriu atacat.

Safi încuviință dând încet din cap.

— Iar de vreme ce e deja șubrezit, devine câmpul de luptă perfect când războiul va fi reluat.

— Reluat? Iseult îi aruncă lui Safi o privire piezișă: Știi sigur că Armistițiul n-o să fie prelungit?

— Nu... dar sunt *destul* de sigură.

Safi urmări absentă cum un câine traversa agale șantierul de construcție. Avea ceva micuț și blănos în bot și părea nespus de satisfăcut de pradă.

— Când eram în orașul Veñaza, reluă Safi, alegându-și cu grijă cuvintele, unchiul Eron mi-a spus că va veni războiul, dar că încearcă să-l oprească. Iar Mathew a pomenit ceva cum că Armistițiul s-ar încheia mai devreme.

— Dar de ce s-a ținut întrunirea pentru Armistițiu, dacă nimeni nu avea de gând să negocieze pacea?

— Nu sunt sigură, deși știu că Henrick s-a folosit de întrunire ca

de o scenă de pe care să-mi anunțe... *logodna*.

Safi aproape că se înecă rostind acel cuvânt.

— Iar anunțul a provocat o fisură în planul unchiului Eron.

— Hmmm...

Mantia lui Iseult foșni când își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Ei bine, de vreme ce marstokezii au aflat că ești cu prințul Merik, probabil că știe și împăratul Henrick. Aș zice că asta înseamnă că ne putem trezi cu ambele imperii pe cap în orice moment.

Lui Safi i se ridică părul de pe brațe.

— Bine punctat! murmură ea, neputând să nu ia în seamă frica dură ca gresia ce o străbătu de-a lungul șirei spinării și siguranța din stomac, care îi spunea că cele două imperii, Cartorra și Marstok, *aveau* să-și facă apariția aici.

Și că nu le-ar păsa câtuși de puțin să încalce Armistițiul, dacă asta ar fi însemnat să pună mâna pe o Vrăjitoare a Adevărului.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse Safi lui Merik, care stătea aplecat deasupra hărții Țării Celor o Sută de Insule.

Erau la câțiva pași unul de altul, într-o cabină cu ferestre, asemănătoare celei lui Merik de pe *Jana*, doar că asta era cu susul în jos. Pereții se curbau înspre interior, nu în exterior, iar ușa era la un picior mai sus de podea și ca să ieși trebuia să faci un pas mare cât ai urca o treaptă.

După ce Safi îi rugase pe Merik și Yoris să treacă mai *repede* prin Darul lui Noden – Merik putea să-și salute oamenii mai târziu –, Yoris îi conduse pe toți la galion, la vederea căruia până și Iseult nu-și putu reține un rânjet.

Corabia se sprijinea în puntea superioară, în vreme ce sub teugă fuseseră adăugate rezemători pentru ca nava să stea dreaptă. Prin mijlocul corabiei trecea un pasaj, puntea principală devenind acum tavanul. Scările atârnav în jos, ca să permită accesul la cală, iar ca să

se ajungă la ce fusese cândva cabina căpitanului improvizaseră trepte.

Yoris se duse bombănind cu Evrane și Iseult ca să aducă mâncare, iar Safi îl urmă pe Merik în cabina căpitanului, la o masă plină de hărți – la fel ca aceea de pe *Jana* – din mijloc. Ferestrele nu avea încă geamuri, însă prin deschizăturile obloanelor pătrundeau zarva de zi cu zi și o binevenită adiere de vânt. Pereții corabiei erau groși, căldura de la prânz era cumplită, iar Safi se trezi că parcă transpiră mai mult în interior decât în exteriorul corpului. Până și țațoșul de Merik își scosese haina și-și suflecăse mânecile cămășii.

— Cartorranii se prea poate să fi pornit pe urmele mele, spuse Safi când el refuză să-și ridice privirea din studiul atent al hărților.

Ea își puse palmele pe masă:

— Trebuie să pornim spre Lejna cât mai curând, prințe. Cât de departe e?

— O zi întreagă de mers, dacă ne oprim peste noapte.

— Atunci, să nu ne oprim.

Merik își încheștă gura și o fixă în sfârșit cu privirea.

— Nu avem de ales, domna. Yoris nu se poate lipsi decât de doi cai, ceea ce înseamnă că, dacă vine și Iseult...

— Și o să vină sigur.

— ...și dacă ne însoțește și Evrane, ceea ce sunt sigur că o să facă, va trebui să călărim câte doi pe un cal. Iar *asta* înseamnă să ne oprim peste noapte ca să lăsăm caii să se odihnească. În plus, nimeni nu poate să găsească peștera Nihar, prin urmare nimeni nu se poate apropia de noi de pe uscat.

Merik își azvârli haina pe scaunul din apropiere, scotocind prin buzunare înainte să scoată un document bine-cunoscut, acum turtit și mototolit.

Cu mișcări enervant de lente, despături documentul și-l așează deasupra hărții. Înșfăcă apoi o bucată de pâine uscată din castronul din mijlocul mesei și luă o mușcătură zdravănă și batjocoritoare.

— Presupun că ești încă supărat pe mine, se burzului Safi.

În loc de răspuns, Merik începu să mestece și mai repede și să se zgâiască și mai intens la hartă și la contract.

— O merit pe deplin, adăugă ea, dându-se un pas mai aproape și înfrânându-și firea, care stătea să ia foc.

Acum era șansa ei să-i vorbească lui Merik între patru ochi să-și ceară în sfârșit iertare pentru... pentru *absolut tot*. El n-avea unde să fugă și nu mai era nimeni care să-i întrerupă.

— Am făcut o greșeală, continuă ea, sperând ca expresia de pe chipul ei să reflecte tot atâta sinceritate pe cât simțea.

Merik dădu pe gât un pahar cu apă și se șterse la gură într-un fel care nu-l caracteriza. Apoi se uită în cele din urmă la Safi.

— „O greșeală” face să pară că a fost o întâmplare, domna. Ce le-ai făcut tu echipajului și secundului meu a fost o bine calculată răutate.

— O calculată *ce?* se indignă ea. Nu-i adevărat, prințe! N-am avut niciodată intenția să-i pun în pericol pe Kullen sau pe oamenii tăi, iar puterea mea îmi spune că nici tu nu crezi ce vorbești.

Asta îi închise gura, deși nărilor continuară să-i freamăte, iar Safi se gândi că ar putea să se înece dacă mai dă apa pe gât așa de repede.

Ea dădu ocol mesei, spre scaunul pe care își azvârlise haina.

El se îndepărtă degrabă cu doi pași. Harta și contractul zburară pe podea.

Cu bărbia sus, Safi mai făcu trei pași înainte, venind chiar lângă el.

Cu un oftat cât toate zilele, el se duse cu pași mari pe partea cealaltă a mesei.

— Serios? făcu ea. E chiar atât de îngrozitor să stai în preajma mea?

— Da, e.

— Vreau doar să mă uit peste contract! Își ridică mâinile în aer: N-ar trebui să știu ce vrea unchiul meu de la tine? Ce vrea de la *mine?*

Postura lui Merik deveni rigidă, dar în cele din urmă cedă cu un oftat și când Safi dădu ocol mesei el rămase ținut locului. Cu toate că umerii îi erau ridicați până la urechi, ea se gândi că nici nu-și dă seama cât de accelerată îi e respirația.

— Relaxează-te! bombăni ea, aplecându-se peste contract. Nu mușc.

— Să înțeleg că leul feroce a fost îmblânzit?

— Ia te uită! toarse Safi, arătându-i cel mai pisicesc zâmbet din colțul gurii. Se pare că are simțul umorului.

— Ia te uită! i-o întoarse el. Se pare că încearcă să schimbe subiectul.

Își puse degetul arătător pe document.

— Citește blestematul de contract, domna, și pleacă!

Zâmbetul ei se transformă într-o privire atentă când se aplecă și-și sprijini coatele de masă, prefăcându-se că e prima oară când citește contractul.

Doar că, de data asta, era cu totul diferit. Deși clauzele rămăseseră neschimbate, Safi se simțea altfel, îi făceau stomacul ghem...

Orice negociere prevăzută pe a doua pagină a prezentului contract va fi declarată nulă dacă Merik Nihar nu va aduce pasagera în orașul Lejna, dacă pasagerei îi curge sânge sau dacă moare.

Începură să-i tremure genunchii. Fusese cât pe ce să fie rănită – ba chiar să moară – când se luptase cu vulpea-de-mare. Și, deși ar face-o încă o dată de dragul lui Iseult, ar face-o *altfel*. Ar lua în calcul riscurile mai întâi și nu s-ar mai gândi doar la ea.

Dar ceea ce *ura* din toată inima – ceea ce o făcea să vrea să-și scoată cuțitele și să reteze ceva – era faptul că unchiul Eron pusese o asemenea clauză în contract, înghiți în sec, furia adunându-i-se până în gât.

— Unchiul meu e un adevărat fund de cal. Chestia cu sângeratul

e ridicolă și s-ar fi putut întâmpla și dacă m-aș fi tăiat cu hârtia. El știe și sunt sigură că a scris-o acolo dinadins. Îmi pare rău.

Aerul din camera înăbușitoare deveni și mai fierbinte. Practic, ardea de la dorința ei de a fi iertată, iar preț de câteva lungi bătăi de inimă, Merik o privi.

Apoi un zâmbet i se furișă pe buze.

— Nu cred că-ți ceri iertare pentru unchiul tău. Cel puțin, nu în totalitate.

Safi își mușcă buza și îi susținu privirea. Voia să vadă ce simte în adâncul ei. Voia ca el să-i citească regretul în ochi.

Zâmbetul lui deveni și mai larg și, dând din cap, gest care putea fi luat drept o acceptare a scuzelor, se întoarse la contract.

— Unchiul tău vrea doar să ajungi teafără și nevătămată. A fost chiar stăruitor și este absolut firesc să fie îngrijorat în privința stării de sănătate a nepoatei lui.

— Unchiul meu, replică ea, fluturând o mână a nepăsare, ar spune că sunt într-o stare perfectă de sănătate și dacă aș fi fost înjunghiată de patru ori și străpunsă de o sută de săgeți. Probabil că ai putea să mă și mutilezi, prințe, iar unchiul meu nici nu ar fi uimit.

Merik pufni.

— Hai să nu încercăm, bine?

Se aplecă oftând până când brațul stâng aproape că se atinse de al lui Safi. Până când mirosul ei îi inundă nările. *Apă sărată, transpirație și lemn de santal.*

Nu era îngrozitor de neplăcut. Ca să nu mai pomenească de faptul că ea părea să nu-și poată lua ochii de la încheieturile lui descoperite – de două ori mai mari decât ale ei – și de la părul fin ce-i acoperea brațele.

— Cum rămâne cu logodnicul tău? întrebă Merik cu blândețe, cu precauție. Ce-ar spune împăratul Henrick, dacă ai fi străpunsă de o sută de săgeți?

În mai puțin de o clipire, sângele clocotind i se urcă Safyiei până la urechi. De ce o întreabă Merik de Henrick? Și de ce simte că

soarta întregii lumi depinde de răspunsul ei?

Când, în cele din urmă, dădu să vorbească, vocea îi era încordată ca un arcuș.

— Henrick nu e logodnicul meu. Nu pot accepta asta. Nu am să accept asta. Într-o clipă, dansam cu tine la bal, iar în a doua... Râse amar. În următoarea, împăratul Henrick mă declara viitoarea lui mireasă.

Respirația lui Merik se întetă.

— Adică nu știai dinainte?

Ea scutură din cap, evitându-i privirea, cu toate că se simțea de parcă o ardea pe dinăuntru.

— Nu știam nici că unchiul meu plănuise evadarea asta nebunească. Mi-a pomenit ceva de planurile lui, dar nici într-un milion de ani nu m-aș fi gândit că voi fi răpită din orașul Veñaza, vânată de un Vrăjitor al Sângelui și adusă cu sila pe corabia ta. Totul a fost o cascadă uriașă și nesfârșită de surprize. Dar cel puțin m-au ținut departe de îmbrățișările lui Henrick.

Scoase încă un râset forțat și se aplecă, prefăcându-se că studiază harta. Însă clipele treceau fără să rețină nici măcar un nume de râu sau de drum. Puterea din încăpere parcă se mutase, scurgându-se printre palmele ei între ale lui Merik.

Atunci se aplecă și el deasupra hărții ca să-i arate o linie serpuitoare și albastră. Brațul i se atinse de al ei.

Părea o atingere absolut întâmplătoare, dar Safi știa – știa – că, după cum se mișcase, sigur pe el și hotărât, nu fusese câtuși de puțin o întâmplare.

— Aici o să ne ridicăm tabără, spuse el. Yoris a zis că izvorul ăsta e curat.

Safi încuviință din cap. Inima îi rămăsese blocată undeva în gât, făcând ca gesturile ei să fie bruște. Ba chiarperate, și nu putea să-i întâlnească privirea. De fapt, se uita lung la orice parte a feței lui, în afară de ochi.

Se opri asupra bărbiei lui, a gurii și a buzelor. Triunghiul dintre

cele două sprâncene se adâncise, dar nu de la vreo încruntătură. Ci de concentrare. Totuși, scobitura de la gât îi atrăsese atenția – pulsația pe care i se păruse că o vede tresărind acolo.

În cele din urmă, riscă să-și ridice ochii și dădu de ochii lui Merik, care rățăceau pe chipul ei. Pe buzele ei. Pe gâtul ei.

Ușa se deschise larg. Amândoi săriră cât colo.

Evrane păși înăuntru... după care se dădu imediat înapoi.

— În... întrerup ceva?

— Nu, răspunseră într-un glas, depărtându-se doi pași.

Apoi încă unul, de siguranță.

Iseult intră împleticindu-se în urma lui Evrane, palidă și cu gluga de la mantia călugăriței trasă de pe cap. Parcă i-ar fi venit să vomite sau să leșine ori și una, și alta.

Safi se repezi spre Iseult și o apucă de braț, conducând-o la scaun. După care îi dezlegă mantia de la gât și i-o întinse lui Evrane.

— Transpiri prea mult. Ți-e rău?

— Am nevoie de odihnă, atât, răspunse Iseult.

Apoi dădu cu recunoștință din cap când Merik îi aduse un pahar cu apă.

— Mulțumesc.

— Are nevoie mai mult decât de odihnă, stăruie Evrane. Are nevoie să fie vindecată.

De groază, lui Safi îi îngheță răsuflarea.

— Vindecată de un Vrajitor al Focului?

— Nu de un Vrajitor al Focului, se grăbi Evrane s-o liniștească, dar de ceva ce eu nu-i pot oferi momentan. Puterile mi-au secătuit de atâtea zile de când îmi tot folosesc magia...

Vocea i se frânse, mutându-și privirea la Merik:

— Dacă am ajunge la Fântână, poate că aş putea s-o ajut.

Merik se crispă apoi, iar triumghiul dintre sprâncene i se adânci.

— Fântâna n-a mai vindecat pe nimeni de secole.

— Dar e posibil să-mi mărească puterile, replică Evrane. Cel puțin acolo îi putem curăța rănilor lui Iseult, de vreme ce apa e

perfect pură.

— Nu e departe, spuse un glas nou. Yoris.

Păși peste pragul înalt până la genunchi și-și șterse fruntea cu mâneca.

— Este o potecă de-a lungul râului. N-ar trebui să ne ia mai mult de zece minute până acolo.

— Cum rămâne cu oamenii tăi? Întrebă Merik, cu sprâncenele încă încruntate. Patrulează ei prin zonă?

— Bineînțeles. De aici și până unde se termină pământurile familiei Nihar.

Pauză. După care Merik încuviință din cap, încruntarea topindu-se într-o expresie aproape calmă.

— Mătușă, spuse el, întorcându-se spre Evrane, o poți duce pe Iseult la Fântână. Vindec-o, dacă îți stă în putință, iar eu am să vin după voi la următorul dangăt de clopot.

Evrane răsuflă ușurată.

— Îți mulțumesc, Merik. Puse o mână pe spatele lui Iseult: Vino. O să mergem încet.

Fata se ridică, iar Safi dădu să le urmeze... însă se opri. Se întoarse către Merik, care o privea lung.

— Aș vrea să le însoțesc, zise. Dar nu am să mă duc, dacă ți se pare că pune în primejdie contractul.

El se îndreptă ușor de spate, parcă uimit că ea ținea cont de contract. Că ținea cont de *el*.

— Ar trebui să fie în regulă. Deși...

Păși mai aproape și, cu o dureroasă încetineală, își petrecu degetele în jurul încheieturii lui Safi. Când ea nu mai suportă, îi ridică mâna, cu palma în sus.

— Dacă fugi, domna, într-o șoaptă care ei îi dădu fiori în piept, am să te urmăresc până în pânzele albe.

— Chiar așa?

Ea își ridică o sprânceană, prefăcându-se că Merik nu o atingea. Că vocea lui nu-i făcea stomacul să i se strângă și să scoată scânteii.

— Asta e o promisiune, prințe?

El râse ușor, degetele alunecându-i în spatele încheieturii. Degetul lui cel mare lăsându-i ei o urmă de foc în palmă... Apoi îi dădu drumul la mână, fără să dea de înțeles de ce i-o luase.

— E o promisiune, domna Safiya.

— Safi, zise ea, încântată să descopere că nu-i tremură vocea și că Merik chiar zâmbea acum. Poți să-mi spui Safi.

Apoi își plecă o dată capul și părăsi încăperea, ca să le însoțească pe Iseult și Evrane spre Fântâna Originii din Nubrevna.

Drumul care ducea la Fântâna Apei nu era ușor de parcurs, iar Darul lui Noden nici nu dispăruse încă din vedere, că Iseult era deja frântă de oboseală. De fapt, nici măcar nu era convinsă că Evrane urma măcar vreo potecă. Drumul era prăpăstios și înțesat de urzici înțepătoare (în care Safi tot călca și din cauza cărora urla întruna), iar insectele și păsările făceau așa un vacarm, încât simțea că o să i se spargă pieptul de la vibrație.

Cel mai greu, totuși, era urcușul abrupt al piscului cu două creste, în vârful căruia se afla Fântâna Originii. Cu ajutorul lui Safi și al lui Evrane, Iseult reuși în cele din urmă să se vadă în vârful dealului stâncos și negru și răsuflă ușurată.

Căci iat-o ajunsă la o Fântână a Originii. Fântâna Apei de pe Tărâmul Vrăjitorilor. O văzuse într-o ilustrație din cartea despre caraweni, însă era cu totul altceva în realitate...

Era cu totul altceva s-o vadă pe viu. Nicio picătură n-ar fi izbutit vreodată să-i surprindă toate unghiurile, umbrele și freamătul locului.

Bazinul strâmt, mărginit de cei șase chiparoși (cam scheletici și fără frunze) dispuși la distanțe egale unul de celălalt adăpostea o apă atât de cristalină, încât i se vedea fundul pietros și ascuțit. Poteca pietruită care înconjură Fântâna fusese mereu înfățișată drept cenușie în poze, și totuși Iseult o vedea acum în milioane de nuanțe de alb străvechi. Dincolo de bordura de piatră a Fântânei se

întindea Marea Jadansi, albastră, nesfârșită și oarecum ciudat de calmă. Doar o briză ușoară și sărată mângâia blând suprafața apei din Fântână.

— Nu arată deloc ca Fântâna Pământului, spuse Safi, expresia și Firele ei trădând aceeași venerație pe care o simțea și Iseult.

Evrane încuviință îngânat:

— Fiecare Fântână e diferită. Cea de la mănăstirea carawenilor se află pe un vârf înalt din munții Sirmayan și e acoperită în permanență de zăpadă. Și e înconjurată de pini, nu de chiparoși. Își ridică întrebătoare sprâncenele către Safi: Fântâna Pământului cum arată?

— Este o proeminență stâncoasă.

Safi privi în depărtare, scotocind prin amintiri.

— Era înconjurată de șase fagi, continuă, iar acolo mai era și o cascadă care se revărsa în Fântână. Dar nu dădea pe afară decât când ploua.

Evrane încuviință din cap cu înțelegere.

— La fel ca aici, răspunse, arătând spre un dig de piatră, care despărțea în două creasta. Acolo era un râu care se vărsa în Fântână, dar acum nu mai inundă decât după vreo furtună.

— Putem să aruncăm o privire? întrebă Iseult, curioasă să vadă de cum ar fi putut să arate canionul, despre care nu pomenea nimic în cărți.

— Nu vrei să te odihnești mai întâi? întrebă Safi încruntând din sprâncene și cu Firele îngrijorate. Sau să încerci să te vindec?

— Ba da, interveni Evrane. Își strecură un braț pe după Iseult și o conduse pe o pantă care cobora pe sub apă. Hai să te dezbraci și în Fântână cu tine.

— Să mă dezbrac?

Iseult simți cum i se scurge toată căldura pe de față. Își frecă călcâiele pe poteca de piatră.

— Trebuie să curățăm tot, nu numai rănilor, stăruie Evrane, împingând-o înainte. Plus că, dacă e să mai fi rămas vreun strop de

magie în Fântâna asta, va trebui să-ți expui cât mai multă piele.

Apoi, ca și cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Poți să-ți lași lenjeria pe tine, dacă te ajută.

— Mă dezbrac și eu cu tine, se offeri Safi, apucându-și fustele.

Dacă vine cineva – și le scoase pe cap, înăbușindu-și cuvintele –, o să dansez în jurul lor ca să le distrag atenția.

Iseult se forță să scoată un chicot chinuit.

— Bine. Ai câștigat. Ca întotdeauna.

Fusta lui Safi ajunsese deja pe poteca de piatră, când Iseult abia începuse să-și descheie nasturii. Curând rămaseră amândouă în lenjeria de corp, cu Pietrele de Fir sclipindu-le la gât. În timp ce Safi o ajuta pe Iseult să coboare panta – vai, apa era groaznic de rece – se dezbracă și Evrane.

Călugărița se strecură în Fântână, abia tulburând apa din jurul pielii ei înfrigurate.

— Dă-mi mâna, Iseult. O să-ți alin durerea ca să poți înota.

— Să înoate? chițăi Safi. De ce trebuie să înoate?

— Proprietățile vindecătoare ale Fântânii sunt mai puternice în centru. Dacă ar putea să atingă sursa de unde izvorăște, ar putea să fie vindecată complet.

Safi o luă pe Iseult de mână.

— Te ajut eu să ajungi la fund. Nu m-am luptat cu vulpile de mare ca să mă oprească un simplu scăldat.

Cu toate că Iseult nu era chiar încântată de idee, îi offeri brațul lui Evrane. În scurt timp, căldura bine-cunoscută inundă brațele, umerii și degetele lui Iseult, iar ea simți cum fața i se destinde. Își simți plămânii plini cu mai mult aer decât avuseseră parte în ultimele ore.

Iseult își roti umerii. Își îndreptă brațul. Apoi scoase un oftat plin de deznădejde:

— Măcar dacă ar fi inventat și ei pietre care să-ți ia durerea cu mâna.

Fruntea lui Evrane se încreți.

— Dar au făcut-o. Ai folosit una la... Ah. Ah, era o glumă.

Iseult își țuguie buzele – Evrane încă se căznea să înțeleagă poanta –, iar Safi râse. Apoi înaintă prin fântână, trăgând-o pe Iseult după ea.

Porniră spre centru, înotând ca două broaște și stropind cu apă în toate părțile.

— Ține-te bine! Îi strigă Safi. Te trag eu până la fund.

— Mă descurc și singură.

— Dar mie nu-mi pasă. Că nu simți nicio durere nu înseamnă că nu ai nimic. Acum, ține-ți respirația!

Iseult trase aer în piept, care i se umflă...

Safi se scufundă, trăgând-o într-un vârtej de bulbuci. Iseult deschise ochii. Cu un avânt cam stângaci, porni în jos.

Nu era sigură cum vor ști ea sau Safi unde anume era izvorul. Lumea din Fântână nu însemna decât piatră, piatră și iar piatră cât vedeai cu ochii. Totuși, ceva se întâmpla înăuntrul ei. O coardă care se strângea din ce în ce mai tare, însă doar atâta vreme cât înota în acea direcție, cea bună.

Simțea presiune în urechi, în spatele ochilor. Fiecare lovitură de braț făcea ca apa din ce în ce mai rece să-i atingă pielea, făcând-o să-i vină din ce în ce mai greu să se țină de Safi. Pe la jumătatea drumului, pe Iseult începură s-o ardă plămânii.

Apoi se trezi pe fundul fântânii, cu Safi pășind pe pietre. Păși și Iseult...

Atinse ceva cu degetele. Ceva ce nu putea vedea, dar ceva care îi transmitea o putere – *statică* – ce-i cuprindea tot corpul.

O lumină roșie licări. Apoi încă o dată, mai puternic. Pietrele de Fir ale lui Safi și Iseult sclipeau.

Și atunci se întâmplă. Un bum care o izbi pe Iseult. O azvârli într-o parte, storcându-i aerul din plămâni. Însă ea nu-i dădu drumul lui Safi, iar Safi nu-i dădu drumul ei când se îndreptau spre suprafață, împinse de apă. Împinse de vuietul răsunător care încă reverbera în jurul lor.

Ieșiră la suprafață. Fură lovite de valuri și duse spre mal. Iseult scuipa și se învârtea, complet dezorientată de forța brută a Fântânii. De puterea care se scurgea prin ea.

Deodată, un cap cărunț se ivi lângă ele.

— Veniți!

Evrane o prinse pe Iseult de braț și o conduse spre pantă.

— Ce se întâmplă? strigă Safi în urma lor.

— E cutremur! strigă înapoi Evrane, mergând cu pași siguri.

Iseult simți atunci piatra sub picioare și se prăbuși la pământ. Evrane și Safi făcură la fel, iar pretutindeni în jur apele Fântânii continuau să crească și să împrăște, să se învolbureze și să se cutremure.

— Ar fi trebuit să vă avertizez, le spuse gâfâind Evrane, că pământul se mai mișcă din când în când.

De acum, apa se calmase, iar pământul se liniștise. Însă Iseult abia dacă băgă de seamă, fiind cu ochii la Firele lui Evrane. Străluceau într-o culoare nepotrivită a fricii de un alt cutremur sau de îngrijorare pentru siguranța fetelor.

Firele lui Evrane ardeau în rozul orbitor al venerației.

Iar acum, când Iseult ieșea împleticit din apă și se apropia de călugăriță, i se păru că vede lacrimi curgând din ochii negri ai lui Evrane.

— Ești bine? întrebă Safi, strângând-o de umăr pe Iseult și abătându-i atenția de la călugăriță.

— Ah, îhî...

Iseult întinse brațul, încordându-l ca să-și simtă mușchiul, rotindu-și încheieturile.

— Da. Chiar mă simt mai bine.

De fapt, își simțea tot corpul înzdrăvenit. Ar fi fost în stare să alerge kilometri întregi și să îndure până și cele mai rele dintre antrenamentele lui Habim.

Dar acum, că se gândea mai bine, simțea că o învăluie o bucurie stranie, fără sfârșit – aproape în ritmul valurilor ce-i scăldau

călcâiele. Vântul sufla pe deasupra Fântânii. Firele lui Evrane străluceau de fericire.

— Cred, spuse Iseult, întâlnind privirea radioasă a lui Safi și zâmbetul ei larg, că sunt vindecată.

— A debarcat, zise Aeduan.

Stătea în pragul cabinei lui Leopold, surprinzător nu mai spațioasă decât a lui. Ba chiar părea mai mică, din pricina cuferelor prințului înșirate de-a lungul pereților și a zecilor de volume în coperte colorate, răspândite peste tot.

Lumina soarelui se răsfrângea asupra patului îngust, din care Leopold se ridică cu greu în capul oaselor.

— Cine a făcut ce, călugăre?

— Fata pe nume Safiya a coborât la țărm, iar acum corabia Înălțimii Voastre navighează prea departe la est...

Leopold sări din pat, păturile zburând în toate părțile.

— De ce-mi spui *mie*? Spune-i căpitanului! Nu... O să-i spun eu căpitanului.

Leopold se opri, privirea căzându-i pe cămașa lui de noapte.

— De fapt, mai întâi mă îmbrac și *după* îi spun căpitanului, adăugă.

— Îi spun eu, mârâi Aeduan.

De ce prințul dormea în toiul zilei Aeduan nu putea să priceapă nici în ruptul capului. Și cu atât mai puțin nu pricepea de ce se obosise să îmbrace o ținută specială.

În scurt timp se trezi la timonă, vorbind într-o cartorrană stricăță, în vreme ce marinarii se dădură un pas înapoi, făcând cu degetele semnul care să-i protejeze de rău. Aeduan nici nu-i luă în seamă. Mirosul domnei venea acum dinspre nord, ceea ce însemna că în nord era și uscatul.

Iar uscatul însemna că nu mai are mult timp la dispoziție.

— *Unde* vrei să acostez? întrebă căpitanul bărbos în gura mare, de parcă Aeduan ar fi fost surd.

Își duse ocheanul la ochi și cercetă țărmul dantelat:

— Nu sunt decât mlaștini acolo.

— Înainte.

Aeduan arătă cu degetul spre stânca ascuțită care se ridica solitară dintre valuri.

— Nubrevnanii sunt dincolo de ea, așa că trebuie să-i urmăm.

— E cu neputință, se încruntă căpitanul. O să fim zdrobiți și o să ne scufundăm în câteva secunde.

Aeduan smulse ocheanul din mâinile căpitanului și-l îndreptă spre stânca singuratică, înconjurată de valuri sălbătice. Cutterul lor trecea pe lângă ea și curând avea să o lase cu totul în urmă. Totuși, căpitanul părea să aibă dreptate că debarcarea era imposibilă.

Doar că... nu era.

Acum, că nava trecea prin apropiere, Aeduan reuși să vadă dincolo de stâncă. În povârnișul acela era o despicătură. Un mic golf.

Aeduan întinse ocheanul înapoi căpitanului, care nu-l luă. Acesta căzu cu un zgomot metalic pe punte. Căpitanul trase o înjurătură.

Aeduan nu-l luă în seamă pe netot și-și înălță nările în vânt. Trase aer în piept până când aproape îi plesni, până când magia lui prinse mirosul sângelui Safiyei: *adevăr măturat de zăpadă*.

Se opri în golfulețul acela și pusese piciorul pe țărm – se îndreptă spre est. Nu ajunsese departe. Mirosul ei venea puternic de undeva din față.

Aeduan nu mai avea răbdare. Îi aprinse sângele, îi umflă plămânii. Dacă s-ar fi mișcat repede, ar fi putut s-o prindă pe Vrajitoarea Adevărului chiar azi.

Și pe fata nomatsi.

— Am nevoie de un Vrajitor al Vântului, spuse Aeduan, întorcându-se către căpitan și asigurându-se că-și ține magia aprinsă. Voia ca ochii să-i fie roșii când le dădea ordinele: Un Vrajitor al Vântului sau mai mulți. De oricâți e nevoie ca să mă poată purta în zbor până la stânca de acolo, cu tot cu lucrurile mele.

Cu tot cu banii, își spuse în gând.

Căpitanul încremeni în loc, cu ochii închiși. Însă din spatele lui se

auzi tunând o voce:

— Fă ce-ți ordonă călugărul, căpitane! Debarcăm numaidecât.

Cu o mișcare care dură o veșnicie, se întoarse ca să dea ochii cu prințul Leopold, îmbrăcat acum într-un costum arămiu deloc practic.

— Noi? făcu Aeduan. Nu pot să stau după opt Barzi ai Iadului...

— Nu Barzi ai Iadului, călugăre. Leopold își trecu o mână prin păr și privi lung spre dealurile Nubrevnei. Safiya e logodnica unchiului meu, așa că *eu* am să te însoțesc. Doar eu.

Aeduan simți cum i se încordează gâtul de frustrare.

— N-o să reușești decât să mă încetinești, spuse el în cele din urmă, fără a se mai obosi cu formalitățile.

Însă Leopold se mulțumi să-i arunce un zâmbet care nu se reflectă câtuși de puțin și în ochii lui.

— Sau poate că am să te surprind, călugăre Aeduan.

Aeduan pierdu câteva ore din timpul lui prețios din pricina prințului. Pentru început, lui Leopold îi luă o veșnicie să împacheteze o singură boccea și să-și lege la cingătoare inutila lui floretă. După care Leopold și comandantul Barzilor Iadului se apucară să vorbească în șoaptă, apăsător, despre ce numai Fântânile știau.

În tot acest timp, Aeduan rămase pe puntea principală, întinzându-și încheieturile, degetele și fumegând de nervi că prințul se mișcă atât de încet.

De îndată ce Vrajitorii Vântului îi propulsară pe toți de pe corabie, Aeduan se gândi că fără îndoială avea să recupereze. Nici gând. De cum puseră piciorul pe cea mai apropiată stâncă, Leopold irosi și mai mult timp dându-le Vrajitorilor Vântului aceleași ordine pe care doar ce le dăduse și căpitanului. Ceva despre un pergament cuvântvrăjit care aveau să-i informeze pe Barzii Iadului cu privire la unde și când aveau să fie recuperați Leopold și logodnica unchiului său.

Așa că Aeduan îl lăsa pe prinț câteva minute și se avânta în lumea cioturilor albite ale pinilor. Greutatea talerilor de arginți și a cutiei lor de fier era mult prea mare pentru ca Aeduan s-o ducă la viteză maximă, așa că cel mai bine se folosea de timpul pierdut ca să ascundă cufărul.

Aici nu erau nici mirosuri și nici sunete. Era ca atunci când erai pe mare, singur, doar cu sarea care-ți inunda nările și cu vântul care-ți gâdila urechile. Se simțeau mirosuri, ca și cum ar fi trecut oameni, însă niciunul nu era prin apropiere.

Pustiul ăsta îl făcu pe Aeduan să se simtă... nelalocul lui. Vulnerabil, ca un om cocoțat pe o buturugă. Chiar și la mănăstire, sus, în vârful muntelui, mai erau păsări care să brâzdeze cerul. Chiar și acolo mai erau semne de viață.

Fără voia lui, Aeduan își aminti o poveste spusă de bătrânul lui învățător. O poveste despre otravă, magie și război. Totuși, lui Aeduan nu-i venise în minte o asemenea imagine. Își închipuise, în schimb, un pământ sterp, uscat, ca acelea din copilăria lui. Ca acelea lăsate în urma flăcărilor marstokeze.

Cumva, deșertul ăsta tăcut era mai rău decât casele fumegânde. Cel puțin, pământurile arse și ruinele satelor erau semne ale prezenței umane. Nubrevna, pe de altă parte, arăta de parcă zeii pur și simplu se dăduseră bătuți. De parcă hotărâseră că nu merită să-și irosească timpul cu un asemenea ținut, astfel că-l părăsiseră.

Dar, într-o lume lipsită de zei măcar nu avea nimeni să fie martor la locul în care Aeduan urma să-și ascundă talerii.

Găsi o buturugă goală și vârî cufărul în ea. Doar dacă ar fi trecut cineva pe acolo și s-ar fi uitat în interiorul trunchiului l-ar fi observat, altminteri cutia nu se vedea.

Trecând cuțitul peste încheietură, Aeduan se tăie la mâna stângă. Sângele țâșni, prelingându-i-se din palmă și picurând pe fier.

Banii fuseseră însemnați. Acum Aeduan putea să-i găsească, chiar dacă ar fi uitat unde îi ascunsese. Sau, și mai rău, dacă cineva ar fi încercat să-i ia.

Vântul se dezlănțui. Vrăjitorii Vântului țâșniră pe deasupra copacilor.

— Călugăre Aeduan? strigă Leopold pe deasupra rafalelor. Unde ești?

Preț de o jumătate de răsuflare, o furie năvalnică îl cuprinse pe Aeduan din cap până în picioare. Îi clocotea în vene. Imperiul lui Leopold fusese cel care pustiise locul. Cel care răpise viața nu doar a oamenilor, ci și a pământului însuși. Iar acum prințul umbla țăntoș prin jur, fără pic de respect, fără pic de remușcare.

Aeduan îl ajunse pe prinț în câteva secunde și-i spuse mârâind printre dinți:

— Liniște! N-ai să mai scoți o vorbă tot drumul.

Prințul își plecă ușor capul. Spatele i se încovoie. Sângele-i îngheță în vene.

Leopold știa ce făcuseră oamenii lui aici și se simțea rușinat. Mai mult, nu simțea nevoia să se ascundă de Aeduan.

Dar Aeduan nu avea timp să se gândească la asta.

— Vine cineva, anunță el încet, parcă mârâind, în timp ce se aplecă să-i ia sacul de drum al lui Leopold. Miros ca niște soldați, așa că stai pe-aproape și nu scoate o vorbă.

O vreme nu făcură altceva decât să meargă. Cu cât se adânceau mai mult în pădure, cu atât peisajul se trezea la viață. Insectele bâzâiau, păsările cântau, iar smocurile de frunziș verde foșneau în briza ce sufla dinspre Marea Jadansi. Crestele stâncii se apropiau din ce în ce, iar mirosul Safiyei venea acum dinspre continent – dinspre o adâncitură în pământ.

Soldații patrulau, însă Aeduan îi ocolea foarte ușor. Îi adulmeca dinainte ca el și Leopold să ajungă în dreptul lor. Ocolurile însă le încetineau înaintarea, iar soarele începuse deja să coboare pe boltă înainte să le apară în cale din ce în ce mai multe semne de civilizație.

Mai întâi, văzură fum în depărtare și urme de pași. Apoi auziră voci – de femei și de copii, în principal. Când Aeduan și Leopold se

apropiau de râu, iar poteca era deja bătătorită, se impunea o discreție și mai mare. Aeduan avea nevoie să meargă în recunoaștere – *singur* – și să-l lase puțin în urmă pe prinț.

În câteva momente găsi un stejar prăbușit, bine ascuns de potecă și care nu mirosea deloc a patrule în trecere. Copacul căzuse de curând, prin urmare nu începuse să se descompună și nici să fie acaparat de mușchi și licheni, dar, cu toate astea, Aeduan era sigur că Leopold tot ar fi avut motive să se vaite.

Totuși, când Aeduan îi ordonă tânărului să treacă dedesubt, Leopold nici nu se vaită și nici nu se opuse. De fapt, se strecură pe sub trunchiul copacului cu neașteptată grație.

Pe când îl urmărea cu privirea, un fior de groază îl străbătu pe Aeduan pe șira spinării. Prințul fusese mult prea docil și surprinzător de precaut tot drumul.

De îndată ce prințul deveni de nevăzut, Aeduan dădu deoparte gândurile despre Leopold. Safiya era tot ce conta acum.

Porni pe furiș spre râul învolburat și magia lui detectă mai multe mirosuri – prea multe. Locul era ticsit și probabil că nu era nicio cale ca el și Leopold să se strecoare nevăzuți. Și râul era o problemă. Ar fi putut să-l traverseze cu ușurință, dacă ar fi fost de unul singur, dar n-ar fi putut să-l tragă după el și pe prinț.

Asta însemna că trebuia să găsească o altă cale și să-i dea din nou de urmă Safiiei ceva mai târziu.

Furișându-se înapoi la prinț, Aeduan chibzui în privința celei mai bune direcții de mers – luând în calcul și cât de repede l-ar fi putut mîna din urmă pe prinț, chiar și la viteză maximă.

Îngenunche lângă trunchiul căzut, gata să-l ajute pe prinț să se ridice.

Numai că Leopold nu mai era acolo.

Aeduan adulmecă în aer mirosul prințului, încercând să prindă aroma de piele nouă și de șemineuri fumegânde.

Dar nici urmă de așa ceva. Nu simțea decât o urmă slabă, care mai persista în urma lui Leopold. Se lăsă de-a bușilea și scotoci sub

stejarul prăbușit, doar în cazul în care vreun Vrajitor al Farmecelor încerca să-l păcălească sau dacă ar fi fost vreo ascunzătoare pe acolo.

Nu era vorba nici de una, nici de alta; prințul Leopold plecase.

Se târî înapoi și se ridică în picioare, pulsul accelerându-i-se nebunește și un soi de frică violentă străbătându-l din cap până în picioare. Ar fi trebuit să-l caute pe prinț sau să-l abandoneze?

O rafală de vânt biciui copacii, întrerupându-i șirul gândurilor și apoi alungându-le cu totul. Mai era un miros de sânge acolo. Unul pe care îl mai simțise și înainte.

Lacuri limpezi și ierni geroase.

Puse mâna de îndată pe mânerul sabiei. Cercetă pădurea, magia lui încercând cu disperare să identifice mirosul. Să-l identifice și să și-l amintească.

Când își dădu seama în cele din urmă, aproape că se clătină pe picioare. Simțise mirosul ăsta pe debarcaderul din orașul Veñaza.

Ceea ce însemna că cineva îl urmărise până în Nubrevna și că acel cineva îl răpise pe prințul Leopold fon Cartorra.

Merik nu crezuse niciodată că să călărești un cal poate fi o experiență atât de contradictorie, de nefericire amestecată cu plăcere.

Soarele după-amiezii strălucea printre crengile stejarilor morți, împodobind poteca prăfoasă cu o dantelărie din umbre. La treizeci de mile de Darul lui Noden, viața dispăruse din nou. Un cimitir tăcut domnea aici, singurele zgomote fiind tropotul iepei castanii a lui Merik, clinchetul zăbalelor ei și mersul apăsător al murgului pe care mergeau Evrane și Iseult, la vreo douăzeci de pași în urmă.

Yoris îi dăduse lui Merik cei mai buni cai de care se putuse lipsi, oferindu-le și mâncare, apă, rogojini de dormit și o piatră de alertă – o bucată etervrăjită de cristal, care s-ar fi trezit la viață dacă ceva le-ar fi pus în primejdie tabăra. Astfel, aveau să poată dormi liniștiți, fără să fie nevoie să stea de veghe peste noapte.

Merik avea nevoie de somn. De mult nu se mai bucurase de așa ceva.

Un miros de sare îi umplu nările lui Merik, adus de o rafală de vânt proaspăt. Cu toate că Marea Jadansi era ascunsă de pădurea albită de soare, poteca nu se depărta prea mult de adierea ei sărată.

Nu că vântul ar fi putut să-l răcorească întru câtva pe Merik. Nu câtă vreme își împărțea șaua cu Safiya fon Hasstrel.

Deși Merik avea o scuză să se lipească de curbele ei, să își petreacă brațele pe după ea ca să țină frâiele, asta însemna o frecare și mai mare la genunchi, ceea ce-i trimitea în picioare împunsătura a o mie de ace. Avea senzația că atunci când s-ar fi oprit să ridice tabăra ar fi șchiopătat întocmai ca Hermin.

Chiar și așa, mușchii erau ultimul lucru la care se gândea acum, când iapa mergea agale pe poteca bătătorită. La fiecare pas al calului îi săltau coapsele și șoldurile și atingeau cu abdomenul spatele lui Safi și, cu toate că încerca să se gândească la Darul lui

Noden să revadă cu ochii minții primirea de care se bucurase și să se agațe de mândria aceea îmbătătoare, mintea-i părea preocupată de alte lucruri.

De forma coapselor lui Safi. Sau de curbura gâtului, la întâlnirea cu umerii. Sau de felul în care îl provocase în cabina căpitanului – un dans în patru timpi al privirilor, al cuvintelor și al atingerilor întâmplătoare.

Încă de atunci presiunea magiei – a furiei care poate, la urma urmelor, nici nu era furie – i se zvârcolea pe sub piele. Prea fierbinte. Prea dură.

Cel puțin, el și Safi erau acum în relații mai bune și era mult mai ușor să-i vorbească. O mie de întrebări se rostogoleau de pe buzele ei. *Câți oameni trăiesc în Lovats? Noden este zeul tuturor lucrurilor sau doar al apei? Câte limbi vorbești?*

Merik răspundea la fiecare întrebare. *În jur de 150.000 de oameni locuiesc în Lovats, cu toate că numărul lor poate crește și până la de patru ori pe timp de război; este Zeul tuturor lucrurilor; vorbesc prost cartorrana, decent marstokeza și excelent dalmotti.* În cele din urmă, îi puse și el o întrebare:

— Cartorranii sau marstokezii sunt pe-aproape? Puterea ta poate să-mi spună?

Ea scutură ușor din cap.

— Știu doar când oamenii spun adevărul sau mint. Iar dacă mă uit la cineva, îi pot citi în suflet, pot să-i văd intențiile. Dar nu pot verifica fapte sau presupuneri.

— Poți citi în suflet?

Merik îi oferi niște apă. Când ea sorbea cu grijă, el continuă:

— Deci ce vezi când te uiți la mine?

Ea se crispa în brațele lui, iar pieptul lui fu străbătut de un fior electric abia perceptibil. Apoi se relaxă și râse:

— Vraja mea e derutată în ceea ce te privește. Îi înapoie plosca cu apă. Momentan îmi spune că pot avea încredere în tine.

El mormăi ușor și dădu pe gât plosca. Era fierbinte din pricina

soarelui. Două guri mari și se opri.

— Dar *pot* avea încredere în tine? întrebă și îi aruncă o privire peste umăr.

El zâmbi.

— Atâta vreme cât urmez ordinele.

Fu mulțumit – peste măsură – când primi drept răspuns un pufnit plin de aroganță.

— Ai o putere foarte primejdioasă, spuse el, după ce ea se întoarse cu fața înainte. Înțeleg de ce unii sunt gata să ucidă pentru ea.

— *Este* puternică, recunosc ea. Dar nu atât de puternică pe cât crede lumea, iar în ultima vreme încep să aflu că nici chiar atât de puternică pe cât credeam *eu*. Sunt ușor păcălită de convingerile puternice. Dacă oamenii cred ce spun, magia mea nu poate să facă diferența. Știu când cineva spune pe față o minciună, dar când oamenii sunt *convinși* că spun adevărul, vraja mea o ia de bună.

Vocea i se pierdu, după care adăugă, aproape cu amărăciune:

— De asta nu te-am crezut când mi-ai zis că Nubrevna are nevoie de o înțelegere de negoț. Vraja mea îmi spunea că e adevărat. Și totuși, a crezut minciunile din cărțile mele de istorie.

— A... făcu Merik, neputând să nu bage de seamă supărarea din glasul ei sau felul cum, din pricina asta, vraja îi palpita nebunește în capul pieptului.

Apucă mai strâns frâiele. Semnul Vrajitorilor îi pulsa pe deasupra tendoanelor de la mână.

Preț de o jumătate de bătaie de inimă, Merik se trezi că își închipuie că Safi nu era o domna, iar el nu era un prinț. Ci pur și simplu doi călători pe un drum pustiu, unde singurele zgomote erau cele făcute de copitele cailor, freamătul vântului și murmurul îndepărtat al vocilor lui Evrane și Iseult.

Însă paloarea locului se strecură în curând printre gândurile lui Merik – copleșindu-l cu aceleași griji asupra cărora nu avea niciun control. Kullen. Vivian. Regele Serafin.

Ca și cum i-ar fi simțit direcția în care se îndreptaseră gândurile lui, Safi spuse:

— Porți pe umeri prea multe poveri, prințe.

Se foi în șa până când se lipi din nou de pieptul lui.

— Mai multe decât oricine dintre toți câți am cunoscut până acum, adăugă.

— M-am născut să-mi port titlul, răspunse el aspru, trăgând-o ușor mai aproape.

Acceptând stabilitatea pe care ea o oferea conversației. Atingerii.

— Îl iau în serios, chiar dacă nimeni nu vrea s-o fac, continuă.

— Doar asta să fie? Fiorul provocării o străbătu pe șira spinării.

— Iubești ca să te simți dorit, vorbi mai departe. Îți dă un scop în viață.

— Poate, murmură el, distras de apropierea ei.

De felul în care răsuflarea lui și vântul se încolăceau printre suvițele răvășite ale părului ei.

— Vorbești nubrevnană ca un nativ, spuse el în cele din urmă, forțându-se să schimbe subiectul. Să se concentreze asupra *cuvintelor* ei, nu asupra apropierii ei.

— Accentul tău este aproape de neobservat, adăugă.

— După ani de pregătire, recunosc ea. L-am învățat în bună parte de la mentorul meu. El e un Vrăjitor de Cuvinte, așa că magia lui îi îndulcește accentul. Obişnuia să ne pună pe mine și pe Iz să repetăm ore în șir.

— Toată educația asta... Merik scutură din cap. Tot antrenamentul fizic și, pe deasupra, o vrajă pentru care mulți ar ucide. Gândește-te la câte ai putea să faci, Safi! Gândește-te la câte ai putea să *fii*!

Ea fu străbătută de un tremur ușor și simți un zvâcnet în picior.

— Presupun, răspunse în cele din urmă. Aș putea fi puternică, aș putea să schimb ceva sau să fac orice la care tu se pare că te pricepi atât de bine, dar aș duce o luptă menită să fie pierdută, prințe. Nu am ce trebuie ca să conduc oameni. Ca să-i călăuzesc. Sunt prea...

bătăioasă. Urăsc să stau locului și, cu excepția lui Iseult, nu am avut parte de nimic constant în viața mea.

— Deci n-ai să te oprești niciodată din fuga asta? Chiar dacă cineva ar vrea să...

Nu sfârși fraza. Nu reuși să facă acele ultime cuvinte – *să rămâi* – să-i alunece de pe buze. Însă ele aprinseră aerul dintre ei, iar când ea se întoarse spre el, sprâncenele îi erau adunate. Apoi ochii ei îi găsiră pe ai lui, puțin mai jos și mult, mult prea albaștri.

Deodată, spațiul între ei deveni prea mic. Râul ăsta scăpase de sub controlul lui Merik, ieșind din matcă, iar el nu se gândea decât să oprească iapa, s-o dea pe Safi jos și să...

Nu. Nu-și putea lăsa mintea să-i rătăcească într-acolo. Nu trebuia. Să flirteze era una, dar să se atingă... Nu putea să riște consecințele unei asemenea acțiuni. Rezultatul ei. Nu cu o domna din Cartorra. Nu cu logodnica împăratului.

Așa că Merik înălță o rugă disperată către Noden ca ziua asta să se sfârșească mai curând, înainte ca el sau magia lui să piardă pe deplin controlul.

Când Iseult și restul grupului ajunseră în locul ales să-și ridice tabăra, soarele purpuriu apunea în spatele Mării Jadansi, iar Iseult era convinsă că-și deformase coapsele pentru totdeauna.

După cum le promisese Yoris, pârâul avea apă curată, iar în jurul lui crescuse o adevărată junglă în miniatură. Și pârâul era umflat, astfel că, dacă ar fi venit ploaia, s-ar fi revărsat din matca îngustă. Așa că, după ce lăsară caii să se adape, Merik dădu ordin să ridice tabăra pe un deal din apropiere, umbrit de stejari și de bolovani.

Firește, îi luă destul până să dea de fapt acel ordin. Petrecuse cu Evrane aproape un sfert de ceas, privind pur și simplu ferigile și ascultând broaștele de noapte orăcâind. Firele lor erau atât de euforice, atât de triumfătoare, încât Iseult îi spuse lui Safi să le lase în legea lor.

Totuși, în cele din urmă, iapa castanie decise că așteptase destul. Atinse cu botul umărul lui Merik, trezindu-l la realitate. În vreme ce Evrane și Iseult strângeau lemne pentru foc, Safi și Merik țeșeau caii.

Lăstunii ciripeau sus, părând la fel de bucuroși de oaspeți pe cât era Iseult de cântecul lor. De fapt, se bucura de orice care-i distrăgea atenția de la Firele ce pulsau deasupra lui Safi și a lui Merik. Când călăriseră împreună, Firele fuseseră atât de strălucitoare, încât îi dăduseră lui Iseult dureri de cap.

Și Firele lui Evrane erau orbitoare și nu încetaseră să radieze în rozul aprins sau verdele siguranței de când plecaseră din Darul lui Noden.

Cum puteau trei oameni să simtă atât de *intens* o uimea și o obosea pe Iseult.

Se lăsa jos, luă un schelet de greiere de pe o creangă căzută și îl puse peste grămada de lemne de foc. Merik stăruise să fie un foc mic, iar Iseult adunase chiar mai multe lemne decât ar fi trebuit,

însă nu era încă pregătită să se întoarcă la grup. Avea nevoie de timp să-și recapete controlul asupra propriei minți. Să-și recapete calmul unei Vrăjitoare a Firului.

În cele din urmă, se gândi că era cazul să se întoarcă și să o ajute pe Evrane să întindă rogojinile de dormit sub o stâncă enormă. În vârful ei se găsea o piatră de alertă, în care se reflecta purpuriul soarelui de la apus.

Când în sfârșit totul era aranjat și cina, compusă din terci de ovăz fierbinte, înfulecată, Iseult se strecură pe rogojina de dormit și închise ochii, care o usturau, agățându-se de senzația perfectă de bine pe care o avusese în apele reci și rezezi ale Fântânii Originii. Totuși, din câte-și amintea, nu reușea să retrăiască acel sentiment.

Pe când stătea întinsă, pe gânduri, căutând și analizând, ațipi.

Iar umbra o aștepta.

— Aici erai! Și te-ai *vindecat* pe deplin!

Umbra părea sincer încântată, iar Iseult și-o închipui bătând din palme în lumea reală – o lume reală de care era sigură că există. Vocea asta nu era doar vreo prelungire nebunească a celor mai adânci frici ale ei.

— Ai dreptate, îngână umbra. Sunt la fel de reală ca tine. Dar uite ce e. Te las să privești prin ochii mei o clipă, doar ca să te convingi.

Era ca și cum ar fi ieșit la suprafață după o scufundare adâncă. Lumina înota pe deasupra vederii lui Iseult, urmată de culori – cenușie și verde – și de forme distorsionate... până când, la final, i se puse un vâl negru, ca și cum umbra ar fi clipit prelung și încet, iar lumea se materializă. Pietre cenușii, tocite și sfărâmate îi apărură înaintea ochilor lui Iseult. Nu, dinaintea *ochilor umbrei*, căci prin ei privea acum Iseult.

Arăta ca farul în ruine din orașul Veñaza, dar în locul plăjii înmuiate în mare, pământul era învelit în nuanțe de verde aprins. Iedera se încolăcea și pătrundea printre ziduri. Iarba creștea în smocuri la baza clădirii.

— Urmează-mă, urmează-mă! cânta umbra, deși nu era ca și cum

Iseult s-ar fi putut mișca din propria voință.

Cum vedea prin ochii umbrei, la fel se mișca și prin corpul ei.

— Unde suntem? întrebă Iseult, dorindu-și să poată roti capul umbrei și să vadă mai mult decât intrarea boltită a unei încăperi rotunde.

Soarele de la asfințit – mai puternic decât cel din Nubrevna – răzbătea printr-o fereastră spartă, iar umbra se îndreptă spre o scară în spirală din capăt. Înainta cu mișcări ciudate, săltărețe, de parcă ar fi avut bile sub picioare când umbla. De parcă ar fi putut să înceapă să țopăie în orice moment.

Și chiar se apucă să țopăie când ajunse în dreptul scărilor uzate. Sus, sus, sus, se învârtea ea, cu ochii la trepte și cu gândurile cufundate în liniște. Când ajunse la al doilea etaj, porni agale spre o fereastră de al cărei grilaj de fier încă atârnavă bucăți de cioburi.

— Ne aflăm în Poznin, răspunse umbra în cele din urmă. Îl știi? E capitala cândva măreței Republici a Arithuaniei. Orice popor are parte de mărirea și decăderea ei. Apoi, în cele din urmă, se ridică toate din nou. Curând din aceste ruine se vor înălța orașe și va veni rândul *celorlalte* popoare să piară de data asta.

Pe când vorbea, umbra se aplecă spre pervazul ferestrei, o stradă lată apărând în fața ochilor – laolaltă cu sutele... Nu, sute și *sute* de oameni. Lui Iseult i se tăie respirația. Bărbați și femei stăteau aliniați rânduri-rânduri și nici măcar în lumina amurgului nu aveai cum să nu observi culoarea tuciurie a pielii lor. Negrul cel mai pur al ochilor.

Sau cele trei Fire retezate, care pluteau deasupra capetelor lor.

— Păpușarul, suspină Iseult.

Umbra fetei deveni acum nemișcată. Ca și cum și-ar fi ținut respirația. Apoi dădu scurt din cap, alungând viziunea.

— Așa îmi spun, Păpușarul, dar nu-mi place. *Ție* îți place, Iseult? Sună atât de... nu știu. Atât de frivol. De parcă ce fac eu ar fi o joacă de copii. Ceea ce nu e, scui pă ea cuvântul. E o artă. O țesătură măiastră. Și totuși, nimeni nu-mi spune Vrajitoare Țesătoare. Nici

măcar regele! În primul rând, el a fost cel care mi-a zis că sunt o Vrăjitoare Țesătoare, iar acum refuză să mă strige potrivit titlului meu adevărat.

— Hmmm... făcu Iseult, abia ascultând lamentările fetei. Trebuia să observe cât mai multe cu fiecare privire a Păpușarului la cei Spintecați. În plus, fata părea atât de absorbită în propriile gânduri, încât nu le mai putea citi pe ale lui Iseult.

Fiecare rând avea câte zece oameni. Bărbați, femei... și din când în când câte o siluetă micuță, ca a unui copil mai mărișor. Însă privirea Păpușarului nu se abătea deloc asupra vreunuia anume, iar Iseult era mult prea ocupată ca să estimeze mărimea armatei decât să se concentreze asupra puținelor detalii pe care le putea prinde.

Iseult numărase cincizeci de rânduri – și nici măcar nu ajunsese la jumătatea străzii –, când cuvintele Păpușarului îi pătrunseră în conștiință.

— Și tu ești o Vrăjitoare Țesătoare, Iseult, iar când o să înveți să țezi o să ne schimbăm titlul împreună.

— Îm... preună?

— Nu ești ca celelalte Vrăjitoare ale Firului, continuă Păpușarul. Simți dorința de a schimba lucrurile, dar și *ura* de a o face. *Furia* de a distruge lumea. Curând, vei vedea. Te vei accepta așa cum ești de fapt, iar când vei reuși, să vii la mine. În Poznin.

O fierbințeală grețoasă i se adună în piept lui Iseult, josnică și aproape cu neputință de ascuns. Așa că îndrugă cea mai bună minciună pe care reuși s-o scornească:

— A-arăți obosită. Îmi pare rău. E extenuant să țezi?

Păpușarul păru să zâmbească.

— Știi, spuse ea încetișor, ești prima persoană care mă întreabă asta. Ruperea Firelor mă obosește, dar să vorbesc cu tine mă sleiește de-a binelea. Totuși...

Vocea i se pierdu, închise ochii, iar oboseala ei deveni palpabilă pe când se aplecă înainte, sprijinindu-și fruntea de o bară de fier de la nivelul ochilor. Oftă, ca și cum metalul i-ar fi adus alinare.

— Să vorbesc cu tine merită osteneala. Regele a fost atât de supărat pe mine în ultima vreme, deși fac mereu tot ce-mi poruncește. Să vorbesc cu tine e singurul lucru bun din zi. N-am mai avut niciun prieten înainte.

Iseult nu răspunse. Orice gând sau orice mișcare i-ar fi trădat sentimentul care pulsa adânc în sinea ei: groază.

Și, mai rău, o ușoară senzație de milă.

Din fericire, umbra fetei nu păru să observe reticența lui Iseult, căci nu se opri nicio clipă din vorbit.

— Am să fiu plecată în următoarele zile, Iseult. Regele meu mi-a încredințat o misiune care mă va slei de puteri de tot. Bănuiesc că am să fiu prea obosită ca să te mai pot căuta după aceea. Dar, adăugă ea, cu o emfază plină de promisiune, când mă voi reface deplin voi veni din nou la tine.

Făcu o pauză pentru un căscat larg de-i trosniră fălcile.

— Înainte să plec însă, trebuie să-ți mulțumesc. Toate acele planuri și locuri ascunse în cotloanele minții tale l-au făcut foarte fericit pe regele Cotropitor. De asta mi-a și încredințat misiunea de mâine. Așa că îți mulțumesc. Tu ai făcut posibile toate astea! Acum, am nevoie de odihnă, dacă vreau să-i spintec pe toți oamenii aceia, așa cum mi s-a poruncit.

Ce oameni? Ce planuri și ce locuri? încercă Iseult să întrebe. *Ce ai luat din mintea mea?*

Dar cuvintele nu voiau să iasă. Doar un foc frenetic și agitat îi venea acum – în gând, pe limbă, brăzdându-i plămânii ca venele unui fulger.

Apoi, la fel de brusc pe cât apăruse, imaginea orașului Poznin se stinse ca lumina unui felinar, lăsând-o pe Iseult să se întoarcă în corpul ei. La propriile vise și în capcana propriei groaze.

Niciodată, în toată viața lui, Aeduan nu fusese nevoit să-și pună atâta concentrare și putere într-o urmărire. Cu Safiya fusese ușor – sângele ei nu opusese nicio rezistență –, însă sângele *acestei*

persoane, cu apele de lac limpezi și cu iernile bogate în zăpadă, era înșelător. Într-un moment, Aeduan îi prindea de urmă, în următorul, peste douăzeci de pași, îl pierdea – doar ca să dea peste el de cum se adâncea și mai mult în pădure.

Nu avea nicio logică, iar când Aeduan pierdu mirosul pentru a o suta oară, renunță cu totul la prinț. Oricum urma să-l trădeze, păstrând-o pe Vrăjitoarea Adevărului pentru tatăl său. Dar, ori de câte ori se gândise să-l abandoneze pe prinț, un dușman nevăzut, un străin cicălit și se cuibărea pe umeri. I se agăța de gâtul lui. Ca și cum...

Ca și cum ar avea o datorie pe viață față de prinț, iar acum era obligat să o răscumpere.

Când urma se pierdu de tot, soarele coborâse deja la orizont. Aeduan stătea dinaintea unei stânci negre, umbrite, din care ieșeau trepte abrupte, care duceau în vârf. Râul era aproape asurzitor aici, iar pe deasupra zburau liliaci grași.

Vrăjitoarea Adevărului fusese aici mai devreme – Aeduan îi prinse urme ale mirosului –, însă nu stătuse mult. Ceea ce însemna că nici Aeduan nu trebuia să zăbovească. Nu prințul Leopold era grija lui, ci Safiya. Era timpul să-și ia gândul de la prinț.

Totuși, când Aeduan se întoarse pe călcâie să pună în balanță care dintre cele două urmăritori era mai importantă, o briză de vânt suflă în josul stâncii, aducând un miros pe care-l duse drept în nările lui Aeduan, în sângele lui.

Leopold.

Porni în sus pe treptele tocite de piatră. Zbură pe câte două-trei deodată până ajunse în vârf. Un soare roz sclipea deasupra unei ape clipocind. Vântul adia printre crengile verzi ale celor șase chiparoși, iar de la depărtare se vedea apropiindu-se o furtună cu fulgere.

Aeduan se afla în fața unei Fântâni a Originii. Fântâna Apei de pe Tărâmurile Vrăjitorilor. Ar fi trebuit să știe că avea s-o găsească acolo, ar fi trebuit să știe că așa avea să arate. Bătrânul lui mentor îi vorbise întruna despre ea pe când Aeduan era doar un copil.

Totuși, locul nu arăta deloc cum i-l descrisese mentorul. Aici era viață. Verde în copaci, clipocit în apă. Era ca și cum Fântâna ar fi fost vie – numai că un asemenea lucru era cu neputință.

Aeduan își alungă din minte gândul. Nu avea timp să cerceteze împrejurimile, dar nici că i-ar fi păsat.

Cu nările în vânt, urmări mirosul până în dreptul Fântânii. Făcu doisprezece pași înainte ca mirosul sângelui să se întoarcă la dușman, iar atunci se auzi o bătaie lentă din palme.

Leopold ieși de după cel mai apropiat chiparos, aplaudând.

— M-ai găsit, călugăre. Prințul îi dăruie un zâmbet neamuzat. Mai repede decât aș fi sperat.

Nările lui Aeduan zvâcniră. Își duse mâna la pumnal.

— Tu ai pus asta la cale.

Leopold scoase un oftat.

— Așa e. Totuși, înainte să înfigi cuțitul în mine, îți mărturisesc că am fost trimis să te ucid, dar am ales să nu o fac.

— Să mă ucizi, repetă Aeduan.

Într-o bătaie de inimă scoase pumnalul, întinzându-și brațul în spate.

— Din ordinul cui?

Leopold zâmbi din nou. Zâmbetul acela stupid, insipid, pe care Aeduan îl ura.

Așa că ridică mâna stângă...

Și puse stăpânire pe sângele lui Leopold.

Înăbuși mirosul de piele nouă și șemineuri fumegânde.

— Pot să-ți scot cu de-a sila răspunsul, zise el plat. Așa că spune-mi cine ți-a dat ordin.

O briză sărată flutură prin părul lui Leopold, în vreme ce la orizont un fulger luminează cerul, arătând din unghiul respectiv ca o coroană așezată pe capul nemișcat al prințului.

— Nu mi-a ordonat nimeni, răspunse Leopold în cele din urmă și nu sunt de partea nimănui.

Aeduan își înăspri strânsoarea în care ținea sângele lui Leopold.

Pupilele prințului tremurară mai mari, mai mari... Nu suficient de mari. Leopold era tulburat, dar nu îngrozit.

Apoi Aeduan își dădu seama. *Își dorea asta.* Leopold își dorea ca Aeduan să scoată adevărul de la el cu forța...

Pentru că ar fi pierdut timpul.

Prințul trăsesese intenționat de timp cât mai mult posibil. Scopul lui, încă de când plecaseră din orașul Veñaza, fusese să-l întârzie pe Aeduan.

— Ți-ai dat seama, îi spuse Leopold. Văd în ochii tăi, călugăre.

— Spune-mi *demon*, ca toți ceilalți.

Îi strânse și mai tare sângele lui Leopold, cât să-l doară.

Însă acesta nu făcea decât să-l privească ținută în ochi, înainte să rostească pe o voce răgușită:

— Nu pot... să te las s-o găsești pe Safiya înainte să ajungă la Lejna. E aproape acolo, iar curând îți va fi cu neputință să mai pui mâna pe ea.

— De unde știi? Cine îți dă ordinele?

De îndată ce puse întrebarea, Aeduan știu răspunsul și, pe toate Fântânile, era un *prost* că nu-și dăduse seama mai devreme.

Leopold făcea parte din planul de a o răpi pe Safiya.

Furia – clocotitoare și deplină – îi năvăli în țeastă. În gat și în umeri. Îl ura pe Leopold pentru că-l păcălise. Se ura pe el *însuși* pentru că nu întrezărise înșelătoria.

Deși nu părea să aibă vreo logică, acum era limpede că prințul era mână în mână cu nubrevnanii, cu Vrăjitorul Focului marstokez, cu Vrăjitorul Farmecelor... și cu mai cine? Pânza țesută pentru a o răpi pe Vrăjitoarea Adevărului era întinsă bine, iar Aeduan era pe jumătate ispitit să obțină adevărul prin tortură, dacă era nevoie.

Dar, dacă Safiya aproape ajunsese la Lejna, iar asta ar fi însemnat într-adevăr, cum spusese Leopold, că ar fi scos-o cu totul din raza lui de acțiune, Aeduan nu mai avea timp de pierdut.

Eliberă din strânsoare plămânii și gâtul lui Leopold, dar atât. Avea să-l țină pe prinț până când ar fi ajuns prea departe ca

Leopold să-l mai prindă din urmă.

Totuși, de îndată ce Aeduan se răsuci pe călcâie, gata să pornească în sprintul lui magic, Leopold îi șopti:

— Nu ești demonul pe care și-l dorește tatăl tău.

Asta îl opri în loc pe Aeduan, care se întoarse cu o încetineală metodică:

— Ce ai spus?

— Nu ești demonul...

— După asta!

— Veni spre Leopold, vârându-și fața în a lui:

— Eu n-am tată.

— Ba ai, scrâșni din dinți prințul. E cel care-și spune...

Aeduan apucă atunci în strânsoare tot sângele lui Leopold. Opri fiecare funcție din corpul prințului: respirația, pulsul, vederea.

Dar nu și auzul. Nu și gândurile.

— Eu, șopti Aeduan, *sunt* demonul care-și doresc ei să fiu. Iar tu, Înălțimea Ta, trebuia să mă fi ucis când ai avut prilejul.

Îl apucă mai strâns. Și mai strâns, și mai strâns... până când simți că sângele din creierul lui Leopold devine prea slăbit ca să-i mai susțină gândurile. Ca să-i mai susțină simțirea.

Aeduan îi dădu drumul prințului. Leopold se prăbuși pe dalele de piatră, nemișcat ca ele. Nemișcat ca moartea. Nici măcar briza furtunoasă nu-l mai ajungea acum.

Preț de câteva guri de aer prelungi, sărate, Aeduan se holbă la trupul prințului. Dădu de mirosul lui Leopold, dar nu și de al doilea. Acel sânge nu mai era. Totuși, oricine ar fi fost, lucra fără îndoială pentru Leopold și poate că știa și despre tatăl lui Aeduan.

Acesta din urmă se gândi că ar trebui să-l omoare pe prinț. Asta i-ar spune să facă tatăl lui. Totuși, dacă ar da ascultare acestui gând, n-ar mai afla niciodată al cui sânge mirosea asemenea lacurilor cu ape limpezi și a iernilor geroase. N-ar mai afla niciodată cine îi dăduse ordin lui Leopold să-l ucidă și de ce.

Aeduan presupuse că putea oricând să-l mintă pe tatăl lui, apoi

să cerceteze pe cont propriu.

Aeduan încuviință din cap, mulțumit de idee. O să-l lase pe Leopold în viață, având să-i dea de urmă mai târziu. Pentru răspunsuri.

Fără să mai privească înapoi, Aeduan îl abandonează pe Prințul Imperial al Cartorrei lângă Fântâna Originii și o luă la fugă, cu soarele la asfințit încălzindu-i spatele și cu vântul întinzându-se în urma lui.

Merik se trezi speriat de un tunet îndepărtat și de atingerea unor degete pe claviculă. Dacă n-ar fi dormit atât de adânc, și-ar fi dat seama care erau singurele trei persoane care ar fi putut să-și țină mâinile atât de aproape.

Însă era prea buimac de somn, iar creierul nu i se trezi decât la mult timp după ce i se treziseră instinctele.

Înșfăcă degetele de pe piept, își răsuci un picior și-l întoarse pe atacator pe-o parte... Deschise ochii mari și, deși respira din greu, simți că fiecare părticică din corp e în alertă.

Privirea lui întâlni o pereche de ochi albaștri, ce păreau aproape negri în lumina întunecată de nori a lunii.

— Domna...

Lovi cu o mână pământul de lângă capul ei. Cu cealaltă o strânse de încheietură.

Degetele i se strânseră pumn, făcându-i încheietura să se lățească în strânsoarea lui Merik, căruia i se păru că-i simte bătaia inimii ei lângă a lui. Că o aude bătând nebunește pe deasupra brizei aduse de furtună sau a nesfârșitului cântec al pădurii – cu toate că ar fi putut fi foarte bine bătaia propriei lui inimi.

Safi își umezi buzele.

— Ce faci?

Șoapta ei îi gâdila bărbia, dându-i un fior rece în gât.

— Ce faci *tu*? i-o întoarse el, tot în șoaptă. Mă buzunărești?

— Sforăiai.

— Tu salivai, replică el, puțin cam prea repede.

I se mai spusese că sforăie.

Merik își strecură mâna liberă sub capul ei și și-l apropie pe al lui până când blocă toată lumina lunii să se reverse pe chipul ei. Până când nu mai văzu altceva decât ochii ei strălucitori.

— Spune-mi adevărul, domna, rosti el încetșor. Ce făceai cu

mâna pe sub cămașa mea? Profitai de mine în somn?

— Nu, mormăi ea, ridicându-și bărbia. Nu încercam decât să *te trezesc*. Să te opresc din sforăit.

Ea se foi din nou, trupul ei încordându-se sub al lui, semn că furia îi creștea. Dacă Merik nu avea să se miște cât mai curând, picioarele ei aveau să se împletească printre ale lui, degetele ei aveau să-și înfigă ghearele, iar ochii ei aveau să scapere într-un fel care ar fi făcut imposibilă rezistența la furia lui – la magia lui.

El îi slăbi încheietura din strânsoare, își eliberă mâna de sub capul ei și, cu ajutorul genunchilor – cu palmele lipite de pământ – își ridică pieptul de pe al ei.

Ea își arcui spatele.

Merik încremeni.

De la coate în sus, simți un fior care-i despica pieptul. Care-l străpunsese brusc și la fel și pe ea. Era ca și cum o coardă le-ar fi unit piepturile, iar fiecare mișcare a lui s-ar fi reflectat într-a ei.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare. Era foarte diferită de femeile din țara lui. Avea părul de culoarea nisipului, iar ochii de culoarea mării. Oftă din greu. Oricât de tare îl ardeau degetele și buzele, nu trebuia să cedeze acestei... dorințe.

Se dădu jos de pe ea și se așează pe spate, acoperindu-și ochii cu brațul cât să nu mai vadă cerul. Cât să nu mai vadă prezența ei fierbinte lângă el. Fiecare picătură de magie și fiecare centimetru din carnea lui se trezeau în preajma ei.

— Nu pot face asta, spuse el în cele din urmă – adresându-se ei.

Adresându-se lui însuși. Apoi se ridică în picioare, luându-și haina de pe rogojină și pornind cu pași mari spre pădure. Spre mare.

În timp ce mergea, îmbracă jacheta. Cumva se simțea mai calm când o avea pe el. Simțea că deține controlul... Doar că, firește – *firește* –, Safi veni după el.

— Ce cauți aici? Întrebă el, după ce dădu ocol proeminenței stâncoase, intrând în pădurea răcoroasă, fremătătoare.

Ea îl urmă la câțiva pași în spate.

— Nu pot să mă mai culc la loc.

— N-ai încercat.

— Nici nu trebuie.

Merik oftă. De ce-și mai bătea capul? Avea destule griji fără s-o mai adauge și pe Safi. Așa că înaintă, trecându-și degetele pe deasupra frunzelor unei ferigi și printre crengile cu ace de pin care-i ieșeau în cale. Atât de răcoroase la atingere. Atât de vii...

Când ajunsese la mare și observă furtuna ce licărea în depărtare și valurile tivite cu alb, ceva înăuntrul lui se destinse. Se relaxă. Ea o luă la stânga, înspre un afloriment uriaș de calcar, iar el o urmă, la doi pași mari în spate. Apoi amândoi se sprijiniră de stâncă și o vreme priviră în tăcere marea, luna, fulgerele.

Era atât de pașnic, iar Merik se trezi că se relaxează de-a binelea. Că alunecă încet în ritmul valurilor și al bâzâitului insectelor.

Până când liniștea se destramă. La un moment dat, pulsul nopții se acumulează înăuntrul lui ca o presiune ce trebuia eliberată. O fierbințeală violentă, întocmai ca furtuna de la orizont. Safi se foi, întorcându-i privirea. Lumina ce se revărsa peste stânca de calcar o scălda în strălucirea lunii.

Buzele ei se strânseseră într-un reproș:

— Nu te mai holba așa, prințe!

— Așa... cum?

— De parcă ai fi gata să mă ataci.

El râse, cald și sincer. Totuși, privirea îi rămase la ea. Mai ales la gât. Curba lui se profila pe piatra de calcar, iar el nu-și amintea să fi văzut vreun gât mai delicat.

— Scuzele mele, spuse el în cele din urmă. Să te atac e ultimul lucru care mi-ar fi trecut prin minte.

Ea roși în lumina rozalie a lunii, apoi, parcă rușinată de sine, își ridică semeață bărbia.

— Dacă îți închipuiai un atac de natură mai... *intimă*, prințe, atunci ar trebui să-ți spun că nu sunt genul acela de fată. Arăta și

vorbea ca o domna din cap până în picioare.

— Nici n-am crezut că ai fi.

Era rîndul lui să roșească acum, dar nu de rușine. Nici de enervare. Ci din pricina unei uşoare furii.

— Iar tu n-ar trebui să presupui că te doresc, domna, continuă el. Dacă aş fi fost în căutarea unei tăvăleli de ocazie, eşti de departe ultima persoană pe care aş alege-o.

— Bun, replică ea, pentru că şi *tu* eşti ultima persoană pe care aş alege-o.

— Caz în care ai fi avut de pierdut, te asigur.

— De parcă ai şi fi aşa de priceput, prinţele!

— Ştii bine că sunt!

Ea îl ţintui brusc cu privirea. Lui Merik pieptul i se umfla. Încremenise.

Făcu un pas mai aproape. Apoi încă unul, până când ajunse chiar lângă ea.

— Dacă ai fi genul acela de fată, atunci...

Îi duse o mână la bărbie – timid, la început, după care mult mai încrezător când văzu că ea nu se retrage.

— ...aş începe de aici şi aş coborî pe gât.

Degetele lui şopteau deasupra gâtului ei, deasupra claviculei, şi observă mulţumit cât de sacadată deveni respiraţia ei. Cât de tare îi tremurau buzele.

— Apoi, continuă el, glasul reverberându-i de undeva din fundul gâtulejului, aş ocoli. M-aş duce prin spate.

Îi dădu la o parte coada împletită...

— Opreşte-te! şopti ea.

El se opri, deşi, pe respiraţia lui Noden, nu voia câtuşi de puţin.

Însă corpul ei se răsuci şi, deodată, buzele ei erau pe ale lui. Nu, *deasupra*. Se opriseră în loc. Aşteptau, ca şi cum s-ar fi surprins singură, iar acum nu ştia ce să mai facă.

Respiraţia i se învolbură lui Merik în piept – trăgând după ea şi toate gândurile lui. Totuşi, cei câţiva centimetri dintre trupurile lor

păreau kilometri, iar prăpastia dintre buzele lor părea de netrecut.

Răsuflarea lui Safi îi mângâia bărbia. Sau poate că era briza. Sau poate că era propria răsuflare. Nu-și mai dădea seama. Devenea din ce în ce mai greu să facă altceva în afară de a privi adânc în ochii ei, atât de strălucitori și de aproape.

Privirea ei se mută mai jos, sprâncenele i se încruntară ca și cum și-ar fi dorit mai mult. Apoi mâinile ei se așezară pe șoldurile lui. Degetele ei se încheștară în jurul lor.

Vraja lui Merik se aprinse.

Vântul se dezlănțui în rafale, dându-i lui Safi părul de pe față și aproape luând-o pe sus – doar că atunci interveni el. O lipi de peretele de stâncă și, într-un vârtej de vânt și căldură, o sărută.

Dorința de peste zi îl copleși cu totul și, spre marea lui plăcere, ea o primi cu brațele deschise. O apucă la el cu degete pline de dorință și cu o mișcare din șold care nu mai era în ritmul dansului în patru pași.

Era sălbatică acum, nestăpânită, iar Merik se trezi că mușcă, trage și împinge. Cu dinții, cu unghiile și cu impetuozitatea vântului supraîncărcat.

Dar parcă nu putea să ajungă suficient de aproape. Oricât de tare îi zdrobea buzele sub buzele lui sau oricât de nerăbdătoare mâinile i se strecurau pe sub jachetă... pe sub cămașă...

Fir-ar Iadul, degetele ei îl atingeau acum direct pe piele.

O fierbințeală nouă îl străfulgeră pe dinăuntru. Genunchii aproape că-i cedară, iar vântul lui țâșni în afară. În sus. O ridică pe Safi pe o piatră joasă, degetele lui trăgând de tivul cămășii ei. Gura lui gustând din toate locurile pe care și le promisese. Urechea – unde ea gemu ușor. Gâtul – unde ea tresări. Clavicula...

Ea își puse mâinile între ei. Îl împinse la o parte.

Merik se dădu înapoi nedumerit, cu gura căscată. Confuz. Pieptul ei urca și cobora cu repeziciune, ochii îi erau mari, însă el nu-și dădea seama de ce stăvilise furtuna dintre ei. Întrecuse vreo limită?

— Ai auzit? îngăimă ea în cele din urmă.

Merik scutură din cap – încă nedumerit – și trase o gură de aer în piept.

Apoi auzi și el. Un duduie ritmat ce venea dinspre mare. O *tobă a vântului*.

Toba vântului de pe *Jana*.

Într-o secundă porniră înapoi pe unde veniseră, ea urmându-l îndeaproape. Tufişurile și pietrişul scrâşneau sub picioarele lui, dar Merik abia dacă observa. Toba vântului duduia din ce în ce mai tare. *Jana* avea să apară din clipă în clipă și el trebuia să afle de ce – trebuia să vadă cât de departe de ţarm e corabia. Ar fi putut să zboare până la oamenii lui, dar numai dacă ar fi intrat în câmpul lui vizual...

Safi îl atinse de umăr, oprindu-l.

— Acolo.

Îi arată către sud, unde el abia putea desluși valurile cenușii de norii cenușii.

Își scoase ocheanul, cercetă apa... până când dădu cu ochii de niște lumini – crezuse că erau de la furtună, dar nu. Imaginea deveni mai clară, scoțând la iveală o navă de război nubrevnană. Era *Jana*, cu felinarele și oglinzile ei luminând apa dimprejur. Cu pânzele ei albe umflate până la refuz, vântvrăjite de Kullen.

Toba bubuia fără oprire, mult prea puternică pentru așa o distanță, ceea ce însemna că Ryber folosea ciocanul vrăjit și îndreptase toba înspre ţarm. Pentru Merik.

Kullen îl chema în ajutor.

Așa că trase adânc aer în piept, adunându-și vântul. Îl inundă pe sub piele, îi ardea pe dinăuntru.

— Dă-te înapoi! o avertiză.

Trebuia să țintească la sigur vârtejul de vânt – trebuia să nimerească punctulețul de la orizont pentru ca echipajul lui să știe unde se află.

Își trimise ambele brațe în spate... După care Merik dădu drumul aerului. O spirală uriașă de vânt fu asmuțită pe deasupra valurilor.

Merik aștepta. Aștepta și privea în depărtare, lângă Safi. Îi era recunoscător pentru prezența ei. Umerii ei ridicați și privirea neînfricată îl împiedicau să se gândească prea mult. Să se arunce de pe stâncă și să zboare drept la Fratele de Fir...

Toba de vânt se opri, iar el se pregăti pentru mesajul trimis de Kullen, oricare ar fi fost acesta. Când în sfârșit îl primi – când combinația de bubuituri și de pauze îi izbi timpanul –, se trezi că scrâșnește din dinți și că începe să clocotească de furie.

— Ce e? întrebă Safi, strângându-l de braț.

— Ne urmărește Vrăjitorul Sângelui, mârâi el.

Strânsoarea ei deveni și mai puternică.

— O să ne întoarcem în Darul lui Noden...

— Doar că ne urmărește din spate. Iar marstokezii se îndreaptă spre Lejna, în fața noastră.

La aceste cuvinte, furia lui se aprinse de-a binelea – o furie adevărată, care-l trimise la doi pași depărtare.

Trebuia să se stăpânească, fiindcă nu din vina lui Safi era el mânios. Ci din pricina situației, de trei ori fie ea blestemată, asupra căreia nu avea nicio afurisită de putere. Cum de au aflat marstokezii încotro se îndrepta Merik?

— Am să zbor până la *Jana*, spuse în cele din urmă, cu pieptul clocotindu-i. Tu, Iseult și Evrane puteți s-o țineți spre răsărit. Spre Lejna. Cât de repede vă vor duce caii.

— De ce nu zburăm cu toții pe *Jana* și să navigăm până la Lejna?

— Pentru că marstokezii o să ajungă primii la Lejna, iar Kullen nu e suficient de înzdrăvenit să le țină piept. Nici măcar nu ar trebui să conducă nava.

Merik aruncă o privire înspăimântată spre mare. Spre *Jana*.

Neghiob afurisit de Frate de Fir!

— Cea mai bună șansă e să-i prindem din urmă pe marstokezi, continuă el. Dacă eu și Kullen reușim să-i distragem, poate că tu vei reuși să ajungi la Lejna pe uscat. Du-te la al șaptelea debarcader, apoi pleacă *iadului* de acolo!

— Dar cum o să ne găsești? După... după toată tevatura?
— Cu piatra de alertă. Evrane o poate aprinde, iar eu îi voi vedea lumina de pe mare.

Din doi pași mari, ajunse în dreptul ei.

— Du-te spre răsărit, iar eu te voi găsi. Curând.

Safi își clătină încet din cap.

— Nu-mi place.

— Te rog! spuse Merik. Nu te împotrivi. E cel mai bun plan...

— Nu e asta, interveni ea. Doar că... am sentimentul că n-o să te mai văd niciodată.

El simți că i se rupe pieptul în două și, preț de o jumătate de secundă, rămase fără cuvinte. Apoi îi lua fața în palme și o sărută. Ușor. Scurt. Simplu.

Ea se opri prima, mușcându-și buza când întinse mâinile la poalele cămășii lui. I le băgă frumos în pantaloni, netezind partea din față.

— Te-am mințit, știi. Nu ești ultima persoană pe care aș alege-o.

— Nu?

— Nu.

Zâmbi larg, un zâmbet năstrușnic care-i dezvelea dinții.

— Ești penultima persoană. Poate antepenultima! adăugă.

Un râset parcă îi umflă stomacul lui Merik. Și gâtul. Dar înainte să poată veni cu o replică pe măsură, Safi se dădu înapoi și îi ură:

— Acostare ușoară, Merik!

Așa că răspunse și el simplu „Acostare ușoară!” și înaintă spre vârful stâncii. De acolo, Merik Nihar păși pe margine și își *luă zborul*.

Safi nu-l urmări cu privirea. Se grăbea și trebuia să intre în acțiune – ca toate acele amintiri încă mult prea vii cu Vrăjitorul Sângelui. Felul cum o ținutise locului... Felul cum ochii lui se înroșiseră.

Amintirea îi înfiora părul pe brațe. Îi trimitea fiori pe șira spinării.

Safi își croia drum prin pădure, măbind pasul... măbind pasul până când o luă la fugă, apoi sprintă. Lujerii ferigilor îi biciuiau brațele, sporii se rostogoleau la pământ. Când se gândea că ea și Merik abia trecuseră prin aceeași junglă...

Găsi tabăra deja strânsă și caii înșeuati. Evrane lega la șei rogojinile făcute sul, iar Iseult aranja hamurile pe murg. Caii își scuturau capetele – gata să pornească la drum, în ciuda lungii călătorii cu numai o zi în urmă.

Auzind scârțâitul cizmelor lui Safi, Iseult deveni atentă.

— Pleci... fără mine? gâfâi ea.

— Am auzit tobele, dădu să o lămurească Iseult, harnașamentul zăngăni când strânse mai bine curelele. Evrane mi-a spus ce înseamnă mesajul.

— Dar unde e Merik? întrebă Evrane, depărtându-se de șaua iepei.

Își ținea mantia în mână și cingătoarea strâns la piept.

— A zburat pe *Jana*, răspunse Safi. O să încerce să le-o ia înainte marstokezilor.

Iseult se încruntă ușor.

— Atunci, nu ne îndreptăm spre nord? Nu fugim?

Scuturând iute din cap, Safi stinse focul de tabără.

— Încă putem să ajungem la Lejna înaintea marstokezilor.

Azvârli cu piciorul pământ și cenușă peste tăciunii fumegânzi.

— Iar *după* o să fugim spre nord, adăugă.

— Pe cai, atunci! porunci Evrane.

— Safi, poți să călărești cu mine...

— Nu. Luați câte un cal fiecare.

Evrane își aruncă mantia pe umeri și-și prinse cingătoarea cu mișcări sigure, mecanice.

— Eu aștept aici ca să-l opresc pe Aeduan.

O pauză tensionată. Apoi Iseult spuse:

— Te rog, călugăriță Evrane, nu face asta!

— Te rog! stăruie și Safi. Putem să-i pierdem urma...

— De fapt, nu putem, o întrerupse Evrane, vorbind peste Safi. Aeduan e la fel de iute ca orice cal și vă va prinde din urmă oriunde v-ați duce. Totuși, eu pot să găsesc un punct de apărare pe drum și voi încerca să fac tot ce-mi stă în putință să-l încetinesc.

— Să-l încetinești? repetă Iseult. Nu să-l oprești?

— Aeduan nu poate fi oprit, dar poate fi convins cu vorba bună. Sau, dacă e cazul, astea – își duse mâna la cele două cuțite rămase, prinse în teci –, nu sunt doar de paradă.

— Te duci la moarte sigură, se opuse Safi.

Era mare nevoie de viteză, dar nu putea s-o lase pur și simplu pe Evrane să facă o asemenea prostie.

— Te rog, fă așa cum ne-a ordonat Merik și vino cu noi, continuă.

Chipul călugăriței era calm, și totuși, când vorbi, glasul îi trăda nerăbdarea. Jignirea.

— Merik uită că sunt o călugăriță antrenată să se lupte. Îl voi înfrunța singură pe Aeduan, iar voi două vă veți duce la Lejna. Acum, pe cai!

Îi oferi o mână țeapănă lui Safi, care, deși nu avea nevoie, o acceptă.

După ce o ajută și pe Iseult să încalece, Evrane porni cu pași siguri spre șaua armăsarului și scoase din cobur piatra de alertă. Era de un cenușiu strălucitor, precum cerul dinaintea ivirii zorilor, iar după ce murmură cuvântul „Alertă”, un albastru sclipitor se aprinse înăuntrul ei.

— Acum Merik o să vă găsească oriunde ați fi.

Îi dădu piatra lui Safi:

— Țineți-o afară când drumul vă poartă de-a lungul mării.

Safi se uită lung la Evrane, părul ei argintiu fluturând în briza răsăritului și reflectând albastrul ca de safir al pietrei. Își descleștă degetele ca să primească piatra grea de cuarț.

Evrane aprobă dând ușor din cap. Apoi își scoase sabia de la cingătoare.

— Iseult, ia pumnalul lui Merik. E prins la șaua murgului. Iar tu,

Safi, ia asta! îi zise și îi puse în poală sabia încă în teacă. La urma urmelor, oțelul carawenilor e cel mai bun.

Safi înghiți în sec. Vaga încercare de a glumi îi aminti de momentul acela – de adevărul neplăcut că foarte mulți oameni își riscaseră viața ca să se asigure că ea va ajunge teafără la Lejna și că Merik își va respecta contractul.

Safi *nu* avea să-i dezamăgească.

— Iseult, spuse ea, rostind cuvintele parcă din adâncul ei cel mai adânc, din miezul vrăjii ei, acum mergem la Lejna. Nu ne vom opri, nu vom încetini.

Iseult întâlni privirea lui Safi, ochii ei căprui reflectând strălucirea verde a pietrei de alertă. În ei se citea hotărârea, cea care întotdeauna o făcea pe Safi să se simtă mai puternică, atunci când ridică bărbia și zise:

— La drum, Safi! Știi că eu te urmez mereu.

La auzul acelor cuvinte, lui Evrane îi tresăriră buzele.

— Nici nu știți cât am așteptat să aud cuvintele astea! Să vă văd pe amândouă călare. În viață. Avea o strălucire ciudată în privire. Știu că vorbele astea nu înseamnă nimic pentru voi acum, dar vor însemna în curând.

— După ce-l voi fi înfruntat pe Aeduan, după ce-i voi fi arătat de care parte se găsește, am să vă regăsesc pe amândouă la Lejna. Mulțumesc...

Evrane se înecă, dând să rostească acel cuvânt, iar pieptul i se umflă din nou de răs.

— Mulțumesc că mi-ați dat speranță, fetelor, continuă. După atâtea secole, Jelania lui Eridysi se adevărește în sfârșit. I-am găsit pe cahr awen, iar voi ați trezit la viață Fântâna Apei. Așa că de-acum, după cum îmi cere jurământul, vă voi ocroti cu tot ce am.

Făcu o plecăciune sobră și atunci magia lui Safi începu să cânte, simțind sinceritatea gestului.

Apoi se întoarse și plecă.

— Mama Lună ne apără, șopti Iseult. C-ce... ce a *fost* asta?

Safi se uită la ea, care-și pusese din nou masca de Vrajitoare a Firului, cu toate că nu reușise să-și stăpânească pe deplin limba.

— Nu știu, Iz. Oare crede că suntem...

— ...perechea cahr awen, sfârși Iseult. Da... cred că asta crede.

— Pe toți zeii! Nu pot face față atâtor surprize într-o singură zi.

Safi dădu bice calului spre răsărit, alungându-și nedumerirea și îndoiala departe, departe, cât mai departe.

Când struni calul s-o ia pe potecă, fu mulțumită să vadă că iapa trăgea de zăbală. Caii erau gata să prindă viteză, Iseult era gata să prindă viteză, iar Safi era gata să pună *capăt* la tot.

Înfigându-și călcâiele în coastele iepei, se avântă într-un galop nebun spre orașul Lejna din Țara Celor o Sută de Insule.

Pe *Jana* era o zarvă de nedescris când Merik păși în sfârșit pe puntea principală. Acum navigau spre vest, iar în urmă un soare furios urca pe cer.

Când miji ochii spre timonă, drept în soare, îl găsi pe Kullen. O siluetă cocârjată, ce răsufla din greu și reușea cumva să sufle vânt în pânze. *Kullen*. Merik traversă grăbit puntea, un tunet răsunând peste bubuitul tobei.

Cineva veni din spate.

— Amirale! îl strigă Ryber.

Merik o expedie cu un gest din mână.

— Hermin, găfâi el, încercând să fugă, să vorbească și să-și tragă răsuflarea în același timp.

Dacă el era deja obosit, își închipuia cât de epuizat era Kullen.

— Ce se întâmplă?

Hermin șchiopătă spre Merik.

— Yoris l-a găsit pe prințul Leopold lângă Fântâna Originii zăcând fără cunoștință. Se pare că Vrajitorul Sângelui l-a trădat și l-a atacat.

Merik se împotmoli. Era și Leopold aici? Ce Iadul avea să facă cu pacostea asta de prinț?

Puse gândul de-o parte, pentru mai târziu.

— Amirale! strigă Ryber din nou. E important, domnule!

— Nu *acum*.

Merik sări treptele spre puntea secundară, acolo unde vântul biciuia mai tare, mai puternic. Apropiindu-se de Kullen, ghemuit la timonă, se întreba de ce oare Ryber își lăsase Inima ei de Fir să se forțeze într-atât.

— Oprește corabia! urlă Merik. Oprește-ți vântul!

Îl apucă pe Kullen de haină și îl trase în sus. Acesta era cenușiu la față, însă ochii îi străluceau în spatele ochelarilor de vânt.

— Nu mă pot... opri, gemu el. Trebuie să-i prindem... din urmă... pe marstokezi.

— Așa o să facem, dar nu-i nevoie de atâta viteză...

— Tocmai asta e! strigă Ryber, venind grăbită lângă Merik. Ne trebuie viteză, fiindcă Vrăjitorul Sângelui e aici.

Preț de o jumătate de bătaie de inimă, Merik nu putu decât să se holbeze la Ryber. Vântul vrăjit îi înțepa ochii, îi țipa în urechi. Apoi se repezi pe metereze și își scoase ocheanul.

— Unde? întrebă încetișor, cu sufletul la gură.

— Mai la est.

Ryber îi îndreptă ușor ocheanul, până când Merik îl văzu: o pată albă și singuratică, gonind de-a lungul drumului de pe coastă.

Merik mută ocheanul și mai la est... Acolo. Două siluete, una în alb, cealaltă în negru, călare. Mergeau pe același drum, iar Vrăjitorul Sângelui părea la mai mult de o leghe în urma lor. Avea să le ajungă pe Safi și pe Iseult înainte ca Merik să poată zbura înapoi la țarm.

Strânse ocheanul și se strădui să inspire pe nas, mirosul greu al ploii ce vine. Apoi expiră printre dinții încleștați.

Nu-l ajută cu nimic.

— Cum iadul, izbucni el, ne-au ajuns monștrii ăștia atât de repede?

— Pe tot ce e sfânt! înjură Hermin, uitând-se prin ocheanul lui. Pata aia albă e *el*?

— Își trage puterile direct din Vid, spuse și Ryber grav, apoi strigă: Kullen!

Și se repezi spre timonă.

Merik fugi după ea și, cu ajutorul lui Ryber, dezlipi mâna albă de strânsoare a lui Kullen de pe cârmă. Apoi își strecură brațul pe după cel al Fratelui său de Fir.

Kullen era prea rece la atingere, hainele îi erau prea îmbibate de sudoare.

— Trebuie să te oprești! îi strigă Merik. Oprește-ți vânturile, Kullen!

— Dacă mă opresc, răspunse Kullen cu o forță surprinzătoare, pierdem contractul.

— Viața ta valorează mai mult decât un contract, spuse Merik, însă Kullen începu să râdă, apoi – un sunet răgușit, înecat – ridică slăbit brațul, arătând către sud:

— Am o idee.

Merik îi urmări cu privirea degetul, dar nu văzu decât un cer întunecat și fulgere scăpărând în depărtare.

Apoi Ryber scoase un „Nu”, iar lui Merik i se întoarse stomacul pe dos.

— Nu!

Îi întoarse capul lui Kullen spre al lui. Secundul avea părul atât de lipit de cap de la sudoare, că nici nu se clintea în bătaia vântului.

— Asta *nu e* o opțiune Kullen. Nici în ruptul capului!

— Dar este singura opțiune. Nubrevna are nevoie de... contractul ăsta.

— Abia te poți ține pe picioare.

— Nu e nevoie să mă țin pe picioare, spuse Kullen, dacă o să fiu purtat de furtună.

Merik scutură din cap, acum cu disperare. Cu panică, în timp ce Ryber șoptea neîncetat:

— Te rog, n-o face! Te rog, n-o face, te rog, n-o face.

— Ai uitat ce s-a întâmplat ultima oară când ai chemat o furtună?

Merik se uită spre Ryber ca să-i vină în ajutor, însă fata izbucnise în plâns, iar el își dădu seama de oribila certitudine, de faptul că ea deja se resemnase cu ideea.

Dar cum? Cum putuse să renunțe atât de repede și atât de ușor?

— Nu avem nevoie de contract, stăruie Merik. Pământurile familiei Nihar sunt din nou rodnice. *Rodnice*, Kullen. Așadar, ca amiral și prinț al tău, îți ordon să nu faci asta.

Kullen tuși din nou. Trase în piept o gură de aer, care zăngăni precum cuțitele și trosnetul focului. Apoi zâmbi. Un zâmbet larg, înfricoșător.

— Ca Frate de Fir, aleg să nu-ți dau ascultare.

Într-un pocnet de căldură și putere, magia i se trezi la viață, iar ochii îi tremurară. Îi zvâcniră. Pupilele i se micșorară... dispărură...

O rafală de vânt suflă peste punte, izbindu-i pe Merik și pe Ryber, aproape culcându-i la pământ. Ceea ce nu-i lăsa de ales lui Merik.

Își smulse haina, iar Ryber se grăbi s-o ia. Vântul îi lovea necruțător, dar amândoi îl înfruntară – ea ducându-se sub punte cu haina lui, el împleticindu-se spre timonă.

Așezându-se la cârma navei de război a tatălui său, Merik se rugă încă o dată la Noden – de data asta ca echipajul și Kullen să reziste peste noapte.

Fiindcă furtuna se apropia acum din ce în ce, iar el nu putea face nimic ca s-o oprească.

Safi nu mai forțase în viața ei un cal în halul ăsta. Sudoarea curgea râuri-râuri de pe coapsele iepei, iar murgul lui Iseult spumega. În orice clipă animalele și-ar fi putut pierde o potcoavă sau și-ar fi putut suci un picior, dar până atunci – până când caii ar fi căzut lați de oboseală – Safi nu putea decât să-și continue galopul de-a lungul drumului mărginit de stâncă.

Umbrele lungi ale fetelor galopau alături de ele, cu soarele la asfințit, o flăcăruie aprinsă deasupra Mării Jadansi ce scălda în lumină un golf atât de întins, că Safi nici nu-i zărea capătul. Stânci golașe, de toate formele și mărimile erau risipite printre valurile strălucitoare.

Țara Celor o Sută de Insule.

Drumul continua cu o curbă în pantă, care în cele din urmă ajungea la nivelul mării și al orașului Lejna. După ce merseseră aproape doi kilometri prin verdeață, se treziră brusc înconjurate de un ținut pustiu. Era prea cufundat în liniște. Prea mort. Lui Safi nu-i plăcea felul în care piatra de alertă străpungea cerul de unde era legată la coburul de la șa. *Efectiv* cerșeau să fie găsite.

— E cineva aici? strigă Safi, glasul ei acoperind tropotele în patru timpi ale copitelor.

Iseult își strânse ochii o secundă. Apoi și-i deschise larg.

— Nu e nimeni. Nu încă.

Safi strânse și mai tare hăturile. Duse o mână la plăseaua sabiei. *Să ajung numai la debarcader.* Asta era tot ce trebuia să facă.

— Un indicator! strigă Iseult.

Safi miji ochii. Ceea ce fusese cândva un indicator frumos ornamentat atârna acum de o coloană de fier. Era al patrulea de felul ăsta pe care îl vedeau:

LEIJNA: 1 LEGHE

O leghe – asta era la câteva minute depărtare. În ciuda lacrimilor pricinuite de vânt și murdărie, în ciuda faptului că era cu sufletul la gură de frică și cu toate că în orice clipă ar fi putut să fie atacate de un Vrăjitor al Sângelui, Safi zâmbea larg.

O avea pe Sora ei de Fir alături. Asta era tot ce conta, tot ce contase vreodată.

Caii luară o cotitură. Pădurea fantomatică dădu la iveală un oraș ce se întindea dinaintea lor. Lejna, din ce în ce mai mare, îmbrățișa țărmul, iar clădirile așezate în șir de-a lungul străzilor se poate să fi fost cândva colorate și întregi. Acum însă zăceau fărâmate, cu acoperișurile prăbușite în interior. Numai trei docuri mai erau în picioare, din restul nemairămânând decât stâlpi părăsiți ieșind dintre valuri.

Safi struni calul să meargă mai repede. Mai tare. Avea să-i obțină contractul, de trei ori fie blestemat, lui Merik.

— Ăla e Merik? întrebă Iseult, întrerupându-i repede șirul gândurilor.

Safi scrută marea, plină de speranță... până când zări nava de război nubrevnană îndreptându-se spre golful din ce mai ce mai apropiat al Lejnei. Înainta la o viteză amețitoare, cu pânzele

strălucind portocalii în lumina soarelui.

Și cu marinarii în verde fremătându-i pe punți.

Lui Safi parcă i se prăbuși speranța în vârful degetelor de la picioare. Strigă după Iseult să oprească, trăgând de hățurile propriului cal până când acesta încetini de tot.

Murgul lui Iseult opri brusc, învolburând praful drumului, și amândouă își duseră caii pe marginea stâncii, scrutând orizontul. Caii pufăiau istoviți, însă tot cu urechile ciulite.

— Cred că aceea e corabia pe care le-am lăsat-o marstokezilor, spuse Safi în cele în urmă. Corabia prințesei Vivian.

— Așa arată, după uniformele lor. Ceea ce înseamnă că e posibil să avem de înfruntat niște Vrajitori ai Focului.

Safi trase o înjurătură și-și șterse fața cu o mână înfierbântată. Chipul îi era zgrunțuros de la praf. Totul era zgrunțuros – gâtul, ochii, creierul –, iar vântul continua să aducă din ce în ce mai mult praf.

— De ce sunt atâția soldați pe o singură corabie? Doar nu sunt toți *după mine!*

Un tunet răsună dinspre sud, scurt și atotacaparator. Safi întoarse capul în direcția lui... și un nou șuvoi de înjurături i se revărsă de pe buze.

Nori de furtună se apropiau cu *repeziciune*, iar în golf erau ancorate mai multe corăbii. Galioane marstokeze ce așteptau înșiruite, de parcă ar fi păzit Țara Celor O Sută de Insule.

Sau de parcă ar fi vrut s-o țină pe *Jana* la distanță.

— Merik n-are unde să acosteze.

Safi dădu pinteni calului să pornească la trap. Poteca înainta în interiorul uscatului. Poate că pădurea de pini morți avea să le ofere oarecare adăpost împotriva furtunii ce se stârnea și să le ferească de privirile marinarii marstokezi.

— Asta e ultima noastră grijă, spuse Iseult, iuțind și ea pasul murgului. Prima dintre corăbii e lângă debarcaderele din Lejna. Este vorba despre o ambuscadă, clară...

Vocea i se pierdu când o rafală nouă de vânt o izbi în plin și la fel și pe Safi.

Ambele întoarseră capul, acoperindu-și gura și ochii. Vântul li se strecură printre haine și păr, harnașamentul cailor zăngăni, iar crengile veștejite foșniră. Singura care nu se pleca în fața voinței vântului era lumina pietrei de alertă, pe care, își dădu seama Safi, ar fi trebuit s-o acopere. Nu era nevoie să le atragă atenția marstokezilor.

Însă pe când dezlega piatra agățată de coburul șeii, Iseult strigă:

— La care debarcader trebuie să ajungi?

— Bună întrebare!

Safi nu avea nicio afurisită de idee pe care doc se găsea Debarcaderul Șapte. Erau prea mulți stâlpi lipsă ca să-și dea seama.

— Va trebui să încercăm la toate trei.

Mângâie calul, care strălucea de sudoare, dar părea gata de trap. Apoi îl conduse spre pinii fără viață.

— Ai vreun plan?

— De fapt, răspunse Iseult rostind rar cuvintele, s-ar putea să am. Îți amintești când am ieșit din orașul Veñaza? Când ne-am schimbat hainele între noi?

— Vrei să spui atunci când aproape ne-a omorât nenorociții ăia de la tavernă care îi disprețuiau pe nomatsi?

— Chiar atunci!

Iseult își apropie murgul de Safi, sperând că nu avea să fie nevoită să-și strige planul în gura mare. Părul îi flutura în vânt, zburându-i peste față.

— Le-am dat oamenilor ăloră ce-și doreau să vadă, ții minte? Dar fata nomatsi pe care au *crezut* ei că au încolțit-o s-a dovedit că erai de fapt tu.

— Unul dintre cele mai bune trucuri, zâmbi Safi încordat, dându-și părul transpirat din ochi.

— De ce să nu funcționeze același plan și acum? Întrebă Iseult. Încă putem încerca să ajungem la Lejna înaintea corabiei, dar dacă

nu ne iese...

— Și se pare că nu ne va ieși.

— Am putea să lăsăm caii, să ascundem piatra de alertă și să ne despărțim. Eu voi fi momeala care să-i atragă în oraș. Tu vei putea să te duci la debarcader. După ce treci prin toate trei, te întorci la piatra de alertă, o ridici, iar eu te voi găsi.

— *Nici* în ruptul capului! o privi Safi încruntată. E cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată. De ce să te pui în primejdie...

— Tocmai asta e, o întrerupse Iseult. Armistițiul spune că nu pot uide pe nimeni pe pământ străin, nu?

— Tot el mai spune și că nu poți să acostezi azi, lucru de care e evident că nu le-a păsat.

— De fapt, Armistițiul spune că nicio corabie *străină* să nu acosteze aici, contracară Iseult. Iar corabia nu e străină.

— Tocmai asta încerc eu să-ți spun, Iz! Au răstălmăcit clauza asta, de ce nu le-ar răstălmăci și pe celelalte? Din câte știm noi, îi doare în cot dacă încalcă sau nu Armistițiul.

Asta îi închise gura lui Iseult – mulțumesc zeilor! –, dar când Safi ridică frâiele ca să pornească iar la drum, Iseult ridică o mână s-o oprească.

— Pietrele de Fir, rosti ea pe un ton plat. O să știi dacă sunt în primejdie după Piatra de Fir. Dacă se aprinde, atunci ai să vii să mă salvezi.

— Nu...

— Ba da.

Un zâmbet ridică ușor colțul buzelor lui Iseult când își scoase Piatra și o strânse în palmă.

— Știi că planul ăsta are sorți de izbândă, continuă, și că e singura strategie la care m-am gândit și care merită încercată. Hai mai bine să ne bucurăm că Lejna e un oraș pustiu. Nu e nimeni prin jur pe care să rănim.

— Cu excepția *noastră*, vrei să spui.

— Nu mă mai tot contrazice și dezbracă-te!

Iseult se dădu jos din șa și agăță frâiele de o creangă joasă. Apoi începu să-și descheie nasturii de la bluză.

— Vine furtuna, Safi, iar tu ești în ochiul ei. Eu pot să fiu mâna dreaptă, iar tu poți fi mâna stângă.

Mâna stângă se încrede în dreapta, obișnuia să spună Mathew. Mâna stângă nu se uită niciodată înapoi decât după ce punga a fost înhățată.

Iseult fusese întotdeauna mâna stângă – întotdeauna se încrezuse în Safi să abată atenția până la capăt. Ceea ce însemna că acum era rândul lui Safi să facă întocmai.

Aerul încărcat sufla în rafale prin pădure. Se năpusti asupra lui Safi, izbi tot în jur... apoi se *adună* în spatele ei. Ea aruncă o privire înapoi, cu ochii lăcrimându-i. Nori de furtună, negri ca smoala, se învolburau pe deasupra copacilor.

— Nu-mi place, zise Safi, nevoită să zbiere *de-a binelea* acum. De fapt, *urăsc* și furtuna, și planul. De ce trebuie să ne implice pe *noi*? De ce nu doar pe *mine*?

— Pentru că noi nu înseamnă doar tu, îi strigă Iseult. Te voi urma întotdeauna, Safi, iar tu mă vei urma la rândul tău. Surori de Fir până la capăt.

O dorință năvalnică, clocotitoare năvăli în plămânii lui Safi la auzul acelor cuvinte. Voia să-i mărturisească lui Iseult tot ce simțea – recunoștință, dragoste, groază, credință, dar n-o făcu. În schimb, zâmbi abătută.

— Surori de Fir până la capăt.

Apoi făcu întocmai cum îi spusese Iseult: se dădu jos de pe iapă și începu să se dezbrace de haine.

Aeduan își adulmecă mentorul de la peste un kilometru depărtare. Mirosul ei – un izvor cu apă rece și stânci brăzdate de sare – era de neconfundat. La fel de familiar lui Aeduan ca propriul puls.

Și la fel de imposibil de evitat ca moartea, asta dacă nu era dispus

să lase cărarea – și nu era – ori s-o ucidă pe loc.

Și nu voia nici asta.

Pe cei aproape doi kilometri care îl despărțeau de ea se întindea un ținut împădurit, verde, cu stâncă galbenă, în lumina soarelui din zori și de-a lungul mării învolburate înaintea furtunii. Când ajunse în punctul cel mai îngust al potecii – un loc mărginit de proeminente stâncoase pe o parte și de bolovani bătuți de valuri pe cealaltă –, Aeduan nu-și mai ținu sub control sângele. Forța pulsului și a inimii îi reveni, încetinind până când se opri de tot.

Călugărița Evrane stătea ca o statuie dinaintea lui. Numai vântul fierbinte i se mișca prin păr, prin mantia ei de carawen. La cingătoare nu-i mai rămăseseră decât două pumnale. Și nici urmă de sabie.

Bătrâna călugăriță nu se schimbase în cei doi ani de când Aeduan plecase de la mănăstire. Poate doar chipul îi era puțin mai bronzat. Și mai obosit, ca și cum n-ar fi dormit de zile bune. Ba chiar de săptămâni. Totuși, părul îi era la fel de argintiu.

Iar expresia, la fel de blândă și de preocupată cum și-o aducea aminte Aeduan.

Ceea ce-l înfurie. Nu avusese niciodată dreptul să-i poarte de grijă și cu atât mai puțin avea vreun drept acum.

— A trecut prea multă vreme, îi spuse ea cu vocea aceea din gât. Ai crescut.

El simți că i se încheștează maxilarul. Că îi zvâcnesc ochii.

— Dă-te la o parte!

— Știi că nu pot, Aeduan.

El își scoase sabia din teacă. O șoaptă goală pe deasupra valurilor care se izbeau de stâncile de dedesubt.

— Te fac bucăți.

— Dar n-o să-ți fie ușor.

Evrane flutură din încheietură. O lamă tăioasă îi alunecă în mână. Cu o mișcare lină, își duse în spate un picior, luând poziția de atac.

— Ai uitat cine te-a antrenat, adăugă.

— Iar tu ai uitat de magia mea, călugăriță Evrane!

El scoase pumnalul prins la brâu și-i imită poziția, îndoind genunchiul.

Ea făcu o mișcare – o răsucire care-i făcu mantia albă să-i zboare prin aer. O distragere – desigur, însă Aeduan nu-și dezlipise ochii de pe mâna ei. La urma urmelor, ea fusese cea care-l învățase că cel mai important într-o luptă cu cuțite e să controlezi mâna care ține cuțitul.

Evrane se răsuci mai aproape. El se aplecă, ieșindu-i în întâmpinare.

Dar nu fu întâmpinat de lamă, ci de piciorul ei – un toc de cizmă care i se împlântă în gât. Apoi de pumnalul ațintit spre pieptul lui.

El se împletici înapoi, dar nu cât de repede ar fi trebuit. Pe cât de repede ar fi putut dacă s-ar fi luptat cu oricine altcineva, în afară de ea.

Cu o explozie de magie, țâșni zece pași înapoi – prea repede și mult prea departe pentru ca ea să-l ajungă cu ușurință. După care coborî privirea.

Cuțitul ei îl tăiase. Patru tăieturi puțin adânci, pe care vraja lui avea să le vindece fie că voia, fie că nu. În felul ăsta, și-ar fi irosit puterea pe niște răni superficiale și nevătămătoare.

— Știi cine sunt ele, îi strigă Evrane, venind cu pași siguri spre el. Ai jurat să le ocrotești.

Aeduan o urmări cu coada ochiului.

— Să înțeleg că ai auzit zvonurile? Te asigur, călugăriță Evrane, că nu sunt cahr aweni. Amândouă sunt Vrajitoare ale Eterului.

— Nu contează, zâmbi ea înfricoșător, încântată și cu violență îmbătătoare. Am înțeles greșit Analele și nu e nevoie de vreun Vrajitor al Vidului. Am văzut cu ochii mei, Aeduan: fetele astea au trezit la viață Fântâna Originii din Nubrevna...

El se lansă atunci într-un atac, cu sabia scoasă, și totuși, din cine știe ce motiv, nu se năpusti asupra ei pe cât de tare ar fi trebuit. Nu-și schimbă cursul în ultima secundă și nici nu-și aruncă iute

pumnalele. Își scoase pur și simplu sabia și, după cum se așteptase, Evrane se răsuci spre stânga și îi pară lovitura fără greutate.

— Fetele au înotat până în centrul izvorului, spuse ea.

— Cu neputință.

Aeduan se răsuci spre stânga.

— Le-am văzut. Am văzut cum s-a aprins magia și cum s-a cutremurat pământul.

Se aruncă spre el cu cuțitele în mâini – lovindu-l fulgerător cu vârful piciorului în genunchi.

Un vârful care ascundea o lamă.

Piciorul lui fu străpuns de o durere cumplită și-i țâșni sângele. Se dădu înapoi urlând, răsucindu-se într-o parte înainte să-l atingă și alte tășuri.

Încerca să-l sleiască. Rănile mici îl încetineau.

Dar acum ea era cea care gâfâia, ceea ce nu s-ar fi întâmplat acum doi ani. Obosise și nu l-ar fi înfrânt nicicând. Nici măcar cu atacurile ei iuțe și neconținute. Nici măcar dacă el ar fi menajat-o.

— Ai văzut, spuse Aeduan, dându-se înapoi, ce-ai vrut să vezi. Fântâna nu le-ar îngădui niciodată să se apropie de centrul ei.

— Și totuși, *s-au apropiat*.

Evrane făcu o pauză, cu mâinile și cuțitele gata de atac și cu ochii la el.

— Fetele au atins sursa izvorului, continuă, iar el s-a trezit la viață. După care apele au vindecat-o pe Iseult.

Iseult. Fata nomatsi fără miros de sânge.

Ea *nu* avea cum să fie una dintre acei sfinți cahr aweni – Aeduan refuza să creadă așa ceva. Era prea simplă. Prea închisă la piele.

Cât despre Vrăjitoarea Adevărului, dacă ea ar fi fost într-adevăr cealaltă jumătate cahr awen, atunci s-o dea pe mâna tatălui său ar fi însemnat să-și nesocotească jurământul făcut carawenilor. Numai gândul îi făcea ura să-i clocotească în vene. Nu avea să-și piardă toată averea din pricina călugăriței Evrane, o bătrână credulă și disperată.

Își azvârli cuțitul cu o viteză aiuritoare.

Evrane îl pară din zbor, profitând de prilej să-și elibereze propriul cuțit.

Aeduan sări spre stânga. Prinse cuțitul și-l aruncă înapoi.

Însă ea urcase deja proeminența stâncoasă, folosind terenul în avantajul ei. Se cățăără cu ușurință pe pietre, scoase din teacă stiletul – ultima ei armă –, după care se năpusti la el.

El se aplecă, rostogolindu-se pe sub ea. Ridicându-se numaidecât în picioare, scoase sabia...

Care se ciocni de stiletul ei, ținându-l de un perete de stâncă. Brațul ei tremura. Lama ei scurtă nu avea cum să facă față sabiei; puterea ei nu se putea măsura cu a lui.

— Adu-ți aminte... cine ești! scrâșni ea printre dinți.

Oțelul sabiei lui alunecă... alunecă din ce în ce mai aproape de ea. Din clipă în clipă cotul putea să-i cedeze. Lama lui i-ar fi retezat atunci gâtul.

— Cahr awenii au venit să ne salveze, Aeduan. Adu-ți aminte de datoria pe care o avem față de ei.

Stiletul îi căzu din mână.

Tăișul lui coborî. Mușcă din gâtul ei...

Însă el îl opri. Ridică lama în ultima fracțiune de secundă. Oțelul era scaldat în sânge. Evrane cerșea aer și avea ochii bulbucăți.

— Am terminat, spuse el.

Își duse sabia în spate. De pe ea săriră stropi de sânge, care aterizară pe chipul ei și pe uniforma lui.

Lui Evrane îi căzu fața cu totul. Deveni brusc o femeie sfârșită și bătrână chiar sub ochii lui.

Era mai mult decât putea îndura, așa că, fără să-i mai adreseze vreun cuvânt, vârî sabia în teacă și porni pe potecă.

Totuși, când dădea curba și intra în pădure și când un tunet bubui mai aproape decât ar fi trebuit, oțelul i se înfipse în spate. Îi răzui coastele. Îi străpunse plămânul drept.

Îi recunoștea atingerea. Un cuțit cu lamă carawenă – cel pe care-l

aruncase spre Evrane cu doar câteva clipe în urmă.

Îl dureau și, în plus, tot sângele i se aduna în gât, îngreunându-i respirația. Totuși, nu-și putu stăpâni un zâmbet, căci Evrane era mai neîndurătoare decât oricând. Măcar la capitolul *ăsta* se schimbase.

Poate că ăsta era cel mai prost plan pe care-l urzise Iseult vreodată și, pe Mama Luna, ar fi fost *bine* ca Merik și contractul lui să merite osteneala.

Optzeci de pași, număra ea pe când îi urmărea cu privirea pe cei șaptesprezece marinari care veneau spre ea cu toată viteza pe drumul principal de la malul mării. Alți doisprezece pășiră pe cel dintâi debarcader, acolo unde ancorase și corabia lor.

Pentru că, firește, marstokezii ajunseră în oraș în același timp cu Iseult și Safi. Acum, soldații – unii dintre ei Vrajitori ai Focului, fără îndoială, sau... mai rău – goneau spre ea cu o grație îngrozitoare.

Iseult nu se mișcă. Nici nu se clinti. Rămase chiar la marginea orașului. Când marinarii aveau să fie la numai douăzeci de pași, s-ar fi mișcat. Asta i-ar fi dat un avans suficient sau, cel puțin, atât cât îi trebuia lui Safi ca să pătrundă în oraș.

Iseult își făcuse o oarecare idee despre teren când venise încoace, însă mare parte din planul ei se baza pe intuiție. Multe lucruri pe care *credea* că le știe despre străzile pietruite și rutele ocolitoare din Lejna puteau fi greșite, dar, dacă spațiile acelea dintre acoperișuri nu erau străzi, iar pătratul acela mare nu era o curte centrală, atunci ar fi fost pur și simplu terminată.

Planul ei avea și alte minusuri – de exemplu, basmaua albă, făcută din cămașa lui Safi (menită să-i ascundă părul lui Iseult) ar fi putut fi suflată de vânt. Sau hotărârea de a o lua pe o alee dintre două rânduri de case – care s-a dovedit a fi întunecoasă și abruptă – fusese îngrozitoare.

Sau faptul că, stând acolo, cu mâinile ridicate și cu pumnalul încă în teacă, era puțin cam prea vulnerabilă.

Șaizeci de pași. Ochii marinarilor se vedeau acum, licărirea săbiilor scoase din teacă fiind imposibil de ignorat – ca Firele lor purpurii de nerăbdare.

N-o să te omoare, își spuse în sinea ei pentru a suta oară. Stază. Stază în degetele de la mâini și de la picioare.

Simți Firele lui Safi în spatele ei – arzând verzi de nerăbdare pe când se furișa printre umbrele pădurii. Dacă Safi era pregătită, atunci era și Iseult. Inițiază, finalizează... doar că, de data asta, invers.

Treizeci de pași.

Iseult își pregăti picioarele, trase o gură de aer...

Douăzeci de pași.

Și o luă la fugă.

Umbrele o înghițeau cu totul, însă o lumină cenușie strălucea înainte. Străzile pietruite și fațadele prăvăliilor.

Zgomotul pașilor o urma îndeaproape. Chiar dacă purtau cizmele lor moi și fulgerul bubuia deasupra, parcă mai aproape cu fiecare secundă, tot auzea duduitul pașilor marstokezilor.

Iseult goni până la capătul aleii, luă strâns curba și o coti la dreapta. *Pe o stradă – una largă.* Era exact ce sperase și se duse în diagonală spre deal, spre un loc îndepărtat, ce putea foarte bine să fie o curte.

Și ar fi fost bine să fie o curte.

În trecere vedea cu coada ochiului uși rupte și geamuri sparte. Vântul îi bătea încă în spate, împingând-o înainte. Începu să plouă. Picăturile cădeau pe stradă, făcând pietrele alunecoase.

În străfundul minții, se gândi ce să facă atunci când avea să ajungă în curte. Ploaia i-ar fi stricat apărarea.

Sau nu, de vreme ce apăreau din ce în ce mai mulți bărbați pe strada din fața ei. Cei de pe debarcader trebuie să fi urcat dealul ca să-i taie calea.

Iseult ajunsese drept într-un colț, iar planul ei părea terminat înainte ca măcar să fi început.

Nu, nu. *Nu* trebuia să se lase cuprinsă de panică. Nu avea nevoie decât de o clipă de răgaz – o singură clipă fără marstokezii care să-i sufle în ceafă.

Coti brusc la stânga, picioarele îi alunecară, se rostogoli înainte... și se prinse într-un indicator. Asta o făcu să piardă timp prețios, însă nu regretă. Trăgând aer în piept, făcu un sprint la viteză maximă. Fără îndoială, aleea dădea într-un alt drum principal. Fără îndoială, avea să aibă un răgaz ca să gândească.

Se concentrează, pe rând, la fiecare piatră din pavaj. La cum să pună un picior în fața celuiilalt și să mai tragă o gură de aer în piept... Apoi încă una. *Stază. Stază. Putea.*

Viră pe o altă stradă largă.

Unde dădu peste alți doi marstokezi care goneau spre ea de pe o alee din față. Unul după altul, fugeau către ea. Era prinsă în capcană. Sau...

Coti la stânga – drept printr-o ușă spartă.

Umărul îi zvâcni din pricina impactului. Își mușcă limba, țipă de durere și gura i se umplu cu gustul sângelui. Era întocmai distragerea de care avea nevoie. Se liniște treptat, îngăduindu-și astfel să examineze terenul: o prăvălie cu tejghea și, dincolo de ea, o ușă.

Se aruncă peste tejghea. Fereastra se făcu țandări și furtuna se năpusti înăuntru.

Și soldații la fel, însă Iseult se ridicase deja în picioare, îndreptându-se către ușa din spate, ce dădea într-o alee. O luă la dreapta – înainte și cu toată viteza. Vântul sufla în rafale, fulgerele brăzdau cerul pe deasupra ei, însă clădirile o țineau la adăpost.

Ajunse la un colț, luă curba și... săgeți otrăvite țâșniră în peretele din spatele ei. Ceea ce însemna că intraseră în joc și Vrăjitorii Otrăvurilor. Viperele din Marstok.

Deodată, clădirile se luminau. Fulgerele și vântul se prăvăliră peste ele, iar ea se trezi într-o curte. *Tocmai* curtea unde sperase să ajungă. O fântână pătată și veche se înălța în mijloc. Îl întruchipa pe zeul Noden al nubrevnanilor – numai mușchi și cârlionți –, așteptând pe tronul Lui de corali.

Sări pe marginea fântânii, înaltă până la genunchi și alunecoasă

din pricina algelor și a găinașului. Asta o ajută să se răsucească mai ușor spre marstokezi, însă nu-i oferea prea multă stabilitate.

În tot acest timp, marinarii veneau pe urmele ei, un furnicar de uniforme îmbibate de ploaie și de Fire concentrate. Mici și vioaie sau enorm de pieptoase, hotărât feminine sau de o natură nedeslușită.

Cum vântul și ploaia se năpusteau asupra ei și norii negri se adunau deasupra, urechile îi deveniseră nefolositoare și-si simțea pielea biciuită de o amorțeală umedă.

Atunci cei dintâi soldați își făcură apariția în curte... și încetiniră. Se opriră precauți, iar pe deasupra vuietului furtunii răsună o voce de femeie:

— Nu e ea!

Lui Iseult i se puse un nod în stomac. Își duse mâna stângă la cap. Nici urmă de batic. Părul negru îi era ud și la vedere.

— Găsiți-o pe adevărata domna! porunci femeia. Înapoi la țarm!

Fiorul de gheață din stomac începu să urce. Îi lua tot aerul, sufocând-o. Aveau să plece – pur și simplu?

— Așteptați! strigă ea, sărind jos de pe fântână.

Poate că, dacă i-ar fi putut opri acolo pe câțiva, Safi ar fi reușit să ajungă la debarcader.

Iseult fugi după soldații în retragere. Câțiva se întoarseră spre ea. Încet, atât de încet. Apucă pumnalul, gata de atac.

Până când o străfulgeră un trosnet fierbinte. Firele i se strânseseră înăuntru cu o asemenea violență, încât genunchii aproape îi cedară.

Cât dură o singură răsuflare, nenumăratele Fire pur și simplu plesniră. Rupte.

Spintecate.

Cel mai apropiat dintre soldați se răsuci spre ea cu tot corpul, cu ochii înnegriți. Pielea îi clocotea.

Apoi începu să-și sfâșie mânecile – pielea – în vreme ce din spatele lui se întorceau din ce în ce mai mulți soldați, venind spre Iseult.

Și toți spintecau.

De după un anin albit de soare, Safi urmărea freamătul de pe stradă dinspre chei. Bătea din vârful picioarelor, își înfipsese unghiile în scoarța tare a copacului, iar dorința de a-i veni în ajutor lui Iseult parcă o sfâșia pe șira spinării.

Dar nu se abătuse de la plan, așteptând până când și ultimul marstokez pornise de-a lungul aleii, pe urmele lui Iseult. Apoi o luă la fugă către Lejna.

Nu-și lua ochii de la corabie, care se legăna sălbatic acostată în dreptul primului debarcader. Câțiva marinari mișunau pe punte, prea preocupați de furtuna ce se apropia ca să privească în direcția ei. Totuși, Safi își scoase din teacă sabia carawenă, pentru orice eventualitate.

Cercetă din ochi drumul ce se apropia și debarcaderul de lângă. Pustiu, pustiu... toate erau pustii și fără viață. Unul dintre docuri trebuia să fie Debarcaderul Șapte, pe care unchiul Eron îl specificase în contract.

Deși în clipa aceea n-ar fi fost surprinsă dacă ar fi aflat că Debarcaderul Șapte nici nu există – că Unchiul Eron nu intenționase niciodată să-și respecte partea lui de înțelegere.

Ei bine, el urma să pice de prost, pentru că, și de-ar fi avut de înfruntat flăcările iadului sau mixinele lui Noden, Safi avea de gând să-i obțină contractul lui Merik.

O picătură mare de ploaie îi căzu drept în creștetul capului când pași pe cea dintâi piatră din pavaj. Privi spre cer și trase numaidecât o înjurătură. Furtuna aproape ajunsese în dreptul Lejnei și era limpede că *nu* era una naturală – nu cu norii aceia atât de negri.

Ce pui la cale, prințe?

Stropi de ploaie începură să cadă cu repeziciune. Deodată, un val izbi semnul de maree înaltă, revărsându-se peste primul doc și acoperind pavajul cu mâl. O luă la fugă... apoi sprintă de-a dreptul.

La cum înainta, furtuna avea să înghită toate trei debarcaderele în doar câteva minute.

Ajunse la primul ponton. Era plin de alge și scârțâia periculos sub călcâiele ei. Făcu patru pași, fără să-și dezlipească privirea de la corabia de război ce se legăna la capătul lui, apoi se întoarse, gata să se îndrepte spre următorul debarcader.

Însă docul era alunecos, valurile erau prea înverșunate, iar vântul era mult prea puternic. Era atât de concentrată la cum să pășească, la cum să sară peste următorul val ce avea să izbească, încât nu băgă de seamă silueta neagră ce se furișase în apropiere.

Abia după ce ajunsese din nou în stradă dădu cu ochii de Vipera marstokeză care se afla la treizeci de pași, drept între ea și următorul debarcader.

— Dacă vii cu mine, îi strigă Vipera, cu o voce – și un corp – de femeie, sigur n-o să fie rănit nimeni!

Nu, mulțumesc, își spuse Safi în sinea ei. Femeia era fără armă, dar nu și Safi. Își ridică sabia în aer.

— Îți ofer o singură șansă, Vrajitoare a Adevărului! Fie te alături marstokezilor și ești aliat, fie ești dușmanul nostru și mori!

Safi aproape că izbucni în râs. Un râs tenebros, supărat, căci *iată* că venise momentul pe care îl așteptase toată viața: momentul când magia ei avea să-i pună o țintă pe frunte, iar toți soldații veneau s-o revendice.

Să recunoască, îi așteptase pe Barzii Iadului în toți acești ani, însă Viperele erau mai mult decât de ajuns.

Safi era pe poziție, gata de atac. Un fulger brăzdă cerul. Clipi – nu se putu abține – și până deschise ochii se trezi cu vântul biciuindu-i fața. Cu ploaia străpungându-i pielea. Și, firește, acum femeia nu mai era fără armă. În mâinile care cu doar câteva bătăi de inimă în urmă fuseseră goale apăruse acum un buzdugan, cu o ghiulea de fier cât capul lui Safi.

— De unde mugetul mării a apărut și ăsta? bombăni Safi. Ția sunt țepi de pe ghiulea?

Dădu înapoi, deși vântul îi îngreuna mișcărilor, și o clipă chibzui dacă oțelul carawenilor era suficient de rezistent cât să treacă prin fierul ăla.

Decise că nu era – tocmai când mingea cu țepi a morții îi şuieră pe la urechi.

Se feri. Buzduganul îi rată fruntea la mustață. Un singur vârful ascuțit îi zgârie pielea. Sângele îi țâșni în ochi și o fracțiune de secundă cuvintele din contract i se aprinseră dinaintea ochilor: *Toate negocierile vor fi declarate nule dacă pasagerul va vărsa fie și o picătură de sânge.*

Chiar în momentul acela cizma Viperei ținti spre fața lui Safi, care nu mai avu răgaz să gândească.

Pară lovitura cu cotul, reușind s-o dezechilibreze pe Viperă și să facă buzduganul să coboare.

Opri lanțul de fier cu lama sabiei. Dar, de unde credea că avântul bilei avea să aducă lanțul tocmai în sabia ei – și astfel să smulgă buzduganul din strânsoarea Viperei fierul păru să se topească... să se scurgă peste oțelul lamei... și să se strângă la loc, pe partea cealaltă.

Safi clipi ca să-și îndepărteze sângele și ploaia din ochi, gândindu-se că *trebuie* să nu fi văzut bine. Dar nu. Femeia adăuga za după za în urma ghiulelei de fier, făcând buzduganul și mai lung, iar țepii, și mai mari.

O, *rahat*. Avea de-a face cu o Vrăjitoare a Fierului. O, *rahat, rahat, de trei ori rahat*. Nu putea să-i țină piept de una singură. Și oțelul carawen era tot fier, iar singura șansă să scape cu viață era să-și abandoneze sabia, să treacă de Viperă și s-o ia la sănătoasa de parcă însuși Vidul ar fi fost pe urmele ei.

Și făcu întocmai. Azvârli sabia cât colo – cerându-i în gând iertare lui Evrane –, iar când Viperă se năpusti asupra ei cu buzduganul, țintindu-i coapsele, sări cât de sus putu.

Dar nu suficient de sus, se pare. Buzduganul i se înfipse în gleznă, țepii și fierul zdrobindu-i piciorul până la os.

Instinctul preluă controlul. Din aer, Safi se răsuci și lovi cu călcâiul drept, care se opri în gâtul Viperei.

Nu mai avu timp să vadă ce urmează. Un vânt puternic i se dezlănțui în spate și se trezi întoarsă cu susul în jos deasupra Viperei, *purtată* de vârtejul unei furtuni. Apoi se apropie – mult prea repede – și se prăbuși la pământ. Durerea explodă înăuntrul ei.

Acum ploua. Fulgerele trosneau și şuierau, aduse de vântul furios.

Se căzni să se ridice, clipind ca să-și îndepărteze apa din ochi și cu dureri ce-i făceau dinții să clănțane în gură. După care porni cu pas hotărât spre al doilea debarcader. La fel ca mai devreme, făcu patru pași pe lemnul alunecos al pontonului, înainte să dea fuga înapoi pe chei.

Acolo unde o aștepta Vipera.

Așa că Safi făcu singurul lucru care-i veni în minte, ridică mâinile deasupra capului și strigă:

— A ta sunt!

Însă Vipera nu-și coborî buzduganul.

— Dă-mi voie să te scutur nițel, Vrăjitoare a Adevărului, și abia pe urmă să te cred!

— Vrăjitoare a Adevărului? strigă Safi la rândul ei, ridicând cu nevinovăție din umeri. Cred că ai greșit!

Fals, o furnică magia ei.

— Sunt doar o domna și nici măcar de pe un domeniu bun!

— Nu mă păcălești tu pe mine! urlă femeia.

Uniforma îi flutura în vânt. Eșarfa i se desfăcuse ca un steag negru, ce șerpuia în vânt.

Dintr-un motiv neștiut, Safi nu-și putea lua ochii de la fâșia neagră... și nu putea să treacă nici peste magia ei. *Fals, fals, fals!* țipa neconținut. *Greșit, greșit, greșit!* Era o reacție mult prea puternică pentru o simplă minciună.

Apoi înțelese. Atunci își dădu seama.

Un Spintecat.

De îndată ce cuvântul îşi croi drum prin gândul ei, cerul se aprinse cu totul.

O explozie de căldură şi lumină erupse dintre nori. Acoperi totul din vedere, înghiţi toate sunetele, blocă toate senzaţiile.

Genunchii îi cedară. Se aplecă înainte, clipind, întinzându-se şi *chinuindu-se* să afle unde anume era, unde se dusesse Vipera...

Şi, mai ales, cine spinteca.

O imagine neclară i se formă înaintea ochilor – Vipera. În genunchi. Privindu-şi cu groază braţele – braţe pe care le văzu ca prin ceaţă ca având mânecile sfâşiate.

Femeia *asta* făcea spintecarea?

Îşi adună toate forţele ca să se ridice în picioare, ca să se împotrivească vântului şi curentului static, ca s-o caute pe femeia asta de urme de negreală sau ulei...

Apoi îşi dădu seama că Viperei îi lipsea eşarfa. Se desfăcuse de tot, iar acum părul negru al femeii se răsfângea în toate direcţiile, încadrând un chip ca de bronz, ascuţit, *frumos*.

Safi o avea în faţa ei pe împărăteasa Marstokului.

Furtuna aervrăjită îi întrerupsese magia lui Aeduan – îi blocase accesul sângelui la mirosul Safiyei. Sau poate că purta din nou fibra de salamandră. Oricum, nu putuse decât să-şi lase puterea deoparte şi să-i urmeze pur şi simplu la pas pe marstokezi prin Lejna, sperând să-l conducă la Safiya. Când îşi dăduse seama că marinarii se adunau într-o curte, o luă pe sus, pe acoperişuri, ca să vadă mai bine şi, spera el, ca să prindă viteză mai mare.

Totuşi, când ajunsese în curte, Aeduan îi zări pe marinari fugind înapoi spre mare... Şi pe fata nomatsi al cărei sânge nu avea miros stând în dreptul unei statui a zeului nubrevnan. Îi păcălise pe toţi. Fusesse o diversiune.

Aeduan trase o înjurătură, invocându-şi instantaneu magia ca să-şi reia căutările Vrăjitoarei Adevărului. De fata nomatsi avea să se ocupe mai târziu. Atunci prinse un miros familiar: *Răni negre* şi

moarte frântă. Durere, nefericită și foame nesfârșită.

Spintecați.

Magia îi căzu pe plan secund, întrecută momentan de șocul descoperirii. De repulsia pe care o simțea în timp ce-i privea pe marstokezi sfâșiindu-și uniforme. În timp ce buboaiile uleioase și negre li se umflau pe sub piele. În timp ce fata nomatsi își lua poziția de atac, gata să se lupte cu ei.

Aeduan știa că trebuia să plece – *acum*. Și totuși, nu plecă. Așteptă. Privi... Apoi se hotărî.

Un mârâit i se desprinse de pe buze. Asta era mâna Păpușarului. Aeduan îi recunoștea stilul de-acum. Trebuie să-și fi dat seama unde se află Vrăjitoarea Adevărului, iar acum încerca să-l ajute pe Aeduan în felul ei sucit, spintecat.

Ceea ce însemna că, dacă Iseult ar fi murit aici, el ar fi fost de vină, tocmai el, care îi datora viața.

Așa că fugi până pe buza acoperișului și sări. Zbură trei etaje mai jos, până în dreptul fântânii. Aerul îi vâjâia pe la urechi. Cu putere, cu iuțeală. Atinse pământul cu piciorul drept. Se avântă într-o rostogolire, apoi reveni în picioare – cât pe ce să intre în Vrăjitoarea Firului.

Care-și flutura pumnalul pe deasupra capului lui. El se lăsă în jos, iar oțelul şuieră prin aer.

— *Nu!* apucă să strige, înainte să scoată sabia din teacă și să se întoarcă spre cel mai apropiat Spintecat.

Bărbatul era unul dintre Vipere. Gluga neagră îi fusese smulsă de pe cap, pielea îi era uleioasă și strânsă. Mușcă din aer, căutând pe cineva demn de devorat.

Aeduan își trecu sabia prin umărul Viperei... și o scoase. Rana îi împrășcă inofensivă acid fierbinte pe mantie. Totuși, o picătură îi ateriză pe fața descoperită, arzându-i obrazul.

Sângele lor chiar e otravă.

Nu avea timp să cadă pe gânduri. Spintecatul deja înainta spre el. Sângele lui acid îi mâncase uniforma, scoțându-i la iveală pieptul și

brațele gata să explodeze de la bășicile umflate.

— Capul! țipă fata, înainte să-și rotească prin aer lama lată.

Oțelul mușcă din carne. Din nervi și din os. Capul Viperei zbură cât colo, corpul băjbâind neajutorat în vreme ce acidul țâșnea ca fântâna din curte. Mânji hainele fetei, pătrunzând prin țesătură. Ea se împletici... după care îi dădu un picior trupului fără cap. Acesta se prăbuși la pământ.

Ea își privi mânecile cu gura căscată, ca și cum ar fi fost șocată la vederea găurilor. Proasto. N-ai văzut ce face acidul? Era vina ei că se băgase în așa ceva. Și totuși, Aeduan se trezi că din gură îi ies cuvintele:

— Stai în spatele meu!

Se aplecă spre alți patru marstokezi, gata de atac. Se îndreptau spre el... și, firește, proasta de Vrăjitoare a Firului nu rămăsese în spate, cum îi poruncise. Se năpusti înainte, cu pumnalul în jos și cu gâtul ridicat.

Ratare. Cel mai apropiat dintre Spintecați sărise înapoi cu o viteză nefirească. *Vrăjitor al Aerului*, își dădu seama Aeduan când se lansa și el în atac. Încă o dată, bărbatul făcu un salt în spate, cu pielea clocotindu-i de smoala aceea neagră.

Aeduan fu lovit de o rafală de vânt; se împletici spre fântână. Și Vrăjitoarea de Fir se dezechilibrase, deși se ținuse mai bine pe poziție.

Un pocnet asurzitor veni din spatele lui. Abia avu timp să se întoarcă – să vadă o crăpătură despicând în două fântâna – înainte ca Vrăjitoarea Firului să-l apuce de mantie și să-l tragă după ea.

Fântâna explodează într-o învălmășeală de piatră antică și apă, însă Aeduan și fata pe nume Iseult goneau deja spre cea mai apropiată alee. Evident că unul dintre marstokezi era un Vrăjitor al Fluxului, iar acum, că găsisese o sursă, Aeduan nu se putea măsura cu el.

Un vânt vrăjit îl lovi în spate, ascuțit ca un cuțit și menit să-i sfășie pielea. Cu toate astea, mantia lui îi apără și pe el, și pe fată.

Aeduan iuți pasul, grăbind-o și pe ea:

— Dreaptă! îi strigă, iar ea coti pe noua alee.

Ploaia devenise mai grea acum. Mai mușcătoare. Ceea ce nu făcea decât să-i sporească puterea Vrăjitorului Fluxului Spintecat. Un țipăt însetat de sânge se ridică deasupra străduțelor. Apoi mai multe – zeci de țipete.

— Stânga! zbieră Aeduan la următoarea intersecție ascunsă în umbră.

Habar n-avea încotro se duce, știa doar că trebuie să se îndepărteze cât mai mult de Spintecați. Putea s-o ascundă pe fata nomatsi până când toate astea se vor fi sfârșit.

Însă voia să-și plătească datoria față de Iseult, după care nu avea să se mai gândească niciodată la fată. Ea nu era cahr awen și nici nu era problema lui.

Zări o intrare la capătul drumului. Ușa atârna slăbită în țâțâni.

— Înainte! țipă el. Înăuntru!

Vrăjitoarea Firului încetini. Aruncă o privire în spate, cu ochii mari.

— *Fă-o.*

O apucă de braț, într-o strânsoare nemiloasă, și-și *împrăștie* magia prin sânge.

Viteza i se dublă, aleea se pierdu într-o ceață și o auzi pe fată strigând. Ea nu putea să alerge la fel de repede, iar el nu putea să-i facă sângele să curgă mai iute.

Însă ajunseră în dreptul intrării, iar el o împinse înăuntru, o conduse până în capătul celălalt al casei, prin bucătărie, respirând aproape la fel de zgomotos ca vuietul vântului și freamătul apei.

Cămara. Văzu dulapul înalt din colțul din spate, periculos de aproape de o fereastră spartă... dar singura ascunzătoare pe care o zărise. O împinse spre el.

— Treci înăuntru.

— Nu, zise ea și se răsuci spre el. Ce încerci să faci?

— Să-ți întorc datoria. Mi-ai cruțat viața, acum o cruț și eu pe a ta.

Cu o răsucire din încheietură, își desfăcu mantia din fibră de

salamandră.

— Ascunde-te sub asta! N-o să te miroasă.

Îi întinse mantia.

— Nu.

— Ești surdă sau doar proastă? Spintecații ăia sunt la doar câteva secunde depărtare. Ai încredere în mine!

— Nu.

Ochii ei căprui tremurau, dar nu de frică, ci de un refuz încăpățânat.

— Ai. Încredere. În. Mine!

Aeduan rosti cuvintele cu mai multă blândețe de data asta, ciulindu-și urechile și magia, atent să audă dacă se apropie vreun Spintecat. Aveau să ajungă aici din clipă în clipă, și totuși fata nomatsi nu se urnea din loc.

Iar, dacă ea nu se urnea din loc, datoria lui rămânea neplătită.

Așa că rosti singurele cuvinte care-i veniră în minte și care puteau s-o convingă să-i dea ascultare:

— *Mhe varujta. Mhe varujta.*

Ea ridică sprâncenele sus de tot.

— De unde... de unde ai învățat cuvintele astea?

— De unde le-ai învățat și tu. Acum treci înăuntru!

O împinse în dulap fără menajamente. Își pierduse răbdarea, unde mai puneai că prinsese și mirosul Spintecaților care se apropiau. *Secrete pătate de sânge și minciuni îngropate de mizerie.*

Fata făcu așa cum i se spusese. Păși în cămară, privindu-l cu fața ei ciudată. El îi aruncă mantia, iar ea o prinse fără greutate.

— Cât ar trebui să aștept aici? întrebă ea.

Apoi privirea îi căzu pe corpul lui:

— Sângerezi, îi zise.

Aeduan se uită în jos la petele de sânge de la rănilor vechi și de la cele noi făcute de Evrane.

— O nimica toată, mormăi, înainte să închidă ușa.

Pe chipul ei se așternu o umbră, iar el se opri o clipă înainte să

închidă ușa de tot.

— Datoria mea e plătită, Vrăjitoare a Firului. Dacă drumurile ni se mai încrucișează vreodată, să nu te îndoiești că te *voi* ucide.

— Ba n-ai s-o faci! îi șopti ea când ușa se închise cu un clinchet.

Aeduan se stăpâni și nu răspunse. Nu merita niciun răspuns – era greșeala ei dacă avea impresia că ar fi cruțat-o încă o dată.

Prin urmare, cu nărilor în vânt și cu sângevrăja în alertă, făcu stânga-mprejur și se avântă într-o lume a ploii, a vântului și a morții.

Merik zbura orbit de groază. Kullen aproape ajunsese la Lejna, gonind spre primul debarcader. Dar ceva nu era în regulă. Țâșnise de lângă Merik mai repede decât ar fi putut zbura acesta și cu o violență de necontrolat, pe care Merik n-o mai văzuse până atunci. Îl trimisese înapoi învârtindu-se cu putere, încercând să-și recapete controlul cu toate forțele.

Când ajunse în cele din urmă în oraș, Merik coborî pe primul debarcader, spre care îl văzuse pe Kullen că se îndreptase. Dar nu deslușea nimic în vârtejul furtunii. Și mai înfricoșătoare încă era magia care pulsa înăuntrul lui. Îl zgâria sălbatică pe sub piele, ca atunci când Spintecații erau prin preajmă. Ca atunci când Merik era în primejdie.

Cu salturi mari, traversă debarcaderul și ajunse la țărm. Un fulger lumină fațada unei prăvălii, unde îl zări pe Kullen. Era îngenuncheat la intrarea unei alei, cu tot corpul străbătut de fire groase și orbitoare de curent electric. Apoi fulgerul dispăru, iar Kullen fu înghițit de aer, apă de mare, alge și nisip.

Ajunse în dreptul străzii. Zbura cu capul înainte spre zidul învârtejit de fulgere și vânturi.

Ba nu – erau mai multe acum. Sticlă și bucăți de lemn. Kullen demola clădiri întregi.

Se izbi de toate într-o învălmășeală de lumină, sunet și curent. Apoi îl înghițiră. Vântul îl biciuia. Apa îl lovea. Magia îl devora cu

totul.

Și nu se putea împotrivi. Era jumătate din vrăjitorul care era Kullen și, cu propriile puteri pe care și le simțea spintecate în orice moment, nu putu decât să se lase în voia lor.

Vârtejul îl ridică atât de repede, încât simți că stomacul îi rămâne undeva dedesubt. Zbura sus, tot mai sus. Își ținea ochii strâns închiși. Molozul îl zgâria. Sticla îi sfâșia pielea neacoperită.

Dar atunci, la fel de iute pe cât fusese acaparat de furtună, fu eliberat. Nu se mai învârtea, vântul îi dădu drumul. Și totuși, furtuna continua să se abată cu furie, o auzise, o simțise...

Dedesubt.

Se strădui să deschidă ochii, își forță vraja să-l mai țină în aer atât cât să vadă ce se petrece.

Merik se afla în norii de deasupra furtunii dezlănțuite de Kullen. Totuși, vârtejul urca, înghițind norii din jurul lui, și în curând avea să ajungă și la el.

Dar acolo, la sute de metri mai jos, în ochiul furtunii, era o pată neagră. Kullen.

Fără să mai stea pe gânduri, Merik se aruncă în rafala propriului vânt, ce-l izbi dureros. Apoi îi dădu drumul magiei și căzu. Mai repede decât fusese ridicat de vârtej, se îndrepta acum cu o viteză uluitoare spre stradă. Zburând printr-o lume a iadului dezlănțuit și a furtunilor vrăjite, nu-și luă o clipă ochii de la Fratele lui de Fir.

Kullen îl văzu. Ghemuit pe trotuarul de lângă clădirea prăbușită... nu, care *tot se mai prăbușea*. Kullen își duse mâna la piept, cu capul dat pe spate, iar el știu atunci că l-a văzut.

Kullen ridică mâinile în aer. O rafală de vânt îl izbi pe Merik, prinzându-l din cădere. Lăsându-l ușor pe stradă. Chiar în ochiul furtunii lui Kullen.

De cum atinse pământul cu picioarele, Merik se repezi spre Fratele lui Fir. Kullen era îngenunchat, cu fața în jos.

— Kullen! strigă, căznindu-se să scoată niște sunete care să se audă pe deasupra bubuitului nesfârșit al tunetelor, al trosnetelor de

la zidurile clădirii și al pocnetului de la geamurile ce se spărgeau. Kullen! Oprește furtuna! Trebuie să te liniștești și să *oprești furtuna!*

Singurul răspuns al lui Kullen fu un fior ce-i făcu umerii să se cutremure, un fior pe care Merik îl știa prea bine. Îl văzuse de prea multe ori la viața lui.

Merik îl ridică în capul oaselor pe Fratele lui de Fir.

— Respiră! îi strigă. *Respiră!*

Kullen întoarse fața spre el, buzele lui mișcându-i-se în gol pe chipul cenușiu și supurând...

Ochii îi erau negri ca Iadul apos al lui Noden.

Respirația nu avea să-l salveze – nu de la un astfel de atac. Fratele de Fir al lui Merik fusese spintecat.

O singură clipă, dureros de lungă, Merik își privi lung cel mai bun prieten. Căută pe chipul lui urme ale bărbatului pe care îl știa.

Gura lui Kullen se deschise larg, vârtejul *urlând* de furie, iar magia pervertită întinzându-se spre Merik, amenințând să-l spintece și pe el.

Însă el nu se dădu înapoi și nici nu-l împinse la o parte pe Kullen. Furtuna de afară era o nimica toată, pe lângă furia dinlăuntru lui.

Degetele lui Kullen, mânjite de sânge negru ce supura din buboaiele sparte, i se agățară de cămașă.

— Omoară... mă, îngăimă el.

— Nu.

Era singurul lucru pe care putea să-l spună Merik. Singurul cuvânt care putea să cuprindă tot ce simțea.

Kullen îi dădu drumul și, preț de o fulgerătoare bătaie de inimă, negrul din ochii lui se retrase. Îi oferī lui Merik un zâmbet trist, frânt.

— Adio, regele meu! Adio, prietene!

Apoi, într-o explozie de viteză și putere, Kullen țâșni în sus și-și luă zborul de pe debarcader. Merik fu izbit de vânt și rămașițe din clădire aruncându-l la pământ și amorțindu-i toate simțurile. O clipă ce i se păru o veșnicie, nu mai văzu și nu mai *percepu* decât

vârtejul lui Kullen.

Până când un *trosnet* uriaș despică haosul, iar lemnul și durerea se năpustiră asupra lui.

Lumea lui Merik se cufundă în întuneric.

Iseult stătea în dulap, cu ochii strâns închiși și cu simțurile atente în exterior, încercând să dibuiască un semn de viață cu vraja ei. Un semn din partea Spintecaților.

Cât despre Vrăjitorul Sângelui numit Aeduan, lui tot nu putea să-i vadă Firele. Doar privindu-i chipul ar fi putut să-și facă o idee despre ce anume simțea – adică nimic, din câte își putea da seama. Și, deși era încredințată că Aeduan nu avea s-o omoare – și probabil că nici s-o dea de mâncare Spintecaților –, nu fusese vorba despre nicio *verujta* acolo.

Mhe verujta. Cea mai sacră dintre expresiile nomatsi, care înseamnă: *încrede-te în mine ca și cum sufletul meu ar fi al tău.*

Așa le spusese Mama Luna celor din poporul nomatsi când îi călăuzise dincolo de orientul îndepărtat cotropit de războaie. Așa le spuneau părinții copiilor când îi sărutau la culcare. Așa își spuneau Inimile de Fir una alteia în jurământul căsătoriei.

Dacă Aeduan știa o asemenea expresie însemna doar că trăise într-un trib nomatsi... Sau că *era* un nomatsi.

Totuși, de oriunde ar fi știut nu conta. O ajutase pe Iseult, iar acum plecase.

Magia i se aprinse – simțise un marstokez spintecat trăgând cu ochiul prin fereastra spartă. Trei fire șerpuitoare ale morții se mișcau odată cu el, la fel ca acelea pe care le văzuse la cadavrul din orașul Veñaza. La fel ca acelea pe care le văzuse prin ochii Păpușarului.

Totuși, Firele astea erau mai mari. Mai groase și ciudat de lungi. Se răsfirau ca niște tentacule ce se pierd în înaltul cerului, întocmai ca o marionetă pe o scenă...

I se opri respirația. *Păpușarul.* Îl privea acum pe Păpușar la lucru. Firele acelea Retezate se întindeau tocmai până la Poznin, era sigură, ceea ce însemna că Păpușarul îi spintecase pe toți acești

oameni de la depărtare.

Dar nu oricum. O făcuse cu ajutorul lui Iseult.

Toate acele planuri și locuri ascunse în cotloanele minții tale l-au făcut foarte fericit pe regele Cotropitor, așa zisese Păpușarul. De-aceea mi-a și încredințat misiunea de mâine. Așa că îți mulțumesc – tu ai făcut posibile toate astea

Păpușarul își dăduse seama că Iseult și Safi se îndreptau spre Lejna, astfel că spintecase pe oricine reușise să pună mâna.

Iseult simți brusc că fierbe pe sub mantie. Că se sufocă în dulap. Că-i arde capul. Ar fi trebui să-l înfrunte pe Păpușar cu mai multă înverșunare. N-ar fi trebuit să se lase pradă somnului și să stea departe de înșfăcarea tenebroasă a femeii.

I se făcu rău...

Nu, deja îi era rău. Avea o senzație de vomă și stomac întors pe dos pentru că Spintecații îi pătrunseseră deja în suflet. Ea îi omorâse cu propria slăbiciune.

Un nou set de Fire îi atrase atenția. Fire strălucitoare și vii, care-i alungară greața. Le cunoștea bine – nuanța aceea de verde hotărât și bej îngrijorat.

Evrane. Călugărița era acum dincolo de fereastră.

Într-o bătaie de inimă, ieși din dulap. Nu putea s-o lase și pe Evrane să moară. Sări prin geamul spart. Mantia i se agăță de sticlă, dar noroc că era prinsă bine. Se repezi apoi de-a lungul străzii înguste – fugind drept înainte, în direcția în care îi văzuse Firele lui Evrane.

Ploaia îi tăia în carne vie, arzându-i rana de pe față. Furtuna se înrăutățea – cerul prinsese viață. Se încovoia și se asmuțea într-un singur sens: spre debarcader.

Prin ploaie zări ceva alb. Iuți pasul, strigând:

— Evrane!

Albul se opri. Se materializă sub forma lui Evrane și a părului ei argintiu. Privi în urmă, chipul fiindu-i ca o mască ce exprimă surprindere, dar cu Firele albastre de ușurare.

Ceva negru se mișca pe acoperiș. Se desprinsese din umbra unei prăvălii.

Spintecații.

— *În spate!* țipă Iseult, scoțându-și pumnalul.

Ajunsesese prea târziu. Spintecații se apropiară de Evrane, iar călugărița dispăru într-o grămadă a morții.

Iseult fugea de-o ardeau tălpile, țipând și tăind în toate părțile. Lama reteză câteva capete, ciunti câteva picioare. Buboaietele se spărgeau, acidul sfârâind pe pereți. Pe mantia ei.

Însă ea continua să fugă, să atace și să ciopârțească tot ce-i ieșea în cale, strigând neconținut numele lui Evrane.

În curând, nu mai rămăsese nimeni de ucis. Spintecații dădeau bir cu fugiții... iar în locul în care căzuse Evrane nu mai era decât o pată mare de sânge.

Iseult se răsuci degrabă, căutând cu disperare intrările, umbrele.

Însă călugărița dispăruse, cum dispăruseră și Spintecații.

Așa că miji ochii, încercând să deslușească prin furtună niște Fire. *Acolo.* Pe partea cealaltă a celei mai apropiate alei se vedea albul unor Fire înfricoșate, răsucite în cenușiul durerii. O durere cenușie *cumplită.*

Înfruntă vântul, strângându-se mai bine în mantia lui Aeduan. Îi spusese adevărul: Spintecații nu păreau să-i fi simțit mirosul.

Ajunse la o răscruce de alei înguste, cu case înșiruite de-o parte și de alta. Pe pământ se vedeau urme de sânge, care deja începuseră să se curețe din pricina ploii.

Iuți pasul și porni pe urmele lui Evrane, atât cât se putea, căci sângele fusese repede spălat de torent. Se căzni să se ia după Firele călugăriței, însă nu trecu mult și nu le mai văzu nici pe ele. Se mișcau prea repede. Mult mai repede decât ar fi putut ea să înainteze pe furtuna asta.

Când ajunse pe o străduță îngustă și familiară, zări portul bătut de valuri la numai câteva străzi depărtare. Se afla în partea de vest a orașului, pe unde și intrase. Fire de nisip și stropi de apă se

năpusteau asupra ei, iar furtuna se întetî deodată. Lemnul pocnea, clădirile se sfărâmau.

Ridicând brațul ca să-și protejeze fața, continua să caute cu disperare urme de-ale lui Evrane. O sclipire de alb în furtună ori o licărire de-a Firelor călugăritei. Însă nimic. Furtuna devora tot. Abia dacă putea să mai simtă prezența Spintecaților – de fapt, păreau să părăsească orașul, gonind spre nord.

Un fulger brăzdă cerul. Închise ochii la explozia de lumină, de căldură. Magia o copleși, furnicându-i pielea, plămânii. Se sprijini de cel mai apropiat zid și se ghemui sub mantie.

Preț de o jumătate de răsuflare ce păru o veșnicie, rămase paralizată de vină. De ura pe care o simțea față de ea însăși și față de magia ei, față de Păpușar.

Atunci însă furtuna se opri. Vuietul, presiunea și ploaia sfâșietoare se domoliră...

Firele parcă o forfecau. Fire *vii*, din apropiere. Se căzni să se ridice, dându-și pe spate mantia ca să poată vedea vârtejul cum se retrage. Se răsucea pe deasupra mării ca un șarpe negru încolăcit.

Șchiopătă până pe o alee în ruine, în căutarea Firelor *vii*. Sticla scrâșnea sub picioarele ei, până când îl găsi în cele din urmă pe prințul Nubrevnei, plin de vânătași, sângerând și prins sub o bucată dintr-o clădire prăbușită.

Însă era în viață, iar Iseult era și ea în viață și putea să-l salveze.

Safi era cât pe ce să izbucnească în rîs când se holba nedumerită la Vaness. Firește că era la mijloc mîna împărătesei Marstokului. Cine altcineva ar fi avut îndrăzneala să se lupte cu un buzdugan? Și cine altcineva ar fi fost suficient de nebun încât să pornească de unul singur după Safi?

Ploua. Vîntul sufla cu puterea unui bou și se tot întetî, iar valurile amenințau să înghită toată strada. Un uragan vuia din celălalt capăt al orașului, dar Safi nu-și lua ochii de la împărăteasa Vaness. Dacă femeia asta spinteca...

Dar, pe toți zeii!, cum putea să omoare o împărăteasă?

Privirea îi căzu pe buzduhan, la o lungime de braț de Vaness. Dacă împărăteasa spinteca, arma aia era singura opțiune a lui Safi...

Vaness încremeni. Nu se mai zgâria pe brațe, oprindu-se cu totul. O fixă cu privirea pe Safi.

— Cei Doisprezece mă protejează, spuse ea.

Dacă vorbește înseamnă că nu spintecă, gândi Safi. Indiferent de ce magie pervertită pusese stăpânire pe ea, împărăteasa nu-i cedase.

Dar Safi făcu apoi greșeala să-i urmărească privirea. Furtuna se potolea, o singură siluetă aflându-se în centrul ei. Fulgerul luminează conturul negru când se încovoie, se răsuci și porni pe mare.

Kullen.

O, zei! Înjură Safi, ridicând cu greu capul ca să cerceteze strada. Nici urmă de Merik. N-avea cum să fi fost ucis. Totuși, înainte să se poată îmbărbăta, Vaness strigă:

— Renunță, Vrajitoare a Adevărului!

Rahat. Cu o mișcare ce-i luă parcă o veșnicie, Safi se întoarse spre Vaness, care stătea în picioare, cu buzduhanul pregătit.

Safi își umezi buzele. Aveau gust de sânge și sare. Poate că, dacă ar fi putut să-i distragă atenția, ar fi reușit să fugă.

— De ce tocmai tu? întrebă ea. De ce nu ți-ai trimis soldații să mă omoare? De ce îți riști propria piele?

— Pentru că eu sunt în slujba poporului meu. Dacă cineva trebuie să-și murdărească mâinile, atunci eu voi fi întotdeauna aceea.

Safi clipi. Apoi izbucni în râs – un râs gutural, șocat. Vaness parcă îi seamănă lui Merik în privința asta. Totuși...

— Asta e mai mult decât... să-ți murdărești mâinile, împărăteasă. Aproape ai fost omorâtă de un uragan și aproape că m-ai spintecat și pe mine.

— Dacă dușmanii mei te-ar fi revendicat cei dintâi, m-ai fi înfrânt. Dar așa, în mâinile mele, îmi vei salva regatul. Regatul meu. Pentru care eu consider că merită să-mi dau viața.

Ah. La auzul acelor cuvinte, Safi scoase un oftat și un fior adânc și străvechi o străbătu pe șira spinării. *Unul de dragul mai multora.* Acum înțelegea.

— Predă-te! Vaness își flutură o mână și buzduganul cu țepi începu să penduleze. Nu mai poți face nimic.

Fals, îi șuieră magia lui Safi, iar cu fărâma aceea de putere, o năpădi și tot ce se întâmplase în ultimele zile. Un torent de cuvinte și minciuni pe care oamenii probabil le credeau despre ea.

...să duci aceeași viață lipsită de ambiții de care te-ai bucurat mereu... Asta nu mai este despre tine... Numai tu puteai fi atât de nesăbuită... Nu mai poți face nimic...

Atunci un singur gând bun ieși la suprafață: *Dacă ai vrea, Safi, ai putea să schimbi și să modelezi lumea.*

Unchiul Eron îi spusese asta și Safi își dădu seama, aproape râzând, că avea dreptate. Nu era captivă în propria piele și nici prizoniera propriilor greșeli și nu trebuia să schimbe cine era de fapt. Tot ce-i trebuia se găsea înăuntrul ei: uneltele oferite de Mathew și Habim – ba chiar și de unchiul Eron – și dragostea profundă, necondiționată a Surorii ei de Fir.

Safi *chiar* putea să schimbe și să modeleze lumea.

Și venise momentul s-o facă.

Dintr-o singură mișcare, se repezi la Vaness, îi agăță glezna cu călcâiul și o pocni în nas. Împărăteasa căzu pe spate.

Iar ea *fugi* – direct spre al treilea debarcader. Fără să privească înapoi, fără să stea pe gânduri. *Asta* era Safi cea adevărată și așa voia să fie. Gândea cu tălpile, simțea cu palmele. Un pachet de mușchi și forță gata să lupte pentru oamenii pe care îi iubea și pentru cauza în care credea. Punctul culminant al vieții ei nu fusese plecarea din orașul Veñaza și nici fuga de la bal. Ci cursa asta spre ultimul debarcader.

Nu libertate își dorise. Ci să creadă în ceva – un premiu pentru care să merite să alerge, să lupte și să meargă *înainte* în orice împrejurări.

Acum avea acel premiu. Fugea pentru Nubrevna. Fugea pentru Merik. Fugea pentru Iseult. Fugea pentru Kullen și Ryber, pentru Mathew și Habim și, mai presus de toate, fugea pentru ea *însăși*.

Văzu cu coada ochiului că soldații o împresoară. O învălmășeală de uniforme verzi ce se scurgeau de pe străzile lăturalnice din Lejna. Însă erau prea înceți ca s-o prindă din urmă – cel puțin, nu înainte de a ajunge unde trebuia să ajungă.

O simțea până în adâncul magiei ei și, cu fiecare izbucnire de *adevărat-adevărat-adevărat* din piept, alerga mai iute.

Era acum la zece pași de debarcader.

Cinci.

Ceva mic și *puternic* – ca mânerul unui buzdugan – o lovi în genunchi. Căzu, însă instinctul preluă controlul. Se avântă într-o rostogolire fără grație... și se puse din nou pe picioare, continuându-și sprintul.

Păși apoi pe prima scândură a debarcaderului și tot corpul îi fu străfulgerat de durere.

O durere atât de cumplită, încât nu mai văzu nimic.

Atât de intensă, încât nu mai auzi nimic.

Țipă. Se prăbuși la pământ. Brațele îi fură strivite de greutatea propriului corp.

Piciorul ei stâng. O lovise ghiuleaua țepoasă a buzduganului. Oasele îi erau sfărâmate. Sângele țâșnea.

Dar se afla la debarcader și, cu sânge vărsat sau nu, contractul trebuia împlinit. *Trebuia*.

Văzu cum cizme negre o înconjoară din toate direcțiile. În câteva secunde, două Vipere o ridicară în picioare și o încătușară.

Pe când împărăteasa se apropia de ea, dând ordine în gura mare într-o marstokeză pe care ea n-o înțelegea, se bucură să vadă o vânătaie de toată frumusețea apărând pe chipul lui Vaness. Și îi mai curgea și un râu de sânge din nas.

Cele două vipere o prinseră de umeri, cu toate că nici n-avea cum să fugă – sau măcar s-o ia la *pas* –, oricât ar fi încercat. De fapt, nici

nu era sigură că, dacă n-ar fi avut mâinile alea pe umeri, s-ar fi putut ține pe picioare singură pe când Vaness ajungea din ce în ce mai aproape.

Și, deși nu-și dorea decât să clipească, să plângă și să se roage de cineva să-i vindece piciorul, întâlni privirea împărătesei și o înfruntă.

În cele din urmă, Vaness zâmbi. Era un zâmbet *înfricoșător* cu tot sângele ăla scurgându-i-se printre dinți.

— Nu-mi mai scapi acum.

— Eu... nici nu încercam, mârâi Safi, cu toate că nu-și dorea decât să țipe.

Dar se chinui să scoată un hohot răgușit de râs.

— Dacă magia mea e ceea ce-ți dorești, împărăteaso... dacă tu crezi că sunt atât de puternică... atunci, te înșeli. Știu să deosebesc adevărul de minciună, dar nimic mai mult. Și, chiar și atunci când știu adevărul... nu înseamnă că nu *mint* niciodată.

Vaness strânse din dinți. Se aplecă în față, ca și cum ar fi încercat să deslușească secretele din ochii ei.

— Atunci, de ce ar fi nevoie ca să-ți câștig loialitatea? Ca să mă asigur că îmi vei spune adevărurile de care am nevoie și că o să mă ajuți să-mi salvez regatul? Care ți-e prețul?

Safi se holbă la fața ei umflată și vânăță și apelă la adevrajă ca să-și dea seama de cât de sinceră era femeia. Părea imposibil ca Vaness să-i propună o ofertă atât de generoasă... Și totuși, dincolo de durerea arzătoare, magia ei îi confirmă strălucitoare.

Un zâmbet triumfător îi apără atunci în colțul buzelor, deși ar fi putut să fie o grimasă de durere. Era greu să le mai distingă de-acum.

— Vreau negoț liber cu Nubrevna, spuse ea. Vreau să trimiți un sol la Lovats și să negociezi exportul hranei, în schimbul a... orice au nubrevnanii de oferit.

Vaness ridică dintr-o sprânceană însângerată, o pală de vânt trecându-i părul umed peste față.

— De ce ai vrea asta?

— La fel ca tine.

Safi îi făcu un semn din cap spre oraș, apoi îi păru rău. Pierdea prea mult sânge când făcea mișcări bruște. Sau orice fel de mișcări, mai bine spus.

— Sunt gata să-mi murdăresc mâinile pentru oamenii care contează pentru mine. Aș fugi oricât de departe ar fi nevoie și m-aș lupta cât de înverșunat aș putea. Dacă ăsta e sacrificiul pe care trebuie să-l fac ca să-i ajut, asta am să fac.

Spre surprinderea ei, Vaness îi oferă drept răspuns un mic zâmbet – *sincer*.

— Atunci, ne-am înțeles.

— Iar tu te poți folosi de magia mea.

O senzație de ușurare se strecură prin corpul lui Safi sau poate că era un fior de avertizare din pricina pierderii sângelui. Își îndreptă privirea încetoșată spre strada pe care credea că dispăruse Merik – în apropiere de locul unde o văzuse ultima oară pe Iseult. O clipă nu auzi decât clipocitul apei lovindu-se de doc. Nu simți decât picăturile de ploaie, moi și purificatoare, pe obraji. Nu se gândi decât la familia ei.

Încuviință din cap spre prietena ei, urându-le în tăcere rămas-bun. Rugându-se ca ei să fie bine... și fiind sigură că aveau să vină după ea.

Tropotul sec al și mai multor pași îi întrerupse șirul gândurilor, iar durerea *cumplită* îi reveni.

— O să ne luăm zborul acum, spuse Vaness, făcându-i semn celui mai scund marinăr din mulțime, care avea tatuajul Vrăjitorilor Vântului. Flota noastră nu e departe. Poți să faci asta, Vrajitoare a Adevărului?

— Da, șopti Safi, răsucindu-se în strânsoarea unuia dintre oamenii care o țineau, căruia îi aruncă un rânjet, și adăugă: Sunt Safiya fon Hasstrel. Pot face *orice*.

De îndată ce cuvintele i se rostogoliră de pe buze, magia i se

înfioră... apoi se gudură ca un leu care stă în soare.

Adevărat, îi spunea aceasta. Adevărat acum și întotdeauna.

Când văzuse Spintecații atacându-i mentorul, Aeduan acționase fără să gândească, năpustindu-se la ei ca să-i recupereze trupul sângerând. Înjunghiasse, retezase și despicase pe *oricine* îi ieșise în cale.

De cum ajunsese la ea – de cum îi luase în brațe corpul flasc –, zăvorâse înăuntru sângele lui Evrane astfel ca rana din gât să nu-i mai sângereze.

Apoi fugise departe de Lejna, cu toată viteza de care era în stare, ajutându-se de magie. Avea s-o ducă pe Evrane la Fântâna Originii, singurul loc care îi venise în minte. Dacă într-adevăr apele ei erau din nou curgătoare, ar fi fost cu puțință să-i vindece rana de la gât.

Când nu mai putu să sprinteze, o luă mai încet.

Când nu mai putu fugi, o luă la pas, magia lui nedându-i drumul sângelui lui Evrane nicio clipă. Într-un cotlon al minții, știa că ratase șansa de a pune mâna pe Vrăjitoarea Adevărului, însă nu-i păsa. Cel puțin, nu acum.

O purtă pe Evrane leghe după leghe, stâncă după stâncă, pas după pas, din ce în ce mai șovăitor, și, pentru prima oară în viața lui, se temea.

Îi luă jumătate de zi să recunoască sentimentul ce-l încerca. Deșertăciunea din piept, bucla nesfârșită a gândurilor – *Nu muri. Nu muri.*

Știa că acum nu mai era vorba despre o datorie pe viață. În ciuda a tot ce își dorea el să fie – în ciuda a tot ce *credea* el că e –, se temea.

Înainte să dea cu ochii de râu, îi auzi tumultul peste bâzâitul insectelor de după-amiază și al țipetelor păsărilor. Simțea negura ce se ridica din șuvoaiele lui, amestecându-se cu umiditatea zilei. Mai prinse și mirosul a opt soldați care așteptau pe treptele spre Fântâna Originii. Cineva îl găsisse pe prințul Leopold și crezuse că e posibil ca Aeduan să se întoarcă.

Așa că folosi fărâma de putere care-i mai rămăsese ca să le taie respirația celor opt soldați. Îi luă o veșnicie. Era slăbit, dar cei opt bărbați nu erau. Se lăsă în bătaia vântului, plecându-se în voia lui neputincios precum copacii. Avea s-o scape din brațe pe Evrane, dacă mai stătea așa mult.

Când soldații se prăbușiră în cele din urmă la pământ, își simți picioarele moi ca o cârpă. Urcă încet, dar cu hotărâre treptele tocite spre Fântâna Originii. Pași pe lespezile de piatră înspre pasarelă. Apoi în apă, unde o lăsă pe Evrane să plutească pe spate.

Călugărița începea să se vindece.

Aeduan mai mult simți decât văzu. Oricare ar fi fost puterea care lucra acum asupra ei, se mișca atât de încet, încât ar fi luat zile întregi până când corpul i-ar fi fost vindecat pe deplin. Totuși, el simțea că sângele ei începe să curgă fără ajutor. Simțea cum îi crește altă piele unde i se tăiasse gâtul.

Cu toate acestea, nu dădu drumul sângelui ei până când gâtul nu-i fu vindecat suficient cât să respire singură. Până când inima nu începu să-i bată fără greutate.

Aeduan o purtă atunci pe apă, până la pasarela Fântânii, și o așeză pe pietre. Îi ținu o parte din picioare în apă – ca să nu întrerupă procesul de vindecare –, până când el ieși din fântână și împrășcă puțină apă pe lespezi. Observă surprins că, deși hainele îi erau îngreunate de apă, își ținea spinarea dreaptă. Că vraja îi era complet restabilită...

Și că mintea refuză să nege ceea ce era vizibil cu ochiul liber: Fântâna Originii se trezise la viață. Chiar dacă nu-i văzuse magia lucrând, cât stătuse în apă îi simțise conștiința.

Unicitatea.

Desăvârșirea.

Fântâna asta era ca un singur ochi deschis, încă adormit, deși nu avea să mai dureze mult până când se va trezi de-a binelea.

Ceea ce însemna – oricât de greu îi era lui să accepte – că Vrăjitoarea Adevărului era o jumătate din cahr aweni și Iseult...

Vrăjitoare a Firului nomatsi, al cărei sânge nu avea miros, dar și Vrăjitoare a Eterului...

Era cealaltă jumătate. Ele erau perechea pe care Aeduan jurase să o apere cu prețul vieții. Jurământul pe care îl făcuse când avea treisprezece ani – înainte ca tatăl lui să se întoarcă în viața lui – cerea acum să fie respectat, însă nu se putea hotărî dacă să-i dea ascultare sau nu.

Nu se gândise niciodată că ziua asta va veni într-adevăr, ziua în care tot antrenamentul și viitorul lui vor fi puse în slujba legendarei, străvechii perechi cahr awen.

Pentru Evrane era ușor. Ea crezuse dintotdeauna. Acum întoarcerea cahr awenilor îi dădea o senzație de *împlinire*.

Dar pentru el era o piedică. Fusesse forțat de împrejurări să intre la mănăstire și rămăsese acolo fiindcă nu avea un loc mai bun unde să se ducă, unde un Vrăjitor al Sângelui să nu fie ucis pe loc. Acum însă își făcuse planuri. Planuri pentru el însuși. Planuri pentru tatăl lui.

Nu știa cui îi datora loialitate – familiei sau jurămintelor sale –, însă era sigur de un lucru: se simțea recunoscător pentru că Fântâna îi salvase viața călugăriței Evrane.

Poate că ăsta era și motivul pentru care își simți picioarele că îl poartă până la chiparoșii din apropiere. Trunchiurile lor sclipeau roșii în lumina strălucitoare a amurgului, crengile de-un verde aprins foșnind în bătaia umedă a aerului.

Acum aveau mai multe frunze decât cu o zi în urmă.

Îngenunche pe lespezile de piatră. Apa picura și picura și picura – din haine, din păr și chiar și din cingătoarea pe care uitase să și-o dea jos. Însă abia dacă băgă de seamă, aplecându-se simplu înainte, peste genunchi, cu palmele întinse pe trunchiul chiparosului. Recită apoi rugăciunea cahr awenilor.

Întocmai cum îl învățase Evrane.

Eu sunt păzitorul celui care aduce lumină,

*Eu îl apăr pe cel ce dăruiește întunericul.
Trăiesc pentru cel ce a făurit lumea
Și mor pentru cel ce pune capăt umbrei.
Sângele meu îl dau fără tăgadă.
Firele mele, le dau pe de-a-ntreg.
Sufletu-mi veșnic nu aparține nimănui.
Revendică-mi Eterul.
Călăuzește-mi sabia.
De-acum și până-n veci.*

Când termină de recitat cuvintele, se bucură să le găsească la fel de lipsite de gust ca întotdeauna și se bucură la fel când se trezi că-și făcuse deja în gând o listă întreagă. *Lamele-mi sunt ude; trebuie să le dau cu ulei. Am nevoie de o nouă mantie din fibră de salamandă și de un cal. Unul iute.*

Era o senzație eliberatoare să descopere cât de ușor își poate nesocoti jurământul carawenilor, chiar și cu Fântâna Originii lângă el. Avea un cufăr plin cu taleri de argint, pe care trebuia să-i ducă tatălui său, iar asta era tot ce conta pentru moment.

Aruncă o ultimă privire spre bătrânul lui mentor, călugărița Evrane. Acum avea culoare în obraji.

Bun. Își plătitise în sfârșit una dintre datoriile lui pe care le avea de a-i salva viața.

Îndoindu-și degetele și răsucindu-și încheieturile, Vrăjitorul Sângelui pe nume Aeduan porni să i se alăture tatălui său, regele Cotropitor al Arithuaniei.

Cu mare greutate și cu *toată* puterea ce-i mai rămăsese, Iseult ridică, rostogoli și îndepărtă grinzile de lemn de pe Merik Nihar. Crâmpie din lumina dimineții răzbăteau printre norii cenușii. Primul debarcader și clădirile de pe o stradă întreagă fuseseră reduse la același nivel. Reduse la grămezi de lemne fărâmițate de furtuna lui Kullen, o furtună care trebuie să-l fi răpus pe secund.

Nici țiipenie de om ori Fire nu se mai vedeau mișcându-se de-a lungul valurilor acum calme. Nicio pasăre nu zbura pe cer, nicio insectă nu bâzâia, nici urmă de viață...

În afară de învălmășeala verde ce se întrezărea la orizont. În mijlocul ei, Iseult simți prezența vagă a unor Fire orbitoare.

Safi.

Era departe. Plecase. Iseult o pierduse, încă o greșeală cu care să-și împovăreze sufletul.

Însă alungă aceste gânduri și-și reluă lupta împotriva rămășițelor clădirii. Gălăgia și freamățul îl treziră pe Merik la viață, Firele lui însuflețindu-se brusc. Durere de culoarea fierului și suferință albastră.

Zăcea pe spate, cu bucăți de piele lipsă și cu cioburi de sticlă împlântate adânc.

— Ce te doare? întrebă Iseult, îngenunchind lângă el.

Bâlbâială nu pusese stăpânire pe ea. Emoțiile nu-i întunecau judecata.

— Tot, răspunse Merik cu glas răgușit, deschizând ochii.

— O să te caut să văd dacă ai oase rupte, spuse ea. *Sau ceva mai rău de-atât.*

Cum el nu se împotrivi, începu să-l apese din creștetul capului până în vârful picioarelor încălțate în cizme. Făcuse asta de sute de ori cu Safi de-a lungul anilor – Habim o învățase cum și ce să facă –, astfel că se cufundă în iertarea rece, metodică a mișcării.

Stază. Briza adia prin hainele ude ale altcuiva, sărutând pielea altcuiva. Rănile lui Merik – toate sângerau pe altcineva –, iar Iseult nu voia să se gândească la Păpușar. La Spintecați. La Evrane, la Kullen ori la Safi. *Stază.*

În timpul examinării, privirea îi țâșnea spre Firele lui Merik, căutând să surprindă vreo străfulgerare a durerii. Când scotea câte un ciob, acestea luminau brusc, însă abia când îi atinse coastele Firele se aprinseră în agonie. Un urllet de durere îi scapă de pe buze. Coastele îi erau rupte, dar ar fi putut să fie și mai rău.

Iseult își îndreptă apoi atenția la pielea lui, verificând ca nu cumva vreunul dintre cioburile scoase sau vreo așchie să-i fi lăsat vreo tăietură vătămătoare. Sângele pătase strada, iar când rupse o fâșie din propria mânecă și i-o înfășură în jurul unei tăieturi adânci de pe braț, Merik întrebă:

— Unde... e Safi?

— Au luat-o marstokezii.

— Ai s-o... aduci înapoi?

Iseult scoase un oftat adânc, uimită de cât de tare o durură plămânii din pricina mișcării. S-o *aducă* înapoi?

Terminând bandajul în grabă, panicată, scoase din sân Piatra de Fir. Nu era aprinsă, ceea ce însemna că Safi era în siguranță. Teafără.

Mai însemna și că Iseult nu avea cum s-o urmeze pe Sora ei de Fir. Dar ce anume îi spusese Safi? Că trebuia să se întâlnească cu unul dintre oamenii lui Eron aici, într-o cafenea. Iseult putea să-l aștepte – *trebuia* să-l aștepte – pe bărbatul acela. El, oricine ar fi fost, ar fi ajutat-o să ajungă la Safi.

Dădu drumul Pietrei de Fir. O simți lovindu-se de osul pieptului. Se întoarse apoi spre Merik și spuse:

— Ai nevoie de un vindecător.

De îndată ce rosti cuvintele, îi păru rău, căci el întrebă răgușit:

— Mătușa... mea?

Dorința de a-l minți era copleșitoare – și nu doar pe Merik, ci și ea avea nevoie de o născocire de care să se agațe.

N-a fost vina mea, ar fi vrut ea să zică. Spintecații au pus mâna pe ea și nici măcar asta n-a fost vina mea.

Dar fusese vina lui Iseult, iar ea știa prea bine.

— Evrane a fost atacată de Spintecați.

Tonul lui Iseult nu exprima nimic. De parcă ar fi fost la sute de leghe depărtare și ar fi ieșit din gura unei cu totul alte persoane.

— Nu știu dacă a supraviețuit. Am urmărit-o, însă a ieșit din oraș.

Atunci Firele lui Merik cedară. Albastrul durerii le cuprinse în întregime și clipi să-și alunge lacrimile, suspinele provocându-i dureri sfâșietoare printre coastele rupte.

În clipa aceea masca ei de gheață se sparse, iar Iseult renunță cu totul la autocontrol. Se ghemui în genunchi lângă el și, pentru a doua oară în viața ei, Iseult det Midenzi începu să plângă.

Omorâse atâția oameni astăzi. Nu voit și nu în mod direct, însă asta nu-i ușura câtuși de puțin povara. Nu o făcea mai neînsemnată.

Aproape... aproape că-și dori ca blestemul lui Corlant s-o fi răpus atunci definitiv. Poate că astfel toate aceste suflete pierdute ar mai fi fost în viață acum.

În cele din urmă, își dădu seama că lui Merik îi era mult prea rău. Era palid, tremura, iar Firele își pierdeau culoarea mult prea repede.

Așa că lăsa deoparte orice sentiment – orice Fir care n-ar fi trebuit nicicând să pună stăpânire pe ea – și se apropie de el.

— Unde e *Jana*? îl întrebă, gândindu-se că echipajul lui avea să-l ducă la un vindecător.

Și ea, și Safi lăsaseră caii în urmă și acum nu avea nici cea mai vagă idee încotro ar fi putut să se afle cel mai apropiat oraș.

— Înălțimea Ta, trebuie să știu unde este *Jana*, zise și-i cuprinse fața în mâini: Cum pot să ajung la ea?

Merik tremura de-acum cu totul, cu brațele strânse la piept, însă pielea îi ardea la atingere. Firele îi deveneau din ce în ce mai palide...

Să fie a naibii dacă-l lasă să moară! Se apropie și mai mult. Îi înfruntă privirea.

— Cum pot să iau legătura cu *Jana*, Înălțimea Ta?

— Toba de vânt... din Lejna, îngăimă el. Lovește-o!

Iseult îi dădu drumul, iar privirea îi zbură peste drum... Acolo. În partea de est a orașului, la doar câteva străzi depărtare, se afla o tobă identică celei de pe *Jana*.

Se căzni să se ridice în picioare. Dimineața sărată i se învârtea înaintea ochilor și-și simțea mușchii ca sticla sfărâmată. Puse însă

un picior în fața celui alt... și tot așa, până ajunse în cele din urmă în dreptul tobei.

Ridică ciocanul – era doar unul singur și se rugă să fie cel vrăjit, gata să facă vântul să răsună în toate părțile. Lovi toba. Apoi încă o dată și încă o dată.

Pe când dădea cu ciocanul – când își izbea însuși sufletul și greșelile de ea – își construia planul. Căci încă îi rămăsese asta. Încă îi rămăsese puterea de a-și analiza terenul și dușmanii. Încă avea instinctul de a-și alege cel mai bun câmp de luptă.

Safi se băgase în prea mult de această dată – să fii răpită de marstokezi era cu siguranță un nou record –, însă, de orice-ar fi fost nevoie, Iseult avea să descurce totul.

Avea să-l ducă pe Merik la un vindecător.

Avea să găsească o cale de a-l opri pe Păpușar și de a o împiedica pe fata-umbră să mai spintece pe cineva *vreodată*.

Avea să afle răspunsurile din spatele blestemului lui Corlant și poate că avea să le revadă pe Gretchya și pe Alma.

Și, mai presus de toate, avea să se ducă după Safi. Era sigur că acum bătea în toabă, că nu lua în seamă durerea din brațe și sfârșeala din picioare și la fel de sigur era că avea să meargă după Safi și s-o *aducă înapoi*.

Surori de Fir până la capăt.

Mhe verujta.

Merik era inconștient când *Jana* ajunse la el. Iar când ajunse în Darul lui Noden și la Fântâna Originii, era ca și mort. Apa sărată îi intrase în răni, magia îi fusese solicitată peste măsură, iar cele trei coaste rupte să încăpățâneau să nu se vindece.

Când se trezi în sfârșit, pe un pat jos din cabina întoarsă pe dos de pe corabia din Darul lui Noden, o văzu pe mătușă alături, cu părul ei argintiu strălucitor ca întotdeauna. Cu zâmbetul ei blând tremurând de ușurare.

— Am vești bune, îi spuse ea, zâmbetul larg prefăcându-i-se

numaidecât într-o încruntătură concentrată când ungea cu alifie brațele lui Merik, fața, mâinile. Vrăjitorii Vocii din Lovats l-au chemat pe Hermin toată ziua. S-ar părea că, în ciuda atacului asupra Lejnei, marstokezii vor să încheie un acord comercial. Dar nu vor să negocieze decât cu tine, ceea ce-mi închipui că a făcut-o pe Vivia să spumege de furie.

— Ah, oftă Merik, cu toate că știa că ar fi trebuit să se simtă fericit.

Negoțul fusese tot ce-și dorise, iar acum demonstrase că reușise să-l obțină în numele Nubrevnei. Însă victoria avea gust de cenușă și nu reușea să se convingă că-și meritase prețul plătit.

— Unde e... Iseult? întrebă el, cu o voce subțire și slăbită.

Evrane se amărî.

— Echipajul tău a lăsat-o în Lejna. Aparent, l-a convins pe Hermin că se descurcă și singură și că trebuia să se întâlnească apoi cu cineva la o cafenea.

Pe când Merik încerca să-și dea seama cu cine anume ar fi putut Iseult să se întâlnească, Evrane continuă să-i descrie cum reușise prințul Leopold să o șteargă din Darul lui Noden.

— Într-o clipă era sub punte, păzit strașnic, iar în cealaltă, găsim cabina goală. Nu pot decât să presupun că Vrăjitorul Farmecelor l-a ajutat cumva să scape.

Era prea mult pentru creierul lovit de suferință și durere ca să mai poată îndura. Își scutură capul, mormăi că avea să se ocupe de asta mai târziu și se cufundă în somnul vindecător indus prin magie.

Două zile mai târziu și la trei zile după ce-l pierduse pe Kullen, Merik părăsi în sfârșit Darul lui Noden, îndreptându-se spre peștera Nihar. Evrane își luase rămas-bun, susținând că trebuie să se întoarcă de îndată la mănăstirea carawenilor, iar el nu putu să-și încalce orgoliul și să-i ceară să rămână.

Încă de pe vremea când el era doar un copil, ea venise și plecase după bunul plac, așa că de ce s-ar fi schimbat asta tocmai acum?

Prin urmare, cu Hermin şchiopătând lângă el, Merik lăsa în urmă trunchiurile de copaci şi crengile lor, acum toate pline de viaţă *nouă*. Licheni, insecte, verde, verde, verde – nu-şi putea explica... şi-şi dorea întruna ca şi Kullen să fi fost acolo să vadă.

De fapt, nu reuşea să treacă peste ce i se întâmplase lui Kullen. Amintirile îi ardeau orbitele, iar pierderea lui parcă îi pulsa în adâncul ţestei. Chiar şi când urmărea păsările zburând pe deasupra peşterii, chiar şi când Hermin îi duse pe amândoi vâslind până la corabie, iar peştii ţâşneau inexplicabil dintre valuri, toate astea aveau gust de cenuşă.

Membrii echipajului său stăteau aliniaţi pe puntea principală când Merik păşi în cele din urmă pe *Jana*. Fiecare marinăr purta o banderolă de culoarea stânjenelului în jurul braţului, în amintirea camaradului căzut în luptă, şi cu toţii îl salutară respectuos când trecu prin dreptul lor.

El însă abia dacă băgă de seamă. Nu voia să vadă decât o singură persoană – singura care ar fi înţeles cum se simţea cu adevărat.

Îi aruncă o privire lui Hermin.

— Adu-o pe Ryber la mine, te rog.

Hermin se crispă:

— A... plecat, domnule.

— A plecat? se încruntă Merik la auzul acelui cuvânt de neînţeles. Unde a plecat?

— Nu ştim, domnule. Era pe corabie când ne-am dus la Lejna după înălţimea Voastră şi am crezut că a rămas pe corabie când am ajuns înapoi la peştera Nihar. Dar... nu suntem siguri. Tot ce ştim este că momentan nu mai e la bord.

Totuşi, se încruntă Merik, unde ar fi putut Ryber să plece? *De ce* ar fi vrut să plece?

— A lăsat însă un bilet, deşi nu a precizat unde s-a dus. E pe patul Înălţimii Voastre.

El se repezi în cabina căpitanului, coastele protestându-i dureros la mişcarea bruscă. Fu nevoit să facă paşi lungi, aproape în fugă, ca

să traverseze încăperea, acolo unde își găsi jacheta șifonată împăturită pe saltea. Pe ea se afla o bucată de hârtie.

O înșfăcă degrabă, ochii alunecându-i pe scrisul aproape neciteț.

Amiralul meu, prințul meu,

Regret că trebuie să plec, dar te voi regăsi într-o bună zi. Cât voi fi plecată, trebuie să ajungi regele care Kullen a crezut dintotdeauna că ești.

Te rog. Nubrevna are nevoie de tine.

Ryber

(Caută și în buzunarul jachetei.)

Lui Merik i se încreți fruntea când citi ultimele cuvinte. Buzunarul jachetei? *Contractul de negoț*. Ridică haina cu mâinile tremurând și scoase cu grijă contractul. Ultima pagină era plină de urme de cenușă, în jurul unui scris mare și mâzgălit.

Unchiule:

Nu fii așa un fund de cal în privința contractului. Prințul Merik Nihar a făcut tot ce i-a stat în putință ca să mă aducă la Lejna teafără și nevătămată, așa că...

Întoarse pagina.

...dacă voi fi rănită pe drum sau nu ajung la debarcaderul pe care l-ai ales la întâmplare, să nu dai vina pe el. Prințul Merik și Nubrevna merită un acord comercial cu familia Hasstrel. Îți promit, unchiule: dacă nu respecti contractul și nu stabilești negoț cu Nubrevna, am să scriu eu înșămi un contract. Și o să fie unul cât se poate de prost, care o să-i dea Nubrevnei toate avantajele și toți banii.

Ține minte: numele meu înseamnă putere și, în ciuda a tot ceea ce crezi despre mine, nu duc întru totul lipsă de inițiativă.

Mai jos, cu un scris îngrozitor de strâmb, era semnat:

*Safiya fon Hasstrel
Domna din Cartorra*

Ceva fierbinte îl zgâria pe Merik pe gâtlee. Citi încă o dată contractul și văzu că semnătura lui Dom Eron era încă acolo, iar toate referirile la „sângele vărsat” fuseseră eliminate cu totul.

Nu-i venea să creadă. Minte îi era amorțită, inima încetase să-i mai bată. În noaptea aceea când se trezise cu mâna lui Safi pe pieptul lui – asta fusese pricina. Ea furase documentul și scrisese pe el cu cenușa din foc.

Iar acum Merik avea un acord comercial cu familia Hasstrel. Și, pe deasupra, și cu Marstokul.

Simți cum un hohot de râs isteric i se oprește în gât. Pierduse mai mult decât se gândise vreodată că ar putea să piardă, și totuși simțea acum în plămâni o certitudine binefăcătoare.

Încet, aproape amețit, se așează pe marginea patului. Netezi paginile documentului, mânjindu-și degetele de negreală, și îl puse deoparte.

Apoi, Merik Nihar, prințul Nubrevnei, își lăsa capul pe spate și se rugă.

Pentru toți cei pe care îi iubise, pentru toți cei pe care îi pierduse și pentru tot ceea ce el și țara sa puteau încă să redobândească.

Safiya fon Hasstrel se aplecă peste parapetul galionului personal al împărătesei Marstokului, sprijinindu-se în cârjă. Coasta înverzită a ținuturilor cucerite de Imperiul Dalmotti se întindea înaintea ei și încercă să ignore faptul că nu se *cocea* în soarele fierbinte al după-amiezii.

Era un ținut al palmierilor și al junglei, al satelor de pescari și al umidității atât de dense, că ai fi putut să-noți în ea. Voia să se

bucure de frumusețea tuturor acestor lucruri, nu să se topească în afurisita de căldură.

Cu sute de ani în urmă tărâmul îi aparținuse unui popor numit Biljana. Sau cel puțin asta își amintea Safi din ce o învățaseră. Știa acum că nu mai trebuie să le dea crezare cărților de istorie.

În ciuda căldurii, măcar rochia albă, de bumbac era destul de răcoroasă, deși centura de fier care-i încingea mijlocul nu era deloc răcoroasă. Fierul era la modă în Azmir, fără îndoială, pentru că Vaness îl *facuse* să fie la modă. La urma urmei, putea să controleze pe oricine îl purta.

Dar, chiar și cu centura, Vaness stăruise ca Safi să poarte și un colier de oțel. Era un lanț delicat și subțire, dar fără început și fără sfârșit. Împărăteasa i-l înfășurase în jurul gâtului și, oricât protestase ea și trăsesese de el, nu reușise să și-l dea jos.

Le mulțumea însă zeilor că Vaness nu-i găsisese Piatra de Fir primejdioasă.

Zâmbind pieziș la vederea peisajului, își lăsa greutatea în cârjă. Piciorul stâng îi era bandajat și în curs de vindecare, mulțumită efortului concentrat al celor șase vindecători din flota împărătesei. Aparent – cum stăruise aceasta în repetate rânduri –, nu intenționase s-o rănească pe Safi atât de rău. Safi era pur și simplu mult prea prețioasă (cum se exprimase Vaness) ca să fie „tratată cu duritate” și viața ei nu fusese nicio clipă în pericol la Lejna.

Adevraja îi spusese lui Safi că *asta* nu e adevărat, însă lăsa deoparte minciunile.

Auzi pași din spate și o zări pe împărăteasa Marstokului venind-i alături. Rochia neagră, din bumbac îi flutura în vânt – un tribut adus celor optsprezece Vipere și marinarilor spintecați în Lejna. Vaness avea să țină o ceremonie în amintirea lor de îndată ce s-ar fi întors în palatul ei din Azmir.

– Am vești pentru tine, spuse ea, vorbindu-i în marstokeză. Armistițiul de Douăzeci de Ani s-a încheiat.

Vaness nu păru să aibă nicio reacție când adăugă:

— Cartorra pregătește deja primul atac în încercarea de a te revendica. Așa că să sperăm – ridică glacial o singură sprânceană – că meriți tot efortul, Vrăjitoare a Adevărului.

Îi oferi un zâmbet placid, impenetrabil. Apoi, fără alte cuvinte, se întoarse de unde venise.

Iar Safi se lăsă cu toată greutatea în cârjă, uimită. Pierdută. Nu știa dacă ar trebui să râdă din toată inima ori să plângă isteric, căci asta era tocmai ceea ce unchiul Eron și toți ceilalți care luaseră parte la plan încercaseră să prevină, nu? Armistițiul se încheiase mai devreme, iar de-acum nu mai putea fi pace.

Iar Safi nu ajuta câtuși de puțin planurile unchiului Eron aliindu-se cu Vaness și, prin urmare, cu întregul imperiu al Marstokului. Totuși, nu simțea nici vină, nici regret față de ultimele alegeri făcute. Căci, pentru prima oară în viața ei, își croise propriul drum. Își jucase singură cărțile și nu avusese pe nimeni care să-i călăuzească mâna, în afară de ea însăși.

O mână care le includea pe Împărăteasă și pe Vrăjitoare, gândi amuzată, cu toate că jocul de tarot îi aducea aminte de Pehlivanul Prefăcut... ceea ce o scotea din sărite. Într-o bună zi, o să-și recupereze ea banii de la el.

Cu fruntea încrețită, Safi își scoase Piatra de Fir din sân. Rubinul sclipea în soare și, văzându-i firele de coral înfășurate în jurul pietrei, se simți mai puțin singură. Îi plăcea să creadă că și Iseult – oriunde ar fi fost – privește la Piatra ei de Fir.

Poate că Sora ei de Fir nu-i era alături, poate că nu va mai cumpăra o casă în orașul Veñaza și poate că, tehnic vorbind, era o prizonieră, și totuși nu se temea de ce avea să-i rezerve viitorul.

Tot antrenamentul, îi spusese Merik, plus o putere pentru care unii ar ucide. Gândește-te la ce-ai putea să faci. Gândește-te la ce-ai putea să fii.

Oftă, un oftat prelung ce-i eliberă nodul din piept și-i despovără inima cum nu mai simțise nicicând – într-un fel care-i încetini bătaia din picioare. Care i-o opri de tot.

Fiindcă acum știa ce poate să facă – știa ce poate să fie. Obținuse

contractul lui Merik și câștigase și negocierile cu imperiul Marstokului. Schimbase lumea și o transformase în ceva mai bun.

Magia îi îngână, fericită și caldă la descoperirea acestui adevăr, și după ce-și puse înapoi în sân Piatra de Fir își deschise larg brațele. Își lăsa capul pe spate.

Safiya fon Hasstrel se desfăta în soarele care-i scălda obrazii. În picăturile de apă care-i împrășcau brațele. Și în viitorul care o aștepta de-acum în Marstok.

MULȚUMIRI

În primul și în primul rând, vreau să-i mulțumesc Surorii mele de Fir, Sarah J. Mass. *Mhe Verujta*, soro. Tu ești sufletul geamăn fără de care nu pot să trăiesc, prietena cea mai bună, care citește ciornă după ciornă, susținătoarea care mă oprește să dau iama în fursecurile cu ciocolată, care îmi pune capăt sesiunilor-maraton de jocuri video și care este, practic, sursa de inspirație a acestei serii. Prietenia poate fi la fel de spectaculoasă ca o poveste de dragoste – poate chiar mai mult – și am vrut ca întreaga lume să știe. În plus, dacă am locui în Tărâmul Vrăjitorilor, noi două am fi *negreșit* o pereche cahr awen, nu? Sau măcar vulpi-de-mare care ar mușca pe oricine ni s-ar împotrivi (*Piei din calea noastră!*)

Mulțumiri și lui Amity Thompson: ai citit atât de multe versiuni ale acestei cărți și chiar în timp ce aveai propriii tăi copii și propriile tale cărți de care să te ocupi. Ai fost întotdeauna alături de mine când a trebuit să mai lucrez la vreo neconcordanță, ai pus capăt neconținutelor mele frustrări ori ai ridicat în slăvi *Epoca Dragonului*¹. Pentru toate acestea, îți mulțumesc.

Nesfârșite mulțumiri și lui Erin Bowman, care e pe viață o soră din Brigada Eroilor², pentru că a ascultat când am avut nevoie să fiu ascultată, pentru că m-a criticat când am avut nevoie să fiu criticată și pentru că mi-a fost alături. Întotdeauna.

Lui Asheley Hubert: ești minunată. Ai citit *Vrăjitoarea Adevărului* și ți-ai spus părerea (pe lângă faptul că mi-ai ridicat moralul) *tocmai* când am avut mai mare nevoie. Mă bucur atât de mult că am devenit prietene.

Lui Nicola Wilkinson, mintea luminată din echipa Vrăjitorilor: Merik îți aparține. La fel și Special Baby K. Sau oricare dintre

¹ *Dragon Age* – numele unui joc video.

² *Hero Squad* – referire al jocul video numit *Marvel Super Hero Squad*.

personaje, sinceră să fiu, de vreme ce ai mers până în pânzele albe pentru cartea asta și celelalte din serie. Nu există cuvinte ca să-mi exprim recunoștința pentru tot ce faci și pentru tot ce ai făcut până acum.

Lui Maddie Meylor: mi-ai fost alături de la bun început și, din nu știu ce motiv, încă nu te-ai săturat de mine. Îți mulțumesc pentru că ai citit, pentru că m-ai apreciat și pentru simplu fapt că ești tu.

Camaradei mele de ucis creaturile întunericului³, Rosanna Silverlight: mi-ai salvat de una singură muza cu vorbele tale încurajatoare. Plus că părerea ta a fost exact ce aveam nevoie *când* am avut nevoie.

Celorlalți membri ai Familiei mele de Fir: Dan Krokos, Derek Molata, Biljana Likic, Alexandra Bracken, Vanessa Campbell, Sarah Jae-Jones, Jodi Meadows și Amie Kaufman: Vă mulțumesc. Pentru sprijin, pentru umerii pe care am plâns, pentru lecturile preliminare de care aveam atâta nevoie și pentru nenumăratele hohote de râs.

Îți mulțumesc, Lori Tincher, că ai răspuns la întrebările mele neghioabe, și ție, Cindy Vallar, pentru tot ajutorul dat la termenii navali.

Îi mulțumesc nespus și lui Jacqueline Carey, pentru că m-a suportat așa naivă și copleșită de celebritate cum sunt. *Îți mulțumesc.*

Le mulțumesc echipelor de la Tor și New Leaf că au lucrat neobosite ca să-mi vândă cărțile și să-mi prefacă aiurelile în ceva ce merită citit, precum și pentru coperta și designul întregii lumi a *Vrăjitoarei Adevărului*: aș fi fost pierdută fără voi. Vă mulțumesc din adâncul celor trei inimi ale mele⁴ (asta e pentru tine, Jo). Și lui Whitney, care mi-a spus că am o relație cu produsele lactate pe care nu o înțelege.

Celor de la Misfits & Daydreamers (și fiecărui cititor, blogger și

³ Referire la același joc video Dragon Age.

⁴ Referință la jocul video The Legend of Zelda, unde viața personajului este marcată prin trei inimi pline.

autor aspirant de acolo): nu am cuvinte să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt. M-ați ascultat, m-ați sprijinit și mi-ați adus în fiecare zi aminte *motivul* pentru care fac asta.

Familiei mele – mamă, tată, David și Jen: vă mulțumesc că ați îndurat (și uneori alimentat) starea mea de reverie din toți acești ani... Și vă mulțumesc și pentru că v-ați lăudat cu mine la băcănie. Asta m-a făcut să mă simt într-adevăr specială.

Ultimul pe listă, dar nu cel din urmă, este soțul meu, Sébastien. N-aș fi putut scrie cartea asta (și nici pe celelalte) fără tine și fără sprijinul tău permanent, necondiționat. Te iubesc pentru totdeauna și încă o dată.

În Tărâmul Vrăjitorilor magia e de multe feluri
și peripețiile la fel. Cel mai bine știu asta două fete.

Safiya e Vrăjitoare a Adevărului și poate deosebi
minciuna de adevăr. Magia ei are această capacitate,
pentru care mulți nobili ar fi în stare să ucidă.

Așa că ea trebuie să-și țină ascuns acest har
pentru a nu fi un pion în lupta dintre imperii.

Iseult e Vrăjitoare a Firului și vede legăturile invizibile
dintre vieți, dar nu și pe cele ale propriei inimi.
Prietenia cu Safiya o împinge pe un drum aventuros.

Cele două prietene vor doar să-și trăiască viața,
dar asupra Tărâmului Vrăjitorilor se abate războiul.

Cu ajutorul prințului Merik și înfruntându-l
pe Vrăjitorul Sângelui, se luptă cu împărați,
prinți și mercenari, capabili de orice
ca să pună mâna pe Vrăjitoarea Adevărului.

„O poveste dinamică și o lume magică
imaginată în detaliu. Descrierile ample,
portretele pătrunzătoare și acțiunea care uneori
îți taie respirația vor ține cititorii cu sufletul la gură.”

Publishers Weekly

nemira.ro

ISBN 978-606-758-758-6

